

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Simmons_Dan-Doba_mrchozroutu_2-Stredni_hra.PDB

PDB Name: Simmons_Dan-Doba_mrchozroutu_2-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.2.2006
Modification Date: 26.2.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dan Simmons

2.

Doba mrchožroutů

Střední hra

Čtrnáct - Melanie

„Ach, mysl, mysl má hory; vysoké útesy
Děsivé, příkré, lidmi nedobyté...“

Gerard Manley Hopkins

Čas mi teď připadá zmatený. Jasně si vzpomínám na poslední hodiny v Charlestonu, ale na dny a týdny, jež následovaly, jen slabě. Kupředu se derou jiné vzpomínky. Vzpomínám na skleněné oči a vytrhané prameny vlasů loutky velikosti malého chlapce v začarovaném dětském pokoji v Grumblethorpe. Zvláštní, že se mi to vybaví. Strávila jsem tam málo času. Vzpomínám na hrající si děti a malou holčičku, která zpívá v zinním soumraku na úbočí nad lesem. Zpívala v to ráno, kdy narazila do hřebenu helikoptéra. Vzpomínám samozřejmě na bílou postel, tu zvláštní krajinu, která věznila mé tělo. Vzpomínám, jak se Nina probudila ze smrtícího spánku, modré rty odhalily žluté zuby, modré oči pluly na hnízdech červů, krev znovu vytékala z široké díry na bledém čele. Ale to není skutečná vzpomínka. Tomu nevěřím. Když si snažím vybavit ty hodiny a dny, jež následovaly po posledním setkání v Charlestonu, ihned se mi vybaví pocit radosti, nadšení a obnoveného mládí. Tehdy jsem věřila, že mám to nejhorší za sebou. Jak jsem byla hloupá.

Byla jsem svobodná!

Zbavila jsem se Williho, zbavila jsem se Niny, zbavila jsem se Hry a všech jejích nočních můr.

Opustila jsem hluk a zmatek Mansard House a pomalu prošla tichem do noci. Přes veškerou bolest, která mě ten den trápila, jsem se cítila mladší. Mladší než po mnoho, mnoho posledních let. A svobodná! Lehce jsem našlapovala, vstřebávala tmou a chladný noční vzduch. V dále kvílely sirény svou smutnou píseň, ale já je nevnímala. Byla jsem volná!

Zarazila jsem se na přechodu rušné křižovatky. Naskočila červená a zastavilo přede mnou dlouhé modré auto. Myslím, že to byl Chrysler. Sestoupila jsem z obrubníku a zatukala na okno na straně spolujezdce. Řidič, zavalitý muž středního věku se zbytky vlasů, se naklonil a podezřívavě se na mě podíval. Pak se usmál a zmáčkl knoflík, aby spustil okénko.

„Ano, paní, stalo se něco?“

Přikývla jsem a vlezla dovnitř. Našla jsem měkké potahy z umělého sametu. „Jeďte,“ vyzvala jsem ho.

Pár minut nato jsme se objevili na dálnici a opustili město. Dávala jsem mu instrukce. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem spotřebovala veškerou energii, abych ho ovládla. S nadšeným pocitem znovuzískaného mládí se dostavila síla, jakou jsem nepoznala celá léta. Pohodlně jsem se usadila a dívala se, jak se kolem mihají a mizí světa Charlestonu. Už jsme byli mnoho mil za městem, když jsem si uvědomila, že řidič kouří doutník. Doutníky jsem nesnášela. Spustil okénko a vyhodil ho ven. Přinutila jsem ho upravit topení, pak jsme pokračovali potichu a uháněli k severozápadu.

Někdy před půlnocí jsme minuli bažinu, kam spadlo Williho letadlo. Zavřela jsem oči a vzpomínala na první dny ve Vídni - barevné Biergardens ozářené řadami žlutých žárovek, noční procházky kolem Dunaje, nadšení naší společnosti, vzrušení z prvního vědomého Krmení. Během těch prvních let jsme se setkávali s Willim v různých metropolích a lázních. Věřila jsem, že do něj začínám být zamilovaná. Udušit pocity k tomu skvělému mladíkovi a cestovateli jsem tu noc dokázala jen díky vzpomínkám na drahého Charlese. Otevřela jsem oči a podívala se na tmavou stěnu stromů a podrostu po pravé straně silnice. Představila jsem si Williho rozsekané tělo, které tam leží uprostřed bahna, hmyzu a plazů. Nic jsem necítila.

Zastavili jsme v Columbii, natankovali a jeli dál. Když řidič zaplatil, vzala jsem mu peněženku a prozkoumala ji. Zbylo mu třicet dolarů, běžné karty a pár fotografií. Jméno nebylo důležité, přejela jsem pohledem řidičák, ale nezapamatovala si

ho.

Řízení je vlastně reflex. Udržet ho při takovém úkolu vyžadovalo jen málo soustředění. Uháněli jsme po I-20 kolem Augusty do Georgie a já si krátce zdřímla. Když jsem se probudila, kroutil se, začínal mumlat a zmateně vrtět hlavou. Sevřela jsem ho a vrátila jeho pohled zpět na silnici. Znovu jsem zavřela oči a spatřila obrazy reflektorů.

Něco po třetí hodině ráno jsme dorazili do Atlanty. Nikdy jsem neměla Atlantu ráda. Postrádala půvab a šarm kraje kolem Mississippi. Jako by se snažila dokázat svou neúctu k jižnímu stylu, do všech stran se táhla nekonečná řada průmyslových oblastí a tvarů zbavených sídlišť. Poblíž velkého stadiónu jsme opustili dálnici. Ulice ve středu města byly prázdné. Navedla jsem řidiče k bance, kam jsem mířila, ale tmavé průčelí jen prohloubilo mou frustraci. Schovat dokumenty s novou identitou v sejfě byl dobrý nápad. Jak jsem mohla vědět, že je budu potřebovat v neděli v půl čtvrté ráno?

Kéž bych neztratila kabelku. Kapsy pláště jsem měla plné věcí, které jsem tam přendala ze zničeného kabátu. Podívala jsem se do peněženky, abych se ujistila, že mám klíč od sejfy a kartu z banky. Měla jsem je. Přinutila jsem řidiče několikrát objet město, ale bylo to zbytečné. Na všech křižovatkách blikala žlutá světla, pomalu nás míjela policejní auta, výfukové plyny se zvedaly do chladného vzduchu jako pára.

Ve středu jsme našli pár slušných hotelů poblíž banky, ale můj zbídačený zevnějšek a ztráta zavazadel tuto možnost vyloučily. Prikázala jsem řidiči, tentokrát jsem nepromluvila, ať nás odveze na předměstí. Než jsme našli motel, kde svítil nápis, že mají volno, nám zabralo dalších čtyřicet minut. Za zeleným nápisem, který hlásal Sandy Springs, jsme odbočili a zamířili k jednomu z těch hrozných míst. Jmenovalo se Super 8 nebo Motel 6 nebo tak nějak, jako by si lidé nedokázali zapamatovat jméno bez čísla. Chtěla jsem poslat řidiče do recepce, ale bylo by to obtížné. Mohli s ním začít konverzovat a já byla na hladké Používání příliš unavená. Mrzelo mě, že jsem neměla čas a pořádně ho nepřipravila. Ale byl to zvláštní případ. Nakonec jsem se podívala do zpětného zrcátka, uhladila si vlasy a osobně nás zapsala. U přepážky seděla žena s ospalýma očima, na sobě kratšasy a špinavé tričko Mercer U. Vymyslela jsem si jména, adresu a číslo auta, ale žena se na nastartovaný Chrysler ani nepodívala. A jak je u tak hloupých podniků zvykem, chtěla zaplatit předem.

„Jednu noc?“ zeptala se.

„Dvě,“ opravila jsem ji. „Můj manžel bude zítra celý den pryč. Prodává Cocacolu a jede navštívit podnik. Já chci...“

„Šedesát tři dolarů a pětasedesát centů,“ oznámila mi.

Byly doby, kdy jsme za takové peníze zůstali s rodinou v hotelu v Maine celý týden. Zaplatila jsem.

Podala mi klíč pověšený na plastické borovici.

„Dvě stě šestnáct. Objedte to kolem a zaparkujte u popelnic.“

Objeli jsme to kolem a zaparkovali u popelnic. Parkoviště bylo absurdně plné. U zadního plotu stálo dokonce několik obytných vozů. Odemkla jsem pokoj a vrátila se do auta.

Řidič visel přes volant a třásl se. Čelo mu ozdobil pot, druhá brada se chvěla. Bojoval a snažil se uniknout z malého prostoru, kde zůstala jeho vůle. Byla jsem velmi unavená, přesto jsem ho pevně ovládala. Chyběl mi pan Thorne. Celá léta jsem nemusela vyslovit své přání nahlas. Používat tohoto tlustého muže bylo frustrující. Jako bych formovala strusku, když mohu použít nejlepší kovy. Zaváhala jsem. Nechat si ho do pondělka mohlo přinést výhodu, přinejmenším automobil. Ale riziko bylo silnější. Už si možná všiml, že zmizel. Policie už možná hledala jeho auto. Bylo to hloupé, ale nakonec mě přemohla hrozná únava, která nahradila prvotní nadšení. Potřebovala jsem spát, vzpamatovat se ze zranění a napětí děsivého dne. Bez správného výcviku jsem mu nemohla věřit, že zůstane pasivní až budu spát.

Naklonila jsem se k němu a jemně se rukou dotkla jeho krku. „Vrátíš se na mezistátní,“ zašeptala jsem. „Objedeš město. Kdykoliv narazíš na nájezd, zvýšíš rychlost o deset mil za hodinu. Až mineš čtvrtý nájezd, zavřeš oči a neotevřeš je, dokud ti to nedovolím. Jestli rozumíš, přikývni.“

Muž přikývl. Měl skleněné, vytreštěné oči. Nebude to správné Krmení, i kdybych chtěla.

„Jed,“ vyzvala jsem ho.

Sledovala jsem, jak Chrysler opouští parkoviště a odbočuje vlevo, na dálnici. Zavřela jsem oči a spatřila dlouhou kapotu, žhnoucí světla protijedoucích aut a kužely reflektorů. Auto zrychlovalo na dálniční rychlost. Vnímala jsem hukot topení a škrábání vlněného svetru na holém předloktí. V ústech jsem cítila chuť starého doutníku. Zachvěla jsem se a trochu se stáhla. Řidič minul první odbočku a zvýšil rychlost na šedesát pět mil za hodinu. Už byl několik mil daleko, takže jsem ho tolik nevnímala. Slyšela jsem zvuky parkoviště, na tváři cítila vítr. Matně jsem zachytila moment, kdy auto dosáhlo rychlosti devadesát pět mil za hodinu a řidič zavřel oči.

Pokoj v hotelu byl děsivý. Sloužil čistě svému účelu. Přesně tak jsem si to představovala. Na tom nesešlo. Sundala jsem si plášť a potřhané barevné šaty. Na levém boku jsem měla tenké škrábnutí, ale šaty a kombiné byly úplně zničené. Řezná rána na malíčku pulzovala, bolest byla silnější než v boku. Vydržela jsem neusnout, umyla se v horké vodě a opláchlá si vlasy. Pak jsem se zabalila do dvou ručníků, posadila se a vzlykala. Neměla jsem ani župan ani náhradní spodní prádlo. Neměla jsem ani zubní kartáček. Banka otevře až v pondělí ráno, za víc než čtyřicet hodin. Seděla jsem a plakala. Cítila jsem se stará, opuštěná a zapomenutá. Chtěla jsem jet domů a spát ve své posteli. Chtěla jsem, aby mi pan Thorne přinesl (jako vždy) ráno kávu a rohlík. Ale nic se nevrátí. Vzlykala jsem jako opuštěné dítě, nikoliv jako žena mého věku.

Za chvíli jsem se, pořád zabalená v ručnicích, položila na bok, přikryla se a usnula.

Probudila jsem se kolem poledne, když se pokusila do pokoje vstoupit pokojská. Odešla jsem do koupelny a napila se vody. Snažila jsem se vyhýbat vlastnímu obrazu v zrcadle, pak jsem se vrátila do postele. Pokoj byl tmavý, s tlustými závěsy, ventilátor tiše předl. Znovu jsem usnula. Jako když se vrací zraněné zvíře do bezpečí svého doupěte.

Nevzpomínám si na žádné sny.

Ten večer jsem vstala. Pořád jsem se cítila slabá, tělo mě bolelo víc než předešlý den. Pokusila jsem se upravit. Moc jsem toho dělat nemohla. Šaty byly zničené, budu si muset na sobě nechat kabát. Zoufale jsem potřebovala holiče. Přesto jsem si všimla, jak mi žhne kůže, jak mám pevné svaly pod bradou, jak se mi vyhladily vrásky, které přinesl čas. Cítila jsem se mladší. Krmení mi pomohlo i přes veškerou hrůzu předešlého dne.

Na druhé straně nekonečného parkoviště stála restaurace. Nelidské místo. Světla zářila jako na operačním sále, červeně kostkované umělé ubrusy byly vlhké, jak je poskok utíral špinavou houbou, velké plastické menu předvádělo fotografie místních „specialit“. Věřila jsem, že fotografie pomáhají negramotným zákazníkům, kteří nedokážou dešifrovat prosté věty typu „dokonalé, do hněda opečené, křupavé domácí brambůrky“ a „všemi oblíbená jižanská vynikající kukuřičná kaše a krupky, jaké dělala babička“!! Menu hýřilo reklamami a neskutečnými výkřiky. Poznámka hlásala, že si tyto zvláštní jižanské lahůdky mají objednat směli Yankeeové. Napadlo mě, jak je zvláštní, že se ubohá dieta chudých a hloupých lidí okamžitě změnilo v tradiční jídlo další generace. Objednala jsem si kávu a bochánky. Čekala jsem půl hodiny, zatímco mě rušil řev velké rodiny severních neurvalců u vedlejšího stolu. Napadlo mě (a nebylo to poprvé), že by se inteligence národa podstatně zlepšila, kdyby děti a dospělí museli jíst na veřejných místech odděleně.

Když jsem se vrátila do motelu, už byla tma. Neměla jsem co dělat, tak jsem zapnula televizi. Už jsem se na ni nedívala víc jak deset let, ale změnilo se toho jen málo. Jeden kanál okupovaly bezduché souboje z fotbalu. „Výchovný“ kanál mi nabízel výklad o estetice zápasu sumo. Třetí pokus přinesl často přerušovaný televizní film o skupině nezletilých prostitutek a mladém sociálním pracovníkovi, který svůj život zasvětil záchraně hrdinky, kterou se snažil osvobodit z tak potupného života. Hloupý program mi připomněl skandální magazín „detektivní kazety“, když jsem byla mladá. Nabídlí nám vzrušivé detaily tabu chování. Pak se tomu říkalo volná láska, teď tomu média říkají „dětské porno“.

Poslední kanál přinášel místní zprávy.

Mladá barevná moderátorka se usmívala a četla zprávu o takzvaných charlestoneckých vraždách. Policie hledala podezřelá a motivy. Svědci popsali masakr v době známém charlestoneckém hotelu. Státní policie a FBI zkoumaly život paní Fullerové, dlouholeté charlestonecké obyvatelky a zaměstnavatelky jedné z obětí. Neměly její fotografie. Celá zpráva netrvala ani pětadvacet vteřin.

Vypnula jsem televizi, zhasla světla, lehla si a třásla se potmě. Za čtyřicet osm hodin, řekla jsem si, budu v bezpečí a teple mé vily na jihu Francie. Zavřela jsem oči a snažila si vybavit bílé kvítky, které rostly mezi dlažebními kameny na cestičce ke studni. Chvilí jsem málem cítila slaný mořský vzduch, který přinášely letní bouře z jihu. Vzpomněla jsem si na tašky na střeších blízce vesnice, na červené a oranžové hrazdy nad zelenými čtverci sadů, které zdobily údolí. Ty příjemné obrazy náhle vymazal poslední pohled na Ninu. Její modré nevěřící oči, pootevřená ústa, díra na čele, která nepůsobila nijak děsivě. Jako špina, kterou smete jediným pohybem dlouhých, dokonale upravených prstů. Pak se v mém snu objevila krev. Nevytékala jen z rány, ale proudila Nině i z pusy, nosu a otevřených, obviňujících očí.

Přitáhla jsem si pokrývku pod bradu a snažila se na nic nemyslet.

Prostě jsem potřebovala kabelku. Jestli zaplatím za taxík do banky ve středu města, na kabelku mi nezbyde dost peněz. Ale do banky jsem bez kabelky nemohla. Znovu jsem spočítala peníze v peněžence, ale přestože jsem připočetla drobné, pořád to nestačilo. Stála jsem v hotelovém pokoji a na parkovišti nedočkavě troubil taxík, který jsem si zavolala.

Problém jsem vyřešila tak, že jsem řidiče přiměla, aby po cestě do města zastavil u levného smíšeného zboží. Za sedm dolarů jsem si koupila naprosto neuvěřitelnou slaměnou kabelu. Jízdné, včetně čekání, kdy jsem si koupila svůj poklad, dělalo třináct dolarů. Dala jsem řidiči dolar navíc a poslední si nechala.

Stála jsem na chodníku a čekala, až otevrou banku. Musel na mě být hrozný pohled. Účes už se nedal opravit, neměla jsem žádný make-up. Hnědý plášť, který trochu zaváněl střelným prachem, jsem si zapnula až ke krku. V pravé ruce jsem držela novou kabelu. K dokonalému obrazu ženy, které teď lidé říkají „bezdomovka s nákupní taškou“, chyběly jen tenisky. Pak jsem si uvědomila, že mám boty na nízkém podpatku, takže tenisky trochu připomínají.

Přesto mě zástupce ředitele poznal a zdálo se, že je potěšen. „Ach, paní Staughnová,“ pozdravil mě a nesměle přistoupil k pultu. „Rád vás znovu vidím!“

Ohromilo mě to. Od poslední návštěvy banky uplynuly téměř dva roky. Na to, aby se o mě zajímal zástupce vedoucího, jsem zase tak veliký účet neměla. Několik panických okamžiků jsem věřila, že už tam na mě čeká policie, že je to past.

Prohlížela jsem si zákazníky a úředníky, snažila se určit, kteří z nich jsou policisté v civilu. Pak jsem zaznamenala úředníkuv uvolněný postoj a spokojený úsměv. Pomalu jsem vydechla. Narazila jsem na člověka, který je pyšný na to, že si pamatuje jména zákazníků. Nic víc.

„Už je to dlouhá doba,“ pokračoval vlídně a rychle mě přešel pohledem.

„Dva roky,“ doplnila jsem.

„Jak se má váš manžel?“

Můj manžel? Zoufale jsem si snažila vybavit, jaký jsem si při předchozích návštěvách vymyslela příběh. Nezmínila jsem se... s úlekem jsem si uvědomila, že mluví o vysokém, holohlavém gentlemanovi, který mi stál pokaždé po boku. „Ach,“ vydechla jsem, „myslíte pana Thorneho, mého sekretáře. Obávám se, že pan Thorne pro mě už nepracuje. A pokud jde o pana Straughna, ten zemřel v roce 1956 na rakovinu.“

„Ach,“ řekl zástupce vedoucího, růžovoučký obličej ještě víc zčervenal. „To je mi líto.“

Přikývla jsem a společně jsme tajemného pana Straughna uctili pár vteřinami ticha.

„No, jak vám můžu dnes pomoci, paní Straughnová? Předpokládám, že ukládáte.“

„Bojím se, že vybírám,“ upozornila jsem ho. „Ale nejprve bych ráda navštívila svou schránku.“

Vyndala jsem správnou kartu. Dala jsem si pozor, abych ji nezaměnila s tuctem dalších karet z jiných bank, které jsem nosila v peněžence. Prošli jsme vážným rituálem dvojitých klíčů. Pak jsem byla sama v malé zповědnici a zvedla víko

nového života.

Pas byl čtyři roky starý, ale pořád platil. Stejně tak platilo dvě stě tisíc dolarů v různých bankovkách. Ukryla jsem svazky bankovek do velké kabely a modlila se, aby levná sláma nepovolila. Směnky a cenné papíry na paní Straughnovou se mi teď nehodily, ale mohla jsem mezi ně ukryt těžké bankovky. Ignorovala jsem klíče od Ford Granada. Nechtěla jsem marnit energii a vyzvednout automobil z úschovny. Kdyby ho našli na parkovišti letiště, začaly by otázky. Poslední věc v krabici byla malá pistole značky Beretta. V případě nouze ji měl použít pan Thorne, ale já ji nebudu potřebovat. Tam, kam mířím, ne.

Tam, kam jsem si myslela, že mířím.

Když jsem krabici s pohřební vážností vrátila a prošla předchozím rituálem, postavila jsem se do řady.

„Chcete dnes vybrat všech deset tisíc?“ zeptala se dívka se žvýkačkou za mřížemi.

„Ano, jak je to na žádance.“

„To znamená, že u nás zavíte účet?“

„Ano, znamená.“ Bylo neuvěřitelné, jak dokážou léta tréninku vyprodukovat tak efektní zaměstnance. Dívka se podívala na zástupce vedoucího, který založil ruce na břicho jako placený truchlíci. Krátce přikývl a dívka začala žvýkat rychleji. „Ano, madam. Jak to chcete?“

V perských niklácích, chtěla jsem říct. „Cestovní šeky, prosím.“ Usmála jsem se. „Tisíc dolarů v padesátkách. Tisíc ve stovkách. Zbytek v pětistovkách.“

„Za ty je poplatek,“ upozornila mě dívka a trochu se zamračila, jako bych si to měla rozmyslet.

„To nevadí, drahá,“ řekla jsem. Den byl pořád mladý, připadal mi mladý. V jižní Francii bude chladno, ale světlo bude husté jako roztavené máslo. „Nespěchejte, drahá. Není proč.“

Atlantský Sheraton stál dva bloky od banky. Pronajala jsem si tam pokoj. Požádali mě o kopii kreditní karty. Místo toho jsem zaplatila pětisetdolarovým cestovním šekem a drobné ukryla do peněženky. Pokoj byl poněkud okázalejší než v motelu, ale o nic méně sterilní. Pokojovým telefonem jsem kontaktovala cestovní kancelář ve městě. Mladá dáma chvíli prohlížela jejich počítač, pak mi dala na výběr. V šest hodin leteckou společností TWA, letadlo čeká čtyřicet minut na letišti Heathrow, pak pokračuje do Paříže. Nebo v deset večer Pan Am přímo do Paříže. Každopádně chytím stejný odpolední spoj z Paříže do Marseilles. Doporučila druhý let, protože byl poněkud levnější. Vybrala jsem ten první, první třídu.

Kolem hotelu byly tři slušné obchodní domy, kam mě mohlo zavést taxi během krátké chvílky. Zavolala jsem do všech a jeden zvolila (ten, kde je nejméně šokovala představa, že doručí zboží do zákaznickova hotelu). Pak jsem zavolala taxík a vyrazila na nákup.

Koupila jsem si osmery šaty značky Albert Nipon, čtyři sukně (jednu krásně zelenou vlněnou od Cardina), kompletní soupravu kožených kufrů od Gucciho, dva kostýmy od Evana-Piconeho (jeden z nich by mi přišel ještě před pár dny vhodný pro mnohem mladší ženu), odpovídající množství spodního prádla, dvě kabely, tři noční košile, pohodlný modrý župan, pět párů bot včetně černých lodiček na vysokých podpatcích od Ballyho, půltucet vlněných svetřů, dva klobouky (jeden slamák se širokou střechou, který se hodil spíš k tašce za sedm dolarů), tucet blůz, halenek, láhev parfému Jean Paton, který tvrdil, že je „nejdražším parfémem na světě“ (a také zřejmě byl), digitální budík a kalkulačku za pouhých devatenáct dolarů, make-up, punčocháče (žádné punčochy ani nešíkovné punčocháče, ale skutečné nylonky) půltucet bestselleru v knihkupectví, Michelin průvodce po Francii, větší peněženku, celou řadu čokolád a anglických sušenek a nakonec malý kovový kufr. Když začal prodáváč shánět zaměstnance, který zboží odnese do hotelu, zašla jsem vedle do salónu Elizabeth Ardenové na kompletní úpravu.

Když jsem se cítila odpočatá, svěží (hlava a pokožka mě ještě svrběly), oblékla jsem si pohodlnou sukni a bílou blůzu a vrátila se do Sheratonu. Objednala jsem si oběd - kávu, studený sendvič s roastbeefem s dionskou hořčicí, bramborový salát a vanilkovou zmrzlinu - a dala jsem poslíčkovi, který jídlo přinesl, pětidolarové spropitné. Sledovala jsem polední televizní zprávy, ale o sobotních událostech v Charlestonu se už nezmínili. Naložila jsem se do horké vany.

Na cestu jsem si připravila tmavě modrý kostým. V kombiné jsem začala balit. Do malé příruční tašky jsem uložila spodní prádlo, noční košili, toaletní potřeby, svačinu, dva paperbacky a většinu peněz. Musela jsem zavolat znovu pokojovou službu, aby mi přinesli nůžky a uřezali cenovky. Ale ve dvě hodiny jsem byla hotová (malý kufr byl plný jen z poloviny a musela jsem ho vystlat pokrývkou, kterou jsem našla ve skříni) a lehla jsem si, abych si zdřímala, než mě ve čtvrt na pět vyzvedne limuzína. S potěšením jsem pozorovala, jak plynule přeskakují číslice na šedém displeji nového cestovního budíku. Neměla jsem tušení, jak takový přístroj funguje. V poslední čtvrtině dvacátého století se objevilo mnoho věcí, kterým jsem nerozuměla. Ale to nevadilo. Usnula jsem s úsměvem na rtech.

Atlantské letiště připomínalo všechna velká letiště, jaká jsem kdy navštívila - a navštívila jsem jich většinu. Postrádala jsem velká vlaková nádraží, jaká existovala před desetiletími, mramorovou, sluncem prozářenou majestátnost Grand Centralu v nejlepších létech, otevřenost berlínského předválečného nádraží, dokonce i architektonickou sebevraždu a vesnický chaos bombajského Victoriina nádraží. Atlantské letiště bylo ukázkou běžného cestování: nekonečné dlaždicové chodby, plastické sedačky a řady obrazovek, které němě oznamují přílety a odlety. V chodbách pobíhali obchodníci a hlasité, upoceně rodiny v pastelových hadrech. Nevadilo mi to. Za dvacet minut jsem měla být volná. Odevzdala jsem zavazadla, nechala jsem si jen příruční zavazadlo, slaměnou tašku a kabelku. Zaměstnanec letiště mě odvezl dlouhou chodbou na malém elektrickém vozíku. Po sobotním vypětí mě trápila artritida a hrozně mě bolely nohy. Ohlásila jsem se u přepážky, ujistila se že v mé části první třídy nebude nikdo kouřit, a posadila se, abych přečkala poslední minuty před nástupem na palubu.

„Slečna Fullerová. Melanie Fullerová. Prosím zvedněte nejbližší bílý telefon.“

Strnule jsem seděla a poslouchala. Veřejný systém brebentil už od mého příjezdu, vyvolával lidi, hrozil, že budou odtažena auta zaparkovaná v nákladní zóně, distancoval se od náboženských fanatiků, kteří zamořili terminál jako smečka šakalů. Určitě to byla chyba! Kdyby skutečně vyvolali mé jméno, už bych ho slyšela. Narovнала jsem se, téměř jsem nedýchala a naslouchala bezpohlavnímu hlasu, který procházel litanií předepsaných jmen. Když jsem zaslechla, jak vyvolávají slečnu Reneé Fowlerovou, trochu jsem se uklidnila. Určitě šlo o chybu. Celé dny a týdny jsem byla nervózní. Setkání mě strašilo už od raného podzimu.

„Slečna Fullerová. Melanie Fullerová. Prosím zvedněte nejbližší bílý telefon.“

Na chvíli se mi zastavilo srdce. Cítila jsem bolest na hrudi, stáhly se mi svaly. Je to nějaká chyba. Hodně podobné jméno. Určitě jsem přeslechla, co hlásili...

„Paní Straughnová, Beatrice Straughnová. Prosím zvedněte nejbližší bílý telefon. Pan Bergstrom. Harold Bergstrom...“ Chvíli jsem si byla jistá - naprosto jistá - že omdlím. Právě tady, v hale Trans World Airlines. Sklonila jsem hlavu, červenomodrá místnost se rozostřila a v periferním vidění se mi roztančily malé tečky. Pak jsem vstala a šla. Pevně jsem svírala tašku, kabelku i příruční zavazadlo. Míjel mě nějaký muž v modrém saku s plastickou visačkou se jménem. Chytila jsem ho za ruku.

„Kde je to?“

Zíral na mě.

„Ten bílý telefon,“ zasyčela jsem. „Kde je?“

Ukázal na blízkou zeď. Přiblížila jsem se k přístroji, jako by tam visela zmije. Chvíli - celou věčnost - jsem nedokázala zvednout ruku. Pak jsem odložila příruční zavazadlo, zvedla sluchátko a zašeptala nové jméno. Ozval se zvláštní hlas:

„Paní Straughnová? Moment, prosím. Máte tady hovor.“

Strnule jsem tam stála a poslouchala duté zvuky spojení. Pak se ozval dutý, prázdný hlas s ozvěnou. Jako by vycházel z tunelu nebo prázdného pokoje. Nebo z hrobu. Dobře jsem ten hlas znala.

„Melanie? Melanie, drahoušku, tady Nina... Melanie? Drahoušku, tady Nina...“

Upustila jsem sluchátko a zacouvala. Okolní šum ztlchl, změnil se ve vzdálené bzučení. Jako bych pozorovala dlouhým tunelem mřínivé figurky, které pobíhají sem a tam. V záchvatu paniky jsem se obrátila a utekla chodbou. Zapomněla jsem na příruční zavazadlo, zapomněla na peníze, zapomněla na let, zapomněla na vše. Zůstal jen její hlas v mých uších. Jako výkřik uprostřed noci.

Jak jsem se blížila k dveřím terminálu, rozběhl se ke mně muž s červenou čapkou. Nepřemýšlela jsem. Podívala jsem se na spěchajícího černocha a muž se okamžitě zhroutil na podlahu. Věřím, že jsem nikdy nikoho tak brutálně a rychle nepoužila. Muž se kroutil v sevření záchvatu, opakovaně bušil obličejem o dlaždice. Zatímco k němu pospíchali ostatní lidé, proklouzla jsem automatickými dveřmi.

Zastavila jsem se na obrubníku a neúspěšně se snažila potlačit paniku a zmatek, které mě bičovaly. Všechny okolní tváře hrozily, všechny se mohly změnit v bledý úsměv masky smrti, kterou jsem čekala. Otočila jsem se, přitáhla si kabelku a peněženku k hrudi. Patetická stará žena na pokraji hysterie. Melanie? Drahoušku, tady Nina...

„Taxi, paní?“

Obrátila jsem se a podívala se na původce otázky. Aniž bych to zaznamenala, zastavil vedle mě zelenobílý taxík. Další čekali za ním ve vyhrazené řadě. Řidič byl běloch, něco přes třicet, čistě oholený. Ale měl průhlednou kůži, kterou prosvítají vousy příštího dne.

„Potřebujete taxík?“

Přikývla jsem a začala bojovat s dveřmi. Řidič se naklonil a odemkl je. Uvnitř páchly staré cigarety, pot a koženka. Otočila jsem se a ve chvíli, kdy jsme projeli zatáčkou, jsem se podívala zadním oknem. Na zadní kapotu a okno dopadly zelené čtverce světla. Nedokázala jsem určit, zda nás sleduje některý z automobilů. Doprava byla šílená.

„Říkám, kam to bude?“ zakřičel řidič.

Zamrkala jsem. Měla jsem prázdný mozek.

„Do centra?“ zeptal se. „Hotel?“

„Ano.“ Jako bych neznala jeho jazyk.

„Který?“

Za levým okem mi explodovala bolest. Cítila jsem, jak mi protéká lebkou do krku, jako kapalný oheň pokračuje do celého těla. Chvíli jsem nemohla dýchat. Jen tak jsem seděla, kabelku a tašku, čekala, až bolest pomine.

„...nebo co?“ zeptal se řidič.

„Promiňte?“ Můj hlas skřípal jako uschlá kukuřice v suchém větru.

„Mám najet na dálnici nebo co?“

„Sheraton.“ To slovo mi připadalo jako nesmyslná sykavka. Bolest začala ustupovat, zůstala nevolnost.

„Ve městě nebo u letiště?“

„Ve městě,“ odpověděla jsem, aniž bych tušila, o čem mluvíme.

„Jasně.“

Opřela jsem se o chladnou koženku. Smradlavým vnitřkem auta přejížděly v hypnotickém rytmu pruhy světla. Snažila jsem se zpomalit dech. Hukotem v uších pronikl zvuk pneumatik na mokré vozovce. Melanie, drahoušku...

„Vaše jméno?“ zašeptala jsem.

„Co?“

„Vaše jméno?“ naléhala jsem.

„Steve Lenton. Je to tady na kartičce. Proč?“

„Kde bydlíte?“

„Proč?“

Měla jsem toho dost. Zatlačila jsem. I přes bolest hlavy, přes nevolnost, jsem zatlačila. Náraz byl tak silný že se na pár vteřin zlomil přes volant. Pak jsem ho nechala narovnat a obrátila jeho pozornost zpět k silnici.

„Kde bydlíte?“

Obrázky, představy, žena se zplihlými blondatými vlasy před garáží.

Slovy.

„Beulah Heights.“ Měl monotónní hlas.

„Je to daleko?“

„Patnáct minut.“

„Žijete sám?“

Smutek. Ztráta. Žárlivost. Bolestný obraz blondýnky s uslintaným dítětem v náručí, vzteklé hlasy, červené šaty, které mizí na cestě. Poslední pohled na její obytný vůz. Sebelítost. Slova country písně, která oznamují pravdu.

„Pojedeme tam,“ oznámila jsem mu. Věřím, že jsem to řekla. Zavřela jsem oči a naslouchala zvuku pneumatik na mokré vozovce.

Jeho dům byl tmavý. Duplikát ostatních chudých domků, které jsme cestou míjeli - nahozené zdi, jediné francouzské okno na malý dvorek, garáž velká jako celý zbytek domu. Nikdo nás nesledoval. Řidič otevřel dveře garáže a zajel s taxíkem dovnitř. Čekal tady nový model Buicku, tmavě modrý, možná černý. Ve slabém světle jsem to nepoznala.

Přinutila jsem ho odvézt Buick na příjezdovou cestu, a pak se vrátit. Motor taxíku nechal běžet. Zavřel dveře garáže.

„Ukažte mi dům,“ vyzvala jsem ho tiše. Dům byl stereotypní, depresivní. Na dřezu stála hromada talířů, v ložnici se válely na zemi ponožky a spodní prádlo, všude noviny, z levných obrazů mě pozorovaly smutné oči dětí.

„Kde máte zbraň?“ zeptala jsem se. Nemusela jsem pátrat, zbraň vlastnil. Koneckonců jsme byli na jihu. Řidič zamrkal a odvedl mě dolů do špatně osvětlené dílny. Na betonových zdech visely staré kalendáře s fotografiemi nahých žen.

Řidič ukázal na lacinou kovovou skříň, kde měl normální pušku, loveckou pušku a dvě pistole. Pistole byly zamotané v naolejovaných hadrech. Jedna měla dlouhou hlaveň, sportovní pistole s jedinou nábojnicí a malým kalibrem. Druhá připomínala revolver ráže osmatřicet, šestipalcovou hlaveň. Připomněla mi Charlesovo dědictví. Ukryla jsem do kabelky tři krabice nábojnic a revolver, pak jsem se vrátila po schodech do kuchyně.

Přinesl mi klíčky od Buicku a posadili jsme se ke kuchyňskému stolu, zatímco jsem mu nadiktovala zprávu. Nebyla moc originální. Samota. Lítost. Neschopnost pokračovat. Vyšetřovatelé si možná všimnou ztráty zbraně a určitě prohledají automobil, ale zpráva a způsob sebevraždy jim neposkytnou žádné podezření. Alespoň jsem v to doufala.

Řidič se vrátil do taxíku. Během pár vteřin, kdy byly otevřené dveře do garáže, mi začaly slzet oči. Motor mi připadal absurdně hlasitý. Naposledy jsem řidiče spatřila, jak rovně sedí v autě, ruce pevně na volantu, a sleduje obzor neviditelné dálnice. Zavřela jsem dveře.

Měla jsem okamžitě zmizet, ale musela jsem se posadit. Trásl se mi ruce, pravá noha pulzovala, artritická bolest mi vystřelovala do boku. Sevřela jsem plastický stůl a zavřela oči. Melanie? Drahoušku, tady Nina... Ten hlas jsem si splést nemohla. Buď mě Nina pořád sledovala, nebo jsem přišla o rozum. Díra na čele byla velká a kulatá. Žádná krev. Prohledala jsem linku. Pátrala jsem po vínu nebo brandy. Našla jsem jen poloprázdnou láhev Jacka Danielse. Pak jsem narazila na čistou sklenici a napila se. Whisky mi spálila krk i žaludek, ale uklidnila ruce. Umyla jsem sklenici a vrátila ji do skříňky.

Chvíli jsem přemýšlela, že se vrátím na letiště. Ale rychle jsem ten nápad odmítla. Zavazadla už budou na cestě do Paříže. Mohla jsem je dohonit a nasednout do pozdějšího letadla Pan American, ale při představě nástupu na palubu jsem se otřásla. Willi je klidný, obrací se, aby si promluvil s jedním ze společníků. Pak exploze, výkřiky, dlouhý, černý pád do zapomnění. Ne, nějakou dobu létat nebudu.

Dveřmi garáže se ozýval zvuk motoru. Dutý, neodbytný hukot. Uplynulo víc jak půl hodiny. Nadešla chvíle odchodu. Ujistila jsem se, že nikde nikdo není, a zavřela za sebou přední dveře. Ozvalo se poslední cvaknutí zámku. Vklouzla jsem za volant Buicku a zvuk motoru taxíku za širokými dveřmi garáže už jsem téměř neslyšela. Na pár vteřin mě zachvátila panika. Nedokázala jsem vrazit klíček do zapalování. Pak jsem to zkusila znovu, pomalu, a motor okamžitě naskočil.

Další minutu jsem posouvala dopředu sedačku, upravila zpětné zrcátko a hledala světlo. Auto už jsem neřídila - skutečně neřídila - mnoho let. Zacouvala jsem po cestě a pomalu projížděla pokroucenými ulicemi. Napadlo mě, že nemám kam jet, nemám žádné alternativní plány. Soustředila jsem se na svou vilu poblíž Toulonu a na novou identitu, která mě tam čekala. Osobnost Beatrice Straughnové byla jen přechodná, jméno na cestu. S hrknutím jsem si uvědomila, že jsem nechala u telefonu na letišti příruční tašku a dvanáct tisíc dolarů v hotovosti. Pořád mi zbylo v peněžence devět tisíc dolarů v cestovních šecích, pas a další dokumenty. Ale modrý kostým, který jsem měla na sobě, představoval veškeré oblečení, které jsem vlastnila. Při vzpomínce na krásné věci, které jsem ráno koupila, se mi sevřelo hrdlo. Ucítila jsem slzy, ale zavřela jsem hlavou. Na semaforu přeskočila světla, za zády mi nedočkavě zatroubil nějaký blbec.

Podánilo se mi najít mezistátní odbočku a zamířila jsem k severu. Když jsem spatřila zelenou značku letiště, zaváhala jsem. Příruční taška možná pořád čekala u telefonu. Zařídít jiný let bylo jednoduché. Jela jsem dál. Nic na světě mě nemohlo přinutit, abych znovu vkročila do prosvíceného mauzolea, kde na mě čekal hlas Niny Draytonové. Spatřila jsem odletovou halu TWA, kde jsem čekala před dvěma hodinami, před celou věčností. Znovu jsem se zachvěla. Seděla tam Nina, na sobě světlé růžové šaty, jaké jsem na ní viděla naposledy. Ruce složila na kabelce v klíně, modré oči, čelo ocejchované širokou dírou a zhmožděninou, široký bílý úsměv. Zuby do špičky. Chystala se nasednout do letadla. Čekala na mě.

Často jsem se dívala do zrcátka, měnila pruhy, střídala rychlost a dvakrát odbočila, abych se vrátila opačným nájezdem. Nedokázala jsem určit, zda mě někdo sleduje, ale nevěřila jsem tomu. Reflektory spalovaly mé oči. Znovu se mi roztřásl ruce. Spustila jsem okénko a tvář mi poštípala chladný noční vzduch. Přála jsem si mít u sebe láhev whisky.

Na ceduli stálo I-85 SEVER, CHARLOTTE, N.C. Sever. Sever jsem nesnášela. Strohost Yankeeů, šedá města, chlad a dny bez slunce. Každý, kdo mě znal, věděl, jak severními státy pohrdám. Zvláště potom v zimě. Každý věděl, že se jim budu snažit vyhnout.

Sledovala jsem dopravu do zatáčky odbočky. Svítící písmena na horní ceduli hlásala: CHARLOTTE, N.C. 240 Mil, DURHAM, N.C. 337 Mil, RICHMOND, VA 540 Mil, WASHINGTON, D.C. 650 Mil.

Vší silou jsem sevřela volant a snažila se udržet šílenou rychlost dopravy. Mířila jsem k severu, do noci.

„Hej, paní!“

Rychle jsem se probudila. Dívala jsem se na ducha, který stál několik palců ode mě. Jasně sluneční paprsky ozařovaly dlouhé rovné vlasy, jež ukrývaly hlodavčí rysy. Malá nevyzpytatelná očka, dlouhý nos, špinavá kůže, tenké rozpraskané rty. Duch předvedl úsměv a já spatřila krátký záblesk ostrých zažloutlých zubů. Přední zub měl zlomený. Nebylo mu víc jak sedmnáct. „Hej, paní, jedete mým směrem?“

Posadila jsem se a zavrtěla hlavou. Zavřené auto vyhřálo ranní světlo. Rozhlédla jsem se po vnitřku Buicku a na chvíli si nemohla vzpomenout, proč spím v autě a nejsem ve své domácí posteli. Pak jsem si vybavila nekonečnou noc, řízení a hroznou váhu únavy, která mě nakonec uspala na odpočívadle. Jak daleko jsem dojela? Mlhavě jsem si vzpomněla na odbočku na Greensboro, Severní Karolina. Krátce předtím, než jsem zastavila.

„Paní?“ Stvoření zacukalo klouby špinavé ruky na okno.

Zmáčkla jsem knoflík, abych spustila okénko, ale nic se nestalo. Než mě napadlo, že musím zapnout motor, na chvíli se mě zmocnila klaustrofobie. V tom absurdním vozidlu bylo vše na elektřinu. Všimla jsem si, že ukazatel paliva je téměř na doraz. Vzpomněla jsem si, jak jsem v noci zastavovala a vynechala několik pump, než jsem narazila na jednu, kde nebyla plná samoobsluha. Ať se stane cokoliv, nechtěla jsem klesnout na úroveň, kdy si budu sama pumpovat benzin.

Okénko sjelo se zahučením dolů.

„Berete stopaře, paní?“ Jeho hlas, nosové kňourání, byl odporný stejně jako jeho zjev. Měl na sobě špinavou vojenskou bundu, na zádech batoh a spací pytel. Za zády mu projížděla auta po mezinárodní silnici, na předních sklech se odrážely sluneční paprsky. Náhle jsem měla pocit záškoláctví. Chlapec venku zafřkal a otřel si nos do rukávu.

„Jak daleko jedeš?“ zeptala jsem se.

„Na sever,“ odpověděl chlapec s pokrčením ramen. Vždycky mě udiví, že jsme vychovali celou generaci, která nedokáže odpovědět na jednoduchou otázku.

„Vědí tvoji rodiče, že stopuješ?“

Znovu pokrčil rameny, jen trochu. Jedním ramenem, jako by celé gesto vyžadovalo příliš energie. Okamžitě jsem věděla, že je to uprchlík, možná zloděj. Možná je nebezpečný pro každého blázna, který ho svezí.

„Nasedni,“ vyzvala jsem ho a dotkla se knoflíku, abych odemkla dveře na druhé straně.

Zastavili jsme v Durhamu na snídani. Chlapec se zamračil na obrázky na plastikovém menu, pak na mě zašilhal. „Uch, nemůžu... chci říct, že nemám prašule. Víte, dostanu dost, až se dostanu ke strejcovi a tak, ale...“

„To je v pořádku,“ uklidnila jsem ho. „Jsi mým hostem.“ Oba jsme měli věřit, že putuje ke strýci do Washingtonu. Když jsem se ho znovu zeptala, jak jede daleko, předvedl jeden z ustrašených pohledů a odpověděl: „Jak daleko jedete vy?“

Když jsem navrhla Washington, okouzil mě přímouhlým nikotinovým úsměvem a prohlásil: „Jasně, tam žije můj strejda. Tam jedu, můj strejda. Ve Washingtonu. Jasně.“ Teď zamumlal objednávku a sklonil se k vidličce. Stejně jako u mnoha mladých lidí dnešní doby jsem nedokázala určit, zda je skutečně retardovaný nebo jen špatně vzdělaný. K jedné z těchto kategorií patří větší část populace pod třicítku.

Usrkla jsem kávu a zeptala se: „Tvrdíš, že se jmenuješ Vincent?“

„Jo.“ Chlapec sklonil obličej k šálku jako kuň u koryta. Vydával podobné zvuky.

„To je pěkné jméno. Vincent a jak dál?“

„Huh?“

„Jak se jmenuješ příjmením, Vincente?“

Chlapec znovu sklonil ústa k šálku, aby získal čas na přemýšlení. Předvedl mi hlodavčí úsměv. „Uch... Vincent Pierce.“ Pokývala jsem hlavou. Chlapec málem řekl Vincent Price. Toho jsem potkala na aukci uměleckých předmětů v Madridu koncem šedesátých let. Byl to jemný muž, měl skutečně vybrané chování, velké a jemné ruce, které neudržel na místě. Rozmlouvali jsme o umění, vaření a španělské kultuře. Price v té době nakupoval originály pro nějakou obrovskou americkou společnost. Připadal mi příjemný. O mnoho let později jsem se dozvěděla o jeho rolích v mnoha děsivých horrorech. Možná kdysi spolupracoval s Willim.

„A jedeš stopem ke strýci ve Washingtonu?“

„Jo.“

„Určitě vánoční prázdniny,“ doplnila jsem. „Určitě není škola.“

„Jo.“

„Ve které části Washingtonu tvůj strýc bydlí?“

Vincent se znovu přikrčil nad šálek. Vlasy mu visely jako mastné popínavé rostliny. Každých pár vteřin zvedl ruku a odhrnul si pramen vlasů. To gesto se opakovalo, připomínalo tik. Zнала jsem toho tuláka necelou hodinu a jeho chování mě už dovádělo k šílenství.

„Snad předměstí?“ pobídla jsem ho.

„Jo.“

„Které, Vincente? Okolo Washingtonu je spousta předměstí. Možná přes některé pojedeme a mohu tě tam vyhodit. Je to některá z dražších čtvrtí?“

„Jo. Můj strejda, ten má strašně prachů. Celá familie je pěkně zazobaná, víte?“

Musela jsem se podívat na jeho špinavou armádní bundu, pod kterou se objevila roztrhaná černá mikina. Špinavé džiny měl na několika místech prodřený. Samozřejmě jsem chápala, že dnes šaty nic neznamenají. Vincent mohl být vnukem J. Paula Gettyho a nosit takové šaty. Vzpomněla jsem si na jemné, hedvábné obleky, které nosil můj Charles. Vzpomněla jsem si na složité oblékání Rogera Harrisona. Cestovní pláštěnka, oblek na krátké výlety, jezdecké pumpky, tmavá vázanka a frak na večerní události. Pokud jde o oblečení, Amerika určitě dospěla na vrchol rovnostářství. Volby oblečení jsme zúžili na otrhané a špinavé hadry dolního průměru společnosti.

„Chevy Chase?“ navrhla jsem.

„Huh?“ Vincent na mě zamžoural.

„To předměstí. Možná je to Chevy Chase?“

Zavrtěl hlavou.

„Bethesda? Silver Spring? Takoma Park?“

Vincent zvrásnil čelo, jako by přemýšlel. Chtěl promluvit, když jsem ho přerušila: „Ach, já vím,“ řekla jsem. „Jestli je tvůj strýček bohatý, zřejmě žije v Bel Air. Je to tak?“

„Jo, je to tak,“ souhlasil Vincent s úlevou. „Tam žije.“

Přikývla jsem. Přinesli mi topinku a čaj. Před Vincenta postavili vejce, párek, šunku a vafle. Ticho našeho jídla přerušovaly jen zvuky kousání a polykání.

Dálnice I-85 odbočila za Durhamem znovu k severu. Hodinu po snídani jsme vstoupili na území Virginie. Když jsem byla malá, často jsme s rodinou jezdili do Virginie navštívit přátele a příbuzné. Většinou jsme jezdili vlakem, ale já měla nejraději krátkou, ale příjemnou noční plavbu do Newport News. Teď jsem uháněla s obrovským Buickem na čtyřproudé dálnici k severu, na krátkých vlnách poslouchala náboženskou hudbu a pootevřela okénko, abych rozředila pach potu a zaschlé moči, který se zvedal z mého spícího spolujezdce.

Když jsme pozdě odpoledne minuli Richmond, Vincent se probudil. Zeptala jsem se ho, jestli nechce chvíli řídit. Snažila jsem se držet ostatních vozidel, bolely mě ruce a nohy. Nikdo nedodržel limit pětapadesáti mil za hodinu. Měla jsem unavené oči.

„No, jo. Teda, ste si jistá?“ zeptal se Vincent.

„Ano,“ souhlasila jsem. „Doufám, že pojedáš bezpečně.“

„Jo, jasně.“

Našla jsem odpočívadlo, kde jsme si vyměnili místa. Vincent uháněl rychlostí šedesát osm mil za hodinu, zápěstí na volant, oči se mu klížily, až jsem se chvíli bála, že usnul. Vzpomněla jsem si, že moderní automobily jsou tak jednoduché, že je dokáže řídit šimpanz. To mě uklidnilo. Sklonila jsem si sedačku a zavřela oči. „Vzbuď mě, až budeme v Arlingtonu, ano, Vincente?“

Zavřel. Odložila jsem kabelku mezi přední sedadla a všimla si, jak ji Vincent pozoruje. Nedokázal od ní odtrhnout oči, když jsem vyndala při placení snídaně tlustý svazek bankovek. Zdržmout si bylo riskantní, ale byla jsem velmi unavená. Washingtonská stanice hrála koncert od Bacha. Šumění pneumatik a tichý svist dopravy mě uklábaly za necelou minutu.

Probudila mě skutečnost, že stojíme. Rychle jsem vstala, byla jsem připravená, úplně vzhůru. Jako když predátora probudí příchod oběti.

Stáli jsme na rozestavěném odpočívadle. Večerní paprsky zimního slunce napovídaly, že jsem spala nějakou hodinu. Hustá doprava potvrzovala, že jsme blízko Washingtonu. Vystřelovací nůž ve Vincentově ruce prozrazoval něco ještě horšího. Vzhledl od přepočítávání cestovních šeků. Lhostejně jsem se na něj podívala.

„Tyhle podepíšeš,“ zašeptal.

Pozorovala jsem ho.

„Podepíšeš mi ty posraný papíry,“ zasyčel stopař. Do očí mu spadly vlasy, odhrnul si je rukou. „Okamžitě je podepíšeš.“

„Ne.“

Vincentovy oči se roztáhly překvapením. Na úzkých rtech se objevily sliny. Věřím, že by mě tehdy zabil, za světla, dvacet metrů od rušné silnice, i když neměl kam ukrýt mou mrtvolu. Ale i drahý, hloupý Vincent přemýšlel - potřeboval můj podpis.

„Poslouchej, ty stará píčo,“ promluvil a chytil mě vpředu za šaty, „podepíšeš ty posraný šeky, nebo ti ufiknu ten hnusnej nos z tvýho hnusnýho ksichtu. Rozumíš tomu, ty píčo?“ Zastavil kovové ostří několik centimetrů před mýma očima.

Podívala jsem se na špinavou ruku, která mě držela za šaty, a vzdychla jsem. Na pár vteřin se mi vybavilo, jak jsem před třemi desetiletími vstoupila do hotelového apartmá (v jiné zemi, v jiném světě) a našla tam plešatého, ale hezkého gentlemana ve smokingu, jak mi prohlíží skříňku se šperky. Když jsem ho objevila, ironicky se usmál a krátce se uklonil. Bude mi chybět jeho půvab, lehkost Použití, efektivnost, jakou nepřinese ani dlouhé cvičení.

„Dělej,“ zasyčel špinavý mladík. Přiložil mi ostří na tvář. „Řekla sis vo to,“ pokračoval a v jeho očích se objevil výraz, který neměl s penězi nic společného.

„Ano,“ souhlasila jsem. Ruka se mu zarazila uprostřed pohybu. Chvilí se snažil, na čele mu naskočily žíly. Zašklebil se, oči se mu rozšířily, ruka se zachvěla, obrátila a namířila úzké ostří na jeho tvář.

„Musíme začít,“ zašeptala jsem.

Jako břitva ostrá čepel se otočila, pak vklouzla mezi tenké rty, mezi špinavé a rozbité zuby.

„Začneme s výukou,“ řekla jsem tiše.

Ostří popojelo, prořízlo dásně a jazyk. Zvedl rty, pak je sevřel na oceli. Hrot se dotkl jemného patra, ostří zalila krev. „Začneme s učením.“ Usmála jsem se a začali jsme s první lekcí.
Patnáct - Washington, D.C.
Sobota, 20. prosinec 1980

Saul Laski tam stál dvacet minut, nehýbal se, pozoroval dívku. Dívala se na něj, nemrkala, nehýbala se, zamrzla v čase. Na hlavě měla křivě nasazený slamák, přes bílé šaty šedou zástěru. Měla blondáté vlasy a modré oči. Založila ruce a předvedla nešikovné gesto půvabného dětství.

Mezi Saula a její obraz se někdo postavil. Saul ustoupil a popošel, aby lépe viděl. Dívka ve slamáku pořád zírala na prázdné místo, které uvolnil. Saul nevěděl, proč se ho ten obraz tak dotkl. Většina maleb Marie Cassatové mu připadala moc sentimentální, rozmazané pastely. Ale tento ho dojal k slzám, jakmile poprvé vstoupil do Národní galerie. To bylo před dvaceti lety. Teď se žádný výlet do Washingtonu neobešel bez návštěvy „Dívky se slamákem“. Napadlo ho, že silný obličej a melancholický výraz vyvolávají obraz jeho sestry Stefy, která zemřela za války na tyfus. Ale Stefa měla mnohem tmavší vlasy a její oči měly k modré barvě daleko.

Odvrátil se od obrazu. Kdykoliv muzeum navštívil, sliboval, že se podívá na nové sbírky a stráví víc času u moderních děl, ale pokaždé zůstal s dívkou. Možná příště, pomyslel si.

Bylo něco po jedné hodině odpoledne a dav v místní restauraci začínal řídnout. Saul se zastavil u dveří a sledoval stoly. Aarona spatřil okamžitě. Seděl u malého stolku v rohu, zády k vysoké rostlině. Saul zamával a připojil se k mladíkovi.

„Ahoj, strýčku Saule.“

„Ahoj, Aarone.“

Synovec se postavil a objal ho. Saul se usmál, sevřel chlapcovy paže a podíval se na něj. Už to žádný chlapec nebyl. V březnu mu bude šestadvacet. Možná už nebyl chlapcem, ale pořád byl stejně hubený. Saul spatřil Davidův úsměv, zvednutou křivku v koutcích úst. Tmavé kudrlinky a velké oči, které ho pozorovaly přes skla brýlí, patřily Rebece. Ale tmavá pokožka a vysoké tváře patřily Davidovi. Jako by se jednalo o dědictví Sabra, syna Izraele. Když propukla šestidenní válka, Aaronovi a jeho dvojčeti bylo třináct. Saul přiletěl do Tel Avivu o pět hodin později, aby se připojil k bojům jako lékař. Vyslechl opakované Aaronovo a Isaacovo vyprávění o jejich starším bratrovi, Avnerovi, který sloužil jako kapitán u letectva. Saul vyslechl další detaily, poslouchal, jak Aaronův a Isaacův bratranec Chaim hrdinně vedl svůj prapor na Golanské výšiny. Dva roky nato byl mladý Avner mrtvý, zastřelil ho egyptský SAM během Opatřebovací války. Příští srpen zemřel Chaim - oběť špatně umístěného izraelského minového pole během Yom Kippurské války. To léto bylo Aaronovi osmnáct a trápilo ho astma, jež ho pronásledovalo od dětství. Jeho otec David vytrvale ubíjel veškeré plány, se kterými Aaron přišel, aby mohl vstoupit do války.

Aaron se chtěl stát za každou cenu příslušníkem speciálního oddílu nebo výsadkářem jako bratr Isaac. Když ho kvůli astma a špatnému zraku odmítly všechny služby, chlapec dokončil vysokou školu a vytáhl poslední kartu. Předstoupil před svého otce a požádal ho... úpěnlivě prosil... aby využil staré známosti ve výzvědné službě a našel mu práci. K Mossadu vstoupil v červnu roku 1974.

Necvičili ho jako agenta do pole. Izrael měl mnoho vysloužilých vojáků a hrdinů, kteří mohli pro Mossad pracovat, takže nepotřeboval do tak náročné role postavit utlého a chytrého mladíka, který bojoval bez přestání s nemocí. Aaron neprošel standardním výcvikem sebeobrany a používání zbraní, dokonce pořádně nezvládl malou Berettu ráže 0,22, které dával tehdy Mossad přednost. Jeho oborem se stala kryptografie. Po třech letech práce v komunikaci Tel Avivu a dalším roku v poli na Sinajském poloostrově Aaron konečně odcestoval do Washingtonu na izraelské velvyslanectví. Jeho šanci nepokazila ani skutečnost, že je synem Davida Eshkola.

„Jak se máš, strýčku Saule?“ zeptal se Aaron hebrejsky.

„No,“ začal Saul, „mluv anglicky, prosím.“

„Dobrá.“ Žádný přízvuk.

„Jak se má tvůj otec a bratr?“

„Lépe, než když jsme spolu mluvili naposledy,“ odpověděl Aaron. „Doktoři věří, že otec stráví toto léto nějakou dobu na statku. Isaaca povýšili na plukovníka.“

„Dobré, dobré,“ přikyvoval Saul. Podíval se na tři svazky dokumentů, které jeho synovec rozložil na stůl. Usilovně přemýšlel, jak zvrátit děj událostí, aby do nich chlapce nezatáhl a přitom dostal veškeré informace, jaké dokáže Aaron získat.

Jako by mu Aaron četl myšlenky, předklonil se a naléhavě zašeptal: „Strýčku Saule, v čem tady jedeš?“

Saul zamrkal. Před šesti dny Aarona zavolal a zeptal se, jestli mu může opatřit nějaké informace o Williamu Bordenovi nebo o Francisu Harringtonovi. Udělal hloupost. Mnoho let se vyhýbal rodinným poutům, ale představa zmizení mladého Harringtona ho tak vyděsila, byl tak zoufalý, že potřeboval - pokud pojedou do Charlestonu - o Bordenovi, o Oberstovi nějaké důležité informace. Aaron mu odpověděl tajným telefonem a řekl: „Strýčku Saule, to je ten tvůj německý plukovník, že ano?“ Saul nemohl zapírat. O posedlosti strýčka Saula a jeho tajemném nacistovi, kterého potkal za války v koncentračních táborech, věděl v rodině každý. „Víš, že Mossad ve Spojených státech neoperuje, že?“ dodal Aaron. Saul nic neřekl, jeho mlčení mluvilo samo za sebe. Spolupracoval s Aaronovým otcem, když byli Irgun Zvai Leumi a Hagnah ilegální, kupovali americké zbraně a zbrojovky, které posílali kus po kus do Palestiny, kde je znovu smontovali a připravili na chvíli, až arabské armády překročí znovu hranice nově zrozeného sionistického státu. „Dobrá,“ odpověděl Aaron na jeho mlčení, „udělám, co bude v mých silách.“

Saul znovu zamrkal a sundal si brýle, aby je oťel do ubrousku. „Nu, co tím myslíš?“ zeptal se. „Zajímá mě ten muž Borden. Francis byl kdysi můj student. Odjel do Los Angeles, aby se o něm něco dozvěděl. Zřejmě něco kvůli rozvodu,

kdo ví? Když se Francis nevrátil a pan Borden údajně zemřel, jeden přítel mě požádal o pomoc. Vzpomněl jsem si na tebe, Aarone.“

„Uch-huh,“ vyrazil ze sebe Aaron. Upřeně strýčka pozoroval, nakonec zavrtěl hlavou a vzdychl. Rozhlédl se, jestli je nikdo neuslyší, jestli je někdo nepozoruje přes Saulova záda. Pak otevřel první spis. „V pondělí jsem letěl do Los Angeles,“ začal Aaron.

„To jsi udělal!“ Saul byl šokován. Chtěl od synovce pár telefonických hovorů do Washingtonu, chtěl, aby použil moderní počítače, které mělo izraelské velvyslanectví k dispozici - a zvláště potom kancelář, kde sídlilo šest agentů Mossadu. Mohl se podívat do izraelských a amerických tajných spisů. Nečekal, že chlapec druhý den odcestuje na západní pobřeží.

Aaron mávl rukou. „To nebyl žádný problém,“ řekl. „Měl jsem ještě celé týdny staré dovolené. Kdy jsi nás o něco požádal ty, strýčku Saule? Pořád jsi dával, dával a dával. Už od mého dětství. Univerzitou v Haifě mě provedly peníze z New Yorku, i když jsme si to mohli dovolit. Když mě tedy požádáš o maličkost, tak bych ti neměl pomáhat?“

Saul si promnul čelo. „Nejsi žádný James Bond, Moddy,“ namítl a použil Aaronovu dětskou přezdívku. „A kromě toho, Mossad neoperuje ve Státech.“

Aaron nereagoval. „Byla to dovolená, strýčku Saule,“ ohradil se. „Chceš si tedy poslechnout, co jsem na dovolené dělal, nebo ne?“

Saul přikývl.

„Tady ten tvůj pan Harrington bydlel,“ řekl Aaron a podal mu černobílou fotografii hotelu v Beverly Hills. Saul ji nechal ležet na stole, podíval se na ni a zase ji vrátil.

„Zjistil jsem toho jen málo,“ pokračoval Aaron. „Pan Harrington se nastěhoval osmého prosince. Servírka si pamatovala na rudovlasého mladíka, který se hodil na Harringtonův popis. Věděla, že devátého snídal v hotelové restauraci. Nosič věří, že viděl nějakého muže, jak odjíždí ve žlutém Datsunu, který si Harrington půjčil. Opouštěl hotelové parkoviště v úterý kolem tří hodin odpoledne. Ale není si jistý.“ Aaron mu podal další dva papíry. „Tady jsou fotokopie novinového článku... jeden odstavec... a policejní zpráva. Žlutý Datsun našli ve středu, desátého, zaparkovaný poblíž letištní kanceláře Hertz. Lidé od Hertzů poslali Harringtonově matce účet. V pondělí, patnáctého, přišla anonymní poukázka na 329,48 dolarů, hotelový účet. Ten den jsem se tam dostal já. Obálka měla razítko z New Yorku. Nevíš o tom něco, strýčku Saule?“

Saul ho pozoroval.

„Nevěřil jsem tomu,“ podotkl Aaron a zavřel desky. „Skutečně zvláštní je, že se dva Harringtonovi spolupracovníci z jeho amatérské detektivní kanceláře - Dennis Leland a Selby White - zabili stejný týden při automobilové nehodě. V pátek, dvanáctého prosince. Jeli z New Yorku do Bostonu, když odpověděli na meziměstský telefonát... co se děje, strýčku Saule?“

„Nic.“

„Na chvíli se mi zdálo, že je ti nevolno. Znal jsi ty dva lidi? White chodil s Harringtonem na Princeton... pochází z Hyamis Port Whites.“

„Jednou jsem se s nimi setkal,“ připustil Saul. „Pokračuj.“

Aaron se na něj trochu zamračil. Saul si vybavil stejný výraz, když nechtěl jako malý chlapec uvěřit strýčkovým fantastickým pohádkám na dobrou noc. „Ať se stalo cokoliv, zní to velmi profesionálně,“ pokračoval Aaron. „Věc, jakou provedou americké zločinecké rodiny - nová mafie. Tři rány. Úplně čisté. Dvě těla v automobilovém neštěstí - nákladák, který je srazil ze silnice, ještě nenašli. Třetí tělo zmizelo jednou provždy. Ale otázkou je, na čem Francis Harrington v Kalifornii pracoval? Co ty profesionály - pokud to byla mafie - tak rozčílilo? Proč se vrátili ke starému stylu? A proč všechny tři? Leland a White měli své zaměstnání, práce primitivních detektivů pro Harringtona byla jen víkendovým výstřelkem. Harrington měl minulý rok nějaké tři případy, dva rozvody pro své přátele. Třetím marnil čas, když se pokoušel vystopovat biologické rodiče nějakého starého chudáka. Po osmačtyřiceti letech, kdy ho opustili.“

„Kde jsi to všechno zjistil?“ zeptal se Saul tiše.

„Když jsem se ve středu vrátil, večer jsem navštívil jeho kancelář a promluvil s Francisovou sekretářkou. Pracovala na částečný úvazek.“

„Brzdi, Moddy. Máš v sobě kus Jamese Bonda.“

„Ale-ale,“ zablekotal Aaron. Rozhlédl se. V restauraci přestali podávat oběd, lidé odcházeli a stoly se vyprázdnily. Přesto zůstalo dost pomalých jedlíků, takže Saul a Aaron nebyli nápadní. V okruhu pěti metrů nikdo neseděl. V chodbě před restaurací začalo křičet nějaké dítě. Jeho hlas připomínal klakson. „To's ještě nic neslyšel, strýčku Saule,“ řekl Aaron s dokonalým kovbojským přízvukem.

„Pokračuj.“

„Sekretářka tvrdí, že Harringtonovi hodně telefonoval nějaký muž, který se nikdy nepředstavil,“ vyprávěl Aaron.

„Policie chtěla vědět, kdo to je. Řekla jim, že neví... a Harrington si o tom případu nevedl žádné poznámky, jen cestovní výdaje. Ať šlo o cokoliv, ten nový klient zaměstnával Francise natolik, že mu museli pomoci staří kamarádi z univerzity.“

„Ach, ach,“ zasípal Saul.

Aaron uskl kávu z hrnku. „Říkal jsi, že byl Harrington tvým bývalým studentem, strýčku Saule. Nemá žádný záznam v kanceláři Columbijské univerzity.“

„Navštěvoval dva kurzy,“ řekl Saul. „Válka a lidské chování a Psychologie agrese. Francis na Princetonu neuspěl kvůli tomu, že byl pomalý... byl skvělý, ale nudil se. Mé hodiny ho nenukly. Pokračuj, Moddy.“

Aaron sevřel ústa. Jeho odhodlání Saulovi připomnělo Davida Eshkola, jeho tvrdohlavý výraz, když se na statku poblíž Tel Avivu hádali až do rána o morálku partyzánské války. „Sekretářka policii prozradila, že Harringtonův klient měl

židovský přízvuk,“ pokračoval Aaron. „Řekla mi, že žida pozná, podle řeči. Tenhle vypadal jako cizinec. Němec, možná Maďar.“

„Nu?“

„Řekneš mi, co se tady děje, strýčku Saule?“

„Teď ne, Moddy. Sám si nejsem jistý.“

Aaron pořád svíral rty. Zaťukal na druhé dva spisy. Byly silnější než ten první. „Mám tady ještě další materiál, mnohem divočejší než slepá ulička s Harringtonem,“ pokračoval. „Zdá se mi to jako fěr obchod.“

Saul pozvedl obočí. „Takže je to obchod a nikoliv pomoc?“

Aaron vzdychl a otevřel druhý spis. „Borden, William D. Údajně se narodil osmého srpna 1906 v Hubbardu ve státě Ohio, ale neexistují žádné dokumenty mezi rodným listem v roce 1906 a náhlým přívalem řidičáků, pojišťovacích kartiček v roce 1946. Takových věcí si většinou všimají počítače FBI, ale v tomto případě selhaly. Hádám, že pokud navštívíme hřbitovy kolem Hubbardu v Ohu... at' se jmenují, jak chtějí... pak najdeme malý náhrobní kámen děťátka Billyho Bordena, nad ním se budou vznášet andělíčky, atd., atd. Mezitím se nám na začátku šestačtyřicátého vyloupil v Newarku v New Jersey dospělý pan Borden. Příští rok se přestěhoval do New Yorku. Ať to byl kdokoli, měl peníze. Byl jedním z neviditelných dárců, kteří stáli za broadwayskými hrami v sezónách čtyřicet osm a čtyřicet devět. Pustil se do toho s velkými esy, ale nic z toho neměl... alespoň jsem o něm nenašel žádné zmínky ve starých člancích, nevzpomínají si na něj žádné babky, které pracují pro staré producenty a agenty.

Každopádně přešel v roce 1950 do Los Angeles a stejný rok zaplatil první film. Od té doby nic. Začal být vidět až v šedesátých letech. Lidé v Hollywoodu ho znali jako Skopčáka, nebo velkého Billa Bordena. Občas pořádal večírky, ale nikdy nic velkého, žádná policie. Byl to světec... žádné dopravní přestupky, žádná pokuta za nesprávné přecházení... nic. Buď tak, nebo měl tak silný vliv, že si nechal záznamy vymazat. Co myslíš, strýčku Saule?“

„Co máš ještě?“

„Nic,“ odvětil Aaron. „Nic, jen pár věcí ze studia, fotografii přední brány sídla Herr Bordena v Bel Air... dům není vidět... a výstřižky z L.A. Times a variety o jeho smrti při leteckém neštěstí minulé soboty.“

„Můžeš mi je ukázat, prosím?“ požádal ho Saul.

Když dočetl, Aaron rychle pokračoval. „Byl to tvůj Němec, strýčku Saule? Tvůj Oberst?“

„Zřejmě,“ připustil Saul. „Chtěl jsem se to dozvědět.“

„A stejný týden, kdy Borden zemřel při výbuchu bomby v letadle, jsi tam poslal Francise Harringtona.“

„Ano.“

„A během tří dnů zemřel tvůj bývalý student a oba jeho společníci.“

„O Dennisovi a Selbym jsem nevěděl, dokud jsi mi to neřekl,“ přerušil ho Saul. „Skutečně jsem netušil, že jsou v nebezpečí.“

„Kdo je ohrožoval?“ naléhal Aaron.

„To vážně nevím,“ odpověděl Saul.

„Řekni mi, co víš, strýčku Saule. Možná ti můžeme pomoci.“

„Můžeme?“

„Levi. Dan. Jack Cohen a pan Bergman.“

„Lidé z velvyslanectví?“

„Jack je můj nadřízený a můj kamarád,“ vysvětlil Aaron. „Řekni nám, co se děje, a my ti pomůžeme.“

„Ne,“ odmítl Saul.

„Ne, neřekneš mi to, nebo nemůžeš?“

Saul se podíval přes rameno. „Restaurace bude za pár minut zavírat,“ upozornil ho. „Půjdeme někam jinam?“

Svaly v koutcích Aaronových úst se stáhly. „Tři z těch lidí... ten pár u dveří a mladík nejbližší k tobě... to jsou naši lidé. Zůstanou, dokud je budeme potřebovat.“

„Takže jsi jim to už prozradil?“

„Ne, jen Levimu. Ten fotografoval.“

„Co fotografoval?“

Aaron vylovil jednu fotografii ze třetího, nejsilnějšího svazku. Byl na ní malý muž s tmavými vlasy, měl rozepnutou košili, kožený kabát, tmavé, zapadlé oči a krutá ústa. Přecházel úzkou ulicí, za ním vlál otevřený kabát. „Kdo je to?“ zeptal se Saul.

„Harod,“ doplnil Aaron. „Tony Harod.“

„Společník Williama Bordena,“ vydechl Saul. „Jeho jméno se objevilo v článku ve Variety.“

Aaron vyndal z desek další dvě fotografie. Harod stál před dveřmi garáže, držel kreditní kartu a chystal se ji vložit do přístroje na cihlové zdi. Saul už takové bezpečnostní zámky viděl. „Kde jste to pořídili?“ zeptal se.

„Georgetown, před čtyřmi dny.“

„Tento Georgetown?“ zeptal se Saul. „Co dělal ve Washingtonu? Proč jste ho fotografovali?“

„Fotografoval ho Levi,“ doplnil Aaron s úsměvem. „Já se v pondělí zúčastnil pohřbu pana Bordena ve Forest Lawnu. Tony Harod tam mluvil. Po krátkém zkoumání jsem zjistil, že byl pan Harod blízkým přítelem tvého pana Bordena. Když v úterý odletěl do Washingtonu, sledoval jsem ho. Stejně jsem musel domů.“

Saul zavrtěl hlavou. „Takže jsi ho sledoval do Georgetownu.“

„To jsem nemusel, strýčku Saule. Zavolał jsem Levimu, a ten ho sledoval z letiště. Já jsem se k němu přidal až později. Tehdy jsme pořídili ty fotografie. Chtěl jsem si s tebou promluvit, než fotografie ukážeme Danovi nebo panu Bergmanovi.“

Saul se na snímky zamračil. „Nevidím na nich nic zvláštního,“ přiznal. „Je to důležitá adresa?“

„Ne,“ přiznal Aaron. „Ten dům si pronajali Bechtronics pobočka HRL Industries.“

Saul pokrčil rameny. „Je to důležité?“

„Ne,“ řekl Aaron, „ale tyhle obrázky ano.“ Posunul přes stůl pět dalších fotografií. „Levi si vzal dodávku Bell Telephone,“ doplnil Aaron, v jeho tónu zaznělo uspokojení. „Když pořídil snímky, jak opouští uličku, stál deset metrů vysoko na telefonním sloupu. Ulička je jinak dokonale krytá. Chlapci projdou po zadním chodníku, otevrou bránu a vlezou rovnou do limuzíny. Pak pryč. Sousedí je nevidí. Nejsou vidět ani z konce uličky. Dokonalé.“

Černobílé fotografie zachytily všechny muže přesně v okamžiku, kdy procházejí mezi bránou a limuzínou. Obrázky byly zvětšené a zrnité. Saul je pečlivě prostudoval, pak řekl: „Nic mi neříkají, Moddy.“

Aaron sklonil hlavu do dlaní. „Jak dlouho žiješ v této zemi strýčku Saule?“ Když Saul neodpověděl, Aaron zabodl prst do muže s malými očima, tlustými tvářemi a hlavou bílých vlasů. „Toto je James Wayne Sutter věřícím známý jako reverend Jimmy Wayne. Chytáš se?“

„Ne,“ přiznal Saul.

„Televizní kazatel,“ pokračoval Aaron. „Začal s kostelem v Dothanu v Alabamě v roce 1964. Do kostela se jezdilo v autě a pouštěli tam filmy. Teď vlastní satelitní a kabelové kanály, jeho od daní osvobozené zisky dosahují osmasedmdesáti miliónů dolarů ročně. Má větší sílu než Atila Hun. Jestli reverend Jimmy Wayne ohlásí, že je Sovětský svaz nástrojem Satana - což tvrdí v televizi každý den - dvanáct miliónů lidí vykřikne Haleluja. Mluví pro něj i ministerský předseda Begin. Některé z darů končí v Izraeli jako zbraně. Cokoliv na záchranu Svaté země.“

„Skutečnost, že se Izrael spojil s fundamentalistickými pravičáky, není žádná novina,“ namítl Saul. „To jste tedy s přítelem Levim zjistili? Pan Harod je možná věřící.“

Aaron byl vzrušený. Vrátil fotografie Haroda a Suttera do desek a usmál se na číšnici, která mu přišla dolít kávu.

Restaurace už byla málem prázdná. Když odešla, Aaron vzrušeně pokračoval: „Jimmy Wayne Sutter mě tady děsí ze všeho nejmeně, strýčku Saule. Poznáš tohoto muže?“ Ukázal na fotografii hubeného muže s černými vlasy a zapadlými očima.

„Ne.“

„Nieman Trask,“ poučil ho Aaron. „Blízký poradce senátora Kelloga z Maine. Vzpomínáš? Kellog se minulé léto málem dostal na kandidátce na místo viceprezidenta.“

„Vážně?“ divil se Saul. „U které strany?“

Aaron zavrtěl hlavou. „Strýčku Saule, co děláš, když si nevšímáš věcí kolem sebe?“

Saul se usmál. „Nic moc,“ přiznal. „Každý týden mám tři hodiny. Pořád dělám na fakultě poradce, i když nemusím. Na plný úvazek výzkum na klinice. Šestého ledna má vyjít moje druhá kniha...“

„Dobrá...“ přikývl Aaron.

„Alespoň dvanáct hodin dělám přímého poradce na klinice. V prosinci jsem navštívil čtyři semináře, dva v Evropě, všude jsem měl proslov...“

„Dobře,“ uklidňoval ho Aaron.

„Minulý týden byl zvláštní, protože jsem se zúčastnil jen jediné diskuse,“ mlel Saul. „Většinou zabere dva večery školská komise a Rada pro stát. Teď, Moddy, mi řekni, proč je pan Trask tak důležitý? Protože je jedním z poradců senátora Kelloga?“

„Není jedním,“ promluvil Aaron, „z poradců. Tvrdí se, že Kellog nejde na záchod, aniž by se neporadil s Niemanem Traskem. Trask stejně tak sehnal spoustu peněz na poslední kampaň. Tvrdí se, že kam vstoupí, tam tečou peníze.“

„Pěkné,“ přiznal Saul. „A co tento gentleman?“ zatukal na čelo muže, který trochu připomínal herce Charltona Hestona.

„Joseph Philip Kepler,“ doplnil Aaron. „Bývalá trojka CIA Lyndona Johnsona, bývalý vládní poradce pro krize a současný tiskový konzultant a komentátor PBS.“

„Ano,“ souhlasil Saul, „připadal mi známý. Ten pořad dávají v neděli večer?“

„Rychlá palba,“ dodal Aaron. „Zve tam vládní byrokraty, aby je přiváděl do rozpaků. Tenhle“ - Aaron zatukal na fotografii malého, zamračeného plešouna - „to je Charles C. Colben, zvláštní asistent ředitele FBI.“

„Zajímavý titul,“ přiznal Saul. „To může znamenat cokoliv.“

„V tomto případě to znamená hodně,“ řekl Aaron. „Colben je vlastně jediný podezřelý z aféry Watergate, který pochází ze středních kádru a nezavřeli ho. Dělal pro Bílý dům kontakt v FBI. Někteří tvrdí, že právě on stojí za všemi šprýmy Gordona Liddyho. Místo aby ho obžalovali, stal se ještě důležitějším, když spadly hlavy kolem něj.“

„Co to všechno znamená, Moddy?“

„Ještě chvilku strýčku Saule, to nejlepší jsme si nechali na konec.“ Aaron odsunul fotografie a nechal jen snímek hubeného dokonale oblečeného muže na pokraji šedesátky. Měl dokonale šedé vlasy, neposkvrněný účes. Saul rozeznal kombinaci opálené kůže, oblečení a velitelského postoje, jakou přináší jen velké bohatství.

„K. Arnold Barent,“ doplnil Aaron, udělal pauzu a pokračoval: „Přítel prezidentů. V jednom z Barentových útočišť strávila každá první rodina od dob Eisenhowera alespoň jedny prázdniny. Barentův otec podnikal v ocelářství a železnici... pouhý milionář... proti Barentovi juniorovi a jeho miliardám vypadal jako chudák. Prolet' se nad kteroukoliv částí Manhattanu, vyber nějaký mrakodrap, kterýkoliv mrakodrap, a máš víc jak padesátiprocentní pravděpodobnost, že jednu z korporací na horním poschodí vlastní rodičovská společnost, která spadá pod konglomerát, jenž vede konsorcium, které v zásadě patří K. Arnoldu Barentovi. Média, mikročipy, filmová studia, nafta, umění, dětské jídlo, všude se účastní Barent.“

„Co znamená to K?“ zeptal se Saul.

„Nikdo netuší,“ odvětil Aaron. „K. Arnold senior to nikdy neprozradil a syn o tom nemluví. Tajná služba má radost, když ho navštíví prezident s rodinou. Barentovy domy většinou stojí na ostrovech... patří mu ostrovy po celém světě,

strýčku Saule... a plány, bezpečnost, přistávací plocha pro helikoptéry, satelitní spojení, vše je lepší než v Bílém domě. Jednou za rok - většinou v červnu - pořádá Západní fond Barentova dědictví letní tábor - týdenní akci pro nejbohatší chlapečky na západní polokouli. Je to jen na pozvání, a aby tě pozvali, musíš být alespoň v kabinetu a stoupat... nebo být za vodou a představovat legendu své doby. Šeptá se, že tam v posledních letech zpívají sprosté písně a tančí kolem táborového ohně němečtí ex-kanceléři, staří američtí ministři a pár bývalých prezidentů. Tvrdí se, že tam mají vůdci všechno na háku... je to správná fráze, strýčku Saule?“

„Ano,“ souhlasil Saul. Sledoval Aarona, jak odložil poslední fotografii. „Tak mi řekni, co to znamená, Aarone? Proč vyrazil Tony Harod z Hollywoodu, aby se setkal s těmi pěti lidmi, které bych měl - bůh ví proč - znát a já je neznám?“ Aaron vrátil spisy do kufříku a založil si ruce. Koutky jeho úst se stáhly. „To řekni ty mně, strýčku Saule. Jeden ex-nacistický producent, věříš, že je to tvůj nacista, zemře při letecké katastrofě, kterou má zřejmě na svědomí bomba. Ty pošleš do Hollywoodu vysokoškoláka, co si hraje na detektiva, aby zjistil něco z jeho historie, a tvého přítele unesou... určitě zabijou... a stejně tak jeho dva kolegy amatéry. Týden nato odletí společník nacistického producenta... chlap, který podle zpráv předvádí šarm šarlatána a pedofila... do Washingtonu, kde se setká s nejpodivnějším výběrem politiků a mocnářů od doby, kdy se sešla výkonná rada s Yassirem Arafatem. O co tady jde, strýčku Saule?“

Saul si sundal brýle a oťel čochy. Celou minutu nepromluvil. Aaron čekal. „Moddy,“ ozval se Saul nakonec, „nevím, o co jde. Zajímá mě pouze Oberst... ten muž, který je podle mě Williamem D. Bordenem. O těchto lidech jsem až do dnešního dne nikdy neslyšel. Nevěděl jsem, čím Borden byl, dokud jsem nespátl jeho fotografii v nedělních New York Times a tak zjistil, že je to Oberst Wilhelm von Borchert, Waffen SS...“ Saul se zarazil nasadil si brýle a dotkl se roztřesenými prsty čela. Věděl, že synovci připadá jako zmatený, rozklepaný stařík. V tu chvíli nic nehrál.

„Strýčku Saule, ty mi musíš říct, co se stalo,“ naléhal Aaron hebrejsky. „Nech mě, ať ti můžu pomoci.“

Saul přikývl. Cítil slzy v očích a rychle se odvrátil.

„Jestli to je důležité pro Izrael,“ pokračoval Aaron, „jestli je v tom nějaká hrozba... musíme spolupracovat, strýčku Saule.“

Saul se narovnal. Nějaká hrozba. Náhle spatřil otce, jak jde v řadě nahých mužů a chlapců a nese malého Josefa, učitel políček na tváři, učitel ponížení a pochopil... stejně jako to pochopil jeho otec... že někdy je záchrana rodiny přednější než vlastní cíle. Vzal Aaronovu ruku do dlaní. „Moddy... musíš mi teď věřit. Myslím, že se tady děje mnoho věcí, které spolu nesouvisí. Muž, o kterém jsem si myslel, že je to Oberst z tábora, byl možná někdo jiný. Francis Harrington byl skvělý, ale nestálý... ztratil veškerou zodpovědnost, stejně jako před třemi lety odešel z Princetonu. Dal jsem mu neskutečně vysokou zálohu na výdaje, aby zjistil něco o Williamu Bordenovi. Jsem si jistý, že Francisova matka... nebo sekretářka... nebo přítelkyně dostane pohlednici se známkou Bora Bora... někdy teď...“

„Strýčku Saule...“

„Prosím, Moddy, poslouvej. Francisovi přátelé... zemřeli při neštěstí. Nikdy jsi neslyšel o nikom, kdo zemřel při neštěstí? Tvůj bratranec Chaim sjel možná s džípem z Golanských výšin, aby se podíval na nějakou holčičku lepší než nafkeh...“

„Strýčku Saule...“

„Poslouvej, Moddy. Hraješ si znovu na Jamese Bonda, předtím sis hrál na Supermana. Vzpomínáš? To léto, kdy jsem přijel na návštěvu... bylo ti devět... byl už jsi starý, abys skákal z terasy s ručníkem kolem krku. Celé léto sis nehrál s oblíbeným strýčkem, protože jsi měl na levé noze sádku.“

Aaron se začervenal a podíval se na své ruce.

„Tvé obrázky jsou zajímavé, Moddy. Ale co dokazují? Spiknutí proti Jeruzalému? Arafatův Fatah je připravený poslat bomby na hranice? Moddy, viděl jsi bohaté a mocné lidi, kteří se setkali v bohatém a mocném městě s jedním pornoproducentem. Myslíš si, že to bylo tajné setkání? Sám jsi řekl, že K. Arnold Barent vlastní ostrovy a domy, kde je i prezident bezpečnější než doma. Tohle nebylo jen veřejné setkání. Kdo ví do jakých filmových kšeftů dávají tito lidé peníze, jaké prasárny sponzoruje tvůj znovuzrozený reverend Wayne Jim“

„Jimmy Wayne,“ opravil ho Aaron.

„To je jedno,“ pokračoval Saul. „Vážně si myslíš, že můžeme otravovat tvé nadřízené na velvyslanectví a zapojit skutečné agenty a možná na to upozornit i Davida - přestože je nemocný - jen kvůli tomu, že se sešlo pár meshuggener, aby probrali nějaký hnusný film?“

Aaronův hubený obličej zrudl. Saula na chvíli napadlo, že se mladík rozpláče. „Dobrá, strýčku Saule, nic mi neřekneš?“

Saul se znovu dotkl jeho ruky. „Přisahám na hrob tvé matky, Moddy. Řekl jsem ti vše, co dává smysl. Dalších pár dnů zůstanu ve Washingtonu. Snad se můžu zastavit znovu u vás s Deborah navštívit, můžeme si promluvit. Za řekou, že?“

„Alexandria,“ doplnil Aaron. „Ano. A co dnes večer?“

„Mám schůzku,“ odmítl Saul. „Ale zítra... dal bych si domácí jídlo.“ Saul se podíval přes rameno na tři Izraelce, kteří tvořili zbytek osazenstva restaurace. „Co jim řekneme?“

Aaron si upravil vlastní brýle. „Proč jsme tady, ví jen Levi. Stejně jsme šli na oběd...“ Podíval se Saulovi do očí. „Viš, co děláš, strýčku Saule?“

„Ano,“ přikývl Saul, „vím. A právě teď nechci dělat nic, trochu se na zbytek prázdnin uvolním a připravím se na lednové hodiny. Moddy, nepošleš jednoho z nich“ - Saul ukázal hlavou - „aby mě sledoval, že ne? Pro jednu... ach, kolegyni, kterou vezmu dnes možná na večeři, by to bylo trapné.“

Aaron se usmál. „Stejně nemůžeme nikoho postrádat,“ odpověděl. „Pěšáka dělá jen Levi. Harry a Barbara se mnou pracují na šifrách.“ Oba se postavili. „Zítra, strýčku Saule? Mám tě vyzvednout?“

„Ne, mám půjčené auto,“ odmítl Saul. „Kolem šesté?“

„Jestli můžeš, pak dřív,“ nabídl Aaron. „Můžeš si hrát před večeří s dvojčaty.“

„Pak v půl páté,“ řekl Saul.

„A promluvíme si?“

„Slibuju,“ odpověděl Saul.

Vyšli po schodech, zastavili se pod kupolí, objali se a rozdělili. Saul se zastavil v suvenýrech a čekal, až Harry, Barbara a snědý muž jménem Levi odešli. Pak pomalu vystoupil nahoru do oddělení impresionistů.

Dívka ve slamáku čekala, vzhlížela, předváděla trochu zmatený, trochu zraněný výraz, který ho dojímal. Dlouhou dobu tam stál, přemýšlel o rodině, pomstě a strachu. Zvažoval vlastní morálku - možná vlastní rozum - přemýšlel, zda má zapojit dva jinověrce do boje, který nikdy nemohou pochopit.

Rozhodl se, že se vrátí do hotelu, vysprchuje se horkou vodou a bude si číst knihu od Mortimera Adlera. Až se uklidní, zavolá Charleston a promluví si s Natalií a se šerifem. Řekne jim, že schůzka proběhla hladce, že má potvrzeno, že producent, který zemřel při letecké havárii v Charlestonu, nebyl německým plukovníkem, který ho pronásleduje v nočních můrách. Přizná, že jednal pod silným stresem a nechá je dojít ke vlastním závěrům analýzy případu Niny Draytonové a událostí v Charlestonu.

Pořád stál před obrazem dívky ve slamáku a topil se ve vlastních myšlenkách, když se za jeho zády ozval hluboký hlas: „Moc hezký obrázek, že? Vypadá tak smutný, dívka, která pózovala, musí být mrtvá a rozložená.“

Saul se otočil. Před ním stál Francis Harrington. Oči se mu leskly, pihatý obličej měl bledý jako masku smrti. Skleslé rty se zvedly, jako by je táhly neviditelné háčky a šňůrky. Spatřil škleb, široké zuby předvedly odpornou karikaturu úsměvu. Jeho ruce se zvedly - jako by chtěly Saula obejmout a pohltnout. „Guten Tag, mein alte Freund,“ řekla postava, která kdysi patřila Francisu Harringtonovi. „Wie geht's, mein kleiner Bauer?... můj oblíbený pěšáku?“

Šestnáct - Charleston

Čtvrtek, 25. prosinec 1980

V hale čekárny nemocnice stál metr vysoký vánoční stromek. Kolem leželo pět prázdných, v křiklavém papíru zabalených dárků, děti vyrobily papírové ozdoby. Sluneční paprsky vrhaly bílé a žluté čtverce na dlaždicovou podlahu. Šerif Bobby Joe Gentry pokynul recepční, přešel halu a zamířil k výtahům. „Ráno a šťastný a veselý, slečno Howellová,“ zavolal. Zmáčkl knoflík a čekal, v náručí velký bílý papírový sáček.

„Veselé Vánoce, šerife!“ odpověděla sedmdesátiletá žena. „A šerife, můžu vás na chvíli zdržet?“

„Jasně, madam.“ Gentry ignoroval otevřené dveře výtahu a přešel k jejímu stolu. Měla na sobě pastelově zelený plášť, který se nápadně nehodil k tmavě zeleným, plastickým větvím borovice na plastickém pultu. Vedle pořadače ležely dva romantické romány Silhouette. „Jak vám můžu pomoci, slečno Howellová?“ zeptal se Gentry.

Stará žena se předklonila, sundala si brýle a pověsila je na korálkový řetízek. „Kvůli té barevné ženě, kterou přivezli včera v noci ve čtyři,“ začala vzrušeně šeptat, mluvila málem jako spiklenec.

„Ano, madam?“

„Sestra Oleanderová říká, že jste tam seděl celou noc... jako stráž... a že jste dnes ráno, když jste musel odejít, postavil u pokoje svého zástupce...“

„Lester,“ doplnil Gentry. Opřel si sáček o košili. „Lester a já jsme ze šerifský kanceláře jediný, co se neoženili. Většinou máme na svátky službu.“

„No, ano,“ vyhrkla slečna Howellová, jako by ji to vyvedlo z míry, „ale přemýšlely jsme, sestra Oleanderová a já, že je Štědrý den, ráno a tak, no... z čeho je ta dívka obviněná? Tím chci říct, vím, možná je to oficiální záležitost, ale je ta holka vážně podezřelá z vražd v Mansard House a museli jste ji přivést násilím?“

Gentry se usmál a předklonil se. „Slečno Howellová, dokážete mlčet?“

Recepční vrátila tlusté brýle na nos, našpulila rty, napřímila se a přikývla. „Zajisté, šerife,“ odvětila. „Ať mi řeknete cokoli, přes tento stůl se to nedostane.“

Gentry přikývl a ještě víc se naklonil, aby jí zašeptal do ucha. „Slečna Prestonová je moje snoubenka. Není ráda, když jí držím doma ve sklepě. Když jsem byl včera večer chlastat, zkusila zdrhnout, takže jsem jí musel jednu švihnout. Lester na ní nahoře mří bouchačkou, dokud se nevrátím.“

Než vstoupil do výtahu, otočil se a jednou zamrkal. Slečna Howellová předváděla dokonalý postoj, ale z nosu jí sklouzly brýle a poklesla jí čelist.

Když Gentry vstoupil do dvoupokoje, který Natalie obývala, dívka okamžitě vzhlídlá.

„Dobrý ráno a veselý Vánoce!“ zvolal. Přitáhl vozík a položil na něj bílý sáček. „Ho, ho, ho.“

„Veselé Vánoce,“ odpověděla Natalie. Hlas měla sevřený a chraplavý. Škubla sebou a chytla se levou rukou za krk.

„Už jste viděla ty modřiny?“ zeptal se Gentry a naklonil se, aby je znovu prozkoumal.

„Ano,“ zašeptala Natalie.

„Ať to udělal, kdo chtěl, měl prsty jako Van Cliburn,“ podotkl Gentry. „A co hlava?“

Natalie se dotkla velkého obvazu na levé straně. „Co se stalo?“ zeptala se chraplavě. „Chci říct, vzpomínám, jak mě někdo dusil, ale rána do hlavy...“

Gentry začal vyndávat bílé plastické krabičky s jídlem. „Už tady byl doktor?“

„Od chvíle, kdy jsem se probudila, nikoliv.“

„Doktor věří, že jste se bouchla o dveře auta, když jste bojovala s tím chlapíkem,“ vysvětlil Gentry. Sundal víčko z velkého šálku s horkou kávou, plastické víčko z pomerančového džusu. „Jenom modřina, která trochu krvácí. Porazilo vás to škrcení.“

Natalie si sáhla na hrdlo a při vzpomínce se zachvěla. „Teď vím, jaké to je, když vás uškrtí,“ zašeptala a předvedla slabý úsměv.

Gentry zavrtěl hlavou. „Ne-e. Porazilo vás škrcení, ale může za to krev do mozku a ne vzduch do plic. Věděl, co dělá. Ještě trochu a přišla jste k poškození mozku. Dáte si housku a míchaný vejce?“

Natalie zírala na obrovskou snídani, kterou před ní rozložil: Káva, housky, vejce, slanina, párky, pomerančový džus a ovoce. „Kde jste to proboha všechno sehnal?“ zeptala se nevěřicně. „Už mi přinesli snídani, kterou jsem nemohla sníst... gumové vejce a slabý čaj. Která restaurace má otevřeno na Vánoce ráno?“

Gentry si sundal klobouk, přidržel si ho na hrudi a zatvářil se uraženě. „Restaurace? Restaurace? Ale, paní, tohle je křesťanské bohabojné město. Dnes ráno žádná restaurace otevřeno nemá... snad jídelna Toma Delphyna na mezinárodní. Tom je nevěřící. Ne, paní, tyhle věci přicházejí přímo z vaší kuchyně. Teď je snězte, než všechno vychladne.“

„Děkuji vám... šerife,“ zašeptala Natalie. „Ale všechno to nesním...“

„Nemusíte,“ řekl Gentry. „Je to i pro mě. Tady je pepř.“

„Ale můj krk...“

„Doktor tvrdí, že bude chvíli bolet, ale na jídlo stačí. Jezte.“

Natalie otevřela ústa, nic neřekla a místo toho zvedla vidličku.

Gentry vyndal ze sáčku malý tranzistorák a postavil ho na stůl. Většina stanic na krátkých vlnách vysílala křesťanské písně. Naladil stanici s klasickou hudbou, hráli Händelova Spasitele, a nechal hudbu hrát.

Zdálo se, že Natalii míchaná vejce chutnají. Usrkla trochu kávy a řekla: „To je skvělé, šerife. A co Lester?“

„O tom se vždycky nedá říct, že je skvělejší,“ odvětil Gentry.

„Ne, chtěla jsem se zeptat, jestli je tady?“

„Ne-e,“ odpověděl Gentry. „Do dvanácti zůstane na stanici. Pak přijde Stewart a vystřídá ho. Nedělejte si starosti, Lester už snídál.“

„Dobrá káva,“ pochválila ho Natalie. Podívala se na Gentryho přes hromadu plastických krabiček. „Lester říkal, že jste tady strávil noc.“

Gentry předvedl gesto, kterým současně odhodil klobouk a pokrčil rameny. „Blbý vejce vychladly, už když jsem je cpal do těch plastických krabiček,“ řekl.

„Myslíte, že se... ať to byl kdokoliv... vrátí?“ zeptala se Natalie.

„Nijak zvlášť,“ přiznal Gentry, „ale když vás minulou noc přivezli a dali vám injekci, neměli jsme moc času, abychom si promluvili. Napadlo mě, že pokud si můžete s někým pokecat, až se probudíte, nijak vám to neublíží.“

„Takže jste strávil Štědrý večer na nemocniční židli,“ dodala Natalie.

Gentry se zašklebil. „No a co? Je to větší sranda než koukat dvacátý rok na pana Magoo v roli Scrooge.“

„Jak jste mě minulou noc tak rychle našel?“ vyvířila Natalie, její hlas zněl chraplavě, ale přesto volněji.

„No, domluvili jsme se, že se sejdem,“ vysvětlil Gentry. „Když jste nebyla doma a můj záznamník neměl žádnou zprávu, jen tak jsem zajel k domu slečny Fullerových. Po cestě domů. Věděl jsem, že ho ze zvyku kontrolujete.“

„Ale útočníka jste neviděl?“

„Ne-e. Jenom vás na předním sedadle, visela jste, držela zakrvácený foťák.“

Natalie zavrtěla hlavou. „Pořád si nevzpomínám, že bych ho foťákem praštila,“ namítla. „Natahovala jsem se po otcově pistoli.“

„Hmmm, to mi něco připomíná,“ řekl Gentry. Přešel k zelené šerifské bundě, kterou pověsil na židli, vyndal z kapsy automatickou dvaatřícítku a položil ji na druhý konec tácu, vedle pomerančového džusu. „Pojistku jsem zase zacvakl,“ dodal. „Je pořád nabitá.“

Natalie zvedla kus topinky, ale neukousla si. „Kdo to byl?“

Gentry zavrtěl hlavou. „Říkáte, že to byl běloch?“

„Ano. Viděla jsem jen nos... kousek tváře... a jeho oči, ale určitě byl bílý...“

„Věk?“

„Nejsem si jistá, napadlo mě, že je starý asi jako vy... možná začátek třicítky.“

„Vzpomínáte si na něco, co jste mi minulou noc neřekla?“ naléhal Gentry.

„Ne, nemyslím,“ přiznala Natalie. „Když jsem příběhla, čekal v autě. Musel sedět vzadu na zemi...“ Odložila topinku a zachvěla se.

„Rozbil vám v autě světlo,“ řekl Gentry a dojedl míchaná vejce. „Proto se nerozsvítilo, když jste otevřela na své straně dveře. Říkáte, že jste viděla světlo v prvním patře domu slečny Fullerových?“

„Ano. Nebylo to světlo v chodbě ani v ložnici. Možná pokoj pro hosty. Viděla jsem ho štěrbínami mezi závěsy.“

„Tady, dojezte to,“ řekl Gentry a podal jí malý talíř se slaninou. „Věděla jste, že je v domě slečny Fullerových vypnutá elektřina?“

Natalie pozvedla obočí. „Ne,“ přiznala.

„Zřejmě měl baterku,“ pokračoval Gentry. „Možná jednu z těch velkých luceren.“

„Pak mi věříte?“

Gentry zavíral plastické krabičky a házel je do odpadkového koše. Teď se zarazil a podíval se na ni. „Proč bych vám nevěřil? Ty skvrny jste si na krk sama neudělala.“

„Ale proč by se mě někdo pokoušel zabít?“ zeptala se Natalie hlasem tišším, než dovoloval bolavý krk.

Gentry sbalil talíře a krabičky. „E-hm,“ vyrazil. „Ať to byl kdokoliv, nesnažil se vás zabít. Chtěl vám ublížit...“

„To se mu podařilo,“ souhlasila Natalie a opatrně se dotkla krku a zavázané hlavy.

... a vyděsit vás.“

„I to,“ souhlasila Natalie. Rozhlédla se kolem. „Bože, jak nesnáším nemocnice.“

„A co říkal,“ pokračoval Gentry, „zopakujte to.“

Natalie zavřela oči. „Chceš najít tu ženskou? Podívej se do Germantownu.“
„Zopakujte to ještě jednou,“ popohnal ji Gentry. „Zkuste stejný tón, stejný frázování, jaký jste slyšela.“
Natalie větu zopakovala monotónním hlasem bez emocí.
„Takhle?“ naléhal Gentry. „Žádný přízvuk, žádný dialekt?“
„Ne, vážně,“ souhlasila Natalie. „Naprostě monotónní. Jako hlasatel v rádiu, který předpovídá na krátkých vlnách počasí.“
„Žádný místní přízvuk?“ zeptal se Gentry.
„Ne.“
„Možná yankeeský dialekt?“ zkusil to Gentry. Zopakoval větu s newyorským přízvukem. Byl tak věrohodný, až se Natalie rozesmála, přestože ji bolel krk.
„Ne,“ trvala na svém.
„Nová Anglie? Německo? New Jersey - americký žid?“ navrhl Gentry a bezchybně napodobil všechny tři dialekty.
„Ne,“ zasmála se Natalie. „Jste dobrý,“ pochválila ho. „Ne, byl prostě... monotónní.“
„A co tón a výška hlasu?“
„Hluboký, ale ne jako ten váš,“ potvrdila Natalie. „Jako jemný baryton.“
„Mohla to být ženská?“ zeptal se Gentry.
Natalie zamrkala. Vybavil se jí pohled do zrcátka ve chvíli, když už viděla přes rudý závoj - hubený obličej, kus tváře, šedé oči. Vzpomněla si na sílu těch paží. Mohla to být žena, napadlo ji. Velmi silná žena. „Ne,“ řekla nahlas. „Je to jen pocit, ale připadalo mi to jako útok nějakého muže, jestli mi rozumíte. Ne že by mě už muži někdy napadli. Nebylo v tom nic sexuálního, nic takového...“ Zarazila se, cítila nervozitu.
„Vím, co tím myslíte,“ souhlasil Gentry. „Každopádně je to další vodítko. Ať to byl kdokoliv, nechtěl vás zabít. Lidé většinou při vraždění nikomu zprávu nepředávají.“
„Zprávu od koho?“ zeptala se Natalie.
„Možná by se víc hodilo slovo varování,“ navrhl Gentry. „Ale do zápisu jsme dali náhodný útok a možný pokus o znásilnění. Nemohl jsem tam napsat loupežné přepadení, protože vám nevzal peněženku.“ Odklidil všechny věci, nechal jen šálky na kávu a vytáhl z prázdného sáčku malou termosku. „Dáte si ještě kávu?“
Natalie zaváhala. „Jo,“ řekla nakonec a podala mu šálek. „Vždycky mě to rozčílí, ale zřejmě jde o následek injekce, kterou mi dali včera večer.“
„Kromě toho,“ pokračoval Gentry a nalil kávu, „jsou Vánoce.“ Chvilí seděli a naslouchali triumfálnímu konci Spasitele. Když byl konec a hlasatel hovořil o dalším programu, Natalie promluvila: „Vážně jsem tady minulou noc nemusela zůstat, co?“
„Utrpěla jste ošklivý trauma,“ odpověděl Gentry. „Byla jste alespoň deset minut v bezvědomí. Na hlavě máte osm stehů, jak jste se praštila o držák bezpečnostního pásu.“
„Ale mohla jsem jít domů že?“
„Asi,“ připustil Gentry, „ale já nechtěl. Zůstat sama nebyl dobrý nápad a na to, abych vás pozval k sobě, jste se necítila moc dobře. A já nechtěl strávit Štědrý večer v neoznačeném autě před vaším domem. Kromě toho jste měla zůstat přes noc na pozorování. To řekl i doktor.“
„K vám bych jela,“ zašeptala Natalie. V jejím hlasu zaznělo koketování. „Mám strach,“ přiznala jednoduše.
Gentry přikývl. „Jo.“ Dopil kávu. „I já. Nejsem si ani jistý proč, ale mám pocit, že jsme až po krk v něčem, co nechápeme.“
„Takže pořád věříte Saulovu příběhu?“
„Cítil bych se líp, kdyby nám zavolal. Od jeho odjezdu už uplynulo šest dnů,“ přiznal Gentry. „Ale nemusíme přijmout každou část jeho vyprávění a stejně víme, že se tady něco děje.“
„Myslíte, že chytíte člověka, co mě včera večer napadl?“ zeptala se Natalie. Náhle cítila únavu, opřela se o polštář a upravila si postel do vyšší polohy.
„Pokud se spolehneme na otisky a soudní nález, pak ne,“ přiznal Gentry. „Kontrolujeme krev na Nikonu, ale ta nám moc neřekne. Jediná cesta, jak se něco dozvíme, je pokračovat v našem pátrání.“
„Nebo počkat, až po mně ten člověk půjde znovu,“ připomněla Natalie.
„Ne, ne,“ zavrčel Gentry. „To si nemyslím. Zdá se mi, že už zprávu doručili.“
„Chceš najít tu ženskou? Podívej se do Germantownu,“ zanotovala Natalie. „Ta žena má být Melanie Fullerová?“
„Vy myslíte něco víc?“
„Ne. Kde je Germantown? Je to skutečné místo? Myslíte, že má nějakým způsobem co do činění se Saulovým Oberstem... něco jako kód?“
„Znám pár Germantownů,“ připustil Gentry. „Části měst na severu. Myslím, že takový místo nese historická část Philadelphia. Ale městeček s takovým jménem může po téhle zemi ležet celá stovka. Můj malý atlas je neuvádí, ale až se dostanu do knihovny, pořádně se podívám. Nezní to jako kód... jenom jméno místa.“
„Ale proč by nám někdo říkal, kde je?“ zeptala se Natalie. „A kdo by to věděl? A proč právě nám?“
„Skvělý otázka,“ podotkl Gentry. „Zatím neznám odpovědi. Jestli je Saulův příběh pravda, pak je tady zřejmě ještě pár věcí, kterým nerozumí ani on.“
„Mohl ten člověk minulou noc být... agentem samotné paní Fullerové? Někdo, koho Používá, jako Oberst Používal Saula? Může být ještě v Charlestonu a pokusit se nás svést ze stopy?“
„Jasně,“ souhlasil Gentry, „ale jakýkoliv scénář vymyslím, je pěkně děravý. Jestli je Melanie Fullerová naživu a v Charlestonu, proč by si nás vůbec všimla? Co jsme zač? V případě se vrtají dvě městské agentury, tři vyšetřovací centra a prokletý FBI. Všechny tři televizní sítě přinesly minulej tejden zprávu, minulý pondělí se na tiskové konferenci

objevilo padesát reportérů a pár jich pořád čmouchá kolem... ale naši kanceláře už si moc nevšímají. Další důvod, proč jsem do zprávy nenapsal, že jste parkovala minulej večer přímo proti domu slečny Fullerové. Už vidím titulky v National Perspirer: VRAŽEDNÝ CHARLESTONSKÝ DŮM SI MÁLEM VYŽÁDAL DALŠÍ OBĚŤ.“

„Který scénář dává tedy největší smysl?“ zeptala se Natalie.

Gentry přestal uklízet, odsunul táč a posadil se na okraj postele. Na tak velkého muže působil zvláštním, půvabným dojmem. Jako by se pod růžovou pokůzkou a tukem ukrýval vynikající atlet. „Řekněme, že je Saulův příběh pravdivý,“ začal tiše. „Pak máme situaci, kdy se několik takových duševních upírů obrátilo proti sobě. Nina Draytonová je mrtvá. Viděl jsem její tělo v márnici. Ať už byla kýmkoliv, teď je vzpomínkou... popel... lidi, co si vyzvedli její tělo, jí nechali spálit.“

„Co si vyzvedli její tělo?“ zopakovala Natalie.

„Žádná rodina,“ vysvětlil Gentry. „Ani přátelé. Newyorský právník, co se staral o její majetek a dva členové korporace, kde seděla ve vedení.“

„Takže Nina Draytonová je pryč,“ poznamenala Natalie. „Kdo tedy zůstal?“

Gentry zvedl tři prsty. „Melanie Fullerová, William Borden... Saulův Oberst...“

„To jsou dva,“ namítla Natalie a zaměřila se na zbývající prst. „Kdo je ten třetí?“

„Milióny neznámejch,“ odvětil Gentry a zakroutil všemi deseti prsty. „Jo, mám pro vás vánoční dárek.“

Přešel k saku a vyndal obálku. Uvnitř se ukrývalo přání a letenky.

„Letenka do St. Louis,“ poznamenala Natalie. „Na zítřek.“

„Jo-o. Na dnešek už neměli.“

„Vyháníte mě z města, šerife?“

„Můžete tomu tak říkat.“ Gentry se zašklebil. „Vím, omezuju vám svobodu, slečno Prestonová, ale budu se cítit mnohem líp, jestli budete pryč, dokud to šílenství neskončí.“

„Nevím, co si o tom myslet,“ podotkla Natalie. „Proč jsem bezpečnější v St. Louis? Jestli po mně někdo jde, nemůže mě sledovat až tam?“

Gentry založil ruce. „To je dobrá otázka, ale nevěřím, že po vás někdo jde. A vy?“ Když neodpověděla, pokračoval.

„Každopádně jste mi jednou řekla, že tam máte přátele... může s vámi zůstat Frederick...“

„Nepotřebuju strážce ani pečovatelku,“ ohradila se Natalie chladně.

„Ne,“ souhlasil Gentry, „ale když se vrátíte, budete mít práci, kolem sebe přátele. A uniknete z toho, co se tady děje.“

„A co najít vraha mého otce?“ namítla Natalie. „A co hlídat dům slečny Fullerové, dokud se Saul neozve?“

„Na dům slečny Fullerové bude dávat pozor můj zástupce,“ řekl Gentry. „Domluvil jsem s paní Hodgesovou, že někdo může zůstat v jejím domě... nahore v pracovně pana Hodgese. Má výhled na dvůr.“

„A co budete dělat vy?“

Gentry zvedl z postele klobouk, urovnal ho a posadil si ho na hlavu. „Myslím, že si vezmu dovolenou,“ odvětil.

„Dovolenou!“ Natalie byla šokována. „Uprostřed všeho toho? Uprostřed všeho, co se kolem děje?“

Gentry se usmál. „To říkali ve městě. Ale já neměl prázdniny poslední dva roky a stát mi dluží aspoň dva tejdny. Jestli chci, určitě si můžu jeden nebo dva vybrat.“

„Kdy nastupujete?“ zeptala se Natalie.

„Zítřa.“

„A kam jedete?“ V jejím hlase zazněla víc než zvědavost.

Gentry si protřel tvář. „No, napadlo mě, že sjedu na sever a navštívím na pár dní New York. Už jsem tam nebyl pěkně dlouho. Pak mě napadlo, že strávím pár dní ve Washingtonu.“

„Budete hledat Saula,“ doplnila Natalie.

„Možná ho najdu,“ zabručel Gentry. Podíval se na hodinky. „Hele, to je pozdě. Kolem devátý má přijít doktor. Pak můžete nejspíš odejít.“ Udělal pauzu. „Vraťme se k tomu, jak jste řekla, že byste ke mně zašla...“

Natalie se opřela o polštář. „To je pozvání?“ zeptala se.

„Jo,“ vydechl Gentry. „Dal bych přednost tomu, že nebudete před odjezdem moc doma. Samozřejmě si můžete přes noc najít hotel a já požádám Lestera nebo Stewarta, aby se se mnou vystřídali...“

„Šerife,“ přerušila ho, „než řeknu ano, chci si vyjasnit jednu věc.“

Gentry se tvářil vážně. „Pokračujte, paní.“

„Už mě unavuje říkat vám šerife a ještě víc mě unavuje, když mi říkáte paní,“ pokračovala Natalie. „Bud' si budeme tykat nebo nic.“

„To mi vyhovuje,“ přiznal Gentry s úsměvem, „paní.“

„Je tu jediný problém,“ pokračovala Natalie. „Nedokážu se přinutit, abych vám říkala Bobby Joe.“

„Ani moji rodiče,“ řekl Gentry. „Bobby Joe se nechýtil, dokud mi tak nezačali říkat chlapi, když jsem dělal v Charlestonu zástupce šerifa. Když jsem dostal úřad, jméno jsem si nechal.“

„Jak vám tedy říkali rodiče a ostatní?“ zeptala se Natalie.

„Děti mi říkaly Tloušťák,“ přiznal Gentry s úsměvem. „Matka mi říkala Rob.“

„Jo,“ vydechla Natalie. „Díky za pozvání, Robe. Přijímám.“

Zastavili se u Natalie doma, aby si mohla zabalit, zavolat otcova právníka a pár přátel. Papírování s majetkem a prodej studia bude trvat nejméně měsíc. Neměla důvod zůstat.

Pěťadvacátý prosinec byl teplý a slunečný. Gentry jel pomalu, objížděl město, řeku Ashley překročil po Cosgrove avenue a pokračoval po Meeting Street. Bylo úterý, ale jim to připadalo jako neděle.

Dali si časnou večeři. Gentry připravil pečenou šunku, bramborovou kaši, brokolici se sýrovou omáčkou a

čokoládovou pěnu. Kulatý jídelní stůl stál vedle velkého okna. Srkali kávu a sledovali časný soumrak, který vysával barvu z okolních domů a stromů. Potom si vzali bundy a dlouho se procházeli. Vyšly první hvězdy. Rodiče volali děti, které si hrály s novými hračkami. Ve tmavých pokojích zablikala barevná světla televizních přijímačů.

„Myslíš, že je Saul v pořádku?“ zeptala se Natalie. Poprvé od rána začali hovořit o vážných věcech.

Gentry si vrazil ruce do kapes bundy. „Nevím jistě,“ přiznal, „ale mám pocit, že se něco stalo.“

„Úkryt v St. Louis mě netěší,“ řekla Natalie. „Ať se děje cokoliv, mám povinnost k otci, abych to zjistila.“

Gentry se nehádal. „Něco ti řeknu,“ promluvil. „Nech mě, až prověřím, do čeho se ten profesor dostal, pak se spojíme a naplánujeme další krok. Myslím, že tahle část bude jednodušší pro jednu osobu.“

„Ale Melanie Fullerová může být přímo v Charlestonu,“ namítla Natalie. „Ani nevíme, co chtěl ten chlapík včera v noci říct.“

„Nevěřím, že tady ta stará dáma zůstala,“ řekl Gentry. Vyprávěl jí o krátké cestě Arthura Lewellyna pro doutník. Cestu podnikl ve stejný večer, kdy se přihodily vraždy - cesta skončila nárazem do pilíře mostu na předměstí Atlanty. Náraz při sto padesáti kilometrech za hodinu. „Jeho oblíbená trafika neleží daleko od Mansard House,“ přidal Gentry.

„Jestli je Melanie Fullerová schopná věcí, o kterých mluvil Saul...“

„Jo,“ souhlasil Gentry. „Zní to úplně šíleně, ale dává to smysl.“

„Takže si myslíš, že se ukrývá v Atlantě?“

„To bych neřekl,“ odpověděl Gentry. „To je moc blízko. Hádám, že co nejdřív odletěla nebo odjela. Celej tejden jsem telefonoval. Minulý pondělí byl zmatek na Hartsfieldským mezinárodním letišti - dva dny po zdejších vraždách. Nějaká žena tam nechala v tašce dvanáct tisíc dolarů v hotovosti... nikdo jí nemůže popsat. Jeden zřízenec... čtyřicetiletý muž se záznamy o téměř dokonalém zdraví... zemřel na záchvat. Zkontroloval jsem všechny úmrtí toho večera. Šestičlenná rodina zemřela při havárii na I-285, když do jejich obytného vozu narazilo jiný auto. Řidič nákladáku spal. Muž v Rockdale Parku zastřelil švagra, když se hádali o vlastnictví lodě, která patřila celý roky jejich rodině. Poblíž atlantského stadiónu našli mrtvolu bezdomovce... kancelář šerifa tvrdí, že tam tělo leželo téměř týden. A řidič taxíku jménem Steven Lenton spáchal doma sebevraždu. Policie tvrdí, že podle přátel byl v depresi od doby, kdy ho opustila žena.“

„Jak může něco z toho souviset s Melanií Fullerovou?“ zeptala se Natalie.

„To je zvláštní,“ pokračoval Gentry. „Spekulace.“ Dorazili do malého parku. Natalie se posadila na houpačku a pomalu se začala houpat. Gentry zadržel pohybující se řetěz. „Zvláštní na vraždě pana Lentona je skutečnost, že byl ve službě. Moji lidi si většinou neberou dovolenou, aby se zabili. Nikdy nevíš, kde byl, když vzal posledního pasažéra...“

Natalie se přestala houpat. „Ne... ach! Letiště?“

„Jo-o.“

Zavrtěla hlavou. „To nedává smysl. Jestli Melanie Fullerová někam mířila z atlantského letiště, proč by tam nechala peníze, zabila zřízence a řidiče taxíku?“

„Jen si představ, že jí něco vyplašilo,“ řekl Gentry. „Možná si to rychle rozmyslela. Řidičovo soukromé auto chybí - než se objevilo, jeho bejvalá s tím otravovala celej tejden policii.“

„Kde?“ zeptala se Natalie.

„Washington, D. C.,“ odvětil Gentry. „Přímo v centru.“

„To nedává smysl,“ namítla Natalie. „Není pravděpodobnější, že ten člověk prostě spáchal sebevraždu, jeho auto někdo ukradl a nechal ve Washingtonu?“

„Jasně,“ souhlasil Gentry, „ale skvělejší příběh Saula Laskiho nahrazuje dlouhý sloupec náhod jediným vysvětlením.“ Natalie se usmála a znovu se zhoupla. „To je pravda.“

„Hmnnnn,“ zavrčel Gentry. Cítil se dobře. Večerní vzduch, rezavý skřípot houpačky a vzpomínky na dětství, dívčina přítomnost - vše v něm vyvolávalo radost.

Natalie se znovu zastavila. „Pořád se toho chci zúčastnit,“ poznamenala. „Možná mohu zajet do Atlanty a zkontrolovat to, zatímco budeš ve Washingtonu.“

„Jen pár dnů,“ uklidnil ji Gentry. „Zůstaň v St. Louis a já ti brzy zavolám.“

„To říkal i Saul Laski.“

„Podívej,“ pokračoval Gentry, „mám jeden z těch záznamníků. Mám jeden z těch přístrojů, co přehraje zprávu, když nejsem doma. Pořád něco ztrácím, takže mám dva. Jeden si vem. Každý den v jedenáct ráno vytočím vlastní číslo. A v jedenáct večer. Jestli mi chceš něco říct, nech to na záznamníku. Můžeš to udělat stejně.“

Natalie zamrkala. „Nebude jednodušší, když mi prostě zavoláš?“

„Jo, ale jestli se se mnou budeš chtít spojit, může to být obtížný.“

„Ale... všechny tvé soukromé zprávy...“

Gentry se na ni ve tmě usmál. „Nemám před vámi žádný tajemství, paní,“ řekl. „Nebo spíš nebudu mít, až vám dám ten elektronický chytrostroj.“

„Už se nemůžu dočkat,“ přiznala Natalie.

Když se vrátili do Gentryho domu, někdo na ně čekal. Hluboko ve stínech dlouhé verandy žhnula cigareta. Gentry a Natalie se zarazili na kamenné cestičce, šerif si pomalu rozeplnul bundu a Natalie spatřila držadlo revolveru za opaskem. „Kdo je tam?“ zeptal se Gentry tiše.

Cigareta se rozzářila, potom zmizela a stín se postavil na nohy. Natalie sevřela Gentryho levou ruku, stín popošel a zastavil se na schodech verandy. „Ahoj, Robe,“ promluvil zvučný, chraplavý hlas. „Dobrá noc na let. Právě jsem se zastavil, abych zjistil, jestli si nechceš zajet na pobřeží.“

„Jak se vede, Daryle,“ pozdravil Gentry a Natalie ucítila, jak se velký muž uvolnil.

Její oči se přizpůsobily tmě, takže rozeznala vysokého hubeného muže s dlouhými, po stranách šedivými vlasy. Na sobě měl ustřížené džíny, pásek a mikinu s vybledlými písmeny CLEMSON UNIVERSITY. Měl ostré rysy a Natalii připomněl mladšího Morrisa Udalla.

„Natalie,“ promluvil Gentry, „tohle je Daryl Meeks. Daryl poskytuje letecké služby přes zátoku. Většinu času cestuje s rockanrollovou kapelou, vozí je a hraje na bubny. Věř, že je půl Chuck Yeager a půl Frank Zappa. Chodili jsme spolu do školy. Daryle, tohle je slečna Natalie Prestonová.“

„Rád vás poznávám,“ řekl Meeks.

Sevěření jeho ruky bylo pevné, přátelské, Natalii se líbilo.

„Přines pár židlí,“ vyzval ho Gentry. „Já přinesu pivo.“

Meeks uhasil cigaretu o zábradlí a zahodil ji do křoví. Natalie obrátila proutěné křeslo k houpačce. Meeks se na houpačku posadil a zkřížil hubené nohy.

„Do jaké školy jste spolu chodili?“ zeptala se Natalie. Napadlo ji, že Meeks vypadá starší než Rob.

„Severozápadní,“ odpověděl Meeks přátelsky, „ale Rob dostal vyznamenání, zatímco mě vyhodili a šel jsem na vojnu. Pár let jsme spolu bydleli na pokoji. Dva vyděšený kluci z jihu ve velkém městě.“

„No, jo, jasně,“ souhlasil Gentry, který přinesl tři studené plechovky Michelobu. „Daryl vyrůstal na jihu - to znamená jižní strana Chicaga. Nikdy se nedostal jižně od Mason-Dixonovy linie, kromě letních prázdnin, který tady se mnou strávil. Když se vrátil z Vietnamu, ukázal dobrou vkus a přestěhoval se sem. A taky ho nevyhodili ze školy. Přerušil školu, aby se přidal k armádě. Než šel na školu, dělal mariňáka, pak působil jako protiválečný aktivista.“

Meeks se napil, podíval se v šeru na plechovku a udělal obličeje. „Ježíši, Robe, pořád piješ tu vodu z nádobí? Pabst je vážně dobrý pivo. Kolikrát ti to musím říkat?“

„Takže jste byl ve Vietnamu?“ zeptala se Natalie. Vzpomněla si na Fredericka, jeho neochotu hovořit o roce, který tam strávil, na jeho vztek při zmínce o té zemi.

Meeks se usmál a přikývl. „Jo. Byl jsem PLD - přední letové dispečer - dva roky. Prostě jsem lítal ve svém malém Piper Cub a vyprávěl ostatním, skutečným pilotům ve stíhačkách, kam to mají nasypat. Celou dobu jsem nevystřelil. Byla to nejjednodušší práce, jakou jsem mohl najít.“

„Daryla dvakrát sestřelili,“ doplnil Gentry. „Je to jedinej čtyřicetiletý hippie, o kterým vím, že má šuplík plný vyznamenání.“

„Koupil jsem je od vojáků,“ bránil se Meeks. Dopil pivo, krknul a dodal: „Zdá se mi, že dneska nebude na let nejlepší doba, co, Robe?“

„Příště, amigo,“ odvětil Gentry.

Meeks přikývl, postavil se a uklonil se k Natalii.

„Rád jsem vás poznal, madam. Jestli budete někdy potřebovat popráskovat pole, někam odvézt, nebo budete potřebovat dobrého bubeníka, najdete mě na letišti Mt. Pleasant.“

„Souhlasím,“ odvětila Natalie s úsměvem.

Meeks poplácal Gentryho po rameni a sešel po schodech do tmy. Jak odcházel, pískal si melodii z filmu The High and the Mighty.

Večer poslouchali hudbu, vyprávěli si o dětství, hráli šachy, hovořili o dospívání na jihu a škole na severu, umyli nádobí a dali si pozdní brandy. Natalie si uvědomila, že mezi nimi není žádné napětí, že se cítí, jako by Roba Gentryho znala celá léta.

Uklizený a připravený pokoj pro hosty ji překvapil a potěšil. Holé dřevo a obyčejná postel, pokoj byl čistý jako klícka. Aby nevypadal jako spartánský příbytek, na posteli ležely barevné peřiny, na zdi visela jemná kresba ananasu.

Gentry jí ukázal čisté ručníky v koupelně, popřál jí dobrou noc, naposledy zkontroloval zámky na dveřích a okna na dvoře a odešel do své ložnice. Převlékl se do pohodlných tepláků a trička. Za posledních osm let ležel čtyřikrát v nemocnici s ledvinovými kameny. Záchvat přišel vždycky v noci. Vápníkové kameny, kterým nedokázal zabránit, přestože dodržoval nízkokalciovou dietu. Neskutečná bolest mu dovolila pouze vytočit číslo ambulance, která ho odvezla na první pomoc. Trápil se, jak je bezmocný, že nedokáže nic předvídat, nedokáže se na to připravit. Ale před dvěma roky vyměnil pyžamo za tepláky a tričko, aby ho - jednou za dva roky, kdy ho odvezou do nemocnice - nepřijali v pyžamu.

Na židli vedle postele pověsil pouzdro a Ruger Blackhawk ráže 0,357. Vždycky ho tam ukládal. Dokázal ho ve tmě najít jediným pohybem ruky.

Gentry hned neusnul. Cítil přítomnost atraktivní mladé ženy, která spí dva pokoje vedle něj, a moc dobře chápal, že dnes v noci se za ní nevydá. Cítil příjemné napětí, dokázal vycítit náklonnost, jakou k němu chovala. Jednoduchým odečtením náklonnosti od sexuálního napětí, jaké mezi nimi panovalo, získal hrubý odhad, nakolik opětuje jeho city. Sledoval, jak po stropě uhánějí odrazy reflektorů aut, a trochu se zamračil. Dnes večer ne. Ať už jejich vztah přinese cokoli, dnes večer to nebude. Všechny instinkty v jeho mozku a těle řvaly, ať Natalii Prestonovou odveze z Charlestonu, pryč z okolního šílensství. Jeho instinkty byly dokonalé. Víc než jednou mu zachránily život. Důvěřoval jim.

Když ji nechal u sebe doma, hodně riskoval. Ale nenašel jiný způsob, jak ji hlídat, než ji ráno naložit do letadla. Někdo ho sledoval... ne, nebyl to někdo, bylo jich několik. Do včerejšího dne - do středy, do Štědrého dne - si nebyl jistý. Ráno kroužil devadesát minut sem tam, zjišťoval, identifikoval vozidla. Nebylo to stejné jako minulý týden. Sledování bylo tak hladké a profesionální, že ho upozornila jen silná paranoia.

Objevilo se nejméně pět aut. Jedno z nich byl taxík, další čtyři bez vnějších znaků, auta, jaké vyrábí Detroit. Ale tři byla stejná jako vozidlo, které si s ním hrálo minulý den na kočku s myší. Sledoval ho jeden automobil, držel se daleko

vzadu, nikdy se nepřibližoval. Pak rychle změnil směr a objevilo se další auto. Dva dny mu zabralo, než pochopil, že stíhající auto je občas před ním. Jak věděl, připravit tak složité sledování si vyžádá alespoň půltucet aut, nejméně dvakrát tolik lidí a rádiové spojení. Napadlo ho, že v tom jede charlesterská policejní stanice pro vnitřní záležitosti, ale rychle tu myšlenku zamítl. V jeho záznamech, životním stylu a současných případech nebylo nic, co by to potvrzovalo. Za druhé: charlesterský policejní rozpočet by to neutáhl. Za třetí: poldové, které znal, by nedokázali podezřelého takhle dobře sledovat, ani kdyby na tom závisel jejich život.

Kdo tedy zůstal? FBI? Gentrymu se nelíbil Richard Haines, nevěřil mu, ale neviděl důvod, proč by FBI podezřívala charlesterského šerifa z výbuchu letadla nebo z vražd v Mansard House. CIA? Gentry zavrtěl hlavou a podíval se na strop.

Právě usínal, lehce dřímá (zdálo se mu, že je zpátky v Chicagu a snaží se najít třídu v univerzitě), když Natalie vykřikla. Gentry popadl Ruger a utíkal chodbou, pořád nebyl úplně vzhůru. Následoval druhý, zdušený výkřik, pak vzlykání. Gentry klesl přede dveřmi na jedno koleno, vyzkoušel kliku - nebylo zamčeno - rozrazil dveře a uskočil. Čtyři vteřiny nato se sklonil, namířil Ruger a otočil se ze strany na stranu.

Natalie byla sama, seděla na posteli, vzlykala, obličej v dlaních. Gentry zkontroloval pokoj, ujistil se, že jsou okna zamčená, tiše odložil Ruger na noční stolek a posadil se na okraj postele vedle ní.

„Je... je... je mi to líto,“ zakoktala v slzách. V jejím hlasu nezazněla přetvářka, jen strach a rozpaky. „Po... pokaždé... když... usnu, zvednou se přes... přes sedačku auta ruce a natáhnou se po mně...“ Ovládla vzlykání, škytla a natáhla se po krabici Kleenexu na nočním stolku.

Gentry ji objal levou rukou. Chvilí seděla strnule, pak se na něj zhroutila, její vlasy se dotkly jeho tváře a brady. Několik minut se chvěla, třásla se strachem, který ji probudil. „To je v pořádku,“ zamručel Gentry a pohladil ji po zádech.

„Všechno bude dobrý.“ Uklidňoval ji, jako by hladil a tišil koťátko.

Mnohem později, když už Gentry usínal, když si byl jistý, že Natalie spí, zvedla pomalu hlavu, objala ho kolem krku a políbila. Byl to dlouhý, velmi dlouhý polibek, až se oběma zatočila hlava. Ucítil její měkká a plná ňadra.

Když se na něj později posadila, podíval se na dlouhý krk a v tiché vášni zakloněnou, oválnou tvář. Jejich prsty se propletly, znovu ucítil chvění. Ucítil vnitřní chvění, ale tentokrát se nebála, ne, žádný strach...

Letadlo do St. Louis se zvedlo dvě hodiny před Gentryho odletem do New Yorku. Políbil ji na rozloučenou. Narodili se na jihu, vyrostli na jihu a vychovali je na jihu. Moc dobře chápali, že černoška a běloch, kteří se líbají na veřejném místě, pozvednou obočí kolemjdoucích, vyvolají tiché připomínky. Dokonce i v roce 1980. Bylo jim to úplně jedno. „Na rozloučenou,“ řekl Gentry a podal jí Newsweek, ranní noviny a druhý záznamník. „Dnes večer ho zkontroluju,“ doplnil.

Natalie přikývla, rozhodla se, že nic neřekne. Rychle se obrátila a sešla po rampě.

Hodinu nato, někde nad Kentucky, odložila Newsweek, zvedla noviny a objevila článek, který navždy změnil její život. Byl na třetí straně.

PHILADELPHIA (AP)

Policie ve Philadelphii pořád hledá vodítka a podezřelý v případě vraždy čtyř mladých členů gangu z Germantownu, vražda se stala na Štědrý večer. Detektiv Leo Hartwell z oddělení vražd zločin popsal jako „jedna z nejhroznějších věcí, co jsem viděl za deset let služby u policie“.

Čtyři příslušníci mladistvého pouličního gangu jménem „Duševní cihelna“ byli dvacátého pátého prosince nalezeni mrtví poblíž Market Square v Germantownu. Zatímco nebyla zveřejněna jména obětí ani detaily několikanásobné vraždy, je známo, že čtyři oběti byly ve stáří mezi čtrnácti a sedmnácti lety a jejich těla byla znetvořena. Velitel Hartwell, policista pověřený vyšetřováním, odmítl potvrdit či vyvrátit výpovědi svědků, že všichni čtyři chlapci měli uříznutou hlavu.

„Zahájili jsme důkladné a rozsáhlé pátrání,“ prohlásil kapitán Thomas Morano, velitel oddělení vražd v Germantownu. „Sledujeme vodítka.“

Oblast Germantownu ve Philadelphii má historii války gangů, která zahrnuje dvě úmrtí v roce 1980 a šest vražd v roce 1979. „Vraždy na Štědrý den jsou překvapením,“ prohlásil reverend William Woods, vedoucí společenského domu v Germantownu. „Válka gangů posledních deset měsíců slábla, nevím o žádných sporech a mstách.“

Gang jménem Duševní cihelna patří k tuctu mladistvých gangů v oblasti Germantownu a údajně k němu patří čtyřicet plnohodnotných členů a dvakrát tolik občasných návštěvníků. Jako většina pouličních gangů ve Philadelphii má dlouhou historii konfliktů s místními autoritami, ale během posledních let se gangy snažily usměrnit městem sponzorované programy jako je Křesťanská pomoc, či Občanská iniciativa. Všichni čtyři mladíci patřili ke gangu Duševní cihelna.

Natalie okamžitě, instinktivně a bez jakýchkoliv pochybností pochopila, že je v tom zapletená Melanie Fullerová. Netušila, jak se mohla žena z Charlestonu zamotat do války gangů ve Philadelphii, ale znovu ucítila ruce na krku a zaslechla ten horký, syčivý šepot v pravém uchu. „Chceš najít tu ženskou? Podívej se do Germantownu.“

Když dorazila na mezinárodní letiště v St. Louis - místní mu říkali Lambert Field - rychle poslechla vlastní rozhodnutí, než dostane strach. Věděla, že jakmile zavolá Frederickovi a setká se s přáteli, už neodjede. Zavřela oči a spatřila svého otce. Ležel v márnici, kosmeticky neupravený obličej a rozčilený zřízenec dokola opakoval: „Nečekali jsme nikoho z rodiny až do zjeitra.“

Kreditní kartou zaplatila letenku na nejbližší let společnosti TWA do Philadelphie. Zkontrolovala si peněženku. Zbylo jí dvě stě dolarů v hotovosti a šest set padesát v cestovních šecích. Ujistila se, že má novinářskou legitimaci z letní práce

pro Chicago Sun-Times, pak zavolala Bena Yatese redaktora pro fotografie.

„Nat!“ Jeho hlas překřičel šum a hukot letiště. „Já myslel, že chodíš do května do školy.“

„To chodím, Bene,“ souhlasila Natalie, „ale pár dnů strávím ve Philadelphii a napadlo mě, jestli nechceš udělat obrázky k těm vraždám gangů.“

„Jasně,“ souhlasil Yates váhavě. „Jaká vražda gangů?“

Natalie mu to prozradila.

„Sakra,“ vydechl Yates, „z té věci žádný obrázky nevypadnou. A jestli jo, přijdou poštou.“

„Ale jestli seženu něco zajímavého, bereš je, Bene?“

„Jo, jasně,“ souhlasil. „Co se děje, Nat? Jste s Joem v pořádku?“

Natalie se cítila, jako by ji někdo praštil do břicha. Ben neslyšel o smrti jejího otce. Čekala, až mohla znovu dýchat, pak odpověděla: „Budu ti to vyprávět později, Bene. Jestli zavolá policie z Philadelphie nebo někdo jiný, můžeš potvrdit, že pracuju pro Sun-Times?“

Ticho trvalo jen pár vteřin. „Jo, jasně, Nat. To můžu. Ale dej mi vědět, co se děje, ano?“

„Jasně Bene. Jakmile to bude možné. Vážně.“

Než odešla, zavolala do univerzitního výpočetního střediska a nechala vzkaz Frederickovi, že brzy zavolá. Pak vytočila Gentryho číslo v Charlestonu, vyslechla jeho hlas na kazetě záznamníku a po pipnutí řekla: „Robe, tady Natalie.“

Vysvětlila mu změnu plánů a důvod. Pak zaváhala. „Buď opatrný, Robe.“

Přímý spoj do Philadelphie byl plný. Muž vedle ní byl černocho, nápadně dobře oblečený, hezký, měl silný krk a širokou čelist. Nadšeně pročítal Wall Street Journal. Natalie se chvíli dívala z okna, pak si zdřímla. Když se o pětáctýřicet minut později probudila, cítila se unavená a na špatném místě. Litovala, že vyrazila na tak děsivou výpravu. Vyndala z tašky charlesterské noviny a přečetla článek podesáté. Zdálo se jí, že už je z Charlestonu... od Roba Gentryho... pryč celé dny.

„Vidím, že čtete o problémech v mém sousedství.“ Natalie se otočila. Dobře oblečený muž vedle ní odložil Wall Street Journal. Usmál se přes sklenku skotské. „Spala jste, když letuška roznášela,“ upozornil ji. „Mám ji zavolat?“

„Ne, díky,“ řekla Natalie. Něco ji na něm odpuzovalo, přestože z něj vyzařovalo přátelství - jeho úsměv, tichý hlas, uvolněnost. „Co myslíte tím problémem v sousedství?“ zeptala se.

Ukázal sklenkou na noviny. „Ten gang,“ řekl. „Bydlím v Germantownu. Takové svinstvo se tam děje pořád.“

„Můžete mi o tom něco prozradit?“ požádala ho Natalie. „Ty gangy... o těch vraždách?“

„Ty gangy, ano,“ odpověděl hlasem, který jí připomněl bas herce Jamese Earla Jonese. „O vraždách ne. Posledních pár dnů jsem byl z města pryč.“ Široce se na ni usmál. „Kromě toho, slečno, pocházím z trochu lepší části města než ti ubožáci. Chystáte se ve Philadelphii navštívit Germantown?“

„Nevím,“ odvětila Natalie. „Proč?“

Jeho úsměv se ještě víc roztáhl, ale hnědé oči dokázala přecíst. „Jen jsem doufal,“ řekl klidně. „Germantown je historické a zajímavé místo. Jsou tam slumy a gangy, ale i krása a bohatství. Jestli jedete do Philadelphie na návštěvu, rád bych, abyste poznala obojí. Nebo tam snad žijete? Pak bych neměl dělat závěry.“

Natalie se snažila uvolnit. Nemohla strávit celý život v paranoidním strachu. „Ne, jedu jen na návštěvu,“ řekla. „A ráda bych se o Germantownu všechno dozvěděla... to dobré i špatné.“

„To je dobře,“ podotkl její společník. „Objednám další pití.“ Pokynul letušce. „Vážně si nic nedáte?“

„Asi bych si dala Cocacolu,“ souhlasila Natalie.

Objednal pití a znovu se k ní s úsměvem obrátil. „Dobrá,“ pokračoval, „jestli se stanu vaším oficiálním průvodcem po Philadelphii, měli bychom se představit...“

„Já jsem Natalie Prestonová,“ řekla Natalie.

„Rád vás poznávám, slečno Prestonová,“ odvětil její spolucestující se zdvořilým přikývnutím. „Já jsem Jensen Luhar. K vašim službám.“

Boeing 727 uháněl k východu, lehce klouzal k rychle se blížící zimní noci.

Sedmáct - Alexandria, Virginia

Čtvrtek, 25. prosinec 1980

Pro Aarona Eshkola a jeho rodinu přišli krátce po druhé hodině ráno, pětadvacátého prosince.

Aaron špatně spal. Někdy po půlnoci vstal, sešel dolů a snědl trochu vánočního cukroví, které jim dali sousedé, Wentworthovi. Prožil příjemný večer. Třetí rok po sobě se připojili na štědrovečerní jídlo k Wentworthům, Donovi a Tině Seagramové. Aaronova žena Deborah byla židovka, ale nikdo z nich nebral jejich náboženství vážně. Deborah těžce nesla, že se Aaron pořád považuje za sionistu. Aarona často napadlo, jak dobře zapadla do Ameriky. Vnímala všechny možné pohledy na každý problém. Vnímala i pohledy, které vůbec neexistovaly. Aaron nepříjemně nesl večírky na velvyslanectví, kde Deborah bránila palestinské problémy. Ne, nejen palestinské problémy, opravil se Aaron, když dojedl třetí a poslední kousek cukroví, bránila samotné Palestině. Teoreticky vzato, říkala, ale teoretické boje vedla dobře... lépe než Aaron, kterého občas napadlo, že je dobrý jen na kódy a šifry. Strýček Saul vždycky s Deborah rád diskutoval.

Strýček Saul. Čtyři dny přemýšlel, zda má Jackovi Cohenovi, svému nadřízenému a veliteli stanice Mossadu na washingtonském velvyslanectví, prozradit o strýčkově zmizení. Jack byl malý, tichý mužík, ze kterého vyzařovalo zvláštní přátelství. Byl kapitánem výsadkářů, kteří se účastnili útoku na Entebbe před čtyřmi lety, a říkalo se o něm, že byl mozkiem, který naplánoval zajetí celého egyptského střelectva během války v Yom Kippuru. Jack by poznal, zda je Saulovo zmizení skutečné. Ale Levi ho vyzýval k opatrnosti. Aaronův přítel z dešifrovacího oddělení, Levi Cole, si vzal fotografie a pomohl Aaronovi s identifikací. Levi byl nadšený - byl si jistý, že Aaronův strýček narazil na něco velkého

- přesto nechtěl předstoupit před Jacka Cohena, či ataše, pana Bergmana, aniž by měl detailní hlášení. Právě Levi mu pomohl zkontrolovat minulou neděli místní hotely, když bezvýsledně pátrali po Saulovi Laskim.

V jednu hodinu deset minut ráno vypnul světla v kuchyni, zkontroloval bezpečnostní zařízení v chodbě a vyšel nahoru, kde si lehl do postele a pozoroval strop.

Dvočata prožila velké zklamání. Aaron jim prozradil, že v sobotu večer přijde strýček Saul. Saul se v New Yorku nezdržel víc než tři, čtyři hodiny za rok, ale Aaronovy čtyřleté holčičky - Becky a Reah - ho zbožňovaly. Aaron to chápal. Vzpomněl si, jak se těšil na Saulovy návštěvy, když bydlel jako malý chlapec v Tel Avivu. Každá rodina by měla mít strýčka, který děti nerozmazluje, ale věnuje jim pozornost, když se děje něco důležitého. Který vždycky přinese správný dárek (nemusí být velký, ale musí odrážet skutečná dětská přání), který vypráví vtipy a příběhy svým tichým, suchým tónem, který děti baví mnohem víc než strojená vlídnost mnoha dospělých. Vynechat takovou možnost nebylo Saulovi podobné.

Levi navrhl, že se Saul zamotal do výbuchu v kanceláři senátora Kelloga. Byla to stejná sobota. Spojení s Niemanem Traskem bylo naprosto patrné, ale Aaron věděl, že by se jeho strýček atentátu nikdy nezúčastnil. Saul měl šanci ve čtyřicátých letech, když se všichni (od Aaronova otce až po Menachima Begina) zapojili do aktivit Haganahu. Jejich činy teď stejní lidé odsoudili jako terorismus. Aaron věděl, že se strýc zúčastnil tří válek, ale vždy jako lékař, nikoliv jako voják. Vzpomněl si, jak usínal v bytu v Tel Avivu, jak usínal v létě na statku a poslouchal otce a strýčka Saula, kteří se hádali o morálku pumových atentátů. Saul poukazoval na to, že odvetné nálety Skyhawků A-4 zabily jak palestinské partyzány se samopaly Kalašnikov, tak malé děti.

Čtyři dny vyšetřování exploze v kanceláři senátora Levimu a Aaronovi nic neprozradily. Leviho běžné zdroje u nejvyššího soudu a u FBI nic nevěděly, nebo nechtěly o případu nic prozradit. Aaronovy telefonáty do New Yorku strýčka Saula nenašly.

Je v pořádku, napadlo Aarona a strýčkovým hlasem dodal: Nehraj si na Jamese Bonda, Moddy.

Aaron právě usínal, splétal sen, kde si dvočata hrála okolo Wertworthova vánočního stromku, když zaslechl hluk v hale.

Okamžitě se probudil. Odhodil pokrývky, sebral z nočního stolku brýle a ze šuplíku vyndal dvaadvacítku značky Beretta.

„Co...“ zeptala se ospale Deborah.

„Buď ticho,“ zasyčel.

Do domu nemohl nikdo vstoupit bez varování. Velvyslanectví používalo dům v Alexandrii po celá léta jako bezpečný útulek. Stál v tiché slepé uličce, obrácený od cesty. Dvůr byl osvětlený, bránu a zdi zdobily elektronické senzory, které spustí poplach bezpečnostních panelů v ložnici a dole na chodbě. Dům samotný bránily ocelové dveře a systém zámků, který odradí většinu profesionálních zlodějů. Senzory ve dveřích a oknech byly napojené na bezpečnostní systém. Deborah rozčilovalo množství falešných poplachů, které způsobil dosah senzorů takže část systému po nastěhování odpojila. Ta chvíle patřila k výjimkám jejich manželství, kdy na ni Aaron křičel. Deborah nakonec bezpečnostní opatření přijala jako cenu za život na vzdáleném předměstí. Aaron nechtěl bydlet tak daleko od kanceláře, od ostatních zaměstnanců velvyslanectví, ale přijal kvůli dvočatům a Deborah, kterým se život za městem líbil. Nevěřil, že někdo dokáže překonat obě zóny bezpečnostního systému, aniž by spustil poplach.

Další zvuk v chodbě, od zadního schodiště a pokoje dvočat. Aaronovi se zdálo, že slyší tichý šepot.

Pokynul Deborah ať si lehne na druhé straně postele na zem. Poslechla a vzala i telefon. Aaron popošel o tři kroky k otevřeným dveřím ložnice. Zhluboka dýchal, levou rukou si upravil brýle, pravou zvedl pistoli Beretta, připravil první nábojnici do komory a vstoupil na chodbu.

Pět metrů před sebou spatřil tři muže. Možná jich bylo víc. Měli na sobě těžké bundy, rukavice a lyžařské masky. Dva muži vpředu tiskli dlouhé hlavně pistoli ke spánkům Rebecce a Reah. Nad rukou zakrytými ústy rozeznal široce otevřené oči. Spatřil tmavé bundy a bledé nohavice pyžama.

Bez přemýšlení se široce rozkročil a sevřel pistoli oběma rukama, jak se naučil. Zaslechl Eliahuův hlas a vybavila se mu pomalá, ale přísná slova starého instruktora: „Jestli nejsou ve střehu, vystřel. Jestli ve střehu jsou, vystřel. Jestli mají rukojmí, vystřel. Jestli je tam víc jak jeden terč, vystřel. Dvě rány do každého, dvě. Nepřemýšlej - střílej.“

Ale tohle nebyli rukojmí, byly to jeho dcery - Rebecca a Reah. Aaron rozeznal myšáka Mickeyho na jejich pyžamu.

Namířil malou Berettu na první obličej. Na takovou vzdálenost, dokonce při tak špatném osvětlení, mohl vsadit cokoliv, že střelí přesně do cíle velikosti mužské hlavy, otočí se, nechá natažené ruce, obrátí tělo a další dvě kulky zavrtá do druhé tváře. Na pět metrů dokázal vyprázdnit celý zásobník, deset kulek ráže 0,22, do kruhu velkého jako pěst.

Ale tady stály jeho dcery.

„Zahod' zbraň.“ Mužský hlas dusila maska. Jeho pistole - Luger s dlouhou hlavní a černou trubicí tlumiče - dokonce neměla Rebecce na hlavu. Aaron si byl jistý, že oba muže zastřelí, než zmáčkne kohoutek. Cítil chodidla bosých nohou na dřevěné podlaze. Od chvíle, kdy vstoupil do chodby, uplynuly dvě vteřiny. Nikdy se nevzdávej zbraně, hustil do nich Eliahu v horkém, letním Tel Avivu. Nikdy. Vždycky vystřel. Lepší, když zraní, nebo zabijou vás nebo rukojmí, lepší než se vzdát zbraně.

„Zahod' to.“

V podřepu odložil Berettu na podlahu a zvedl ruce. „Prosím. Prosím, neublížte holčičkám.“

Bylo jich osm. Svázali mu ruce za zády lepící páskou, vytáhli Deborah z pod postele a všechny čtyři odvedli dolů do obývacího pokoje. Dva maskovaní muži odešli do kuchyně.

„Moddy, telefon byl mrtvý,“ vydechla Deborah, než jí jeden z mužů zalepil páskou ústa.

Aaron přikývl. Nevěřil, že dokáže promluvit.

Velitel skupiny posadil Aarona na stoličku u klavíru. Deborah a holčičky seděly na zemi, zády se opíraly o bílou zeď. Dětem nezalepili zápěstí ani ústa, ale holčičky vzlykaly a objímaly matku. Po každé straně si dřepel jeden muž ve vojenské bundě, džínách a masce. Velitel přikývl a všech šest si odkrylo tváře.

Ach, bože, zabijou nás, pomyslel si Aaron. V tu chvíli by dal cokoli, aby se dostal o tři minuty zpět. Dvakrát by vystřelil, otočil se, dvakrát vystřelil, otočil se... Všech šest mužů bylo bílých, byli opálení, dobře upravení. Nevypadali jako palestínští agenti ani komando Bader-Meinhof. Působili jako lidé, které Aaron potkává každý den ve Washingtonu na ulici. Muž, který stál před ním, se naklonil, až měli obličej jen pár centimetrů od sebe. Měl modré oči, dokonale zuby. Nepatrný středozápadní přízvuk. „Chceme si s tebou promluvit, Aarone.“

Aaron přikývl. Ruce mu svázali tak těsně, že přerušili krevní oběh. Kdyby se zhoupnul dozadu, mohl hezouna nakopnout do obličeje. Zbýlá pětice byla ozbrojená a mimo dosah. Aaron ucítil vztek a snažil se zklidnit srdce.

„Kde jsou fotografie?“ zeptal se hezoun před ním.

„Jaké fotografie?“ Aaron nemohl uvěřit, že dokáže mluvit, nedokázal uvěřit, že má tak pevný a emoci zbavený hlas.

„Ale, Moddy, nehraj si tu s námi,“ vyzval ho muž a pokynul hubeňourovi u zdi. Muž bez jakéhokoliv výrazu udeřil čtyřlétou Becky přes obličej.

Dítě začalo plakat. Deborah bojovala s pouty, vykřikla přes lepící pásku. Aaron vstal ze židličky. „Ty svině!“ zařval hebrejsky. Hezoun mu podkopl nohy. Aaron dopadl tvrdě na pravé rameno, nos a lícni kost narazily na naleštěnou podlahu. Obě děti křičely. Aaron zaslechl trhání lepící pásky a křik utichl. Hubeňour popošel, postavil ho na nohy a posadil zpět na stoličku.

„Jsou v domě?“ zeptal se hezoun tiše.

„Ne,“ odpověděl Aaron. Na horní ret mu stékala krev z nosu. Naklonil hlavu a ucítil, jak mu na tváři naskakuje boule. Přestal cítit pravou ruku. „Jsou v sejfu na velvyslanectví,“ doplnil a olízl si krev.

Hezoun přikývl a trochu se usmál. „Kdo je ještě viděl kromě strýčka Saula?“

„Levi Cole,“ odpověděl Aaron.

„Šéf komunikace,“ doplnil muž tiše, povzbudivě.

„Zástupce,“ opravil ho Aaron. Možná existovala přece jen nějaká šance. Srdce se mu znovu rozbušilo. „Uri Davidi je na dovolené.“

„Kdo je ještě viděl?“

„Nikdo,“ vypravil ze sebe Aaron.

Hezoun zavrtěl hlavou, jako by ho Aaron zklamal.

Pokynul třetímu muži. Deborah vykřikla, do boku jí narazila těžká bota.

„Nikdo!“ zařval Aaron. „Přisahám! Levi to nechtěl prozradit Jackovi Cohenovi, dokud nemáme víc informací. Přisahám. Můžu vám fotografie sehnat. Levi má negativy v sejfu. Můžete je všech-ny...“

„Pšt, pšt,“ přerušil ho hezoun a obrátil se ke dvojici, která se vrátila z kuchyně. Muži přikývli a muž vedle Aarona řekl:

„Nahoru.“ Čtyři z nich odešli.

Aaron náhle ucítil plyn. Pustili troubu, napadlo ho. Otočili kohoutky. Ach, bože, proč?

Zbýlá trojice přelepila dětem ruce a nohy, Deborah nohy. Aaron se snažil zoufale vymyslet, co by jim navrhl. „Hned vás tam vezmu,“ řekl. „Místo je téměř prázdné. Někdo může jít se mnou. Vezmu fotografie... všechny dokumenty, co chcete. Řekněte, co potřebujete, a já pojedou s vámi, přísahám...“

„Ššššš,“ přerušil ho muž. „Viděl je Hany Adam?“

„Ne,“ vydechl Aaron. Položili Deb a dvojčata na zem, jednali opatrně, aby nenarazili hlavou na dřevo. Deborah vypadala bílá, oči v sloup. Aaron přemýšlel, jestli omdlela.

„Barbara Greenová?“

„Ne.“

„Moshe Herzog?“

„Ne.“

„Paul Ben-Brindsi?“

„Ne.“

„Chaim Tsolkov?“

„Ne.“

„Zvi Hofi?“

„Ne.“

Litanie pokračovala přes všechny úrovně zaměstnanců velvyslanectví. Aaron pochopil, že jde o hru... neškodný způsob, jak zabít čas, dokud prohledávají horní patro a jeho pracovnu. Aaron by hrál jakoukoliv hru, odhalil jakékoliv tajemství, jen když osvobodí Deborah a dvojčata od bolesti. Jedna z dívek zasténala a pokusila se obrátit. Hubeňour ji pohladil po rameni.

Čtveřice se vrátila. Nejvyšší muž zavrtěl hlavou.

Hezoun vzdychl a řekl: „Dobrá, jdeme na to.“

Jeden z mužů, kteří odešli nahoru, přinesl pokrývku z postele jedné z holčiček. Chirurgickou páskou ji přilepil na zeď. O zeď opřeli Deborah a děti.

„Probudte ji.“

Hubeňour vytáhl z kapsy ampulku se čpavkem a otevřel ji Deborah pod nosem. Škubla hlavou a probudila se. Dva muži chytili Aarona za vlasy a ramena a odvěkli ho ke zdi, kde ho srazili na kolena.

Hubeňour ustoupil, vyndal malý fotoaparát značky Polaroid a pořídil tři snímky. Počkal, až se objeví, a ukázal je hezounovi. Další muž vyndal malý diktafon značky Sony a strčil Aaronovi před obličej mikrofon.

„Prosím, přečti tohle,“ vyzval ho hezoun a rozevřel strojem popsaný papír. Přidržel ho dvacet centimetrů před Aaronovým očima.

„Ne,“ odmítl Aaron a připravil se na ránu. Jestli změní jejich plán, získá čas.

Hezoun zamyšleně přikývl a odvrátil se. „Zabijte jedno dítě,“ řekl tiše. „Je jedno, které.“

„Ne, počkejte, přestaňte, prosím! Udělám to!“ ječel Aaron. Hubeňour přitiskl tlumič Rebecce ke spánku a natáhl kohoutek. Nezaváhal, ani při Aaronově křiku nevzhledl.

„Ještě chvíli, prosím, Donalde,“ přerušil ho hezoun. Přidržel papír Aaronovi před obličejem a spustil magnetofon.

„Strýčku Saule, Deb, děti a já se máme dobře, ale udělej - prosím - o co tě žádají...“ začal Aaron. Přečetl pár odstavců, netrvalo to ani minutu.

„Moc dobře, Aarone,“ pochválil ho hezoun. Dva muži ho znovu vzali za vlasy a zaklonili mu hlavu. Aaron zalapal po dechu a snažil se koutkem oka zahlédnout, co chystají.

Sundali pokrývku a odnesli ji pryč. Jeden muž vyndal z kapsy bundy černý plastický pytel a rozvinul ho na zemi před Deborah. Měl tři stopy na šířku, byl čtyři stopy dlouhý a páchl jako laciný sprchový závěs.

„Přitáhněte ho sem,“ řekl hezoun a Aarona odvěkli zpět ke stoličce od klavíru. Jakmile pustili jeho vlasy, Aaron vyrazil - nohy mu vyskočily jako pružiny, čelem udeřil hezouna do brady, obrátil se, dalšího muže nabral do břicha, vyhnul se šesti rukám, které se po něm natahovaly a nakopl někoho do rozkroku. Minul, klesl k zemi, jeden muž pod ním, dva na něm. Znovu se silně udeřil do pravé tváře, bylo mu to jedno...

„Začneme znovu,“ navrhl hezoun tiše. Dotkl se rány na bradě, zazíval a protáhl svaly na tváři. Většina modřiny zmizí pod bradou.

„Kdo jste?“ vydechl Aaron, když ho zvedli a posadili na stoličku. Někdo mu zavázal kotníky.

Nikdo neodpověděl. Hubeňour posunul Deborah, až klečela na černém plastiku. Dva muži přidrželi dvacet centimetrů dlouhý, tenký a naostřený drát, upevnili ho na dřevěný držák. Místnost páchla plynem. Aaronovi se chtělo zvracet.

„Co chcete udělat?“ Aaron měl sucho v krku, slova připomínala tiché cvakání. Když hezoun odpověděl, Aaron ucítil, jak mu myšlenky kloužou jako automobil na náledí. Zdálo se mu, že pozoruje celou scénu shora, nepřijímá, co se stane, ale moc dobře to ví. Cítil neschopnost změnit jedinou vteřinu minulosti či budoucnosti, neskutečnou a obrovskou vlnu bezmoci, kterou zažily stovky generací židů. Cítil okraj pece, cítil dveře do sprch, cítil plameny, které se zvedají ze starých měst a poslouchal výkřiky. Strýček Saul to věděl, napadlo Aarona, pevně sevřel oči a snažil se neporozumět slovům.

„Vybuchne tady plyn,“ odvětil hezoun. Měl trpělivý hlas, hlas učitele. „Požár. Těla najdou v posteli. Ošklivě ohořelá. Velmi dobrý ohledavač nebo lékař dokáže určit, že zemřela těsně před požárem, chvíli předtím, než shořela. Ale nic takového se nezjistí. Drát projde koutkem oka... přesně do mozku. Nechá jen nepatrnou díрку, není vidět ani na nespáleném těle.“ Mluvil k ostatním. „Myslím, že paní Eshkolovou najdou nahoře na chodbě... v každé ruce jedno dítě... málem se jí podařilo uprchnout před plameny. Nejdřív tu ženu. Pak dvojčata.“

Aaron bojoval, křičel, kopal. Ruce a paže ho zadržely. „Co jste zač?“ řval.

Hezoun překvapivě odpověděl: „Co jsme zač?“ zopakoval. „Přeci nikdo. Vůbec nikdo.“ Ustoupil, aby Aaron lépe viděl, co ostatní dělají.

Když k němu konečně přistoupili s drátem, už neprotestoval.

Osmnáct - Melanie

Když jsem směřovala autobusem k severu, nekonečnými řadami domů, Blumy Baltimore a industriálním peklem Wilmingtonu, vzpomněla jsem si na řádku od svatého Augustina: „Dábel zbudoval svá města na severu.“

Velká severní města jsem vždycky nesnášela. Jejich zápach neosobního šilenství, jejich kouř a tmu, pocit beznaděje, který pokrývá špinavé ulice a nečisté obyvatele. Vždycky jsem věřila, že je Ninina zrada vidět především v tom, že opustila jih a přestěhovala se do chladných kaňonů New Yorku. Tak daleko na sever, až do New Yorku, jsem se dostat nechtěla.

Depresivní výhled náhle odřízla stěna vířících sněhových vloček a já se obrátila zpět do autobusu. Žena sedící přes uličku vzhledla od své knihy a vychytrale se na mě usmála. Potřetí od chvíle, kdy jsme opustili předměstí Washingtonu. Přikývla jsem a věnovala se pletení. Tušila jsem, že ta tichá dáma naproti (žena na pokraji padesátky, která působila jako stará panna) možná vyřeší část mého problému.

Jeden z mých problémů.

Byla jsem ráda, že jsem pryč z Washingtonu. Jako mladá jsem měla to ospalé, trochu jižní město docela ráda. Udrželo si svůj klid až do druhé světové války. Ale teď ve mně mramorový úl vyvolával představy mauzolea, kde se hemží hmyz toužící po moci.

Podívala jsem se na sněhové vločky a chvíli jsem nedokázala určit jaký je den či měsíc. Nejprve jsem si vzpomněla na den - čtvrtek. Úterní a středeční noc jsme strávili v hrozném motelu pár kilometrů od centra Washingtonu. Ve středu jsem přinutila Vincenta odvézt Buick ke Capitolu, kde ho nechal a vrátil se do motelu pěšky. Procházka mu zabrala tři hodiny, ale nestěžoval si. Nebude si stěžovat ani v budoucnosti.

V úterý večer jsem ho poslala, ať vyřídí nezbytné osobní detaily, ať použije obyčejnou nit a jehlu, kterou jsem nahrála nad plamenem.

Věci, které jsem sehnala ve středu ráno v nákupním centru - šaty, župan, spodní prádlo - působily ve srovnání s překrásným oblečením, o které jsem přišla v Atlantě depresivně. V absurdní slámové kabelce mi zbylo ještě devět tisíc dolarů. Samozřejmě jsem měla další peníze v sefech a na účtech v Charlestonu, Minneapolis, Novém Dílu a v Toulonu, ale teď jsem je nechtěla vybírat. Jestli Nina věděla o mém účtu v Atlantě, musela vědět i o ostatních.

Nina je mrtvá, připomněla jsem si.

Ale její Schopnost byla nejsilnější. Použila jednoho z Williho zabijáků, aby zničil letadlo. A přitom seděla u mě a

povídaly jsme si. Její Schopnost byla neuvěřitelná a děšivá. Mohla mě dostat i z hrobu, možná měla sílu, přestože její tělo hnilo v rakvi. Srdce se mi rozbušilo, obrátila jsem se a podívala na obličej ve tmavých řadách autobusových sedaček...

Nina je mrtvá.

Bylo to ve čtvrtek, přesně týden před Vánocemi. Takže osmnáctý prosinec. Setkání se konalo dvacátého prosince. Ta dvě data dělila celé věky. Posledních dvacet let jsem prožila jen pár vnějších změn. Teď se vše změnilo.

„Promiňte,“ oslovila mě žena sedící naproti, „ale obdivuji, jak pletete. Bude to svetr pro vnouče?“

Obrátila jsem se a předvedla té malé ženě zářivý úsměv. Když jsem byla hodně mladá, než jsem zjistila, kolik věcí mladá dáma nedělá, chodila jsem s otcem na ryby. První zabrání, první váhavé ťuknutí a poskočení splávku mi připadaly naprosto vzrušující. Ale pak musíte použít veškeré rybářské umění, musíte zaseknout háček.

„Ale ano, správně,“ potvrdila jsem. Při představě knourajícího vnoučka se mi zvedl žaludek, ale už dávno jsem zjistila, že pletení funguje jako léčba a psychologické maskování.

„Vnouček?“

„Vnučka,“ opravila jsem ji a vklouzla jí do mozku. Jako bych prošla otevřenými dveřmi. Žádný odpor. Byla jsem opatrná, jemná, klouzala jsem duševními chodbami a dveřmi, otvírala další brány. Neútočila jsem až do chvíle, kdy jsem našla centrum rozkoše. S představou, že hladím perskou kočku (přestože jsem kočky nesnášela), jsem ji pohlédla. Ucítila jsem vlnu rozkoše, která vyrazila jako nečekaný proud teplé moči.

„Ach,“ vydechla a zarděla se. Pak ještě jednou, jako by netušila, proč se červená. „Vnučka, jak skvělé.“

Měnila jsem laskání, zrychlovala, sjednotila ho s plachými pohledy, kterými mě obdařila, přitlačila jsem ve chvíli, kdy zaslechla můj hlas. Když potkáme některé lidi, překvapí nás jejich síla. U mladých se tomu říká láska. U politiků tomu říkáme charisma. Pokud narazíme na silného mluvčího, který má v sobě alespoň špetku Schopnosti, pak se mluví o davové hysterii. Často se hovoří (ale málokdo si toho všímá) o skutečnosti, že společníci Adolfa Hitlera se cítili v jeho přítomnosti dobře. Pár týdnů cvičení, jakému jsem tu ženu právě podrobila, vyvolá závislost silnější než na heroinu. Jsme rádi zamilovaní, protože je to lidská psychická závislost.

Ta osamělá žena (která vypadala mnohem starší, stejně jako já vypadám mnohem mladší) pohlédla po chvilkové konverzaci vedlejší sedadlo, znovu se začervenala a řekla: „Je tady spousta místa. Nepřisednete si, abychom nemusely při rozhovoru mluvit tak nahlas?“

„Ráda,“ souhlasila jsem a nacpala vlnu s jehlicemi do tašky. Pletení už splnilo svůj cíl.

Jmenovala se Anne Bishopová a po dlouhé a nepříjemné návštěvě rodiny své mladší sestry ve Washingtonu se vracela zpět domů do Philadelphie. Po deseti minutách konverzace jsem věděla vše, co jsem potřebovala. Nemusela jsem ji duševně laskat, žena umírala touhou s někým hovořit.

Pocházela z dobré a zámožné philadelphské rodiny. Hlavním zdrojem příjmů byl fond, který založil její otec. Nikdy se nevdala. Ten vybledlý ženský stín se stal dvaatřicet let o bratra Paula postiženého paraplegií. Paul zemřel minulý květen a Anne Bishopová si ještě nezvykla na představu, že není za nikoho zodpovědná. Návštěva sestry Elaine - první setkání po osmi letech - byla smutnou událostí. Anne rozčiloval sestřin hlasitý manžel a špatně vychované děti, rodinu vyvedly z míry její staropanenské zvyky.

Typ Anne Bishopové jsem dobře znala. Během dlouhé hibernace, kdy jsem se ukrývala před životem, jsem se dokonce za takový typ poražené ženy maskovala. Byla satelitem, který hledá svět, kolem kterého může kroužit. Vyhovuje jí kterákoliv planeta, jež nevyžaduje chladnou elipsu nezávislosti. Nemocní bratři představovali pro takové ženy božský dar. Možnou alternativou je nekonečná péče o manžela či dítě, ale starost o nemocného bratra nabízí mnohem víc příležitostí, aby se mohla vyhnout dalším povinnostem a nepříjemným detailům skutečného života. Takový typ žen se pomalu mění v sobecká monstra. V upřímném a zamilovaném vyprávění o mrtvém bratrovi jsem vycítila perverzní fetiš nočníku a invalidního vozíku, zvrhlé, třicet let trvající odmítání všeho ostatního, obětování vlastního ženství, dospívání a rodičovství výměnou za službu páchnoucím potřebám nehybné mrtvolky. Znala jsem Anne Bishopovou moc dobře. Prováděla pomalou a masturbační sebevraždu. V takových chvílích se stydím, že jsem žena. Když takovou chudinku potkám, většinou ji chci poskytnout pomoc - přitlačit jí vlastní ruce ke krku a dusit, dokud se neutopí vlastními zvratky. „Ano, ano, chápu,“ přikyvovala jsem a pohlédla ji po ruce, zatímco prolévala slzy nad vlastním utrpením. „Dobře chápu, jaké to je.“

„Vý to chápete,“ vydechla Anne. „Potkat někoho, kdo dokáže pochopit cizí bolest, je tak vzácné. Cítím, že jsme si hodně podobné.“

Přikývla jsem a podívala se na ni. Bylo jí dvaapadesát, klidně bych jí hádala sedmdesát. Byla dobře oblečená, ale byl to typ šedé myšky, na které bude působit i ten nejlepší kostým či večerní šaty jako zástěra nebo svetr. Světle hnědé vlasy oddělovala pěšinka, tento účes měla od nepaměti, vlasy jako by cítily vlastní porážku. Měla tmavé kruhy pod očima, ubrečený typ. Úzké, přísné rty nepůsobily asertivně a přísně, jen se málo smála. Po obličejí ji stékaly vrásky, vyleptala je zemská přitažlivost. Měla přeskakující, hladové myšlenky, prázdné jako vyděšená veverka.

Byla dokonalá.

Vyprávěla jsem jí svůj příběh a použila jméno Beatrice Straughnové, neboť jsem měla pořád její dokumenty. Můj manžel byl úspěšný bankéř. Před osmi lety přenechal majetek špatně hospodařícímu synovi mé sestry... Toddovi... který, jak se zdá, dokázal rozházet všechny mé i své peníze, než se minulý podzim zabil i se svou ošklivou manželkou v autě. Já zaplatila pohřeb, zůstaly mi půjčky a jejich syn Vincent, o kterého se musím starat. Můj vlastní syn a jeho těhotná žena odjeli do Okinawy, kde učí na církevní škole. Prodala jsem dům v Savannah, zaplatila poslední Toddovy půjčky a vyrazila na sever, abych začala s prasynovcem nový život.

Byl to nesmyslný příběh, ale když jsem Anne Bishopové pomohla a při každém novém odhalení pohlédla její centrum

rozkoše, uvěřila.

„Váš synovec je moc hezký,“ upozornila mě.

Usmála jsem se a podívala se přes uličku, kde seděl Vincent. Měl na sobě levnou bílou košili, tmavou kravatu, modrou bundu, manšestrové kalhoty a černé boty. Vše jsme koupili ve washingtonském K-Martu. Trošku jsem mu zastříhla vlasy ale pak jsem se rozhodla, že je nechám dlouhé. Měl je čisté a úhledně uvázané do culíku. Prázdně zíral na sněh a venkovní krajinu. Jeho ostrý, brady zbavený obličej a zbytky akné jsem změnit nedokázala. „Děkuji vám,“ řekla jsem. „Je po matce... klid její duši.“

„Je velmi tichý,“ pokračovala Anne.

Přikývla jsem a v očích se mi objevily slzy. „To neštěstí...“ začala jsem a musela udělat pauzu. „Chudáček ztratil při automobilovém neštěstí část jazyka. Řekli mi, že už nebude nikdy mluvit.“

„Pane bože, pane bože,“ vydechla Anne. „Boží vůli nemůžeme chápat, pouze ji neseme.“

Autobus svištěl po zvednuté dálnici nad nekonečnými slumy jižní Philadelphie a my uklidňovaly jedna druhou.

Anne Bishopová byla nadšená, když jsme přijali její pozvání, abychom s ní strávili několik dnů.

Střed Philadelphie byl rušný, plný lidí a špinavý. Vincent nám nesl zavazadla. Vstoupili jsme do stanice podzemky, Anne koupila lístky na místní spojení na Cheltenham avenue. Během cesty autobusem mi vyprávěla o svém krásném domě v Germantownu. Přestože přiznala, jak město během posledních desetiletí chátrá a v okolí se objevily „nežádoucí elementy“, pořád jsem si Germantown představovala jako oddělenou část ležící daleko od cihel a železa staré Philadelphie. Nebylo tomu tak. Slabé odpolední světlo předvedlo řadové domky, sešlé cihlové továrny, skládky a úzké uličky plné kovových mrtvol opuštěných aut, prázdné pozemky a černochoy. Kromě několika cestujících a bílých tváří v automobilech na silnici, která kopírovala koleje vlaku, se zdálo, že ve městě bydlí jen černoši. Seděla jsem unaveně a sklesle, špinavým oknem vlaku pozorovala černošské děti, jak pobíhají po prázdných parkovištích, černé obličejy, jež vykukují ze špinavých kapucí, černochoy, kteří se klátí chladnými ulicemi, tlusté černošky, které tlačí ukradené nákupní vozíky, černošské obličejy za tmavými skleněnými tabulemi...

Opřela jsem hlavu o chladné okno a snažila se nerozplakat. Můj otec měl pravdu. V těch posledních slunečných dnech před druhou světovou válkou předurčil, že až začnou barevní volit, zem se rozpadne. Přetvořili kdysi velký národ, změnili ho ve špinavé ruiny vlastního zoufalství.

Tady mě Nina nikdy nenajde. Posledních pár dnů jsem cestovala namátkou. Týden, možná několik týdnů, jsem strávila s Anne. Přestože jsem musela klesnout do doupěte nezaměstnaných černochoů, vnesla jsem další náhodnost do už tak náhodného pohybu.

Vystoupili jsme na městské stanici označené jako Cheltenham avenue. Koleje se táhly mezi betonovými zdmi, nad námi se zvedalo město. Náhle jsem ucítila strach, byla jsem tak unavená, že jsem nedokázala vyšplhat na ulici. Na pár minut jsme se posadili na nepohodlnou lavičku barvy žluči. Kolem nás projel vlak, který mířil do středu města. Po schodech vyběhla skupina barevných mladíků, křičeli sprostě a strkali do sebe a do všech lidí, kteří jim přišli do cesty. V dálce jsem slyšela zvuk ulice. Vál neskutečně studený vítr. Objevily se sněhové vločky a usadily se na beton čekárny.

Vincent se ani nepohnul, ani si nezapnul bundu.

„Vezmeme si taxi,“ promluvila Anne.

Přikývla jsem, ale nevstala jsem až do chvíle, kdy jsem spatřila dvě krysy velikostí malých koček. Vylezly z pukliny v betonu na druhé straně kolejí a začaly prohlížet odpadky a vyschlé kanály.

Řidič taxíku byl barevný a zamlklý. Za cestu přes osm bloků si napočítal příliš vysoké jízdné. Germantown představovala směsice kamene, cihel, neonů a reklamních tabulí. Cheltenham avenue a Germantown avenue ucpala auta, lemovaly je levné obchody, bary, procházely tady lidské odpadky typické pro severní město. Ale po Germantown avenue projížděly skutečné trolejbusy, mezi bankami bary a hospodami se tísnily pěkné staré kamenné domy, cihlové obchody z minulého století a malý park se železným plotem a zelenými sochami. Před dvěma staletími tady musela vzkvétat malá vesnička s krásnými domky a vznešenými farmáři či obchodníky, kteří se rozhodli bydlet šest nebo deset mil od Philadelphie. Před sto lety tady bylo tiché městečko vzdálené pár minut cesty vlakem od Philadelphie - půvabné místo s velkými domy kolem zarostlých cest a pár hospodami. Dnešní Philadelphie pohltila Germantown, jako když velký kapr spolkně mnohem krásnější, ale malou rybkou a z rybky zůstanou jen dokonale bílé kosti její minulosti, jež se míchají se sžíravými trávicími šťávami.

Anne byla na svůj domek tak pyšná, že se červenala celou dobu, kdy nám ho ukazovala. Dům byl sám o sobě anachronismem: příjemný bílý domek (kdysi to mohla být farma) stál tucet yardů od Germantown avenue v úzké uličce jménem Queen Lane. Měl vysoký dřevěný plot (oškřivě otlučený a pokreslený, přestože jsem viděla snahu, s jakou ho Anne čistila), vzadu dvorek menší než můj charlestonecký dům, miniaturní přední verandu, dvě okénka, jež dokazovala, že dům má první patro, a jednu broskvoň, která určitě nikdy nerozkvete. Dům byl namáčkнутý mezi čistírnu, která reklamovala mrtvé mouchy za oknem, a dvoupatrovou budovou, jež působila (nebýt černých tváří za okny) dojmem desetiletí opuštěného místa. Na druhé straně ulice jsem spatřila malé sklady, sešlé cihlové budovy přestavěné na byty, půl bloku na jihu začínaly řadové domy.

„Nic moc, ale je to domov,“ hovořila Anne. Čekala, že se postavím proti první větě. Udělala jsem to.

V prvním patře se nacházela její velká ložnice a menší pokoj pro hosty. Malá ložnice vedle kuchyně patřila jejímu bratrovi, uvnitř páchly léky a doutníky. Anne chtěla nabídnout dolní místnost Vincentovi, malý pokoj pro hosty připravila pro mě. Pomohla jsem jí v rozhodování, takže nám nakonec nabídla dva pokoje nahoře a sama se přestěhovala dolů. Zatímco stěhovala oblečení a své věci, prohlédla jsem si zbytek domu.

Objevila jsem malou jídelnu, mrňavý obývací s nadmírou nábytku a mnoha obrazy na zdech, úhlednou, ale nepříjemnou

kuchyňku, která vypadala jako samotná Anne, bratrův pokoj, koupelnu a malou zadní verandu, která měla výhled na dvorek menší než psí výběh.

Otevřela jsem zadní dveře, abych vpustila do zatuchlého domu trochu čerstvého vzduchu. O nohy se mi otřela tlustá, šedivá kočka. „Ach, to je Chlupáč,“ poučila mě Anne, jak nesla plnou náruč oblečení do malé ložnice. „Je to můj drahoušek. Stará se o něj paní Pagnelliová, ale on ví, že se maminka vrátila. Co, pusinko?“ obrátila se ke kočce.

Usmála jsem se a ustoupila. Ženy mého věku mají kočky milovat, bez ustání si je nosit domů a jako idiotky poskakovat kolem těch arogantních a zrádných zvířat. Když jsem byla malá - nebylo mi víc než šest nebo sedm - teta přivezla každé léto při své návštěvě tlustou siamskou kočku. Vždycky jsem se bála, že si mi to zvíře lehne v noci na obličej a udusí mě. Vzpomínám, jak jsem kočku nacpala jedno odpoledne, kdy dospělí popíjeli na dvoře limonádu, do plátěného pytle.

Utopila jsem ji ve dřevěném korytu za stájí u sousedů a odhodila mokrou mrtvolu za plot, kde se scházela smečka žlutých psů. Až skončím u Anne výcvik, vůbec mě nepřekvapí, jestli potká její pusinku stejné neštěstí.

Máte-li Schopnost, Použit nějakého člověka je relativně snadné. Mnohem těžší je ho úspěšně vycvičit. Když jsme začali s Ninou a Willim hrát před půl stoletím ve Vídni Hru, bavilo nás Používat ostatní, většinou cizince. Nevěnovali jsme pozornost skutečnosti, že se těch lidských instrumentů musíme zbavit. Když jsme zestárli, když naše Schopnost dozrála, všichni jsme potřebovali společnost - služebníka, osobního strážce - člověka, který bude chápat vaše potřeby, takže ho nebude třeba vůbec Používat. Než jsem před pětadvaceti lety objevila ve Švýcarsku pana Thorneho, cestovala jsem s madame Tremontovou. Před ní to byl mladík, kterému jsem dala s mladistvou a nevyzrálou sentimentalitou jméno Charles. Po posledním milenci. Nina a Willi měli celou řadu sluhů, kterou uzavírali dva Williho poslední společníci a Ninina odporná slečna Barrett Kramer. Výcvik zabere nějakou dobu, prvních pár dnů je kritických. Musíte nechat duté jádro osobnosti, která není schopná nezávislého jednání. A protože nesmí být jednání na nikom závislé, musí zůstat autonomní, takže dokáže člověk vykonávat jednoduché povinnosti a denní práce bez přímého Použití. Jestli má člověk cestovat s vycvičeným sluhou na veřejnosti, musí zůstat alespoň obraz původní osoby.

Výhody takového výcviku jsou zřejmé. Zatímco je Použití dvou lidí ve stejnou dobu obtížné (téměř nemožné, přestože to Nina dokázala), řídit činy dvou vycvičených sluhů je naprosto jednoduché. Willi nikdy necestoval bez dvou „přátel“, a Nina byla - před svou feministickou fází - známá pěti i šesti svobodnými a krásnými mladíky.

Anne Bishopová se dala vycvičit snadno, nadšeně se chtěla podrobit. Za tři dny, které jsem u ní strávila, byla naprosto dokonalá. Vincent byl úplně jiný případ. Zatímco mé úvodní „učení“ zničilo jeho svobodnou vůli, podvědomí se bouřilo a zvedalo vlny nenávisti, strachu, predsudků, touhy a černých emocí. Nechtěla jsem je vygumovat, byl to zdroj energie, který později použiju. Tři dlouhé dny před Vánocemi roku 1980 jsem odpočívala v trochu kysele páchnoucím domě a zkoumala zmatek emocí Vincentova tmavého podvědomí, ukrývala stesky a touhy, které později Použiju.

V neděli, dvacátého prvního prosince, jsem se pustila do pozdní snídaně, kterou Anne připravila, a ptala se na její přátele, příjem a život. Ukázalo se, že nemá žádné přátele, téměř žádný život. Občas ji přišla navštívit paní Pagnelliová, sousedka z ulice, občas hlídala Chlupáče. Když jsem se zmínila o tom, že kočka zmizela, do očí jí vyhrkly slzy a já ucítila, jak se její myšlenky rozběhly. Jako automobil na náledí. Sevřela jsem duševní stisk a nasměrovala ji zpět k její nové a jediné vášni - k tomu, aby mi udělala radost. Anne měla naspořeno víc než sedmdesát tři tisíc dolarů. Jako většina starých a sobeckých žen, které se blíží k nudnému konci nudného života, žila celá desetiletí na pokraji bída, zatímco šetřila jako veverka, která hromadí žaludy, jež nikdy nesní. Navrhla jsem jí, že může příští týden prodat některé věci. Uvěřila, že je to skvělý nápad.

Hovořily jsme o zdrojích jejího příjmu, když se zmínila o Grumblethorpe. „Společnost mi platí trochu peněz za dohlížení, občas dělám soukromou průvodkyni a provádím kontroly, když je dlouho zavřeno. Jako teď.“

„Jaká společnost?“ zeptala jsem se.

„Philadelphská společnost pro zachování památek,“ odpověděla Anne.

„A jaká památka je Grumblethorpe,“ naléhala jsem.

„Ráda vám to ukážu,“ vyhrkla nadšeně. „Není to ani blok odsud.“

Tři dny odpočinku a výuky v malém domku mě znudily. Přikývla jsem. „Po snídani,“ souhlasila jsem, „jestli se budu chtít projít.“

I teď se dá šarm a nesourodost Grumblethorpe jen těžko popsat. Sedí přímo na zchátralé cestě Germantown avenue. Několik hezkých starých budov lemují bary, vetešnictví, lahůdkářství a levné obchody. Úzké uličky, které místo spojují s hlavní ulicí, se rychle mění ve skutečné slumy, řadové domy a prázdné pozemky. Ale na adrese Germantown avenue 5267, za řadou parkovacích automatů a dvěma ohořelými a rozřezanými duby, necelých deset stop od dopravy, trolejbusů a nekonečné řady barevných chodců, sedí dokonalý dům jménem Grumblethorpe. Kamenné zdi, zavřené okenice, tašky na střeše.

Vepředu jsou dvoje dveře. Anne vyndala silný svazek klíčů a zamířily jsme k východnímu vchodu. Uvnitř byla tma, okna kryly těžké závěsy a zavřené okenice. V domě bylo cítit stáří, stoleté dřevo a leštadlo na nábytek. Připadalo mi to jako domov.

„Dům postavil v roce 1744 John Wister,“ poučila mě Anne. Její hlas zesílil, zaslechla jsem tón průvodkyně. „Byl to obchodník z Philadelphie, který sem jezdil na letní sídlo. Později tady bydlela natrvalo celá rodina.“

Vstoupily jsme z malé chodby do haly. Široká prkna na podlaze byla dokonale naleštěná, na stropě elegantní ozdoby, vedle malého krbu stálo vysoké křeslo. Vedle něj dobový stůl s jedinou svíčkou. Žádná elektrická světla ani zásuvky.

„Během bitvy o Germantown,“ pokračovala Anne, „zemřel v této místnosti britský generál James Agnew. Pořád jsou tady vidět krvavé skvrny.“ Ukázala na zem.

Spatřila jsem nepatrnou změnu barvy dřeva. „Venku není nic vidět,“ namítla jsem.

„V okně bývala malá cedulka,“ poučila mě Anne. „Dům byl otevřený pro veřejnost v úterý a ve čtvrtek odpoledne od dvou do pěti hodin. Společnost připravila soukromé prohlídky pro lidi, které zajímá místní historie. Teď je zavřený - a bude další měsíc - dokud nezískají fondy, aby začali s opravami, které začnou v kuchyni.“

„Kdo tady teď žije?“ zeptala jsem se.

Anne se zasmála - tiché myši zakviknutí. „Nežije tady nikdo,“ poučila mě. „Kromě krbů tady není topení, není tady elektřina ani voda. Pravidelně místo kontroluje, jednou za šest, osm týdnů paní Waverlyová ze společnosti přichází na inspekci.“

Přikývla jsem. „Tady jsou velké dveře,“ ukázala jsem.

„Ach, ano,“ souhlasila Anne, „znáte zvyk. Používali je na pohřby.“

„Ukažte mi zbytek domu,“ vyzvala jsem ji. V jídelně stál mohutný stůl a židle, které připomínaly jednoduchou krásu koloniální doby. Objevila jsem neskutečné křeslo s vysokou opěrkou. Anne poukázala na to, že křeslo vyrobil Soleman Fussel, který vyráběl židle pro Sál nezávislosti.

Kuchyň měla okna na zadní dvůr. I přes hnědou, zmrzlou půdu a zbytky ležícího sněhu jsem spatřila, jak zahrada v létě krásně kvete. Kuchyňskou podlahu představoval kámen, krb byl tak velký, že jsem do něj mohla vstoupit, aniž bych sklonila hlavu. Na jedné zdi visela zvláštní sbírka starých nástrojů a pomůcek - starožitné nůžky na živý plot, dvoumetrová kosa, rýč, staré hrábě, železné kleště a další věci - vedle mě ležel velký šlapací brus. Anne ukázala na část rohu, která se propadla. Kameny byly naskládány na hromadu a výkop ukrýval černý kus plastiku. „Byly tam uvolněné kameny,“ poučila mě. „Během údržby v listopadu dělníci objevili pod podlahou prohnílé dřevěné dveře a částečně zřícený tunel.“

„Bezpečnostní tunel?“

„Zřejmě,“ souhlasila Anne. „Když dům stavěli, pořád tady byli Indiáni.“

„Kam ústí?“

„Našli kamenný východ kousek pod vedlejší garáží,“ pokračovala Anne a pokynula k zamrzlému oknu. „Ale společnost neměla dost peněz aby pokračovala ve výkopu, dokud nedostane na začátku února příspěvek od Historické komise města Philadelphie.“

„Vincent by se do toho tunelu rád podíval,“ oznámila jsem jí.

„Ach,“ vydechla Anne. Zdálo se, že se zachvěla, rukou si pohládila čelo. „Nejsem si jistá, jestli to bude sprá...“

„Vincent se tam podívá,“ oznámila jsem jí.

„Samozřejmě,“ souhlasila Anne.

V salónu byla svíčka, ale musela jsem chlapce poslat k Anne domů pro zápalky. Když odstranil plastickou fólii a slezl po krátkém žebříku do tunelu, zavřela jsem oči, abych lépe viděla.

Hlína, kamení, vlhký pach a hrob. Tunel byl vykopaný necelé čtyři metry pod dvorek. Strop částečně odhaleného tunelu jistilo čerstvé dřevo. Odvedla jsem Vincenta zpět a otevřela oči.

„Chcete se podívat nahoru?“ zeptala se Anne.

Beze slov, bez jediného gesta jsem souhlasila.

Dětský pokoj začal šeptat, jakmile jsem vstoupila. „Podle legendy je tento pokoj začarovaný,“ začala Anne. „Psi paní Waverlyové nechť jí dovnitř.“

Věřila jsem, že šepot slyší. Ale když jsem se dotkla její mysli, nic nevnímala, zachytila jsem jen sílící snahu, aby mi udělala radost.

Vkročila jsem do pokoje. Okno do ulice a dřevěné okenice nepropouštěly téměř žádné světlo. Ve tmě jsem rozeznala nízkou kovovou kolébku, ošklivou věc, která se minula dobou - naleštěná klec pro zlé dítě. Stály tady dvě drátěné postele a dětská židle, ale mou pozornost přitáhly hračky, panenky a figurína velká jako člověk. V jednom rohu stál velký dům pro panenky. Pocházel z jiné doby - museli ho postavit alespoň století po skutečném domu - přesto se opuštěnému stavení podobal, stejně tak se hroutil a částečně propadl. Čekala jsem, že spatřím v miniaturních chodbách mrňavé krysy. Vedle domečku se válel na nízké drátěné posteli půltucet panenek. Jediná z nich vypadala stará a mohla pocházet z osmnáctého století, několik jich vypadalo jako plesnivé mrtvolky skutečných dětí.

Ale všemu vévodila figurína. Byla velká jako sedmi - osmiletý chlapec. Šaty byly rekonstrukcí chlapeckého oblečku z éry války za nezávislost, ale látka za posledních několik desetiletí vybledla, švy se rozjely a místnost naplnil pach hnijící vlny. Ruce, krk a obličej ztratily na mnoha místech růžovou barvu a odhalily tmavý porcelán. Hlavu kdysi zdobila lesklá paruka z lidských vlasů, ale zůstaly jen chomáče, lebku ověnčily pukliny. Oči vypadaly naprosto reálně.

Pochopila jsem že jsou to lidské protézy. Skleněné oči si zachovaly lesk a kvalitu, zatímco figurína chátrala. Nadšené oči malého chlapce v těle stojící mrtvolky.

Z nějakého důvodu jsem uvěřila, že šepot přichází od figuríny. Ale když jsem se k ní přiblížila, tichý hlas nezesílil, ale začal slábnout. Mluvily zdi. Anne a Vincent mě pasivně sledovali, já se opřela o omítku a naslouchala. Šepot byl slyšitelný, přesto jsem nedokázala rozeznat jednotlivá slova. Zdálo se, že hovoří víc hlasů. Měla jsem pocit, že věty směřují ke mně, že neposlouchám cizí rozhovor.

„Slyšíte něco?“ zeptala jsem se Anne.

Zamračila se a zkoušela najít odpověď, která mě nejvíc potěší. „Jen dopravu,“ odvětila nakonec. „Na ulici křičí nějakí chlapci.“

Zavrtěla jsem hlavou a znovu přiložila ucho ke zdi. Šepot pokračoval, nevnucoval se, nehrozil. Zdálo se mi, že rozeznám v tichém proudu zvuků slabiky vlastního jména.

Na duchy nevěřím. Nevěřím v nadpřirozeno. Ale jak stárnu, začínám věřit, že vysílání některých lidí pokračuje, zatímco

lidé už dávno zmizeli. Jako rádiové vlny, které pokračují dál, přestože je vysílač vypnutý. Nina mi jednou vyprávěla, že jeden archeolog objevil hlas keramiky, mrtvý tisíce let, zaznamenaný ve drážkách hrnce. Železo a hlína a vibrace špiček prstů zapůsobily jako gramofonová deska s jehlou. Nevím, jestli to byla pravda, ale tady mě napadla stejná věc. Lidé - zvláště potom několik jedinců se Schopností - dokážou obtisknout sílu vlastní vůle do předmětů stejně jako do lidí. Znovu jsem si vzpomněla na Ninu a rychle odstoupila od zdi. Šepot utichl. „Ne,“ řekla jsem nahlas, „to nemá s Ninou nic společného. Tyto hlasy jsou přátelské.“

Moji dva společníci mě tiše pozorovali. Anne nevěděla, co říct, a Vincent nic říct nedokázal. Usmála jsem se na ně a Anne mi úsměv oplátila.

„Pojďte,“ vyzvala jsem je. „Dáme si oběd a vrátíme se sem později. Grumblethorpe mě moc potěšilo, Anne. Když jste mě sem přivedla, dobře jste udělala.“

Anne Bishopová se rozzářila.

V pondělí v poledne už Anne s Vincentem odnesli do Grumblethorpe skládací postel a novou matraci, koupili další svíčky a tři petrolejové ohříváče, kuchyňské police naplnili plechovkami a trvanlivým jídlem, na masivním kuchyňském stole rozložili malou plynovou troubu, uklidili a vytřeli všechny pokoje. Mou postel umístili do dětského pokoje. Anne přinesla čisté povlečení, pokrývky a svou oblíbenou peřinu. Vincent opřel o jednu kuchyňskou zeď svou novou sbírku lopat a kbelíků. S vodou jsem nemohla nic dělat, ale stejně jsem plánovala, že strávím většinu času u Anne. Chtěla jsem Grumblethorpe jen zútulnit pro případ nevyhnutelných návštěv.

Anne vyzvedla v pondělí odpoledne všechny své úspory a zrušila konta. Přinesla téměř čtyřicet dva tisíc dolarů, cenné papíry a směnky začala měnit na peníze. V některých případech musela zaplatit pokutu, ale nikomu z nás to nevadilo. Peníze jsem si uložila do tašky.

Ve čtyři odpoledne bledly venku zbytky zimního světla a v každém pokoji Grumblethorpe svítil tucet svíček, salón, kuchyň a dětský pokoj příjemně vyhřálo nažhavené petrolejové topení. Vincent už tři hodiny kopal tunel a hlínu odnášel do kouta dvorku pod velký strom gingo. Byla to špinavá, těžká a zřejmě i nebezpečná práce ale Vincentovi prospívala. Práci uvolnil ukrytý vztek. Věděla jsem, že je velmi silný - mnohem silnější, než napovídalo jeho hubené tělo a shrbený postoj - ale teď jsem objevila jeho skutečnou sílu a téměř démonickou energii. Během prvního odpoledne kopání zvětšil délku tunelu na dvojnásobek.

Tu první noc jsem v Grumblethorpe nespala, ale když jsem šla zhasnout svíčky a vypnout topení, zašla jsem do dětského pokoje a zastavila se tam s jedinou hořící svíčkou. Plamen se odrážel v knoflíkových očích hadrových panenek a skleněných očích velkého chlapce.

Šepot zesílil. Neslyšela jsem skutečná slova, ale vyčihla jsem v jeho tónu vděk. Šepot mi přál vše nejlepší, čekal, až se vrátím.

V úterý, den před Štědrým dnem, už Vincent vykopal půl tuny hlíny. Když vyčistil další tři metry, zjistili jsme, že zbytek tunelu je úplně netknutý s výjimkou pár volných kamenů a hlíny, která se zhroutila za dvě století. Ve středu ráno otevřel větší část východu kousek od uličky, která lemovala dvory a zadní trakt domků za námi. Položil přes východ prkna a vrátil se do Grumblethorpe. Vypadal příšerně. Byl špinavý, staré oblečení odřené, roztrhané a zablácené, dlouhé a rozpuštěné vlasy mu visely ve špinavých pramenech přes zamazaný obličej a vytřeštěné oči. Ten den jsem vzala do Grumblethorpe jen jedinou velkou termosku s vodou. Přinutila jsem Vincenta, aby se svlékl, posadil se v kuchyni vedle topení, a vrátila jsem se k Anne do domu, abych mu vyprala a usušila šaty.

Anne pracovala celé odpoledne na štedrovečerním jídle. Ulice byly tmavé a téměř prázdné. Kolem projel trolejbus, žlutá vnitřní světla žhnula teplem. Začalo sněžit.

V tu chvíli jsem si uvědomila, že jdu sama, bez jakékoliv obrany. Normálně bych neušla jediný blok bez společnosti dobře trénovaného člověka, ale celodenní práce v Grumblethorpe a podivná varování v dětském pokoji mě ukoľebaly, přestala jsem dávat pozor. Stejně tak jsem začala vzpomínat na Vánoce.

Vánoce pro mě byly vždycky důležité. Vzpomínala jsem na velký stromeček a ještě větší večeri, když jsem byla malé dítě. Otec rozkrojil krocan a mně připadl úkol odnést malé dárky služebnictvu. Vzpomínám, jak jsem celé týdny vymýšlela správná slova, krátké pochvalné věty, které přednesu starším, většinou barevným mužům a ženám. Většinu z nich jsem chválila, u několika jedinců vynechala klíčové věty, a tak je pokárala za lenost. Nejkrásnější dárky a nejvřelejší slova jsem si pokaždé schovala pro tetu Harriet, stárnoucí silnou ženu, která se o mě starala a vychovala mě. Harriet se narodila jako otrokyně.

Bylo zajímavé, jak jsme se Nina, Willi a já shodli o mnoho let později ve Vídni na stejných rysech dětství, na vřidnosti ke služebnictvu. Vánoce pro nás byly důležité i ve Vídni. Vzpomínám na zimu roku 1928, na projížďku na saních kolem Dunaje a velikou hostinu ve vile kterou Willi pronajal na jihu města. Až v posledních letech jsem přestala Vánoce slavit, jak bych chtěla. Před dvěma týdny jsme s Ninou probíraly smutný úpadek Vánoc. To bylo při našem posledním setkání. Lidé už neví, co Vánoce znamenají.

Objevilo se tam osm chlapců. Všichni barevní. Nevím, kolik jim bylo let. Všichni byli vyšší než já, tři, čtyři měli nad tlustými rty černé chmýří. Obešli roh na Bringhurst Street a objevili se na Germantown avenue, přímo přede mnou. Působili jako jediný shluk, lokty, kolena a hrubé sprostárny. Jeden z nich nesl obrovské rádio, z kterého se linul neskutečný rámus.

Vyděšeně jsem vzhledla, pořád jsem se ztrácela ve vzpomínkách na Vánoce a dávné přátele. Bez přemýšlení jsem se zarazila a čekala, že slezou z obrubníku a uhnou mi z cesty. Možná si mě všimli kvůli výrazu tváře, kvůli pyšnému

postoji, jaký si ustrašení a uctíví běloši v černošských čtvrtích severních měst nemohou dovolit.

„Na co kurva čumíš, bábo?“ zeptal se mě vysoký chlapec v červené čapce. V jeho tváři jsem spatřila děravý úsměv a pohrdání, které jeho rase přinesla století vlastní hlouposti.

„Čekám, chlapi, až uhnete a necháte mě projít,“ odpověděla jsem. Mluvila jsem tiše a zdvořile. Normálně bych neřekla vůbec nic, ale teď jsem přemýšlela o jiných věcech.

„Chlapi!“ zopakoval mladík v červené čapce. „Komu tady říkáš chlapi, kurva?“ Ostatní se semkli do kruhu kolem mě. Dívala jsem se přes jejich hlavy.

„Hele, kdo si vůbec myslíš, že seš?“ zeptal se flustřoch ve špinavé šedivé bundě.

Neodpověděla jsem.

„Pojďte,“ prohlásil menší, jemnější chlapec s modrýma očima. „Padáme, volové.“

Začali se obracet, ale černoch v červené čapce chtěl mít poslední slovo. „Dávej si bacha, komu říkáš, aby ti uhnul z cesty, stará rachotino,“ prohlásil a zatvářil se, jako by chtěl do mě strčit.

Rychle jsem ustoupila, aby se mě nemohl dotknout. Podpatek se mi zasekl do škvíry v chodníku, ztratila jsem rovnováhu, rozhodla ruce a těžce se posadila do sněhu a psích hovínek mezi chodníkem a ulicí. Většina černochů začala smíchy.

Menší chlapec s modrýma očima je utišil mávnutím ruky a popošel dopředu. „Jste oukej, paní?“ Natáhl ruku, jako by mi chtěl pomoci vstát.

Zírala jsem na něj a ruku ignorovala. Po chvíli pokrčil rameny a odvedl ostatní pryč. Nepříjemná hudba se odrážela od výkladních skříní a tichých obchodů.

Zůstala jsem tam sedět, dokud jich všech osm nezmizelo z dohledu, pak jsem se pokusila vstát, ale nešlo to. Obrátila jsem se a ležla po čtyřech, dokud jsem nenašla parkovací hodiny, po kterých jsem se vydrápala na nohy. Chvilí jsem tam stála, opírala se o hodiny a třásla se. Občas projelo nějaké auto - snad lidé, kteří spěchali domů na Štědrý večer - a postříkaly mě rozmoklý sněh. Prošli kolem mě dvě silné mladé černošky, jejich hlasy jsem znala z plantáže. Nikdo se nezastavil, aby mi pomohl.

Když jsem dorazila k Anne domů, pořád jsem se ještě třásla. Později mi došlo, že jsem ji mohla zavolat, aby mi přišla pomoci, ale v tu chvíli jsem vůbec nepřemýšlela. Chladný vítr proměnil slzy na mých tvářích v led.

Anne mi okamžitě napustila vanu plnou horké vody, pomohla mi svléknout nacucané šaty, a zatímco jsem se koupala, připravila suché oblečení.

Když jsem usedla k jídlu, bylo devět hodin večer. Večeřela jsem sama, Anne seděla ve vedlejším pokoji. Když jsem dojedla zákusek - třešňový koláč - už jsem věděla, co musím udělat.

Vzala jsem si noční košili a nezbytné věci. Anne jsem přiměla srolovat vlastní lůžkoviny, vzít náhradní šaty pro Vincenta, trochu jídla a pití a pistoli, kterou jsem si půjčila v Atlantě od řidiče taxíku.

Pochod zpět do Grumblethorpe byl krátký, nic se nestalo. Hustě sněžilo. Odvrátila jsem se od místa, kde jsem upadla. Vincent seděl tam, kde jsem ho nechala. Oblékl se a hladově jedl. Když vynechal jídlo, nijak mě to neznepokojilo, ale za poslední dva dny kopání spalil tisíce kalorií a já mu chtěla doplnit energii. Jedl jako zvíře. Ruce, paže, obličej a vlasy měl pořád špinavé, ošlepené rudou hlinou, pohled na jídlo a zvuky, které vydával, patřily skutečnému zvířeti.

Když dojedl, chopil se brousku, naostřil kosu a jeden rýč, který Anne přinesla přede dvěma dny z železářství na Cheltenham avenue.

Když jsem odešla do postele v dětském pokoji, už byla málem půlnoc. Zavřela jsem dveře a převlékla se do noční košile. V pomrkávajícím světle svíček mě sledovaly zaprášené, skleněné oči figuríny malého chlapce. Anne usedla v salónek a hlídala přední dveře. Byla spokojená, trochu se usmívala, na zástěře měla položenou nabitou osmatřicítku. Vincent prošel tunelem. Jak vlekl černou chodbou kosu a rýč, na obličej a vlasy mu padalo bláto a voda. Zavřela jsem oči a ve chvíli, kdy vylezl vedle garáže, jsem spatřila padající sníh v temné uličce. Vyvlekl svou výzbroj a rozběhl se do tmy.

Vzduch byl čistý a chladivý. Cítila jsem, jak Vincentovi buší silné a jisté srdce, cítila jsem, jak se v jeho mysli vlní a čeří džungle. Adrenalin v jeho těle působil jako silný vítr. Cítila jsem, jak se mi pohybují ústa, pak jsem pochopila, že se Vincent široce usmívá a roztahuje pusku do divokého šklebu.

Prošli jsme rychle uličkou a zastavili se u vchodu do širší ulice slumu, před černými domky. Pak jsme běželi po jižní straně, kde ležely nejhlubší stíny. Zaváhali jsme. Přinutila jsem Vincenta zvednout hlavu směrem, kde zmizelo osm mladíků. Cítila jsem, jak roztahuje nozdry, nasává noční vzduch a hledá pach černochů.

Hustě sněžilo. Kromě vzdáleného zvonění, jež oznamovalo zrození našeho Spasitele, bylo naprosté ticho. Vincent sklonil hlavu, hodil si rýč a kosu přes rameno a vyběhl do černé uličky.

Ležela jsem v Grumblethorpe a usmála se. Obrátila jsem se ke zdi a zachytila vzdálený šepot, který se ke mně zvedal jako zvuk útočícího moře.

Devatenáct - Washington, D.C.

Sobota, 20. prosinec 1980

„O skutečné podstatě násilí nevíte vůbec nic,“ řekl Laskimu člověk, který byl kdysi Francisem Harringtonem. Kráčeli na východ podél nákupního střediska, směrem ke Capitolu. Chladné paprsky večerního slunce ozařovaly budovy z bílé žuly a bílé chomáče mlhy a výfukových plynů. Kolem prázdných laviček poskakovalo opatrně několik holubů.

Saul cítil, jak se mu stahuje žaludek a třesou stehna. Okamžitě poznal, že nejde o reakci na okolní chlad. Když opustili Národní galerii, zmocnilo se ho obrovské vzrušení. Po všech těch letech.

„Považujete se za odborníka na násilí,“ prohlásil Harrington německy, jazykem, kterým nikdy předtím nemluvil, „ale nic

o něm nevíte.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se Saul anglicky. Vrazil si ruce do kapes kabátu. Bez ustání pohyboval hlavou. Pozoroval muže, který se vynořil z východní budovy Národní galerie, zamžoural na osamocenou postavu na vzdálené lavičce v parku, pokoušel se proniknout neprůhledným sklem pomalu se sunoucí limuzíny. Kde jsi Oberste? Při představě, že je nacistický plukovník poblíž, se mu stáhla bránice.

„Berete násilí jako úchylku,“ pokračoval Harrington dokonalou němčinou. „Ale ve skutečnosti je úplně normální. Je to samotná podstata lidskosti.“

Saul se přinutil obrátit pozornost k rozhovoru. Musel Obersta vylákat... najít způsob, jak Francise osvobodit z jeho kontroly... najít Obersta samotného. „To je nesmysl,“ odpověděl. „Je to běžné selhání, ale není to podstatou lidskosti o nic víc než nějaká nemoc. Proti nemocem jako je obrna a neštovice bojujeme. Dokážeme bojovat i proti násilí mezi lidmi.“ Sklouzl k profesionálnímu tónu. Kde jsi, Oberste?

Harrington se zasmál. Byl to smích starého člověka. Trhavý, plný hlenů. Saul se na mladíka podíval a zachvěl se. Dostal hrozný nápad. Zdálo se mu, že Francisův obličej - krátké zrzavé vlasy, pihy na vysokých licních kostech - připomíná masku masa nasazenou na lebku jiného člověka. Harringtonovo tělo pod dlouhým kabátem bylo podivuhodně silné, jako by chlapec přibral nebo si navlékl několik svetřů.

„Násilí nemůžete zničit, stejně jako nedokážete zničit lásku, nenávisť či smích,“ pokračoval hlas Williho von Borcherta Francisovými ústy. „Láska k násilí je aspektem lidskosti. I slaboch si přeje být silný, aby mohl zvednout bič.“

„Nesmysl,“ odmítl Saul.

„Nesmysl?“ zopakoval Harrington. Překročili Madison Drive a vstoupili do nákupního střediska pod Capitol Reflecting Pool. Harrington se posadil na lavičku s výhledem na Třetí ulici. Saul ho napodobil a pozorně zkoumal všechny tváře v dohledu. Nebylo jich mnoho. Nikdo nevypadal jako Oberst.

„Můj drahý žide,“ pokračoval Harrington, „podívejte se na Izrael.“

„Cože?“ Saul se obrátil, aby se na Francise podíval. Nebyl to člověk, kterého znal. „Co tím myslíte?“

„Vaše drahá země je známá svou schopností rozsevat násilí mezi nepřáteli,“ řekl Harrington. „Její filozofií je Oko za oko, její politikou je odplata, její pýchou je efektivnost vlastní armády a letectva.“

„Izrael se brání,“ namítl Saul. Ze surrealistické diskuse se mu zatočila hlava. Kopule Capitolu odrážela poslední paprsky světla.

Harrington se znovu zasmál. „Ach ano, můj věrný pšáku. Násilí ve jménu obrany je vždycky přijatelnější. Jako Wehrmacht.“ Zdůraznil slabiku Wehr-. „Izrael má nepřátele, nicht wahr? Ale ty měla i Třetí říše. A ne jeden z těch nepřátel patřil ke špině, která se pasovala za bezbranné oběti, zatímco se pokoušela zničit Reich a teď se staví za hrdiny, kteří vykonávají násilí na Palestincích.“

Saul tentokrát neodpověděl. Oberstův antisemitismus byl dětskou provokací. „Co chcete?“ zeptal se tiše.

Harrington pozvedl obočí. „Co je špatného na tom, když vyhledáte starého přítele kvůli zajímavé konverzaci?“ řekl anglicky.

„Jak jste mě našel?“

Harrington pokrčil rameny. „Řekl bych, že jste našel vy mě,“ opravil ho zvláštním, chrčivým hlasem, který nepatřil Francisu Harringtonovi. „Představte si mé překvapení, když do Charlestonu dorazil můj drahý pšáček. Můj putující žid se dostal z Chelma pěkně daleko.“

Saul se chtěl zeptat: Jak jste mě poznal? Pak se zarazil. Těch pár hodin před čtyřiceti lety, kdy společně sdíleli Saulovo tělo, přineslo odporný, ale intimní vztah, který vydrží déle než slova. Saul věděl, že Obersta okamžitě pozná - poznal ho - i přes všechn čas. Místo toho se zeptal: „Sledoval jste mě z Charlestonu?“

Harrington se usmál. „S radostí bych navštívil jednu z vašich přednášek na Columbii. Možná jsme mohli probrat etiku Třetí říše.“

„Možná,“ připustil Saul, „a možná jsme mohli probrat relativní rozum vzteklého psa. Taková nemoc má vždy jediné řešení. Zastřelit psa.“

„Ach, jooooo,“ zasyčel Harrington. „Poslední řešení jinou formou. Vy, židi, jste jemná rasa.“

Saul se zachvěl. Za tichým hlasem a lidskou loutkou se ukrýval muž, který zavraždil desítky - možná tisíce - lidských bytostí. Jediný důvod, proč ho Oberst vyhledal a sledoval z Charlestonu, mohl znamenat, že ho chce zabít. Oberst Wilhelm von Borchert neboli William Borden si dal velkou práci, aby přesvědčil svět, že je mrtvý. Neměl důvod, aby svou totožnost odhalil jedinému člověku na světě, který zná jeho identitu, aniž by chtěl začít poslední hru, hru kočky s myší. Saul zarazil ruku hlouběji do kapsy a sevřel v dlani ruličku čtvrtáků. Byly jedinou zbraní, kterou nosil od Sovího lesa v Polsku, třicet šest let.

Kdyby se mu podařilo Francise srazit (mnohem tvrdší úkol, než se zdá, když se díváte na televizi nebo nějaký film), co potom? Útek. Ale čím zastaví Obersta, aby mu nepronikl do myšlenek? Při představě dalšího duševního násilí se otrásl. Nemusí se stát obětí útoku, bude jen další statistikou, roztržitý profesor, který zabloudil po setmění do silnice...

Francise tady nenechá. Sevřel v ruce čtvrtáky a pomalu ji začal vytahovat. Nevěděl, jestli může chlapce vrátit zpět - jediný pohled na masku jeho obličeje mu řekl, že to nepůjde - ale věděl, že to musí alespoň zkusit. Jak odnese bezvládné tělo kolem nákupního centra? Jeden a půl bloku do půjčeného auta? Jak znal Washington, věřil, že už se to párkrát stalo. Rozhodl se, že nechá chlapce na lavičce, poběží pro auto, rychle zajede na Třetí ulici, zastaví u obručníku a hodí tělo vysokého mladíka na zadní sedadlo.

Nedokázal vymyslet, jak se chránit před Oberstem. Stejně na tom nesešlo. Nenápadně vyndal z kapsy ruku plnou čtvrtáků a zakryl ji tělem.

„Chci, abyste se s někým sešel,“ promluvil Harrington.

„Cože?“ Saulovo srdce bušilo tak divoce, že nedokázal mluvit.

„Je tady člověk, se kterým se musíte setkat,“ zopakoval Oberst a postavil Harringtona na nohy. „Věřím, že to setkání bude pro vás zajímavé.“

Saul zůstal sedět. Ruka mu vibrovala napětím, svíral pěst.

„Jdete, žide?“ Německá slova a tón se téměř shodovaly s Oberstovým hlasem který zaslechl v ubytovně Chelмна před osmatřiceti lety.

„Ano,“ potvrdil Saul a postavil se. Ruce vrazil do kapes kabátu a sledoval Francise Harringtona do zimní tmy.

Byl to nejkratší den roku. Čekalo tam několik turistů na autobusy, pár jich pospíchalo k autům. Prošli po Constitution avenue kolem Capitolu a postavili se do dveří garáže budovy senátu. Po několika minutách se otevřely automatické dveře a ven vyplula limuzína. Harrington pospíchal po rampě a Saul ho následoval. Kovové dveře klesaly, Saul sklonil hlavu. Sledovali je dva strážníci. Ten první, zavalitý muž s rudým obličejem, jim vyrazil naproti. „Sakra, sem se nesmí,“ vykřikl. „Otočte se a padejte, než vás zabásnu.“

„Hele, promiňte!“ zvolal Harrington, hlas patřil znovu Francisi Harringtonovi. „Je to tak, však víte, máme legitky, jdeme za senátorem Kellogem, ale dveře, kam nás poslal, jsou zamčené a nikdo neodpověděl, když jsme klepali...“

„Hlavní dveře,“ řekl strážník a mával rukama. Druhý muž stál u zavřeného prostoru. Pravou ruku položil na revolver a opatrně Saula s Harringtonem pozoroval. „Žádný návštěvy po pátý. Teď padejte, nebo vás zabásnu. Pohyb.“

„Jasně,“ přikývl Harrington přátelsky a vytáhl z kabátu automatickou pistoli. Tlustého strážce střelil do pravého oka. Druhý muž zůstal šokovaně stát. Saul při prvním výstřelu uskočil, ale teď si všiml, že strážného netečnost nepramení ze strachu. Muž se snažil ze všech sil pohnout pravou paží, ale ta jen vibrovala, jako by ochrnula. Na čele a pod nosem mu vyrazil pot, oči mu lezly z důlků.

„Moc pozdě,“ prohlásil Harrington a čtyřikrát vystřelil. Do hrudníku a do krku.

Saul zaslechl pfff-pfff-pfff-pfff a uvědomil si, že pistole má tlumič. Pohnul se, pak přimrzl, když Harrington obrátil zbraň na něj. „Odtáhněte je dovnitř.“ Saul poslechl. Když vlekl těžkého muže po rampě do budky, v chladném vzduchu se objevila pára jeho dechu.

Harrington uvolnil zásobník a úderem dlaně nacvakl další. Přikrčil se a sebral pět nábojnic. „Jdeme nahoru,“ poznamenal.

„Mají tady videokamery,“ vydechl Saul.

„Jo, vevnitř,“ potvrdil Harrington opět německy. „V suterénu je jenom telefon.“

„Zjistí, že strážce chybí,“ namítl Saul pevnějším hlasem.

„Nepochybně,“ potvrdil Harrington. „Navrhuju, abychom rychle vyběhli po schodech.“

Objevili se v přízemí a prošli chodbou. Muž od bezpečnosti četl noviny, teď překvapeně vzhlédl. „Promiňte, pane, toto křídlo je uzavřeno po...“ Harrington ho střelil dvakrát do hrudníku a tělo odvrlekl ke schodišti. Saul se opřel o dřevěné dveře. Měl gumové nohy a věřil, že začne zvracet. Chtěl utíkat, chtěl křičet. Nepodnikl nic, jen se držel dubových dveří.

„Výtah,“ upozornil ho Harrington.

Chodba ve druhém patře byla prázdná, ale Saul zaslechl za rohem konverzaci a smích. Harrington otevřel čtvrté dveře vpravo.

Mladá žena právě uklízela psací stroj IBM. „Promiňte,“ pozdravila, „ale je po...“

Harringtonova pistole opsala oblouk a narazila ženě do levého spánku. Tíse se svezla k zemi. Harrington zvedl plastický obal, který upustila, a zakryl psací stroj. Pak chytil Saula za kabát a zatáhl ho přes prázdný předpokoj do větší, tmavé kanceláře. Saul zahlédl mezi tmavými závěsy osvětlenou kupoli Capitolu.

Harrington otevřel další dvojce dveře a vstoupil. „Haló, Trasku,“ promluvil anglicky.

Hubený muž za stolem vzhlédl a zatvářil se trochu překvapeně. V tu chvíli se na ně vrhl podsaditý muž v hnědém obleku, který seděl na koženém gauči. Harrington osobního strážce dvakrát zasáhl, přistoupil k němu, zkontroloval malou automatickou pistoli, kterou muž upustil, pak ho střelil potřetí. Za levé ucho. Silný muž se zachvěl, nohy zaryl do tlustého koberce a zůstal ležet.

Nieman Trask se nehýbal. V levé ruce pořád svíral kroužkový zápisník, v pravé zlaté pero značky Cross.

„Posaďte se,“ promluvil Harrington a pokynul Saulovi ke koženému gauči.

„Co jste zač?“ zeptal se Trask. V jeho tónu zazněla vlažná zvědavost.

„Otázky a odpovědi později,“ upozornil ho Harrington. „Nejprve, prosím, pochopte, že můj přítel“ - pokynul k Saulovi - „musí zůstat na pokoji. Jestli se zvedne z gauče, otevřu levou ruku.“

„Otevřete ruku?“ zopakoval Trask.

Když vstoupili do místnosti, Harrington měl levou ruku prázdnou. Teď držel malý plastický kroužek s výčnělkem uprostřed. V rukávu jeho kabátu mizel izolovaný drát. Palec držel na spínači.

„Ach, chápu,“ řekl Trask a navěně a odložil kroužkový zápisník. Oběma rukama sevřel zlaté pero. „Výbušniny?“

„C-4,“ doplnil Harrington a rukou s pistolí si rozepl kabát. Na sobě měl volnou vestu, nacpané kapsy. Saul rozeznal smyčky drátu. „Dvanáct liber plastický trhavin,“ dodal Harrington.

Trask přikývl. Vypadal klidně, ale špičky prstů na peru zběhly. „Víc než dost,“ řekl. „Co byste rád?“

„Rád bych si promluvil,“ odpověděl Harrington a posadil se na židli metr před Traskovým stolem.

„Tak dobrá,“ doplnil Trask a opřel se o židli. Očima jezdil od Harringtona k Saulovi. „Prosím začněte.“

„Spojte se zvláštní linkou s panem Colbenem a panem Barentem,“ vyzval ho Harrington.

„Je mi líto,“ odvětil Trask a odložil pero. Roztáhl prsty. „Colben jede právě teď navštívit Chevyho Chase a jak věřím, pan Barent je mimo zem.“

Harrington přikývl. „Budu počítat do šesti,“ řekl. „Jestli nezavoláte, zvednu palec. Jedna... dvě...“

Když dospěl ke čtyřce, Trask zvedl telefon. Navázat spojení trvalo několik minut. Colbena zastihl v jeho limuzíně na

dálnici Rock Creek a Barenta někde nad Maine.

„Přepněte to do beden,“ vyzval ho Harrington.

„Co se děje, Niemane?“ zeptal se uhlazený hlas s přízvukem Cambridge. „Richarde, jste tam také?“

„Jo,“ ozval se burácivý Colbenův hlas. „Nevím, o co tady sakra jde. O co tady jde, Trasku? Držíte mě tady dvě minuty.“

„Mám tady nepatrný problém,“ prohlásil Trask.

„Niemane, tohle není bezpečná linka,“ ozval se tichý hlas, který zřejmě patřil Barentovi. „Jste sám?“

Trask zaváhal a podíval se na Harringtona. Když se Francis jen usmál, Trask pokračoval: „Ach, ne, pane. Jsou tady se mnou v kanceláři senátora Kelloga dva gentlemani.“

V reproduktoru zapraskal Colbenův hlas. „Vo co tam sakra kráčí, Trasku? Co se to tady děje?“

„Klid, Richarde,“ vyzval ho Barent. „Pokračujte, Niemane.“ Trask zvedl ruku, obrátil ji dlaní vzhůru, a pokynul Harringtonovi. To gesto říkalo: „Až po vás.“

„Pane Barente, rádi bychom požádali o členství v jednom z vašich klubů,“ promluvil Harrington.

„Promiňte, máte proti mně výhodu, pane,“ ohradil se Barent.

„Jmenuji se Francis Harrington,“ představil se Harrington. „Tady můj zaměstnavatel je doktor Saul Laski z Columbijské univerzity.“

„Trasku!“ zařval Colbenův hlas. „Co to znamená?“

„Pšt,“ přerušil ho Barent. „Pane Harringtone, doktore Laski rád vás poznává. Jak vám mohu pomoci?“

Saul Laski na gauči unaveně vzdychl. Dokud Oberst neprozradil jeho jméno, pořád doufal, že z té noční můry unikne živý. Ale teď už vůbec netušil, o co Oberstovi jde, jaký vztah má toto trio k Willimu, Nině a slečně Fullerové.

Pochyboval o tom, že Oberst použije jeho jméno, pokud ho nehodlá obětovat.

„Zmínil jste se o klubu,“ pokračoval Barentův hlas. „Můžete to upřesnit?“

Harrington se nepřijemně zašklebil. Levou ruku nechal nahoře, palec na spoušti. „Rád bych se přidal k vašemu klubu,“ řekl.

Barentův hlas zněl pobaveně. „Patřím k mnoha klubům, pane Harringtone. Můžete to ještě upřesnit?“

„Mám zájem pouze o ten nejvybranější klub,“ doplnil Harrington. „A vždýcky jsem měl slabost pro ostrovy.“

Reproduktor se zasmál. „Stejně jako já, pane Harringtone. Ale přestože je pan Trask vynikající sponzor, obávám se, že většina mých klubů vyžaduje další reference. Zmínil jste se, že je tam váš zaměstnavatel doktor Laski. Chcete se také přihlásit, doktore?“

Saul nedokázal vymyslet nic, čím by svou situaci zlepšil. Zůstal potichu.

„Možná vy... ach... zastupujete ještě někoho jiného,“ navrhl Barent.

Harrington se jen zasmál.

„Má dvanáct liber plastické trhaviny napojené na tlačítko,“ doplnil Trask bez emocí. „Přijde mi to jako velmi dobrá reference. Proč se nedomluvíme, nesejdeme se někde jinde a o všem si nepromluvíme?“

„Moji lidé jsou na cestě,“ ozval se Colbenův úsečný hlas. „Držte se, Trasku.“

Nieman Trask vzdychl, otřel si čelo a naklonil se k mikrofonu. „Colbene, vy mizerná svině, jestli se někdo objeví deset bloků od této budovy, osobně vám vyrvu srdce. Teď se držte dál. Barente, jste tam?“

K. Arnold Barent hovořil, jako by předchozí dialog vůbec neslyšel. „Je mi to hrozně líto, pane Harringtone, ale osobně dávám přednost skutečnosti, že nezasedám v komisích žádného z klubů, které tak často navštěvuji. Ale rád občas sponzoruji nového člena. Snad budete tak hodný a poskytnete mi adresu možných členů, které jsem chtěl kontaktovat.“

„O koho jde?“ zeptal se Harrington.

V tu chvíli Saul Laski ucítil, jak mu Trask vstoupil do myšlenek. Nápadně to bolelo - jako by mu někdo vrazil do levého ucha dlouhý a ostrý drát. Jednou se otřásl, ale vykřiknout nesměl. Oči se mu stočily k automatické pistoli na koberci třicet centimetrů od natažené ruky mrtvého strážce. Cítil Traskovy chladné výpočty, načasování a snahu. Dvě vteřiny, skočit, vteřinu a vstát, střelit Harringtona do hlavy a zároveň ho chytit za ruku a udržet spínač výbušniny. Cítil, jak zatíná a povoluje pěsti, jako by fungovaly samy od sebe. Sledoval, jak se pohybují jeho nohy, napínají svaly. Jako běžec před závodem. Trask ho mačkal dál a dál do bezmocného podkroví vlastní mysli. Chtěl vykřiknout, ale chyběl mu hlas. Prožíval to Francis celé týdny?

„William Borden,“ prohlásil Barent.

Saul zapomněl, o čem se mluví. Trask posunul jeho pravou nohou, přenesl těžiště a připravil pravici.

„Toho gentlemana neznám,“ odvětil Harrington tiše. „Další?“

Saul cítil, jak se mu napíná každý sval v těle. Trask ho připravil. Ucítil nepatrnou změnu plánu. Trask ho přinutí, aby se rozběhl, udeřil Harringtona, odvěkl ho dozadu a držel jeho levou ruku, dokud ho neprotáhne senátorovou hlavní kanceláři. Pak zablokuje sílu exploze vlastním tělem a Trask se ukryje za masivní dubový stůl. Saul chtěl křičet, chtěl Obersta varovat.

„Slečna Melanie Fullerová,“ pokračoval Barent.

„Ach, ano,“ souhlasil Harrington. „Věřím, že ji najdete v Germantownu.“

„Který Germantown?“ zeptal se Trask a připravil Saula k útoku. Ignoruj zbraň. Sevři ruku. Silou ho odtáhni pryč. Tělo drž mezi Harringtonem a Traskovým stolem.

„Předměstí Philadelphie,“ odpověděl Harrington přátelsky. „Nemohu si vzpomenout na přesnou adresu, ale pokud zkontrolujete záznamy podél Queen Lane, určitě tu dámu najdete.“

„Správně,“ pochválil ho Barent. „Ještě jedna věc. Jestli můžete...“

„Omluvte mě na chvíli,“ přerušil ho Harrington. Znovu předvedl smích starého muže. „Můj ty bože, Trasku,“

pokračoval. „Vážně si myslíte, že to necítím? Nikdy to nedokážete... Mein Gott, člověče, snažíte se tu jako puberták, co

si chce hrábnout v kině na balkóně... říká se to tak, že? Když už jste u toho, tak chudáka žida pustím. Jakmile se pohne, zmáčknu to. Stůl se změní na tisíc letících třísek. Ach, takhle je to lepší...“

Saul se zhroutil na gauč. Svěrák náhle povolil, svaly sevřela křeč.

„Takže, kde jsme to skončili, pane Barente?“ zeptal se Harrington.

Několik vteřin byl slyšet šum, pak se v reproduktoru ozval Barentův tichý hlas. „Lituji, pane Harringtone. Nemluvím s vámi ze soukromého letadla a bojím se, že budu muset zavěsit. Vážím si vašeho zavolání a těším se, až si s vámi zase brzy promluvíme.“

„Barente!“ zařval Trask. „Sakra práce, zůstaňte na...“

„Sbohem!“ pozdravil Barent. Ozvalo se cvaknutí. Z reproduktoru se ozval šum.

„Colbene!“ ječel Trask. „Řekněte něco.“

V telefonu se ozval hluboký hlas. „Jasně. Jděte se bodnout, Niemane, starej kamaráde.“ Další cvaknutí a šum.

Trask vzhlédl s výrazem zvířete zahnaného do kouta.

„To je v pořádku,“ utěšil ho Harrington. „Mohu předat zprávu vám. Pořád můžeme udělat obchod, pane Trasku. Ale raději bych to udělal soukromě. Doktore Laski, omluvíte nás?“

Saul si upravil brýle a zamrkal. Pak se postavil. Trask na něj zíral. Harrington se usmál. Saul se obrátil a rychle prošel senátorovou kanceláří. Když se dostal do první čekárny, už utíkal. Ocítl se venku z kanceláře a běžel chodbou. Pak si vzpomněl na sekretářku. Zaváhal, ale běžel dál.

Za rohem čekali čtyři muži. Saul se obrátil a spatřil pět mužů ve tmavých oblecích, kteří se sbíhají ze všech směrů. Dva zamířili k Traskově kanceláři.

Rozhlédl se a spatřil, jak tři muži na konci chodby vytáhli jediným pohybem revolvery, ruce k sobě, paže napnuté, černé, neuvěřitelně velké hlavně. Náhle byl někde jinde.

V tichu jeho mysli vykřikl Francis Harrington. Matně vytušil Saulovu přítomnost, ocítili se ve tmě. Byli spolu a Harringtonovými očima sledovali, jak Nieman Trask křičí, zvedne se ze židle a zvedne obě ruce.

„Auf Wiedersehen,“ prohlásil Oberst hlasem Francise Harringtona a zmáčkl spoušť.

Jižní dveře a zeď chodby explodovaly v kouli oranžového plamene. Saul náhle plachtil vzduchem a blížil se ke třem mužům v tmavých oblecích. Rozhodli ruce, jedna zbraň vypálila (v ohlušujícím výbuchu, který naplnil chodbu, nebyla téměř vůbec slyšet), pak vzlétli i oni. Zhroutili se a narazili na zeď na konci chodby jen zlomek vteřiny před Saulem. Jak narazil a zmocnila se ho tma, ještě zaslechl ozvěnu. Nebyla to exploze, ale starý hlas, který říká: Auf Wiedersehen.

Dvacet - New York

Pátek, 26. prosinec 1980

Šerif Gentry si užíval let, přestože ho moc nezajímalo, kam směřuje. Létal rád, nebol pobyt v sedačce uprostřed tlakem uzavřené trubky zavěšené tisíce stop nad mraky považoval za dokonalou cestu k meditaci. Jeho cíl, New York City, mu vždycky připadal jako prototyp rozumu zbaveného místa: pocit úlu, pouliční násilí, paranoia, přemíra informací a naprosté šilenství. Už dávno zjistil, že se do velkého města nehodí.

Vyznal se na Manhattanu. Když chodil před nějakým tuctem let na vysokou (během Vietnamu), trávil ve městě pár týdnů s přáteli. Jednou si půjčil auto v Chicagu, kde pracovala jeho přítelkyně v pobočce firmy Hertz, přetočil počítadlo na tři tisíce kilometrů a vyrazil na cestu. Po čtyřech dnech bez odpočinku dorazili zpět do Chicaga a museli jezdit kolem města, dokud počítadlo nepřekročilo číslo, jaké stálo na formuláři výpůjčky.

Pravidelnou autobusovou linkou odjel do Port Authority. Tam si zastavil taxík a zamířil do hotelu Adison kousek od Times Square. Bylo to staré, chátrající místo, kde bydlely hlavně prostitutky a turisté z vesnice, ale udrželo si své kouzlo. Portorikánský kuchař v kavárně hlasitě mluvil, choval se sprostě, ale ovládal své řemeslo. Pokoj tady stál třetinu toho, kolik účtuje většina manhattanských hotelů. Když byl naposledy v New Yorku - vezl zadrženého osmnáctiletého mladíka, který zabil prodavače v Charlestonu - Gentryho účet zaplatil okres. Tehdy mu objednali pokoj. Gentry se osprchoval, spláchl cestovní únavu a převlékl se do pohodlných modrých manšestráků, starého roláku, hnědého sportovního kabátku, čapky a svrchníku, který ho chránil v Charlestonu, ale newyorský zimní vítr odrazit nedokázal. Zaváhal, pak vyndal z kufru Ruger 0,357 a vrazil ho do kapsy kabátu. Ne. Byl moc vidět, byl moc nápadný. Zastrčil ho za pásek kalhot. Určitě ne. Neměl na něj pouzdro. Kdykoliv byl ve službě, pořád nosil pásek od uniformy a služební osmatřicítku Police Special. Proč si sakra vzal Ruger místo menší pistole? Nakonec si revolver schoval do kapsy sportovního kabátku. Nebude si smět zapnout svrchník, aby ho chránil proti počasí, protože musí ukryt mohutnou zbraň. No a co, pomyslel si Gentry. Každý nemůže být Steve McQueen.

Než odešel z hotelu, zavolal domů do Charlestonu a spustil záznamník. Nečekal, že se Natalie ozve, ale vzpomínal na ni celý let a těšil se, až uslyší její hlas. První zpráva zněla: „Robe, tady Natalie. Jsou asi dvě hodiny odpoledne, čas v St. Louis. Právě jsem dorazila, ale odjíždím příštím letadlem do Philadelphie. Věřím, že mám vodítko, kde najdeme Melanii Fullerovou. Přečti si třetí stránku dnešních charlestonekých novin... nebo některé z novin v New Yorku. Vražda gangů v Germantownu. Jo, nevím, proč se ta stará paní s nějakým pouličním gangem zapletla, ale stalo se to v Germantownu. Saul říkal, že ty lidi nejlépe najdeme, pokud budeme sledovat nepochopitelné násilí, jako je toto. Slibuji, budu se držet dál... jen se porozhlédnu a zjistím, jestli najdu něco slibného pro budoucnost. Nechám ti dnes večer zprávu, až budu vědět, kde budu bydlet. Musím běžet. Dávej na sebe pozor, Robe.“

„Kurva,“ vydechl Gentry tiše, když zavěsil. Znovu vytočil své číslo, počkal, než ho vlastní hlas vyzve, ať nechá zprávu, a po pipnutí řekl: „Natalie, sakra, nezůstávej ve Philadelphii nebo Germantownu nebo někde jinde. Na Štědrý večer tě někdo viděl. Sakra, jestli nezůstaneš v St. Louis, přijď za mnou do New Yorku. Abychom pobíhali zvlášť je blbost, nemůžeme si hrát na Joea Hardyho a Nancy Drewovou. Zavolej mi, jakmile dostaneš zprávu.“ Nadiktoval číslo telefonu, číslo pokoje, udělal pauzu a zavěsil. „Sakra,“ zaklel a udeřil pěstí, až se levný stolek zakymácel.

Podzemkou zajel do Village a vystoupil poblíž Svatého Vincenta. Během cesty prolistoval malý zápisník a zkontroloval své poznámky: Saulovu adresu, Nataliinu připomínku, že se Saul zmínil o domácí jménem Tema, jeho klapku na Columbijské univerzitě, číslo děkana, kterému Gentry zavolał přede dvěma týdny, číslo mrtvé Niny Draytonové. Nic moc, pomyslel si. Zavolał na Columbijskou univerzitu a zjistil, že na katedře psychologie nikdo nebude až do příštího pondělí.

Saulovo sousedství nezapadalo do Gentryho představ o životním stylu newyorského psychiatra. Připomněl si, že Saul je spíš profesor než psychiatr, takže sousedství vypadalo vhodněji. Stály tady většinou tři, čtyřpatrové domy, restaurace a potraviny na každém rohu, okolí působilo jako kompaktní malé městečko. Kolem spěšně prošlo několik párů - jeden z nich tvořili dva muži, kteří se vedli za ruce - ale Gentry věděl, že většina obyvatel je ve městě, ukrývají se v nakladatelstvích, makléřských firmách, knihkupectvích, agenturách a jiných sklo-kovových klecích. Pohybují se mezi sekretářkami a viceprezidenty, vydělávají nezbytné tisíce, aby mohli žít ve dvou nebo třech pokojích ve Village, a čekají na velký krok, průlom, skutečný postup do vyššího poschodí, větší kanceláře, k lepším oknům a kratší cestě taxíkem domů do vily v Central Park West. Venku skučel vítr. Gentry si přitáhl svrchník a pospíchal dál.

Doktor Saul Laski nebyl doma. Gentryho to nijak nepřekvapilo. Ještě jednou zaťukal, chvíli stál na úzkém odpočívadle, poslouchal tiché brblání televizorů a kňučení dětí, cítil pečené hovězí a kapustu z minulých desetiletí. Pak vyndal z peněženky kreditní kartu a odemkl zámek. Zavrtěl hlavou. Saul Laski byl světově proslulý odborník na násilí, přežil koncentrační tábor, ale nechal takhle snadno přístupný byt.

Byt byl na místní poměry docela prostorný - pohodlný obývací, malá kuchyňka, menší ložnice a velká studovna. Všechny pokoje - i koupelna - byly plné knih. Studovna byla nacpaná zápisníky, šanony, regály plné pečlivě označených vědeckých prací, stovky knih, mnohé v němčině a polštině. Gentry zkontroloval všechny pokoje, na chvíli se zastavil, prolistoval rukopis vedle psacího stroje IBM a připravil se k odchodu. Připadal si jako vetřelec. Místo páchlo, jako by tam nikdo pár týdnů nebydlel, kuchyňka byla čistá, lednice téměř prázdná. Přesto nenašel prach, hromady pošty, ani další známky Saulovy absence. Gentry se ujistil, že u telefonu neleží žádné zprávy, rychle prošel všechny pokoje, zjistil, že nic nezanedbal, a tiše odešel.

Sestoupil po jednom schodišti a prošel kolem staré ženy, šedivé vlasy vyčesané do drdolu. Zastavil se, ťukl prstem do hadrové čapky a zeptal se: „Promiňte, paní. Nejste náhodou Tema?“

Žena se zastavila a podezřívavě se na něj podívala. Měla silný východo-evropský přízvuk. „Neznám vás.“

„Ne, paní,“ souhlasil Gentry a sundal si čapku. „A já se omlouvám, že používám vaše křestní jméno, ale Saul se o příjmení nezmiňoval.“

„Paní Walisjezlskiová,“ doplnila stará žena. „Kdo jste?“

„Jsem šerif Bobby Gentry,“ odpověděl. „Jsem Saulův přítel a snažím se ho najít.“

„Doktor Laski se nikdy o žádném šerifovi Gentrym nezmiňoval.“ Vyslovila tvrdé G.

„Ne, paní. Asi ne. Potkali jsme se teprve před pár týdny, když přijel do Charlestonu. To je Jižní Carolina. Možná se zmínil, že tam jede na návštěvu?“

„Doktor Laski jen řekl, že má práci,“ odsekla žena. Pak si odfrkla. „Jako by tam neměli letenky! Dva dny, řekl. Možná tři. Paní Walisjezlskiová, povídá, budete tak hodná a zaležete mi kytky. Kdybych pořád nechodila, po deseti dnech by bylo po nich.“

„Paní Walisjezlskiová, viděla jste doktora Laskiho v posledních týdnech?“ zeptal se Gentry.

Žena si přitáhla svetr a nic neřekla.

„Měli jsme schůzku,“ pokračoval Gentry. „Saul slíbil, že zavolá, až se dostane zpátky... někdy minulou sobotu. Ale už jsem o něm neslyšel.“

„Nemá pojem o čase,“ pokračovala žena. „Minulý týden mi volal z Washingtonu jeho synovec. Je strýček Saul v pořádku? Povídá. Měl v sobotu přijít na večeri, povídá. Jak znám doktora Laskiho, prostě zapomněl... odjel někam na seminář. Mám to říkat jeho synovci? Jeho jediné rodině v Americe?“

„To ten synovec, co pracuje ve Washingtonu?“ zeptal se Gentry.

„Jakej jinej?“

Gentry přikývl a z jejího postoje a tónu poznal, jak nerada hovoří, že se připravuje k odchodu. „Saul řekl, že ho mohu kontaktovat u jeho synovce, ale ztratil jsem číslo. Je ve Washingtonu, že?“

„Ne, ne,“ odpověděla paní Walisjezlskiová. „To je na velvyslanectví. Doktor Laski říká, že teď bydlí za městem.“

„Může být Saul na polském velvyslanectví?“

Zamrkala na něj. „Proč by měl být doktor Laski na polském velvyslanectví? Aaron pracuje pro izraelské velvyslanectví, ale nebydlí tam. Říkáte, že jste šerif? Co má doktor společného se šerifem?“

„Obdivuji jeho knihu,“ řekl Gentry. Vyndal kuličkovou propisku a něco načmáral na levnou vizitku. „Tady dnes nocuju. Druhé číslo je můj domácí telefon v Charlestonu. Jakmile se Saul vrátí, ať mi zavolá. Je to moc důležité.“ Vyrázil ze schodů. „Ach, mimochodem,“ zavolał, „když zavolám na velvyslanectví, čte se ve jménu Saulova synovce jedno nebo dvě e?“

„Jak mohou být dvě e ve jménu Eshkol?“ zasmála se paní Walisjezlskiová.

„No jo, jak?“ potvrdil Gentry a seběhl po schodech.

Natalie nezavolała. Gentry čekal do desíti, pak vytočil Charleston, kde ho odměnila vlastní zpráva a vlastní dlouhá řeč. Ve čtvrt na dvanáct zavolał znovu. Pořád nic nového. Ve čtvrt na dvě ráno to vzdal a pokusil se usnout. Zvuky za tenkou zdí působily dojmem, že se tam hádá půltucet Iráčů. Ve tři ráno zavolał znovu do Charlestonu. Pořád nic nového. Nechal další zprávu, kde se omluvil za kletby a zdůraznil, že se Natalie nemá sama procházet po Philadelphii. Brzy ráno znovu zkusil záznamník, nechal jméno washingtonského hotelu, kde si zamluvil pokoj, a chytil spoj v 8:15.

Let byl tak krátký, že se nestačil doopravdy zamyslet. Jen vyndal z kufříku zápisník a desky, které studoval.

Natalie četla článek o pumovém atentátu v kanceláři senátora, ke kterému došlo dvacátého prosince, a dělala si starosti, že se do celé věci mohl zamotat Saul. Gentry podotkl, že všechny vraždy, neštěstí a teroristické útoky v Americe nemusí směřovat k Laskiho stárnoucímu Oberstovi. Připomněl jí, že zprávy v televizi hovořily o portorikánských nacionalistech, kteří stojí za výbuchem, jenž zabil šest lidí. Poukázal na to, že se útok na budovu senátu přihodil jen pár hodin poté, kdy Saul přicestoval do města. Saulovo jméno se neobjevilo mezi mrtvými, přestože se nepodařilo identifikovat samotného teroristu. Natalie byla paranoidní. Přestože ji uklidnil, pořád měl své pochybnosti.

Když dorazil do budovy FBI, už bylo po jedenácté. Nevěděl, jestli někdo v sobotu pracuje. Recepční ho ujistila, že zvláštní agent Richard Haines je přítomen, ale nechala ho několik minut čekat, než zaměstnaného muže vyvolala. Oznámila mu, že ho zvláštní agent Haines přijme. Gentry potlačil úsměv. Mladík v drahém obleku s nepovedeným knírkem ho odvedl do kanceláře bezpečnosti, kde ho vyfotografovali, zaznamenali jeho data, protáhli ho detektorem kovů a dali mu plastickou průchodku. Gentry byl rád, že nechal Ruger v hotelu v kufříku. Mladík ho beze slov odvedl chodbami do výtahu, kolem kabinek, další chodbou, pak zatákal na dveře označené Zvláštní agent Richard Haines. Když Hainesův hlas zavolal: „Vstupte,“ mladík přikývl a obrátil se na podpatku. Gentry potlačil touhu zavolat ho zpět a dát mu sprostné.

Hainesova kancelář byla prostorná a vkusně zařízená. Gentry měl kancelář malou a neuklizenou. Na zdech tady visely fotografie. Gentry zahlédl tlustého muže s prasečima očima, mohl to být zesnulý J. Edgar Hoover, jak si podává ruku s méně šedivým Richardem Hainesem. Pak mu agent pokynul, ať se posadí. Haines nevstal, nepodal mu ruku.

„Co vás přivádí do Washingtonu, šerife Gentry?“ zeptal se Haines příjemným barytonem.

Gentry se rozvalil do malé židle a usoudil, že je tady od toho, aby se lidé necítili pohodlně. Odkášlal si. „Jen na prázdninách, Dicku, a napadlo mě, že se stavím na slovíčko.“

Haines pozvedl obočí. Neustále posunoval papíry. „To je od vás hezké, šerife, ale tento víkend je tady trochu moc vzruchu. Jestli jste přišel kvůli vraždám v Mansard House, nemám pro vás nic nového, co bych neposlal přes Terryho a kancelář v Atlantě.“

Gentry zkřížil nohy a pokrčil rameny. „Prostě jsem tady procházel kolem a napadlo mě, že se stavím. Máte to tu vážně působivý, Dicku.“

Haines zavrčel.

„Hele,“ pokračoval Gentry, „co to máte s bradou? Jako by vás tam někdo pěkně prásknul. Problémy při zatýkání?“

Haines se dotkl brady, širokou, žlutou modřinu zdobil obvaz. Použitý make-up ji neukryl. Smutně se usmál. „Nic zvláštního, šerife. Uklouzl jsem, když jsem lezl na Štědrý den z vany, a praštil bradou o věšák na ručníky. Šťěstí, že jsem se nezabil.“

„Jo, říká se, že většina neštěstí se stane doma,“ zanotoval Gentry.

Haines přikývl a podíval se na náramkové hodinky.

„Povězte,“ pokračoval Gentry, „dostal jste ten obrázek, co jsme vám poslali?“

„Obrázek?“ zopakoval Haines. „Ach, ten, kde byla ztracená žena. Paní Fullerová. Jo, díky, šerife. Dostali ho všichni agenti v poli.“

„Dobře, dobře,“ přikývl Gentry. „Neslyšel jste, kde může být, že ne?“

„Ta Fullerová? Ne. Pořád si myslím, že je mrtvá. Hádám, že tělo nikdy nenajdeme.“

„Asi jo,“ souhlasil Gentry. „Řekněte, Dicku, když jsem jel autobusem, míjel jsem Capitol a přímo přes ulici jsem viděl velkou budovu, kde stály venku policejní barikády a okno v prvním poschodí bylo vyrvané. Je to, jak tomu říkají...“

„Budova senátu,“ doplnil Haines.

„Jo, neodpálili tam náhodou minulej tejden teroristi toho senátora?“

„Terorista,“ opravil ho Haines. „Jen jeden. A senátor z Maine nebyl ani ve městě, když se to stalo. Zemřel jeho politický poradce - dost důležitý člověk z G.O.P jménem Trask. Žádný jiný důležitý člověk.“

„Věřím, že ten případ máte, co?“

Haines vzdychl a odložil své papíry. „Je to tady pěkně velký úřad, šerife. Jen pár agentů.“

„Jo,“ souhlasil Gentry. „Jasně. Říkají, že terorista byl Portorikánec. Je to pravda?“

„Promiňte, šerife. Nemůžeme komentovat probíhající vyšetřování.“

„Jasně,“ souhlasil Gentry. „Povězte, vzpomínáte na newyorskýho psychiatra, doktora Laskiho?“

„Saul Laski,“ začal Haines. „Učí na Columbijské univerzitě. Ano, zkontrolovali jsme, kde byl o víkendu, třináctého prosince. Byl na té diskusi, přesně podle vašich zdrojů. Zřejmě zajel do Charlestonu, aby sehnal něco pro další knížku.“

„Může být,“ souhlasil Gentry. „Právě mi slíbil poslat pár informací o této masové vraždě a teď ho nemůžu nikde chytit. Nevíte o něm, že ne?“

„Ne,“ odmítl Haines a znovu zkontroloval hodinky. „Proč bychom měli?“

„Jen tak. Ale já věřím, že Laski směřoval do Washingtonu. To byla minulá sobota. Stejný den jste měli toho teroristu v budově senátu.“

„No a?“ poznamenal Haines.

Gentry pokrčil rameny. „Jen se mi zdálo, že ten chlapík zkouší vyřešit věci na vlastní pěst. Napadlo mě, že se tu možná objevil.“

„Neobjevil,“ poznamenal Haines. „Šerife, rád bych s vámi mluvil, ale za pár minut mám další schůzku.“

„Jasně, jasně,“ přikývl Gentry, postavil se a nasadil si čapku. „Měl byste najít někoho, kdo se na to mrkne.“

„Na co?“ zeptal se Haines.

„Na vaši bradu,“ vysvětlil Gentry. „Ta modřina je vážně příšerná.“

Prošel po Deváté ulici k nákupnímu středisku, přešel Pennsylvania avenue a minul soudní budovu. Objevil se na Constitution avenue, zamířil po Desáté ulici kolem budovy I.R.S., odbočil doleva a vrátil se na Pennsylvania avenue a nakonec vyběhl po schodech staré pošty. Zdálo se, že ho nikdo nesleduje. Pokračoval po Pennsylvania avenue do Pershing parku a podíval se přes ulici na Bílý dům. Napadlo ho, jestli je uvnitř Jimmy Carter, přemýšlí o rukojmích a obviňuje Iránce ze své porážky.

Posadil se na lavičku v parku a vyndal z kapsy zápisník. Prolistoval stránky s malinkými písmeny, zavřel ho a vzdychl. Slepá ulička.

Co když je Saul podvodník? Paranoidní cvok.

Ne.

Proč ne?

Prostě ne.

Oukej, kde potom je? Zajdi do hlavní knihovny a projdi noviny z minulého tejdne, úmrtní oznámení, zprávy o neštěstích. Zavolej nemocnice.

A co když leží v márnici jako Portorikánec?

To nedává smysl. Co má Oberst společného s poradcem senátora?

Co měl společného s Kennedym a Rubym?

Gentry si protřel oči. Když seděl v Charlestonu s Natalií Prestonovou u kuchyňského stolu a poslouchal Saulův příběh, málem to dávalo smysl. Věci do sebe zapadly. Zjevně náhodné vraždy se změnily v řadu výpadů dvou nebo tří nepřátel s neuvěřitelnou silou. Ale teď už nedávalo smysl vůbec nic. Jestli...

Jestli jich není víc.

Gentry se narovnal. Saul musel s někým ve Washingtonu mluvit. I přes všechna prozrazená tajemství neodhalil, s kým mluvil. Rodina. Proč? Gentry si vzpomněl na bolest, s jakou Saul hovořil o zmizení soukromého detektiva - Francise Harringtona. Možná Saul někoho požádal o pomoc. Synovce z izraelského velvyslanectví? Ale možná se do toho zapletl ještě někdo jiný. Kdo? Vláda? Saul neviděl důvod, proč by federální vláda chránila stárnoucího fašistu. Ale co když tady bylo víc lidí, jako je Oberst, Fullerová a Draytonová?

Šerif se zachvěl a přitáhl si kabát. Byl jasný, hezký den. Teplota kolem třiceti stupňů. Hnědou a křehkou travu v parku zalilo zlato slabého zimního světla.

Na rohu poblíž hotelu Washington našel veřejný telefon a s kreditní kartou zavolal do Charlestonu. Od Natalie pořád nic. Našel číslo, které si opsal v hotelu ze seznamu, a zavolal izraelské velvyslanectví. Přemýšlel, jestli tam někdo bude na Sabbath.

Odpověděla nějaká žena.

„Dobrý den,“ pozdravil Gentry a udusil shalom. „Mohu mluvit s Aaronem Eshkolem?“

Následovalo krátké zaváhání, pak se žena zeptala: „Kdo volá, prosím?“

„Tady šerif Robert Gentry.“

„Chvilku, prosím.“

Ta chvíle trvala víc než dvě minuty. Gentry tam stál, držel telefon a pozoroval budovu Národní pokladny na druhé straně ulice.

Jestli existuje víc lidí... duševních upírů... jako Oberst, hodně věcí to může objasnit. Například proč Oberst musel předstírat vlastní smrt. A proč týden a půl sledovali okresního šerifa z Charlestonu. A proč jeden agent FBI říká věci, že by mu Gentry nejraději vyrazil zuby. A co se stalo s jedním zápisníkem s příšernými výstřižky z novin, který viděl na místě vraždy...

„Haló.“

„Ach, dobrý den, pane Eshkole, tady šerif Bobby Gentry...“

„Ne, tady Jack Cohen.“

„Ach. No, pane Cohene, volám Aarona Eshkola.“

„Jsem vedoucí oddělení pana Eshkola. Prosím, řekněte mi, o co vám jde, šerife.“

„Ve skutečnosti, pane Cohene, je to poněkud osobní hovor.“

„Jste Aaronovým přítelem, šerife Gentry?“

Gentry poznal, že se něco děje, ale nedokázal přesně určit, o co jde. „Ne, pane,“ přiznal, „jsem spíš přítel Aaronova strýce, Saula Laskiho. Potřebuji s Aaronem mluvit.“

Následovalo krátké ticho. „Nejlepší bude, pokud přijdete osobně, šerife.“

Gentry zkontroloval hodinky. „Nevím jistě, jestli budu mít čas, pane Cohene. Pokud mě můžete spojit s Aaronem, uvidím, zda je to nezbytné.“

„No dobrá. Odkud voláte, šerife? Zde z Washingtonu?“

„Jo,“ potvrdil Gentry. „Veřejný telefon.“

„Jste v samotném městě? Možná vás mohu nasměrovat k velvyslanectví.“

Gentry se snažil ovládnout silící vztek. „Jsem přímo vedle hotelu Washington,“ doplnil. „Jen zavolejte Aarona Eshkola, nebo mi dejte jeho číslo domů. Jestli ho budu muset navštívit na velvyslanectví, vezmu si taxi.“

„Dobrá, šerife. Zavolejte za deset minut, prosím.“ Než začal protestovat, Cohen zavěsil.

Vztekle přecházel před hotelem sem a tam, chtěl vzít své věci a odletět rovnou do Philadelphie. Bylo to směšné. Věděl, jak těžko najde pohřešovaného v Charlestonu, kde má šest policistů a desetkrát tolik kontaktů. Bylo to absurdní.

Zavolal o dvě minuty dříve. Odpověděla stejná žena. „Ano, šerife. Chvilku, prosím.“

Gentry zavzdychal a opřel se o kovový rám telefonní budky. Něco se mu zarylo do boku. Gentry se obrátil a spatřil dva

muže. Stáli blízko, moc blízko. Ten vyšší se na něj široce usmíval. Když Gentry sklopil oči, spatřil hlaveň malé pistole. „Přejdeme k tantomu autu a nastoupíme,“ řekl velký muž s upřímným úsměvem. Poklepal Gentryho po zádech, jako by potkal po dlouhé době starého přítele. Hlaveň se mu zaryla do boku. Vysoký muž je moc blízko, napadlo Gentryho. Měl velkou šanci, že zbraň odhodí, než dokáže vystřelit. Ale jeho partner ustoupil o pět kroků, ruku v kapse kabátu. Ať udělá Gentry cokoliv, druhý muž vystřelí bez problémů. „Teď pojdte,“ vyzval ho vysoký muž. Gentry šel.

Nebyla to špatná projížďka. Objeli Ellipse, na západ k Lincolnovu památníku, kolem Tidal Basin, pak po Jefferson Drive ke Capitolu, kolem Union Station a zase zpět. Nikdo neukazoval jednotlivé památky. Limuzína byla nóbl, široká a tichá. Okna z venku neprůhledná, dveře na automatický zámek, který odemykal řidič, příčka z plexiskla a vedle Gentryho seděli dva muži. Proti němu ležel na širokém sedadle muž s bílými kudrlinkami, smutnými očima a tlustým, podřobaným obličejem, který byl svým způsobem hezký.

„Něco vám, kluci, řeknu,“ začal Gentry. „Únos je proti zákonům týhle země.“

Muž s bílými vlasy tiše odpověděl: „Můžete mi ukázat nějaké dokumenty, pane Gentry?“

Gentry zvážil několik rozhořčených protestů, pak pokrčil rameny a podal mu peněženku. Když se natáhl, nikdo nevyskočil. Když vlezli dovnitř, muži ho prohledali. „Mluvíte jako Jack Cohen,“ poznamenal Gentry.

„Jsem Jack Cohen,“ souhlasil jeho protějšek a prohlížel Gentryho peněženku, „a vy máte všechny správné dokumenty, kreditní karty a papíry jižanského šerifa jménem Robert Joseph Gentry.“

„Pro přátele a voliče Bobby Joe,“ doplnil Gentry.

„Na světě neexistuje místo, kde dokumenty znamenají méně, než je Amerika,“ poučil ho Cohen.

Gentry pokrčil rameny. Instinkt mu velel, aby jim vysvětlil, jak je mu to jedno, a navrhl jim několik sexuálních praktik, které si mohou mezi sebou vyzkoušet. Místo toho řekl: „Můžete mi ukázat vaše papíry?“

„Já jsem Jack Cohen.“

„Aha. A jste skutečně šéf Aarona Eshkola?“

„Jsem vedoucí komunikační a interpretační sekce našeho velvyslanectví,“ poučil ho Cohen.

„To je Aaronovo oddělení?“

„Ano,“ souhlasil Cohen. „To nevíte?“

„Pokud vím, jeden z vás tří je Aaron Eshkol,“ řekl Gentry. „Nikdy jsem se s ním nesetkal. A jak to vypadá, asi se mi to nepodaří.“

„Proč to říkáte, pane Gentry?“ Cohen měl nevýrazný a chladný hlas jako ostří nože.

„Třeba hádám,“ doplnil Gentry. „Telefon Aaronovi na velvyslanectví mě zdržel, zatímco jste skočili do nejbližší limuzíny a spálili si gumy, abyste mě s bouchačkou odvezli na vyhlídkovou objížďku. A teď, pokud jste, kdo tvrdíte... a kdo to má sakra teď vědět... se chováte trochu jinak než figurky z velvyslanectví našeho loajálního a dobrého spojence na středním východu. Hádám, že Aaron Eshkol je mrtvej nebo pohřešovanéj a vy jste trochu nervózní... takže mačkáte hlavně svejch pistolí na žebra zvolených zástupců zákona.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Cohen.

„Jděte se bodnout,“ odsekl Gentry. „Už jsem řekl, co bylo třeba. Teď mi řekněte, o co jde, a já vám prozradím, proč jsem zavolał Aarona Eshkola.“

„Mohli jsme vás k tomuto rozhovoru přinutit... ach... jinými prostředky,“ pokračoval Cohen. V jeho hlasu nezněla žádná hrozba, což působilo hroživě.

„O tom pochybuju,“ namítl Gentry. „Pokud nejste lidmi, za který se vydáváte. Tak jako tak vám nic neřeknu, pokud neprozradíte něco vy mně.“

Cohen se podíval na mramorovou scénérii, pak se obrátil zpět ke Gentrymu. „Aaron Eshkol je mrtvý,“ přiznal.

„Zavraždili ho. Jeho, jeho ženu a dvě dcery.“

„Kdy?“ zeptal se Gentry.

„Přede dvěma dny.“

„Štědrý den,“ zamumlal Gentry. „To jsou sakra svátky. Jak je zabili?“

„Někdo jim vrazil do mozku drát,“ doplnil Cohen. Mluvil tónem, jako by popisoval nový způsob opravy motoru.

„Ach, Ježíši,“ vydechl Gentry. „Proč jsem o tom nečetl?“

„Byl tam výbuch a požár,“ doplnil Cohen. „Soudní znalec z Virginie zapsal náhodnou smrt... únik plynu. Lidé od novin nepřišli na Aaronovo spojení s velvyslanectvím.“

„Skutečnou příčinu smrti objevili vaši doktoři?“

„Ano,“ potvrdil Cohen. „Včera.“

„Ale proč jste zešileli, když jsem zavolał?“ naléhal Gentry. „Aaron musel... ne, počkejte. Uvedl jsem Saula Laskiho. Věříte, že Saul je spojenej nějakým způsobem s Aaronovou smrtí.“

„Ano,“ souhlasil Cohen.

„Dobrá,“ vydechl Gentry. „Kdo zabil Aarona Eshkola?“

Cohen zavrtěl hlavou. „Teď je řada na vás, šerife Gentry.“

Gentry udělal pauzu, aby sjednotil myšlenky.

„Měl byste si uvědomit,“ pokračoval Cohen, „že urážka amerických platců daní může být v tak citlivé době našich zemí pro Izrael skutečně katastrofální. Pokud nás přesvědčíte o vaší nevině, jsme ochotni riskovat a pustit vás. Jestli se vám to nepodaří, pak bude pro všechny lepší, pokud jednoduše zmizíte.“

„Držte zobák,“ přerušil ho Gentry, „přemějším.“ Potřetí minuli Jeffersonův památník a dostali se přes most. Před nimi se

zvedal Washingtonův pomník. „Saul Laski přijel před deseti dny do Charlestonu, aby se zeptal na vraždy v Mansard House... CBS je nazvala charlestonekým masakrem... slyšeli jste o tom malém problému?“

„Ano,“ potvrdil Cohen. „Několik starých lidí zavražděných pro peníze a několik nevinných svědků, že?“

„Docela ano,“ souhlasil Gentry. „Jeden z těch starých lidí měl něco společného s bejvalým fašistou, kterej používá jméno William D. Borden.“

„Filmový producent,“ doplnil vysoký rozježený Izraelec po Gentryho levici.

Gentry sebou škubl. Málem zapomněl, že strážní umí mluvit. „Jo,“ souhlasil, „a Saul Laski tohoto fašistu hledá už čtyřicet let - od doby Chelmy a Sobiboru.“

„Co to je?“ zeptal se mladík po Gentryho pravici.

Gentry zíral. Cohen vyštěkl několik slov hebrejsky a mladý agent se začervenal. „Ten Němec... Borden... zemřel, nebo snad ne?“ zeptal se Cohen.

„Při leteckém neštěstí,“ dodal Gentry. „Údajně. Ale Saul tomu nevěřil.“

„Takže doktor Laski předpokládal, že je jeho starý mučitel pořád ještě naživu,“ uvažoval Cohen nahlas. „Ale co měl Borden společného s vraždami v Charlestonu?“

Gentry si sundal látkovou čapku a podrbl se na hlavě. „Vyřizoval si starý účty,“ vysvětlil. „Saul to nevěděl jistě. Jen cítil, že Oberst... muž, kterému říkal Borden... je do toho nějak zapletený.“

„Proč se Laski setkal s Aaronem?“

Gentry zavrtěl hlavou. „Já nevěděl, že se setkali. Včera jsem dokonce ještě ani nevěděl, že nějaký Aaron Eshkol existuje. Saul odletěl z Charlestonu, aby se dvacátýho prosince sešel s někým ve Washingtonu... neřekl s kým. Měl se mnou zůstat ve spojení, ale od chvíle, kdy Charleston opustil, jsem o něm už neslyšel. Včera jsem navštívil jeho dům v New Yorku a hovořil s jeho domácí...“

„Téma,“ doplnil vysoký muž. Jediný Cohenův pohled ho umlčel.

„Jo,“ souhlasil Gentry. „Zmínila se o Aaronovi. Tak jsem tu.“

„O čem chtěl doktor Laski s Aaronem hovořit?“ naléhal Cohen.

Gentry si položil čapku na koleno a rozevřel dlaně. „Sakra, to kdybych věděl. Měl jsem dojem, že čeká další informace o Bordenově životě v Kalifornii. Mohl mu Aaron pomoci?“

Cohen si chvíli okusoval ret, pak odpověděl: „Aaron si vzal před setkáním se strýcem čtyři dny dovolené. Část té doby strávil v Kalifornii.“

„Co tam zjistil?“ zeptal se Gentry.

„To nevíme.“

„Jak jste se dozvěděli o jeho setkání se Saulem? Přišel Saul na velvyslanectví?“

Vysoký muž promluvil hebrejsky. Věta zněla jako varování. Cohen ho umlčel. „Ne,“ začal, „doktor Laski se setkal s Aaronem přesně před týdnem v Národní galerii. Aaron a Levi Cole, jeho spolupracovník, věřili, že je setkání důležité. Podle přátel na oddělení dali Aaron a Levi ten týden do sefny několik spisů, které byly zřejmě velmi důležité.“

„Co v nich bylo?“ zeptal se Gentry, ale věřil, že odpověď nedostane.

„Nevíme,“ přiznal Cohen. „Pár hodin před vraždou Aaronovy rodiny přišel na velvyslanectví Levi Cole a spisy odstranil. Od té doby ho nikdo neviděl.“ Cohen si promnul nos. „A nic z toho nedává smysl. Levi je starý mládenec. Ve Státech nemá žádnou rodinu, nikoho nenechal v Izraeli. Je to nadšený sionista, bývalý člen přepadového oddílu. Nedokážu pochopit, co na něj použili. Logika diktuje, že ho měli zabít a Aarona Eshkola vydírat. Jedinou otázkou je, co jsou zač?“

Gentry mlčel.

„Dobrá, šerife,“ pokračoval Cohen. „Řekněte nám, prosím, nějakou informaci, která nám může pomoci.“

„To je problém,“ přiznal Gentry, „pokud si nechcete vyslechnout příběh Saula Laskiho.“ Jak jim to budu vyprávět, aniž bych odhalil Oberstovu sílu a Schopnosti těch starých dam? napadlo Gentryho. Nebudou mi věřit. A jestli mi neuvěří, jsem mrtvej.

„Bereme cokoliv,“ připustil Cohen. „Od začátku.“

Limuzína odbočila od Lincolnova památníku a zamířila k Tidal Basin.

Dvacet jedna - Germantown

Sobota, 27. prosinec 1980

Natalie Prestonová vzala svůj fotoaparát Nikon se stotřicetipětimilimetrovým objektivem a pořídila snímky chátrajících protikladů umírajícího města - kamenné domy, cihlové činžáky, banka, kterou navrhli, aby zapadla mezi budovy z osmáctého století, starozitnosti plné rozbitého harampádí, pobočky Armády spásy plné haraburdí, prázdné pozemky plné haraburdí, úzké uličky a průchody plné haraburdí. Natalie natáhla do Nikonu černobílý Plus-X. Nedělala si starosti se zrnem a používala dlouhé expozice, jaké odhalí každou puklinu a štěrbinu ve zdi. Melanii Fullerovou neobjevila. Když natáhla film, sebrala odvahu a nabila automatickou pistoli Llama 0,32. Teď ležela na dně její velké kabelky, pod filmy, krytem objektivu a dvojítm lepenkovým dnem.

Město nebylo ve dne tak děsivé. Když večer přistála (po setmění), ucítila cizí prostředí a dezorientaci. Dovolila spouštěcímu z letadla - Jensenovi Luharovi - aby ji zavezl do Germantownu. Řekl, že to má po cestě. Na stálém parkovišti na něj čekal šedý Mercedes. Nejprve byla ráda, že nabídku přijala. Cesta byla dlouhá. Po rušné silnici, přes dvojítm most do centra Philadelphie, pak po další pokroucené a rušné cestě, znovu přes řeku (možná to byla jiná řeka než poprvé), nakonec na Germantown avenue, širokou, dlážděnou ulici, která křížovala tmavé slumy a prázdné obchody. Když se přiblížili k samotnému srdci Germantownu, k hotelu, kde chtěla přenocovat, už věděla, co jí navrhne: „Co kdybych k vám na chvíli zašel?“ nebo „Rád bych vám ukázal, kde bydlím - je to jen kousek.“ Nejspíš to první.

Neměl snubní prsten, ale to nic neznamenalo. Natalie si byla jistá jen jednou věcí - určitě se zeptá a ona neohrabaně odmítne.

Mýlila se. Zaparkoval před starým hotelem, pomohl jí se zavazadly, popřál mnoho štěstí a odjel. Napadlo ji, jestli není teplouš.

Před jedenáctou zavolala Charleston a nadiktovala Robovi do záznamníku číslo hotelu a číslo pokoje. Čekala, že zavolá hned po jedenácté, nejspíš ji bude přemlouvat, aby se vrátila do St. Louis. Ale neudělal to. Cítila zklamání, ranilo ji to. Snažila se usnout, v půl dvanácté znovu zavolala Charleston a použila přístroj, který jí Rob půjčil. Žádná zpráva, jen dva telefonáty na její pásce. Usínala zmatená, trochu se bála.

Ve dne to bylo lepší. Přestože nedostala od Gentryho dosud žádnou zprávu, vytočila číslo nakladatelství Philadelphia Inquirer a uvedla jméno nakladatele z Chicaga, aby získala pár informací. Detaily zločinu byly pořád neznámé, ale bylo jisté že někteří - možná všichni čtyři členové gangu - přišli o hlavu. Gang Duševní cihelny měl sídlo v městě dotovaném domě poblíž Bringham Street, jen nějakou míli od Nataliina hotelu na Cheltenham avenue. Natalie vyhledala telefonní číslo domu, zavolala a představila se jako reportérka Sun Times. Kněz jménem Bill Woods jí vyhradil patnáct minut. Měla přijít ve tři.

Natalie strávila den průzkumem Germantownu, procházela depresivními postranními uličkami, dál a dál, pořizovala fotografie. Místo mělo zvláštní půvab. Sever a západ od Cheltenham avenue představovaly velké staré domy, které přežily mezi menšími domky, zatímco černé a bílé rodiny připomínaly střední třídu. Východ Bringham Street představovaly sešlé domy, vypálené činžáky, opuštěná auta a slepý pohled bezmoci.

Ale vyšlo slunce a chvíli ji sledovala skupinka dětí, pokřikovaly, ať je vyfotí. Natalie jim vyhověla. Nad hlavou jí s hukotem prosvístěl vlak, půl bloku daleko křičel za dvěma ženský hlas. Děti se rozprchly jako listy ve větru.

Od Roba pořád žádná zpráva. Ani v deset, ani ve dvanáct, ani ve dvě. Počká do jedenácti večer. Sakra. Ve tři zaťukala na dveře velkého domu z dvacátých let, který se zvedal uprostřed sutin, vypálených činžáků a továren. Kolem se táhla veranda, chyběl kus zábradlí. Okna na druhém podlaží byla zatlučena prkny, ale minulý rok je někdo přetřel levnou žlutou barvou. Dům vypadal, jako by měl žloutenku.

Reverend Bill Woods byl tlustý běloch. Odvedl ji do neuklizené kanceláře v přízemí a stěžoval si na nedostatek peněz od města, na byrokratické problémy s projekty, jakými je Společenský dům, na nezáměr o spolupráci ze strany mladých skupin a celé komunity. Odmítl použít slovo „gang“. Natalie zahlédla, jak se po chodbách procházejí mladí černoši, zaslechla výkřiky a smích ze suterénu a prvního poschodí.

„Mohu si promluvit s někým z Duševní cihelny... z té skupiny?“ zeptala se.

„Ach, ne!“ vykřikl Woods. „Chlapci si nepřejí mluvit s nikým, jen s lidmi z televize. Rádi se ukazují před kamerou.“

„Bydlí tady?“ zeptala se Natalie.

„Ach, dobrotivé nebe, ne. Prostě sem často chodí za přáteli a odpočinkem.“

„Musím s nimi mluvit,“ naléhala Natalie a vstala ze židle.

„Obávám se, že to nebude... haló, počkejte chvíli!“

Natalie kráčela chodbou, otevřela dveře a vystoupila po úzkých schodech. V prvním poschodí se mačkal tucet černochů kolem kulečnickového stolu, někteří se váleli na matracích na špinavé zemi. Na oknech byly kovové okenice a Natalie napočítala čtyři opakováčky.

Když vstoupila, všichni se zarazili. Vysoký, neuvěřitelně hubený muž kolem dvacítky se opřel o tágo a vykřikl: „Co chceš, děvko?“

„Chci si s vámi promluvit.“

„Ho-vno,“ odsekl vousatý mladík, který ležel na jedné matraci. „Poslouchejte jí. Chci si s všemi promluvit. Vodkad' kurva seš, ženská? Někej přiblížej stát na jihu?“

„Chci s vámi udělat interview,“ namítla Natalie a zauvažovala, zda jí hlas a kolena nezradí. „O těch vraždách.“

Rozhostilo se zlověstné ticho. Vysoký mladík, který promluvil první, zvedl tágo a pomalu k ní přistoupil. Zastavil se metr před ní, natáhl tágo a přejel jí nakřídovanou špičkou po péřové bundě, po blůze, k přezce pásku u džín. „Já ti dám interview, děvko. Vážně hluboký interview, však víš, vo co tady kráčí.“

Natalie se ovládla a nepohnula se. Přesunula Nikon ke straně, sáhla do kapsy a vyndala barevný obrázek, který vyvolali z diapositivu pana Hodgese. „Viděl někdo z vás tuto ženu?“

Muž s tágem se na obrázek podíval a pokynul chlapci, kterému nebylo víc jak čtrnáct. Chlapec chvíli zíral, pak přikývl a vrátil se na místo u okna.

„Přitáhni sem Marvinu,“ vyštěkl mladík s kulečnickovým tágem. „Pohni kostrou.“

Marvin Gayle byl devatenáctiletý mladík s nápadně hezkým obličejem a bleděmodrýma očima. Měl dlouhé řasy, kůži stejnou jako Natalie, byl to rozený vůdce. Poznala to, jakmile vstoupil do pokoje. Jako by se celá místnost změnila, změnil se postoj ostatních a Marvin se ocitl v samém centru. Deset minut se z ní snažil dostat informaci, kdo je ta běloška na obrázku. Natalie deset minut slibovala, že jim to prozradí, až jí řeknou o těch vraždách.

Marvin nakonec předvedl široký úsměv a krásné zuby. „Vážně to chceš vědět, baby?“

„Jo,“ souhlasila Natalie. Frederick jí říkal baby. Teď jí to oslovení vyvedlo z míry.

Marvin spojil ruce. „Leroy, Calvin, Monk, Louis, George,“ řekl. „Zbytek zůstane tady.“

Ozvala se řada protestů.

„Držte klapáčky,“ vykřikl Marvin. „Pořád válčíme, víte? Někdo tam pořád čeká, aby nás voddělal. Zjistíme, co je ta stará nóbl děvka zač, co s tím má společného, zjistíme, koho sejmut. Chápete? Pochopte. Teď držte klapáčky.“

Vrátili se na matrace a ke kulečnickovému stolu.

Byly čtyři hodiny a začalo se stmívat. Natalie si zapnula bundu a náhlé chvění připsala větru. Vyrázili severně po

Bringinghurst Street, prošli pod kolejem a zamířili úzkou uličkou k západu. Nikde nesvítily lampy. Začalo trochu sněžit. Noční vzduch páchl kanály a kouřem.

Zastavili se ve vchodu do úzké ulice. Marvin ukázal na čtrnáctiletého chlapce. „Monku, řekni, co se stalo, vole.“ Chlapec si vrazil ruce do kapes a odplivl si do zmrzlého plevele a popadaných cihel. „Muhammed, ten a tři další, přišli přímo sem, chápete? Já přišel za nima, ale ještě sem tu nebyl, jasný? Bylo to jako Vánoce v Díře, Muhammed a Toby měli trochu koksu, jasný? Vodešli beze mě, aby si ještě vrzli u Ziga, jasný? V Pulaski Townu, ne? Ale já byl sjetej, neviděl sem, jak mizej, tak sem se za nima rozběh, jasný?“

„Vyprávěj o tom bílým bludovi,“ vyzval ho Marvin.

„Kurva bílej blud. Vylez sem z tý blbě ulice a na Muhammeda hodil jednoho fuckinga. Přímě tady, tuhle. Já byl půl bloku tou ulicí a slyším, jak starej Muhammed povídá: „Věřil bys tomu? Malej bílej sráč přímě tady a vyskakuje na Muhammeda a tři bratry.“

„Jak vypadal?“ zeptala se Natalie.

„Drž zobák,“ vyštěkl Marvin. „Otázky dávám já. Řekni jí, jak vypadal.“

„Vypadal jak hovno,“ pokračoval Monk a znovu si odplivl. Ruce nechal v kapsách a otřel si bradu o rameno. „Ten malej zmrd vypadal, jako by ho foukli do sraček, jasný? Jako by žral celej rok vodpadky, člověče. Jasný? Slepěný vlasy. Jako špinavý kytky, co mu visej do ksichtu, jasný? Byl celej špinavej, úplně celej, jako by se válel v krvi nebo něčem takovým. Sračky.“ Monk se zachvěl.

„Víš jistě, že to byl běloch?“ zeptala se Natalie.

Marvin se zamračil, ale Monk se hlasitě zasmál a odpověděl: „No jó, byl bílej. Byl to bílej hnusnej zmrd. Já nelžu.“

„Vyprávěj jí vo tom srpu,“ vyzval ho Marvin.

Monk rychle přikývl. „Jo, takže ten bílej blud vyběh touhle ulicí. Muhammed, Toby a vostatní, ty stáli, jako by nechápali, jasný? Pak Muhammed povídá, berte ho, a všichni se tam rozběhli, jasný? Žádný měkárny. Jenom nože, jasný? Nevadí. Toho zmrda přefiknou.“

„Vyprávěj jí vo tom srpu.“

„Jo.“ Monkovy oči jako by přelila glazura. „Slyším zvuky, vylezu a koukám. Neutíkám, nic, jasný? Přemejšlim, kurva, na podmínku kvůli Kingovo hospodě, žádnou vraždu nepotřebuju, jasný? Tak jsem jenom čučel, co se děje. Ale ten bílej blud, vůbec nekrvácel, chápete? Měl ten velkej srp... jako v kreslenym seriálu?“

„V jakém seriálu?“ zeptala se Natalie.

„Kurva přece víš, starej Bob s tou lebkou a tyčí a srpem. Jako přesejpací hodiny, jasný? Chodí pro mrtvé lidi a cpe je do krabice. Sakra.“

„Kosa?“ navrhla Natalie. „S jakou sekali dřív pšenici?“

„Jo, jasně,“ souhlasil Monk a ukázal na Natalii. „Ale tenhle hroznej zmrd podseknul Muhammeda a bratry. Byl rychlej. Jo, sakra, pěkně rychlej. Viděl sem dost a tuhle se schoval...“ Ukázal na velkou popelnici. „Čekal sem, dokud neskončí, jasný? A pak sem čekal, dokud nebyl dávno pryč. Takový svinstvo nepotřebuju, vole. Pak, když bylo světlo, sem to šel říct Marvinovi, jasný?“

Marvin zkřížil ruce a podíval se na ni. „Stačí, baby?“

Už byla hustá tma. Daleko v uličce rozeznala světla a dopravu na Germantown avenue. „Málem,“ odpověděla. „A ten... bílej blud je všechny zabil?“

Monk se chytil za ramena a zasmál se. „To si piš. Dal si na čas, líbilo se mu to.“

„Byla těla znetvořena?“

„He?“

„Chce říct, jestli jim ufik hlavu,“ doplnil Marvin. „Řekni jí to, Monku.“

„Sakra že jo. Byli znetvořeni. Upiloval jim hlavy tím srpem a lopatou. Hlavy napích na parkovací hodiny na ulici, jasný?“

„Můj ty bože,“ vydechla Natalie. Obličej jí bičovaly vločky a okamžitě mrzly na tvářích a víčkách.

„To není všechno,“ pokračoval Monk. Jeho smích zněl přerývaně, byl na pokraji pláče. „Vyříznul jim i srdce, ty vole. Myslim, že je sežral.“

Natalie vycouvala z uličky. Obrátila se na útěk, ale spatřila jen cihly a tmu, takže zůstala stát.

Marvin ji vzal za ruku. „Pojď, baby. Vrátiš se s náma. Teď budeš vyprávět ty. Je na tobě řada.“

Dvacet dva - Beverly Hills

Sobota, 27. prosinec 1980

Když zazvonil telefon z Washingtonu, Tony Harod byl hluboko ve stárnoucí filmové hvězdičce.

Tari Eastenové bylo čtyřicet dva let a na roli v Bílém otrokáři, o kterou stála, měla dvacet let navíc. Ale prsa měla vhodná. Seděla na Harodovi a kroutila se. Tonymu se zdálo, že vidí na okraji jejího hrudníku nepatrné růžové linky, které prozrazují místa, kudy dovnitř vpíchl silikonový gel. Tari poskakovala nahoru dolů, zakláněla hlavu, dokonale předstírala vášeň, otevírala pusu a kroutila rameny. Její nadra byla tak umělá, tak pevná, že ani neposkakovala. Harod ji nepoužíval, jen to s ní dělal.

„Dělej, drahousku, udělej mi to. Honem. Udělej to,“ vzdychala stárnoucí herečka, kterou označilo Variety v roce 1963 za další Elizabeth Taylorovou. Místo toho se z ní stala další Stella Stevensonová.

„Udělej mi to,“ vydechla. „Nastříkej to tam, drahousku. Honem, honem.“

Tony Harod se snažil. Vášeň se změnila během patnácti minut z pouhého tření na skutečnou práci. Tari znala všechny správné pohyby, hrála dobře jako kterákoliv pornohvězda z filmů, které Harod režíroval. Byla dokonalá. Vytušila každé jeho přání, každým dotykem nabízela čistou rozkoš, každý pohyb směřovala k jeho penisu, který - jak dávno zjistila -

všichni muži uctívají. Byla naprosto skvělá. Harod cítil takové vzrušení, až ho napadlo že se může klidně narážet do díry od suku.

„Dělej, drahoušku. Hned mi to udělej,“ vzdychala, hrála svou roli, poskakovala nahoru a dolů jako dívka - kovbojka na mechanickém býkovi u Gilleye.

„Drž zobák,“ vykřikl Harod a soustředil se na blížící se orgasmus. Zavřel oči a vzpomněl si na letušku, když letěl před dvěma týdny z Washingtonu. Byla poslední? Ty dvě Němky si hrály v sauně spolu... ne, na Německo vzpomínat nechtěl.

Čím víc se snažili, tím víc ztrácel erekcí. Tari se objevily na nadrech kapky potu a dopadly mu na hrud'. Harod si vzpomněl, jak Marie Chenová končila před třemi lety s drogami, vzpomněl si na pot na jejím nahém hnědém těle, na malé bradavky, které se zvedaly pod chladnou vodou, když ji Harod umýval houbou, vzpomněl si na kapky, na korálky v černém trojúhelníku jejího ochlupení.

„Dělej, drahoušku,“ šeptala Tari. Cítila vítězství, seděla na poníkovi a před ní se objevila stáj. „Udělej mi to, drahoušku.“

Harod jí to udělal. Tari zavzdychala, vzepjala se a napružila celé tělo. Předvedla extázi, jaká by jí zaručila celoživotní cenu, kdyby rozdávali Oscary za orgasmy.

„Ach, drahoušku, drahoušku, jsi tak skvělý,“ předla, ruce v jeho vlasech, tvář na jeho rameni, hladila ho řadry.

Harod otevřel oči a zjistil, že bliká kontrolka telefonu. „Slez,“ vyzval ji.

Oznámil Marii Chenové, že telefon vezme, Tari se o něj opřela. „Harode, tady Charles Colben,“ zavrčel důvěrně známý hlas.

„Jo?“

„Dnes večer letíte do Philadelphie. Počkáme na vás na letišti.“

Harod odsunul ženskou ruku z rozkroku a podíval se na strop.

„Harode, jste tam?“

„Jo. Proč do Philadelphie?“

„Jen proto, abyste tam byl.“

„A co když nechci?“

Tentokrát ztichl Colben.

„Minulej tejden jsem vám řek, že jsem z toho venku,“ pokračoval Harod a podíval se na Tari Eastenovou. Kouřila mentolovou cigaretu. Její oči byly modré a prázdné jako voda v Harodově bazénu.

„Nejste venku z ničeho,“ poučil ho Colben. „Víte, co se stalo Traskovi?“

„Jo.“

„To znamená, že je volné místo ve vedení Island klubu.“

„Nevím jistě, jestli mám pořád zájem.“

Colben se zasmál. „Harode, vy pitomče, vy raději doufejte, že o vás neztratíme zájem my. Jakmile se tak stane, vaši blbí kámoši z Hollywoodu pojedou na Forest Lawn slavit další pohřeb. Nasedněte na vnitrostátní linku ve dvě ráno.“

Harod opatrně odložil sluchátko, vyskočil z postele a oblékl si oranžový župan s monogramem.

Tari uhasila cigaretu a zvedla k němu své řasy. Jak tam ležela rozvalená, Harod si vzpomněl na levný italský film, kde vystoupila Jayne Mansfieldová chvíli předtím, než přišla při autohavárii o hlavu. „Drahoušku,“ vydechla. Bylo vidět, jak je spokojená. „Chceš si o tom promluvit?“

„O čem?“

„O tom projektu přeci, hlupáčku,“ zachichotala se.

„Jasně,“ přikývl Harod, postavil se k barovému pultu a nalil si vysokou sklenku pomerančového džusu. „Jmenuje se to Bílý otrokář, podle toho paperbacku, co se objevil minulej podzim na všech pultech. Režuruje to Shu Williams.“

Plánujeme dvanáct miliónů, ale Alan čeká, že to přetáhne vo milión.“

Harod věděl, že se Tari blíží k nepředstíranému orgasmu.

„Ronny tvrdí, že jsem na tu roli skvělá,“ zašeptala.

„Za to mu platíš,“ upozornil ji Harod a napil se pomerančového džusu. Ronny Bruce byl její agent a domácí mazlíček.

„Ronny řekl, že jsi řekl, že budu skvělá.“ V jejím hlasu se ozval uražený tón.

„Taky že jo,“ souhlasil Harod. „To budeš.“ Předvedl krokodýlí úsměv. „Samozřejmě ne pro hlavní roli. Na tu seš o pětadvacet let starší, máš celulitidu na zadku a tvoje kozy vypadají, jako by každá spolkla míček na soft.“

Tari vyrazila zvuk, jako by ji někdo udeřil do žaludku. Její ústa se pohybovala, ale neozvalo se ani slůvko.

Harod dopil. Měl těžká víčka. „Důležitý je, že tam máme roli pro tetu tý holky, která je ve středním věku a vyrazí ji hledat. Nic moc dialogy, ale je tam pěkná scéna, kdy ji znásilní Arabové na bazaru v Marakeši.“

Slova se dostavila. „Proč, ty zmetku, ty přiblížeš trpaslíku...“

Harod se zašklebil. „Vezmu to jako možná. Přemejšlej o tom, baby. Ať mi Ronny zavolá a půjdeme na oběd.“ Odložil sklenku a vklouzl do bazénu Jacuzzi.

„Proč let uprostřed noci?“ zeptala se Marie Chenová, když už byli někde nad Kansasem.

Harod se podíval do tmy. „Bojím se, že mě jen tak vodí za nos.“ Opřel se a podíval se na Marii Chenovou. Od Německa se mezi nimi něco změnilo. Zavřel oči a vzpomněl si na vlastní obličej vyrytý do slonovinové figurky. Znovu oči otevřel.

„Co je ve Philadelphii?“ zeptala se Marie Chenová.

Harod vymyslel vtipný komentář o W. C. Fieldsovi, pak zjistil, že je na vtipky moc unavený. „Nevím,“ přiznal. „Bud' Willi nebo ta Fullerová.“

„Co uděláte, jestli je to Willi?“

„Budu pelášit jako zajíc,“ odvětil Harod. „Věřím, že mi pomůžeš.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Zabalila jsi Browning, jak jsem říkal?“

„Ano.“ Odložila kalkulačku a přestala počítat cenu oblečení. „A co když je to ta Fullerová?“

Tři řady kolem nich nikdo neseděl. Pár cestujících v první třídě spalo. „Jestli je to jenom ta,“ řekl Harod, „zabiju ji.“

„Vy nebo my?“ vyzvíдалa Marie Chenová.

„Já,“ vyštěkl Harod.

„Jste si jistý, že to dokážete?“

Harod se na ni zlobně podíval a představil si, jak jeho pěst naráží do těch dokonalých zubů. Stálo by to za to. Zatčení, publicita, všechno možné. Jen kdyby prolomil tu blbou orientální přetvářku. Jen jednou. Sejmul by ji a ošukal. Přímou tady v první třídě společnosti United, LAX do O Hare do Philadelphie. „Jsem si jistý,“ pokračoval, „je to ta prokletá bába.“

„Willi byl... je starý.“

„Viděla jsi, co Willi dokáže. Musel letět z Mnichova přímo do Washingtonu, aby sejmul Trasku. Hraší mu na majáku.“

„Tu Fullerovou vůbec neznáte.“

Harod zavrtěl hlavou. „Je to ženská,“ prohlásil. „Žádná ženská na tomhle světě není zlá jako Willi Borden.“

Spoj dorazil do Philadelphie půl hodiny před úsvitem. Harod nedokázal usnout, v první třídě byla celou dobu z Chicaga strašná zima a Harodova víčka jako by pokrýval šterka a lepidlo. Když zaznamenal, jak je Marie Chenová svěží a připravená, ještě víc ho to otrávil.

Přivítali je tři distingovaní, slušivě ostříhaní muži od FBI. Jejich velitel - hezoun s náplastí a blednoucí modřinou na bradě - se zeptal: „Pan Harod? Odvezeme vás k panu Colbenovi.“

Harod předal hezkému agentovi příruční zavazadlo. „Jo, mizíme odtud. Potřebuju postel.“

Agent předal zavazadlo jednomu ze svých společníků a zavedl je do výtahu. Prošli dveřmi s označením VSTUP ZAKÁZÁN a objevili se na betonu mezi hlavním terminálem a komplexem soukromých hangárů. Červenožlutý pruh na zamračeném východě sliboval východ slunce, ale venku pořád svítila světlá.

„A sakra,“ zaklel Harod procítěně. Stála tam drahá helikoptéra pro šest pasažérů, oranžové a bílé pruhy, rotory se pomalu točily, navigační světla mrkala. Jeden agent přidržel otevřené dveře, druhý podal dovnitř Harodova zavazadla. Charles Colben seděl za otevřenými dveřmi. „Kurva,“ zopakoval Harod k Marii Chenové. Přikývla. Harod nesnášel létání a především helikoptéry. V době, kdy každý pořádný režisér z Hollywoodu utrácel třetinu rozpočtu na nebezpečné a šílené stroje, vznášel se, zvedal a klesal nad každým záběrem jako nějaký blázen, Tony Harod helikoptéry odmítal.

„Kurva, to nemáte žádnéj vobyčejnej pozemní transport?“ zařval přes tiché huš-huš rotorů.

„Vlezte dovnitř!“ odpověděl Colben.

Harod pronesl několik posledních komentářů a vydal se za Marii Chenovou do helikoptéry. Věděl, že rotory jsou alespoň osm stop nad zemí, ale každý rozumný člověk se pod neviditelným ostřím skloní, kráčí jako krab.

Posadili se na měkkou zadní sedačku a ještě hledali bezpečnostní pásy, když se Colben otočil a dal signál pilotovi.

Zvedl palec. Haroda napadlo, že muž u páky přišel přímo z filmu - oděná kožená bunda, hubený obličej s tvrdými rysy pod červenou čapkou, oči, které poznaly boj a vše ostatní je nudí.

Pilot promluvil do mikrofonu u sluchátek, levou rukou stlačil páku, pravou rukou zatáhl za další. Helikoptéra zařvala, zvedla se, předklonila a vystřelila vpřed ve výšce dvou metrů nad zemí. „A, kurva,“ zabrbľal Harod. Připadalo mu, že se veze na prkně a pod ním se točí tisíce kuličkových ložisek.

Dostali se daleko od hangáru a terminálu, promluvíli s věží a zvedli se nahoru. Harod spatřil naftové rafinérie, řeku a neskutečně velký tanker. Pak zavřel oči.

„Ta stará ženská je ve městě,“ začal Colben.

„Melanie Fullerová?“ zeptal se Harod.

„O kom si sakra myslíte, že mluvím?“ vyštěkl Colben. „O Heleně Hayesové?“

„Kde je?“

„To uvidíte.“

„Jak jste ji našel?“

„To je náš problém.“

„Co se stane teď?“

„Řekneme vám, až přijde čas.“

Harod otevřel oči. „Rád s vámi mluvím, Chucku. Jako bych se vybavoval s vaším podpaždím.“

Holohlavý muž se na Haroda podíval, pak se usmál. „Tony, drahoušku, já si náhodou myslím, že jste úplná sračka. Ale pan Barent z nějakého důvodu věří, že se můžete přidat ke klubu. Tohle je vaše velká šance, chudáku. Neposerte si ji.“

Harod se zasmál a zavřel oči.

Marie Chenová sledovala, jak letí nad pokroucenou šedou řekou. Vpravo mizely vysoké budovy centra Philadelphie. Teď je nahradily řadové domky a cihlové město protkané silnicemi, nalevo se objevil zdánlivě nekonečný park, nízké kopce ozdobené holými stromy a závěsemi sněhu. Vyšlo slunce, mezi obzor a nízké mraky se zasekl zlatý klín. Světlo odrazilo stovky oken mrakodrapů a domků na úpatí kopců. Colben položil Marii ruku na koleno. „Můj pilot je veterán z Vietnamu,“ oznámil jí. „Je jako vy.“

„Já nikdy ve Vietnamu nebyla,“ upozornila ho Marie Chenová tiše.

„Ne,“ připustil Colben a sjel jí dlaní na stehno. Zdálo se, že Harod spí. „Tím myslím, že je Neutrál. Nikdo se do něj nedostane.“

Marie Chenová stáhla nohy k sobě a chytila jeho ruku. Ostatní tři agenti v kabině se dívali, muž s pohmožděnou bradou se mírně usmíval.

„Chucku,“ ozval se Harod se zavřenýma očima, „jste levák nebo pravák?“

Colben se zamačkal. „Proč?“

„Jen mě napadlo, jestli si dokážete utřít prdel, až vám zloním pravou ruku,“ dodal Harod a otevřel oči. Oba muži se na sebe dívali. Tři agenti si současně rozeplnuli kabáty, jako by to měli secvičené.

„Už klesáme,“ poznamenal pilot.

Colben uvolnil ruku a otočil se dopředu. „Složte nás vedle komunikačního střediska,“ vyzval pilota. Byl to zbytečný příkaz. Malý blok uprostřed zchátralého okolí, samé činžáky a opuštěné továrny, chránila je vysoká dřevěná ohrada. Uprostřed pozemku stály čtyři navzájem propojené obytné vozy. Na jižní straně parkovalo několik aut a dodávek. Jedna dodávka a dva obytné vozy měly na střeše mikrovlnné antény. Oranžové umělohmotné panely označovaly místo přistání.

Všichni se sklonili pod lopatkami vrtule, výjimkou byla Marie Chenová. Harodova asistentka kráčela vzpřímeně, vysoké podpatky se vyhýbaly loužím a blátu, její postoj neprozrazoval ani špetku napětí. Pilot zůstal v helikoptéře, vrtule se otáčely.

„Krátká zastávka,“ poznamenal Colben, když vedl celé procesí k jednomu vozu. „Pak dostanete práci.“

„Dnešní ráno mám práci pouze v posteli,“ bránil se Harod.

Dva střední vozy směřovaly k severu a jihu a spojovaly je na koncích široké dveře. Západní stěnu tvořila hromada televizních obrazovek a komunikačních pultů. Monitory sledovalo osm mužů v bílých košilích a tmavých kravatách, občas něco šeptali do mikrofonů.

„Vypadá to jako pěkný velení mise,“ poznamenal Harod.

Colben přikývl. „Toto je naše komunikační a řídicí centrum,“ poučil ho pyšně. Muž u prvního pultu vzhledl a Colben mu řekl: „Larry, toto je pan Harod a slečna Chenová. Ředitel je požádal, aby sem zaletěli a podívali se na naši operaci.“ Larry přikývl a Harod pochopil, že jsou tady obyčejní příslušníci FBI, kteří určitě o skutečné misi nic neví.

„Na co se to díváme?“ zeptal se Harod.

Colben se dotkl prvního monitoru. „Toto je dům na Queen Lane, kde žije podezřelá s neidentifikovaným bílým mladíkem u jisté Anne Marie Bishopové, třiapadesát, svobodná, od smrti bratra v květnu minulého roku žije sama. Alfa tým zřídil pozorovací základnu v prvním poschodí skladiště přes ulici. Dvojka ukazuje pohled na stejný dům zezadu - záběr z prázdného druhého patra činžáku na druhé straně. Číslo tři, úzká ulička z dodávky označené Bell Telephone.“

„Je teď uvnitř?“ zeptal se Harod a ukázal na černobílý obrázek malého bílého domku.

Colben zavrtěl hlavou a odvedl ho kolem řady monitorů k obrazovce, která ukazovala starý kamenný dům. Kamera zabírala scénu z přízemí, přes rušnou ulici, výhled chvílemi zakrývala doprava. „V tuto chvíli je v Grumblethorpe,“ upozornil ho Colben.

„Kde že?“

„Grumblethorpe.“ Colben ukázal na dvě zvětšené fotografie architektonických nákrešů, které někdo přilepil páskou na zeď nad monitorem. „Je to historická památka. Většinu doby je pro veřejnost nepřístupná. Tráví tam hodně času.“

„Ať to upřesním,“ začal Harod, „ta žena, o které tady mluvíme, se ukrývá v národní památce?“

„Žádná národní památka,“ vyštěkl Colben, „jen místní historický bod. Ale ano, tráví tam většinu doby. Ráno... alespoň dvě rána, co ji hlídáme, odejdou s tou druhou starou dámou a tím klukem do domu na Queen Lane, zřejmě se jdou vysprchovat a dát si teplé jídlo.“

„Ježíši,“ vydechl Harod. Rozhlédl se a zkontroloval muže a veškeré vybavení. „Kolik lidí na tom malém úkolu dělá, Chucku?“

„Šedesát čtyři,“ odpověděl Colben. „Místní autority ví, že jsme tady, ale dostaly příkaz, aby se držely dál. Jestli se to nakonec povede, možná budeme muset něco udělat s dopravou.“

Harod se zašklebil a podíval se na Marii Chenovou. „Šedesát čtyři supermanů, blbá helikoptéra, milión dolarů urvanech z programu Hvězdných válek, všechno kvůli osmdesátileté babce.“ Larry a pár dalších agentů vzhledli s tázavým výrazem. „Děláte dobrou práci, chlapi,“ pochválil je Harod tónem veledůležité osoby. „Národ je na vás pyšnej.“

„Pojďme do mé kanceláře,“ vyzval ho Colben chladně.

Větší část aut na východní a západní straně zabíraly kanceláře. Colben měl malou budku, menší než obyčejný pokoj. „Co je na druhé straně?“ zeptal se Harod, když se posadili s Marií Chenovou a zástupcem vedoucího FBI kolem miniaturního stolu.

Colben zaváhal. „Zařízení pro zatčení a výslech,“ doplnil konečně.

„Vy plánujete tu Fullеровou vyslýchat?“

„Ne,“ odmítl Colben. „Je moc nebezpečná. Chceme ji zabít.“

„Takže jste někoho zadrželi a vyslýčáte ho?“

„Snad,“ připustil Colben. „To nemusíte vědět.“

Harod vzdychl. „Oukej, Chucku, co tedy vědět můžu?“

Colben se podíval na Marii Chenovou. „Je to důvěrné. Můžete se obejít bez té Chungové, Tony?“

„Ne,“ odsekl Harod, „a jestli se o ní ještě jednou otřete pusou nebo rukou, Chucky, drahoušku, Barent bude muset obsadit další místo v Island klubu.“

Colben se slabě usmál. „Toto je věc, kterou musíme určitě vyřešit. Později. Mezitím musíme dokončit misi a vy - pro změnu - máte nějakou práci.“ Poslal mu přes stůl fotografii.

Harod ji studoval. Snímek z Polaroidu, barevný, venkovní světlo, atraktivní mladá černoška - dvaadvacet možná třidvacet - která stojí na rohu ulice a čeká, až se změní světlo na semaforu. Hlavu plnou kudrnatých vlasů, příliš krátkých, aby mohl člověk mluvit o afro-účesu, velké oči, jemný oválný obličej a plné rty. Harodovy oči sklouzly k jejím nadřím, ale měla na sobě tak tlustý kabát, že nic nepoznal. „Slušná buchtá,“ poznamenal. „Žádná hvězda, ale asi bych s ní udělal zkoušku nebo jí dal malou roli. Co je sakra zač?“

„Natalie Prestonová,“ doplnil Colben.

Harod tupě zíral, nikoho takového neznal.

„Její táta se dostal před pár týdnů v Charlestonu do cesty Nině Draytonové a Melanii Fullerové.“

„No a?“

„No a je mrtvý a mladá slečna Prestonová je najednou ve Philadelphii.“

„Ted?“

„Ano.“

„Myslíte, že jde po té babce Fullerové?“

„Ne, Tony, myslíme, že dcera opustila tatínkovu mrtvolu, nechala studia v St. Louis a odletěla do Germantownu ve Philadelphii, protože ji najednou začala zajímat americká historie. Samozřejmě, že jde po stopě té staré paní, vy hlupáku.“

„Jak ji našla?“ naléhal Harod. Zíral na fotografii.

„Členové gangu,“ doplnil Colben a při pohledu na Harodův prázdný výraz dodal: „Ježiši Kriste, copak nemají v Hollywoodu noviny a televizi?“

„Měl jsem práci s vyřizováním dvanáctimilionového filmu,“ bránil se Harod. „Jaký vraždy?“

Colben mu popsal štedrovečerní vraždy. „A ještě dvě další,“ doplnil. „Hrozné věci.“

„A proč si ta čokoládová holka myslí, že vraždy grázlů ve Philadelphii souvisí s Melanií Fullerovou?“ zeptal se Harod.

„A jak jste je objevili. A tu starou ženu?“

„Máme vlastní zdroje,“ odvětil Colben. „Pokud jde o tu černou děvku, napíchli jsme jí telefon a telefon šerifa, se kterým se spřáhla. Nechávej nám na záznamníku roztomilé zprávy. Nechali jsme jednoho člověka, ať zprávy upraví, nechá, co potřebujeme, zbytek smaže.“

Harod zavrtěl hlavou. „To nechápu. Co mám s tím svinstvem společného?“

Colben pozvedl nožik na dopisy a začal si s ním hrát. „Pan Barent rozhodl, že je to přímo pro vás, Tony.“

„Což znamená?“ Harod předal fotografii Marii Chenové.

„Postarat se o slečnu Prestonovou.“

„Uch-uch,“ vyrazil ze sebe Harod. „Obchod zněl na tu Fullerovou. Jenom ji.“

Colben pozvedl obočí. „Co se děje, Tony? Ta holka vás děsí jako létání? Co vás ještě děsí, pane?“

Harod si protřel oči a zazíval.

„Postarejte se o tento detail,“ vyzval ho Colben, „a možná se nemusíte zatěžovat s Melanií Fullerovou.“

„To říká kdo?“

„To říká pan Barent. Kriste, Harode, tohle je volná cesta do nejlepšího klubu v historii. Vím, že jste hlupák, ale tohle je i na vás moc.“

Harod znovu zazíval. „Napadlo někoho z vás, intelektuálů, že mě nepotřebujete na špinavou práci?“ zeptal se. „Máte tu starou ženskou několikrát za den v záběru. To jste sám řekl. Vyměňte kameru za hledí na šestatřicetce a je po problému.“

A co ten velký problém s malou Natalií. Jak - se - jmenuje? Má Schopnost nebo něco takového?“

„Ne,“ přiznal Colben. „Natalie Prestonová má papíry z Oberlinu a dvě třetiny učitelského diplomu. Velmi nenásilná mladá dáma.“

„Proč potom já?“

„Povinnost,“ odvětil Colben. „Všichni děláme povinnosti.“

Harod si vzal fotografii od Marie Chenové. „Co chcete, abych udělal? Abych ji zadržel a vyslyšel?“

„To není třeba,“ řekl Colben. „Máme všechny informace, co nám může poskytnout z... ach... z jiných zdrojů. Chceme jen to, aby zmizela ze hry.“

„Navždy?“

Colben se zachechtal. „Co jiného vás napadá, pane Harode?“

„Napadlo mě, že může strávit nedobrovolné prázdniny v Beverly Hills,“ dodal Harod. Měl hrozně těžká víčka. Rychlým pohybem jazyku si navlhl rty.

Colben se znovu zasmál. „Jak chcete,“ připustil, „ale konečné řešení musí být skutečně konečné. Musíte vyřídit tu... jak jste to řekl? Tu čokoládovou holku. Co s ní předtím uděláte, je na vás, Tony, drahoušku. Ale žádné uklouznutí.“

„Žádné se konat nebude,“ souhlasil Harod. Podíval se na Marii Chenovou, pak se znovu obrátil k fotografii. „Víte, kde teď je?“

„Ano,“ souhlasil Colben. Sebral zápisník a podíval se na stránku z počítače. „Pořád je v Cheltenham Arms. Malý hotel nějakých dvanáct bloků odtud. Haines vás tam okamžitě odveze.“

„Ne, ne,“ vypravil ze sebe Harod. „Nejprve chci pro oba pokoj v hotelu... v nějakém dobrém hotelu, nejlépe apartmá. Pak sedm nebo osm hodin spánku.“

„Ale pan Barent...“

„Na K. Arnolda Barenta seru!“ vykřikl Harod s úsměvem. „Jestli není spokojenej, ať si tu holku sebere sám. Teď pošlete Hainese nebo někoho jiného, ať nás doveze do dobrého hotelu.“

„A co Natalie Prestonová?“

Harod se zastavil u dveří. „Předpokládám, že je ta dáma pod dohledem, ne?“

„Samozřejmě.“

„No, tak řekněte svým klukům, ať jí sledují ještě dalších osm nebo devět hodin, Chucku.“ Obrátil se ke dveřím, ale znovu se zarazil a podíval se na Colbena. „Neodpověděl jste na mou otázku. Jdete po Melanii Fullerové aspoň pár dnů. Proč se s tím tak babrat? Proč ji nesejmete a nevypadnete?“

Colben sebral nožík na dopisy. „No, čekáme, jestli je nějaké spojení mezi slečnou Melanií a vaším starým šéfem, panem Bordenem. Čekáme, až Willi udělá chybu a objeví se.“

„A jestli ji udělá?“

Colben se usmál a přejel si tupým ostřím nože pod krkem. „Jestli to udělá... až to udělá, pak si bude váš kamarád Willi přát, aby zůstal v pokoji s Traskem, když vybuchla ta bomba.“

Harod a Marie dostali pokoje v Chestnut Hill Inn, lepším motelu několik mil od Germantown avenue, za slumy a samotným městem, v oblasti stromy lemovaných cestiček a izolovaných parků. Bydlel tady i Colben. Agent s rozbitou bradou určil blondátého muže od FBI, aby hlídal v autě. Harod spal šest hodin a probudil se zmatený a unavenější, než když dorazil. Marie Chenová mu nalila vodku a pomerančový džus, a zatímco Harod pil, posadila se na okraj postele. „Co uděláte s tou holkou?“ zeptala se. Harod odložil sklenici a protřel si obličej. „Zajímá tě to?“

„Nezajímá.“

„Pak o tom nemusíš vědět.“

„Chcete, abych šla s vámi?“

Harod se zamyslel. Když mu nikdo nehlídal záda, měl nepříjemný pocit. Ale v tomto případě to nebude zřejmě nutné. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc mu to přišlo zbytečné. „Ne,“ řekl, „zůstaneš tady a budeš vyřizovat korespondenci s Paramountem. Nebude to trvat dlouho.“

Marie Chenová odešla z pokoje bez jediného slova.

Harod se osprchoval a oblékl se do hedvábného roláku, drahých vlněných kalhot a černé bundy s kožešinovou podšívkou. Vytočil číslo, které mu dal Colben.

„Ta Natalie jak-se-jmenuje, je tam pořád?“ zeptal se.

„Procházela slumy, ale teď se vrátila do hotelu a večeří,“ odpověděl Colben. „Tráví hodně času s tou bandou negrů.“

„S tou, co ztrácí členy?“

Colben se srdečně zasmál.

„Co je na tom kurva legračního?“ ohradil se Harod.

„Slova, která jste použil,“ smál se Colben. „Ztrácí členy. Právě to se děje. Poslední dva byli rozsekáni na kusy a měli uřezaná přirození.“

„Ježíši,“ vydechl Harod. „A vy myslíte, že to dělá Melanie Fullerová?“

„Nevíme,“ odvětil Colben. „Když se ty vraždy staly, ten kluk z Grumblethorpe neodešel, ale mohla Použít někoho jiného.“

„Jakým způsobem Grumblethorpe sledujete?“

„Mohlo by to být lepší,“ přiznal Colben. „Nemůžeme zaparkovat telefonní dodávku v každé ulici, i tak stará paní může být podezřivá. Ale sledujeme průčelí, kamera zabírá zadní dvůr, kolem bloku je spousta agentů. Jestli ta stará svině vystrčí hlavu, máme ji.“

„To je dobrý,“ poznamenal Harod. „Podívejte, jestli se dnes večer postarám o ten druhý detail, pak chci ráno zmizet.“

„Musíme se poradit s Barentem.“

„Na to kašlu,“ vykřikl Harod. „Nebudu tady čekat, až se objeví Willi Borden. To by bylo pěkně dlouhý čekání. Willi je mrtvej.“

„Tak dlouho to trvat nebude,“ uklidnil ho Colben. „Nejdřív se musíme postarat o tu starou dámu.“

„Dnes?“

„Ne, ale dost brzy.“

„Kdy?“

„Jestli to bude důležité, řekneme vám to.“

„Pěkně jsem si s vámi pokecal, pane podpaždí,“ odvětil Harod a zavěsil.

Mladý blondátý agent ho zavezl do města. Ukázal mu Cheltenham Arms a zaparkoval ve vzdálenosti půl bloku. Harod mu dal čtvrták.

Byl to starý hotel, který se snaží v omezených možnostech udržet vlastní důstojnost. Hala byla celá odřená, ale bar a jídelna příjemně tmavé a nedávno renovované. Haroda napadlo, že sem nejspíš chodí na oběd zbytky bílých obchodníků z okolí. Černošskou dívku našel lehko - seděla sama v rohu, jedla salát a četla si paperback. Byla stejně atraktivní, jak slibovala fotografie z Polaroidu. Když spatřil její plná ňadra v hnědé blůzce, napadlo ho, že je dokonce ještě lepší. Chvilí strávil v baru a snažil se rozpoznat agenty FBI. U baru seděl jeden mladík ve velmi drahém obleku, v uchu sluchátko. Ten byl jasný. Harod pátral dál a našel zavalitého černocho, který jedl škeble a každých pár minut se podíval na Natalii. Copak v těchto dnech zaměstnávají u FBI negry? zauvažoval Harod. Zřejmě mají kvótu. Hádal, že v hale bude určitě ještě jeden agent, nejspíš čte noviny. Sebral vodku s tonikem a přešel ke stolku Natalie Prestonové.

„Dobrý den, bude vám vadit, jestli se k vám na chvíli přidám?“

Mladá žena vzhledla od knihy. Harod si přečetl název: Výuka jako osvěžení ducha. „Ano,“ přikývla, „bude.“

„To je dobře,“ prohlásil Harod a hodil si sako přes opěradlo. „Mně ne.“ Posadil se.

Natalie Prestonová otevřela ústa, aby něco řekla, ale Harod vyslal myšlenku a mračkal... lehce, lehce. Nic neřekla.

Pokusila se postavit a okamžitě přimrzla. Její oči se zvětšily.

Harod se na ni usmál a opřel se o židli. Kolem nikdo neseděl, nikdo je nemohl slyšet. Založil si ruce přes břicho.

„Jmenuješ se Natalie,“ začal. „Já jsem Tony. Co bys řekla, když si trochu zašpásujeme?“ Povolil, aby mohla šeptat, ale nedokázala křičet. Sklonila hlavu a zalapala po dechu.

Harod zavrtěl hlavou. „Nehraješ to moc dobře, Natalie, miláčku. Ptal jsem se, co bys řekla, když si trochu zašpásujeme?“

Natalie Prestonová vzhledla, pořád lapala po dechu, jako by ji vyčerpával dlouhý běh. Hnědé oči se třpytily. Odkáslala si, zjistila, že hlasivky fungují, a zašeptala: „Jdi do prdele... ty sviňáku...“

Harod se narovnal. „O-ho,“ vydechl, „špatná odpověď.“

Sledoval, jak projela Nataliinou lebkou bolest a její tělo se zkroutilo. Jako dítě ho trápily hrozné migrény. Věděl, jak je předat dál. Kolemjdoucí číšník se zastavil a zeptal se: „Jste v pořádku, slečno?“

Natalie se pomalu narovнала jako mechanická panenka na klíček. Měla chraplavý hlas. „Ano,“ vydechla, „jsem v pořádku. Jen menstruační křeče.“

Číšník v rozpacích odešel. Harod se musel usmát. Ježíši, pomyslel si, mohl jsem být skvělým břichomlvcem. Předklonil se a pohládl ji po ruce. Snažila se odtáhnout. Harod měl co dělat, aby ji zastavil. V jejích očích se objevil výraz chyceného zvířete, který zbožňoval.

„Takže začneme znovu,“ zašeptal Harod. „Co bys chtěla dělat dnes večer, Natalie?“

„Ráda... bych... vám... ho... kouřila.“ Každou slabiku z ní musel páčit, ale tak to bylo v pořádku. Její velké hnědé oči zalily slzy.

„Co ještě?“ zavrkal Harod. Mračil se, soustředil svou sílu. Tahle čokoládová holka potřebovala víc, než byl zvyklý. „Co ještě?“

„Chci... abyste... mi... to... udělal.“

„Jasně, malá, pár dalších hodin nemám nic lepšího na práci. Půjdeme k tobě na pokoj.“

Společně se postavili. „Raději tady nech nějaký peníze,“ zašeptal Harod a Natalie položila na stůl desetidolarovku.

Když odcházeli, Harod zamrkal na dva agenty u baru. Když čekali na výtah, další muž ve tmavém obleku spustil noviny a podíval se na ně. Harod se usmál, spojil ukazováček a palec, udělal kroužek a šestkrát do něj vrazil prostředník druhé ruky. Agent se začervenál a zvedl noviny. Do výtahu a chodbou druhého poschodí. Nikdo je nesledoval.

Harod jí vzal klíče a otevřel dveře. Nechal ji stát venku s prázdným výrazem ve tváři, zatímco zkontroloval pokoj. Čistá, ale malá postel, skříňka, černobílá televize na otočném stojánku, otevřený kufřík na nízké polici. Harod sebral několik kousků spodního prádla, přejel si jím po tváři, nakoukl do koupelny a podíval se z okna na požární žebřík, úzkou uličku a nízké střechy.

„Tak jo!“ zvolal vesele, odhodil její spodní prádlo a odtáhl nízkou zelenou židli od zdi. Posadil se. „Tak mi to ukaž, malá.“ Postavila se mezi něj a postel. Paže jí visely dolů, na tváři prázdný výraz, ale Harod viděl její snahu, chvěla se a snažila se uvolnit. Usmál se a přitlačil. „Malej striptýz před postelí vždycky bodne, nemyslíš?“ poznamenal.

Natalie zírala před sebe, její ruce se zvedly a pomalu rozepnuly blůzu. Svlékla si ji a odhodila na zem. Velká ňadra v bílé staromódní podprsence Harodovi někoho připomněla... koho? Náhle si vzpomněl na letušku před pár týdny. Měla pokožku bledou, jako ji má tato holka tmavou. Proč nosí ty obyčejné, nijak přitažlivé podprsenky?

Harod přikývl a Natalie se natáhla, aby si uvolnila háčky na zádech. Podprsenka poskočila dopředu, dolů, spadla na zem. Harod zíral na hnědé bradavky a navlhl si rty. Než půjde k němu, nechá ji, ať si chvíli hraje.

„Dobrá,“ zašeptal, „myslím, že je čas...“

Následovala exploze a Harod se obrátil přesně ve chvíli, kdy se rozletěly dveře a světlo z chodby zastínilo mohutné tělo. Tehdy si vzpomněl, že nechal Browning v kufru Marie Chenové.

Chtěl se postavit, začal zvedat ruce, ale na hlavě mu přistála věc, která svou velikostí a vahou připomínala kovadlinu. Klesl, zhroutil se na židli, sklouzl po polštářích, měkká podlaha se náhle změnila v tapioku, klesal do náruče teplé tmy. Dvacet tři - Melanie

Udržet Vincenta čistého byl těžký úkol. Patřil mezi děti, kterým jako by špína prýštila z každého póru. Nehty měl černé hodinu potom, co si je vyčistil. Udržet v čistotě jeho šaty byl nekonečný boj.

Dvacátého pátého prosince jsme odpočívali. Anne připravila jídlo, pustila sváteční hudbu a vyprala několik praček, zatímco já četla úryvky ze Slova Božího a přemýšlela o nich. Byl to tichý den. Anne chtěla několikrát pustit televizor - než jsme se potkali, dívala se šest i osm hodin denně - ale můj výcvik se prosadil, takže si našla jinou práci. První týden, kdy jsme se k Anne nastěhovali, jsem sama strávila pár bezduchých hodin před televizní obrazovkou, ale jeden večer jsem narazila v jedenáct hodin na zprávu o takzvaných charlestoneckých vraždách. „Státní policie hledá pohřešovanou ženu,“ prohlásila mladá žena na obrazovce. Tehdy jsem se rozhodla, že u Anne Bishopové už televizi sledovat nebudu. V sobotu, dva dny po Vánocích, jsme šli s Anne nakupovat. V garáži na ni čekalo DeSoto z roku 1953. Bylo to ošklivé zelené vozidlo s chladičem, který mi připomínal vyděšenou rybu. Anne řídila tak pomalu a opatrně, že jsem musela, ještě než jsme opustili Germantown, posadit za volant Vincenta. Ukázala nám cestu z Philadelphie, do nákupního centra v oblasti jménem Pruský král. Je to nejabsurdnější jméno předměstí, jaké jsem kdy slyšela. Čtyři hodiny jsme nakupovali a sehnali pár hezkých věcí. Ale nic tak pěkného jako šaty, které jsem nechala v Atlantě na letišti. Našla jsem pěkný kabát za tři sta dolarů - tmavě modrý se slonovinovými knoflíky - který mě snad ochrání před chladem severní zimy. Anne mi těch pár věcí koupila s takovou radostí, že jsem ji nemohla bránit.

Ten večer jsme se vrátili do Grumblethorpe. Ve světle svíček to bylo moc příjemné místo. Procházela jsem z pokoje do pokoje, společnost mi dělaly jen stíny a tichý šepot. To odpoledne Anne koupila ve sportovních potřebách obchodního centra dvě pušky. Mladého prodáváče s mastnými blondatými vlasy ve špinavých teniskách pobavila naivita starší ženy, která kupuje zbraň dospělému synovi. Doporučil jí dvě drahé opakováčky - dvanáctku a šestnáctku, podle lovu, na jaký se její syn chystá. Anne koupila obě a ke každé přidala šest krabiček nábojů. Když jsem teď procházela se svícem po pokojích Grumblethorpe, v černých stínech kuchyně jsem spatřila Vincenta, jak olejuje a

připravuje zbraně.

Nikdy jsem nepoužila nikoho, jako je Vincent. Kdysi jsem ho přirovnala k džungli a teď mi ta metafora přijde ještě vhodnější. Představy, které se objevují ve zbytcích jeho vědomí, vždycky představují násilí, smrt a destrukci. Spatřila jsem vraždy členů rodiny - matka v kuchyni, spící otec, starší sestra na dlaždičkách prádelny - ale nevím, jestli je to skutečnost či fantazie. Myslím, že to neví ani Vincent. Nikdy jsem se ho nezeptala, a kdybych to udělala, stejně nemůžu odpovědět.

Používat Vincenta je jako jezdit na živém koni. Člověk musí jen popustit uzdu a zvíře udělá, co si jezdec přeje. Na svou velikost a výšku je neuvěřitelně silný, je to nevysvětlitelné. Jako by jím většinu času proudily vlny adrenalinu, pokud se skutečně vzruší, pak je jeho síla téměř nadlidská. S radostí to vnímám, přestože jsem v těch chvílích poněkud pasivní. Každým dnem se cítím mladší. Vím, že až se dostanu do jižní Francie, zřejmě příští měsíc, budu tak mladá, že mě nepozná ani Nina.

Ty dny po Vánocích kazi jen sny o Nině. Jsou vždycky stejné. Nina otevře oči, na čele bílé masky díru velikosti desetníku. Sedí v rakvi, vidím zažloutlé a ostré zuby, modré oči v prázdných důlcích žerou červí.

Ty sny se mi nelíbí.

V sobotu večer jsem nechala Anne v přízemí Grumblethorpe, aby hlídala dveře, stočila jsem se na matraci v dětském pokoji a nechala se ukoľébat okolním šepotem.

Vincent prošel tunelem. Vyvolal ve mně představu zrození. Dlouhý úzký tunel, hrubé zdi kolem, sladký a pronikavý pach půdy, který připomíná krev, úzká škvíra na konci, tichý noční vzduch, který zastupuje explozi světla a zvuku. Vincent prošel tmavou uličkou, přešel plot, překročil prázdný pozemek a vstoupil do stínů další ulice. Pušky zůstaly v kuchyni Grumblethorpe. Vzal si jen kosu - dlouhou dřevěnou násadu zkrátil o čtyřicet centimetrů - a nůž.

S jistotou jsem věděla, že tyto ulice budou v létě plné negrů - tlusté ženy, které sedí na schodech a vřeští jako opice nebo tupě sledují, jak si všude hrají otrhané děti, muži bez práce, bez cílů a bez prostředků, kteří směřují do barů a postávají na rozích. Ale dnes večer, uprostřed tuhé zimy, byly ulice tmavé a tiché, na úzká okna úzkých domů a zavřené dveře čínžáků dopadaly stíny. Vincent se nepohyboval jako tichý stín, z Vincenta se stal tichý stín. Klouzal z uličky do uličky, mizel na prázdných pozemcích a objevil se na dvorku, aniž by narušil okolní ticho. Jako tmavý vítr.

Přede dvěma dny vystopoval členy gangu ve velkém starém domu uprostřed prázdných pozemků, vedle dlouhého nadjezdu a kolejí, jejichž násep prořezával ghetto jako přerostlá Velká zeď - marná snaha odříznout místní barbary od civilizovanější skupiny. Vincent se usadil ve zmrzlém plevelu vedle opuštěného auta a díval se.

Černé stíny se pohybovaly před světlými okny jako karikatury z černého divadla. Nakonec jich bylo pět. V nejasném osvětlení jsem je nepoznala, ale na tom nesešlo. Vincent počkal, až pomalu zmizely v úzké uličce u náspu, pak se vydal za nimi. Vnímat to tiché pronásledování, ten bezstarostný let tmou, bylo naprosto skvělé. Vincentovy oči pracovaly i v naprosté tmě jako oči ostatních lidí ve dne. Jako bych sdílela myšlenky a smysly silné a mrštné kočky. Hladové kočky. Ve skupině byly dvě barevné dívky. Když se všichni zastavili, zastavil se i Vincent. Začichal, zachytil pronikavý a zvířecí pach bejků. Na jihu se to slovo už nepoužívá, ale situaci vystihuje dokonale. Černoši se v přítomnosti rozpalené ženy rychle vzruší a zapomenou na své okolí. Jako hřebci či psi. To je skutečnost. Ty dvě barevné dívky musely přímo hořet. Vincent je sledoval, jak souloží ve stínech náspu. Třetí chlapec se díval, dokud na něj nedošla řada. Dívčí holé černé nohy poskakovaly, napodobily rytmus mužských zadků. Vincentovo tělo zalila touha, chtěl začít, ale přinutila jsem ho, ať se dívá a počká, dokud chlapci neukojí svou touhu a dívky neodejdou se smíchem domů. Připomínaly naivní a nevinné toulavé kočky. Pak jsem Vincenta pustila.

Čekal na skupinu, když odbočila na Brighthurst Street poblíž opuštěné továrny na boty. Kosa se zasekla prvním chlapci do břicha, projela mu tělem a při zpáteční cestě chytila páteř. Vincent ji nechal být a na druhého chlapce zaútočil nožem. Třetí utekl.

Když jsem kdysi chodila do kina, před druhou světovou válkou, předtím, než se filmy změnily ve sprosté a hloupé škváry, o kterých jsem dnes četla, zbožňovala jsem scény s vyděšenými barevnými sluhy. Vzpomínám na Zrození národa. Jako dítě jsem se smála, když barevné děti vyděsil pohled na člověka v prostěradle. Vzpomínám, jak jsem seděla v kině za pět feniků ve Vídni, kde jsme s Ninou a Willim sledovali starý film Harolda Lloyda. Film nepotřeboval titulky, jáslali jsme s davem nad slaboduchým děsem Stepina Fetchita. Vzpomínám na starý film Boba Hopeho v televizi - než mě sprost'árny šedesátých let odvedly jednou pro vždy od televizní obrazovky - vzpomínám, jak jsem se smála při pohledu na vyděšený obličej Hopeho barevného pomocníka ve strašidelném domě. Druhá Vincentova oběť se tvářila jako jeden z komiků v těchto filmech - vyvalené, bílé, vytřeštěné oči, jedna ruka přes otevřenou pusku, kolena u sebe, chodidla na strany. Ležela jsem v Grumblethorpe v dětském pokoji a hlasitě se smála do ticha, když Vincent použil nůž, aby vykonal, co je nutné.

Třetí chlapec uprchl. Vincent chtěl za ním utíkat, snažil se jako pes, který tahá za vodítko. Ale zadržela jsem ho. Negr znal okolí a Vincentova převaha byla v dobrém úkrytu a překvapení. Věděla jsem, jak je to riskantní a nechtěla jsem Vincenta po práci týrat. Ale než jsem ho odvolala, nechala jsem ho vykonat, co si naplánoval. Taková hra netrvala dlouho a uspokojila zbytky jeho osobnosti, které číhaly v nehlubších zákoutích džungle jeho lebkky.

Když svlékl druhému chlapci bundu, vypadla fotografie. Vincent neměl čas, ale přinutila jsem ho, aby odložil kosu a fotografii sebral. Na obrázku jsem byla já a pan Thorne.

Posadila jsem se na posteli v dětském pokoji Grumblethorpe.

Vincent se okamžitě vrátil. Čekala jsem na něj v kuchyni a vzala fotografii z jeho špinavých prstů. Skutečně - obrázek byl rozmazaný, zřejmě zvětšený výsek nějaké fotografie - ale byl to pan Thorne a já. Okamžitě jsem věděla, že pochází od pana Hodgese. Celá léta jsem toho ubožáka sledovala, jak svým levným aparátem fotí svou ubohou rodinu. Věřila jsem, že se dokážu jeho obrázkům vyhnout, ale zřejmě se mi to nepovedlo.

Seděla jsem v chladu Grumblethorpe u svíčky a vrtěla hlavou. Jak se dostala k tomu mladému negrovi? Zřejmě mě

někdo hledá. Ale kdo? Policie? Jak by mohli zjistit, že jsem ve Philadelphii? Nina?

Ať jsem vymyslela cokoliv, nedávalo to smysl.

Nechala jsem Vincenta, ať se vykoupí v kovové vaně, kterou Anne koupila. Přinesla jsem petrolejový ohřívač, ale byla chladná noc a z Vincentovy bílé kůže se zvedala pára. Po chvíli jsem k němu přistoupila a pomohla mu umýt vlasy. Musel na nás být skvělý pohled. Dvě důstojné tetičky koupou mladíka, který se právě vrátil z války. Na hrubou zeď dopadají stíny, z jeho kůže se zvedá v chladném vzduchu pára.

„Vincente, drahoušku,“ zašeptala jsem, jak jsem mu vtírala šampón do dlouhých vlasů, „musíme zjistit, odkud se vzala ta fotografie. Dnes večer ne, drahoušku, až objeví tvou práci, bude na ulicích rušno. Ale brzy. A až najdeš člověka, který dal tomu negrovi ten obrázek, přivedeš ho sem... ke mně.“

Dvacet čtyři - Washington, D.C.

Sobota, 27. prosinec 1980

Saul Laski ležel v ocelové hrobce a přemýšlel o životě. Klimatizace vypouštěla mrazivý vzduch. Zachvěl se, zvedl kolena k hrudi a snažil si vybavit detaily jarního rána na strýcově statku. Vzpomínal na zlaté světlo, které se dotýká těžkých větví vrby, na pole bílých sedmikrásek za kamennou pevností strýcovy stodoly.

Všechno ho bolelo. Levé rameno a paže bolely bez přestání, hlava pulzovala, prsty brněly bolestí, pravou rukou mu projíždělo utrpení všech injekcí, které kdy dostal. Bolest vítal, podporoval ji. V husté mlze léků a zmatku byla bolest jediným spolehlivým majákem.

Cítil se vykořeněný. Občas to chápal, ale věděl, že s tím nemůže nic dělat. Viděl detaily - alespoň do chvíle výbuchu v budově senátu - ale nedokázal je seřadit. Jednu chvíli ležel na úzké palandě v mrazivé ocelové cele - palanda, mříž klimatizace, ocelová lavička a toaleta, kovové dveře, které mizí ve zdi - hned nato se snažil zavrtat do chladné slámy, cítil chladnou polskou noc, vzduch, který proudí rozbitým oknem, a věděl, že pro něj brzy přijde Oberst s německými strážemi.

Bolest představovala maják. Bolest představovala několik jasných okamžiků v prvních dnech po výbuchu. Silná bolest, když mu srovnali zlomenou klíční kost. Zelené oděvy a sterilní prostředí, nějaký operační sál, nějaký pokoj. Pak chladný šok bílých chodeb a ocelové cely, muži v oblecích, barevné identifikační štítky na kapsách a klopách, bolestivá injekce, která přinesla sny a zmatek.

První výsledky přinesly bolest. Dva muži - jeden plešatý a malý, druhý s blondatým vojenským zástřihem. Plešatý muž bil Saula kovovým obuškem do ramene. Saul křičel, plakal v nenadálé bolesti, kterou vítal - vítal odchod mlhy a páry.

„Víte, jak se jmenuju?“ zeptal se holohlavý muž.

„Ne.“

„Co vám řekl váš synovec?“

„Nic.“

„S kým jste ještě mluvil o Williamu Bordenovi a ostatních?“

„S nikým.“

Později - možná dříve, Saul si nebyl jistý - bolest pominula a změnila se v příjemný opar.

„Víte, jak se jmenuju?“

„Charles C. Colben, zvláštní asistent zástupce ředitele FBI.“

„Kdo vám to řekl?“

„Aaron.“

„Co vám ještě Aaron prozradil?“

Saul zopakoval celý rozhovor, jak si ho pamatoval.

„Kdo ještě ví o Willi Bordenovi?“

„Ten šerif. Ta dívka.“ Saul vyprávělo Gentrym a Natalii.

„Vyprávějte mi vše co víte.“

Saul mu vyprávěl vše, co věděl.

Mlha a sny přicházely a odcházely. Když otevřel oči, často našel ocelový pokoj. Palanda byla zabudovaná do zdi. Záchod byl moc malý a chybělo splachovadlo. Splachoval se automaticky v nepravidelných intervalech. Když spal, objevilo se jídlo na ocelových tácech. Jedl na kovové lavičce, odložil tácu. Když se znovu probudil, táca byla pryč. Občas vstoupili muži v bílých uniformách, prošli kovovými dveřmi, dali mu injekci nebo ho odvedli bílou chodbou do malých pokojů se zrcadly na zdech. Otázky pokládal Colben nebo někdo jiný. Pokud odmítl odpovědět, dostal další injekce, dostavily se sny, ve kterých se zoufale snažil s těmito lidmi spřátelit, prozradit jim co chtěli slyšet. Několikrát cítil, jak mu někdo - Colben? - vložil do mozku a vybavilo se mu stejné duševní násilí před čtyřiceti lety. Takové chvíle byly vzácné. Častější byly injekce.

Saul se pohyboval napříč časem, volal na sestru Stefu na statku strýčka Mosheho, běhal a pomáhal otci v ghettu v Lodži, házel vápno na těla v Jámě, pil limonádu a rozmlouval s Gentrym a Natalií, hrál tenis s desetiletým Aaronem a Isaacem na statku Davida a Rebecce poblíž Tel Avivu.

Ted' drogy bledly. Čas se spojil. Saul ležel na holé matraci - žádná pokrývka, ocelovou mříží proudil chladný vzduch - a přemýšlel o sobě a lžích. Celá léta lhal sám sobě. Hledání Obersta byla lež - výmluva, aby nic neudělal. Život psychiatra byla lež, způsob, jak odvést vlastní posedlost do bezpečné vzdálenosti. Lékařská služba ve třech izraelských válkách byla lež, způsob, jak se vyhnout přímé akci.

Ležel v šedé krajině mezi drogami vyvolanou nirvánou a bolestnou realitou a spatřil pravdu svých lží. Lhal sám sobě, vyprávěl charlestonekému šerifovi a Natalii Prestonové o Nině a Willim. Tajně doufal, že začnou jednat oni - převezmou váhu jeho zodpovědnosti a pomstí ho. Požádal Aarona, aby našel Francise Harringtona. Neudělal to

osobně, protože by byl moc zaměstnaný, ale protože chtěl, aby jeho práci dokončil Aaron a Mossad. Teď už věděl, že Rebecca o Oberstovi vyprávěl před dvaceti lety, protože tajně doufal, že to prozradí Davidovi, který se k tomu postaví s vlastní silou amerického Izraelce ...

Saul se zachvěl, zvedl kolena k hrudi a pozoroval lži, které tvořily jeho život.

Kromě vzácných chvil jako v Chelmnu, kdy se rozhodl zabít, aby ho neodvedli do noci, byl jeho život plný nečinnosti a kompromisů. Mocní lidé to vycítili. Už pochopil, že ho v Chelmnu nasadili na práci v Jámě, v Sobiboru na nádraží, když neměl štěstí, nebyla to náhoda. Mocní cítili, že Saul Laski je rozený kapo, kolaborant, člověk, kterého můžou bez problémů Použít. Nebude se bouřit, není v něm násilí, nedokáže se obětovat pro ostatní - nedokáže zachránit dokonce ani vlastní důstojnost. Dokonce i jeho útěk ze Sobiboru, útěk z Oberstovy lovecké obory, byla náhoda, která ho odnesla pryč.

Slezl z postele a roztřeseně se postavil doprostřed malé ocelové cely. Na sobě měl šedý mundúr. Vzali mu brýle, takže se kovové povrchy leskly jen pár stop od něj, rozmazané, téměř nehmotné. Levou ruku měl v šátku, ale teď mu visela volně podél těla. Opatrně rukou pohnul a rameno a krk mu probodla bolest - spalující, ničící, neuvěřitelná bolest.

Pohnul rukou ještě jednou. A znovu.

Dopotácel se k ocelové lavičce a těžce dosedl.

Gentry, Natalie, Aaron a jeho rodina - všichni byli v nebezpečí. Kdo je ohrožoval?

Ucítil závrať a hlava mu klesla ke kolenům. Proč byl tak hloupý a věřil, že má tak děsivou sílu jen Willi a ty dvě staré dámy? Kolik lidí mělo Oberstovy schopnosti a zvyky? Těžce se zasmál. Zatáhl do toho Gentryho, Natalii a Aarona, aniž by se vůbec zamyslel, co udělá s Oberstem. Tušil nějakou zrádnou past - past, o které Oberst neví, Saulovy přátele ochrání jejich anonymita. A co potom? Zvuk malých Berett kalibru 0,22, jaké používá Mossad?

Opřel se o chladnou kovovou zeď, tvář přiložil k chladivé oceli. Kolik lidí obětoval kvůli vlastní zbabělosti a nečinnosti? Stefu. Josefa. Rodiče. Teď ještě šerifa a Natalii. Francise Harringtona. Zasténal při vzpomínce na německé Auf Wiedersehen v Traskově kanceláři a následující explozi. Oberst mu chvíli předtím nabídl pohled Francisovým očima a Saul vycítil vyděšenou přítomnost chlapcova vědomí. Vězeň ve vlastním těle, který čeká na nevyhnutelnou obět. Saul chlapce poslal do Kalifornie. Jeho přátelé, Selby White a Dennis Leland. Další oběti na oltář Saulovy neschopnosti.

Nevěděl, proč nechali léky tentokrát vyprchat. Možná s ním skončili a další návštěva ho odvede na popravu.

Nezajímalo ho to. Jeho zhmožděným tělem koloval vztek. Jako elektrický proud. Než mu proženou lebkou kulku, začne jednat. Ucítí pomstu, někomu ublíží. V tu chvíli by rád obětoval vlastní život, aby mohl varovat Aarona a ostatní, ale obětoval by všechny jejich životy, aby mohl zaútočit na Obersta, na kteréhokoliv arogantního sviňáka, který vládne světu a vysmívá se bolesti lidských bytostí, ze kterých si dělá pěšáky.

Dveře se rozlétly. Vstoupili tři muži v bílém. Saul se postavil, těžce popošel vpřed a namířil těžkou pěst na první obličej.

„Hele,“ zasmál se velký muž, když chytil Saulovu paži a zkroutil mu ji za záda, „ten starý žid si chce hrát.“

Saul bojoval, ale velký muž ho držel, jako by svíral malé dítě. Když mu druhý muž vyhrnul rukáv, Saul se snažil neplakat.

„Jdeš pryč,“ upozornil ho třetí muž a vrazil mu jehlu do hubené, zhmožděné ruky. „Užij si to, starouši.“

Počkali třicet vteřin, pustili ho a odešli. Saul se potácel za nimi, sevřené pěsti. Než zabouchli dveře, už byl v bezvědomí.

Zdálo se mu, jak kráčí, někdo ho vede. Slyšel tryskkové motory a cítil staré doutníky. Znovu kráčel, za ramena ho držely silné ruce. Světla byla příliš jasná. Když zavřel oči, slyšel cvak-cvak-cvak, kovová kola na kolejích, vlak je odvázel do Chelmnu.

Přistoupil k pohodlnému sedadlu. Vnímal vytrvalé a rytmické hup-hup, ale až po několika minutách zvuk přiřadil k helikoptěře. Měl zavřené oči, polštář pod hlavou, ale tváří se dotýkal skla nebo plexiskla. Cítil, že je oblečený a má zase brýle. Muži spolu tiše mluvili, občas se ozvala vysílačka. Saul měl pořád zavřené oči, třídil myšlenky a doufal, že si jeho věznitel ne všimnou, jak léky přestávají působit.

„Víme, že jste vzhůru,“ řekl nějaký muž vedle něj. Byl to důvěrně známý hlas.

Saul otevřel oči, bolestivě pohnul krkem a upravil si brýle. Byla noc. Seděl se třemi muži na sedadlech dobře vybavené helikoptéry. Pilota a jeho společníka zalévalo červené světlo měřáků. Vpravo neviděl nic, vlevo seděl zvláštní agent Richard Haines, na klíně kufřík, v bodovém světle četl noviny. Saul si odkášlal a navlhčil suché rty, ale než promluvil, ozval se Haines: „Za chvíli přistaneme. Připravte se.“ Příslušník FBI měl na bradě památky po modřině.

Saula napadly staré otázky. Zapudil je. Podíval se dolů a poprvé si uvědomil, že má levé zápěstí připoutané železky k Hainesově pravici. „Kolik je hodin?“ zeptal se, málem kvákal.

„Asi deset.“

Saul se podíval na okolní tmou a věřil, že je noc. „Jaký den?“

„Sobota,“ zavrčel Haines s mírným úsměvem.

„Datum?“

Agent FBI zaváhal a pokrčil rameny. „Dvacátý sedmý prosinec.“

Saul ucítil závrať a zavřel oči. Ztratil jeden týden. Věřil, že to trvalo déle. Levá ruka a rameno strašně bolely. Podíval se dolů a zjistil, že má na sobě tmavý oblek, vázanku a bílou košili. Nepatřily mu. Sundal si brýle. Dioptrie byly správné, ale rámeček byl jiný. Pozorně si prohlédl pětici mužů. Znal jen Hainese. „Pracujete pro Colbena,“ poznamenal. Když agent neodpověděl, Saul pokračoval: „Zajel jste do Charlestonu, abyste se ujistil, že místní policie neví, co se ve skutečnosti stalo. V márnici jste sebral zápisník Niny Draytonové.“

„Utáhněte si pás,“ vyzval ho Haines. „Budeme přistávat.“

Naskytl se mu jeden z nejkrásnějších pohledů, jaké kdy spatřil. Nejprve ho napadlo, že vidí zaoceánský parník, kde hoří světla, bílá loď se zvedá proti noci a zanechává v černo zelené vodě fosforeskující brázdu. Ale když helikoptéra klesla k oranžovému kříži na zadní palubě, Saul pochopil že je to soukromá loď, štihlá, bílá jachta, dlouhá jako hřiště na americký fotbal. Helikoptéru naváděli muži s rozsvícenými obuškami, letadlo jemně dosedlo na palubu, do záře reflektorů. Jejich čtveřice vylezla a zamířila pryč, ještě než začaly vrtule zpomalovat.

Připojilo se k nim několik námořníků v bílém. Když se mohli postavit, Haines odemkl železná a schoval je do kapsy kabátu. Saul si promnul zápěstí v místech, kde měl vytetována modrá čísla.

„Tudy.“ Procesí zamířilo do schodů a širokou chodbou. Přestože se loď nehýbala, Saul se pohyboval nejistě. Haines se dvakrát natáhl a přidržel ho. Saul nasával teplý, vlhký, tropický vzduch (ucítil vůni vzdálené vegetace) a díval se otevřenými dveřmi na bohatě zařízené kabiny, sklady a bary. Všude týkové dřevo a koberce, měď a zlato. Loď představovala plující pěti hvězdičkový hotel. Přiblížili se k můstku a Saul spatřil několik uniformovaných mužů na hlídce a zelenou zář elektronických přístrojů. Výťah je zavezl do soukromé komnaty s balkónem - příhodnější je slovo můstek. Seděl tam nějaký muž v drahém bílém saku, v ruce vysokou sklenku. Saul se mu podíval přes ramena a spatřil jeden a půl míle vzdálený ostrov. Palmy a hustou tropickou vegetaci zdobily stovky japonských luceren, cestičky lemovalo bílé světlo, dlouhou pláž ozařovaly desítky pochodní a na nebi žhnuly paprsky reflektorů, které Saulovi připomněly filmy o Norimberku třicátých let. Nad bílým útesem jako by plul dřevěný hrad s červenou střechou.

„Znáte mě?“ zeptal se muž v látkovém lehátku.

Saul na něj zamžoural. „Tohle je reklama na kreditní karty?“

Haines Saula nakopl pod koleno, až upadl na zem.

„Můžete nás nechat, Richarde.“

Haines a ostatní odešli. Saul se těžce postavil.

„Víte, kdo jsem?“

„Jste K. Arnold Barent,“ odvětil Saul. Kousl se do tváře. Chuť krve se spojila s vůní tropické vegetace. „Zdá se, že nikdo neví, co znamená to velké K.“

„Křesťan,“ doplnil Barent. „Můj otec byl silně věřící člověk. Také měl rád ironii.“ Pokynul k druhé židli. „Prosím, posadte se, doktore Laski.“

„Ne.“ Saul se přesunul k zábradlí balkónu - můstku, ať to bylo cokoli. Deset metrů pod ním šplouchala voda. Pevně sevřel zábradlí a obrátil se k Barentovi. „Není to riskantní, když se mnou zůstanete sám?“

„Ne, doktore Laski, není,“ odvětil Barent. „Nikdy neriskuji.“

Saul ukázal na vzdálený hrad, který žhnul na noční obloze. „Váš?“

„Patří nadaci,“ odpověděl Barent a usrkl chladného nápoje. „Víte, proč jste tady, doktore Laski?“

Saul si narovnal brýle. „Pane Barente, ani nevím, kde jsem. A proč jsem pořád naživu.“

Barent přikývl. „Ta druhá poznámka je vhodnější,“ připustil. „Předpokládám, že... ach... že z vašeho systému vypřehaly léky, takže dospějete k vlastním závěrům.“

Saul se kousl do spodního rtu. Pochopil, jak je roztřesený... vyhladovělý, částečně dehydrovaný. Než se jeho systém zbaví léků úplně, bude trvat celé týdny. „Zřejmě si myslíte, že vám otevírá cestu k Oberstovi,“ dodal.

Barent se zasmál. „Oberst. Jak směšné. Chápu, že ho tak berete, uvážíme-li... ach... váš zvláštní vztah. Řekněte mi, doktore Laski, byly koncentrační tábory tak špatné, jak to média předkládají? Vždycky jsem měl podezření, že se snaží celou věc trochu zveličít. Zmírnit podvědomou vinu přeháněním?“

Saul na něj zíral. Vnímá každý detail dokonale opálené kůže, hedvábného saka, lehkých bot značky Gucci, ametystový prsten na Barentově malíčku. Mlčel.

„Na tom nesejde,“ pokračoval Barent. „Samozřejmě máte pravdu. Jste pořád naživu, neboť jste poslem pana Bordena a my s tím gentlemanem potřebujeme mluvit.“

„Nejsem žádný posel,“ ohradil se Saul hloupě.

Barent pohnul upravenou rukou. „Pak tedy jeho zpráva,“ doplnil. „V tom není velký rozdíl.“

Ozvalo se několik zvonků, jachta nabrala rychlost a obrátila se, jako by chtěla obeplout ostrov. Saul spatřil dlouhý přístav osvětlený rtuťovými lampami. „Rádi bychom předali panu Bordenovi zprávu,“ pokračoval Barent.

„To nemáte moc velkou šanci, pokud mě budete držet nadopovaného v kovové cele,“ upozornil ho Saul. Poprvé od výbuchu ucítil naději.

„Svatá pravda,“ souhlasil Barent. „Dohlédneme na to, abyste dostal možnost se s ním znovu setkat... ach... kdekoliv si zvolí.“

„Víte, kde Oberst je?“

„Vím kde... ach... začal operovat.“

„Jestli ho najdu,“ odvětil Saul, „zabiju ho.“

Barent se tiše zasmál a předvedl dokonalé zuby. „To je velmi nepravděpodobné, doktore Laski. Přesto bychom byli velmi rádi, pokud mu předáte naši zprávu.“

Saul se z hluboka nadechl mořského vzduchu. Neviděl důvod, proč ho Barent a jeho skupina vybrali jako posla, neviděl důvod, proč by je měl poslechnout a co by mu to mohlo přinést dobrého. Neviděl důvod, proč by ho potom nechali naživu. Cítil závrať, byl trochu opilý. „Jaká je vaše zpráva?“

„Řeknete Willimu Bordenovi, že klub bude potěšen, pokud obsadí prázdné místo ve vedení.“

„To je všechno?“

„Ano,“ přikývl Barent. „Dáte si před odchodem něco k jídlu a pití?“

Saul na chvíli zavřel oči. V nohou a břiše cítil pohyb lodi. Pevně sevřel zábradlí a oči znovu otevřel. „Nejste jiný než oni,“ řekl Barentovi.

„Než kdo?“

„Byrokrati,“ vysvětlil Saul, „velitelé, civilní zaměstnanci, kteří se změnili na Einsatzgruppen, železniční inženýři, dělníci z I. G. Farben a tlustí, pivem páchnoucí seržanti, kteří pohupovali tlustýma nohama nad Jámou.“

Barent chvíli přemýšlel. „Ne,“ řekl nakonec, „věřím, že nakonec není jiný nikdo z nás. Richarde! Doprovodíte doktora Laskiho na jeho místo, ano, prosím?“

S helikoptérou přistáli na velkém ostrovním letišti, na severozápad pokračovali soukromým tryskáčem, za zády jim vybledla obloha. Než přistáli, Saul hodinu dřímал. Prožil první spánek bez léků za poslední týden. Haines s ním zatřásl a probudil ho. „Koukněte,“ vyzval ho. Saul se díval na fotografii. Aaron, Deborah a děti byli spoutaní, ale živí. Bílé pozadí nedávalo tušit, kde jsou. Blesk zachytil dětské vytřeštěné oči a výrazy plné paniky. Haines zvedl malý magnetofon. „Strýčku Saule,“ ozval se Aaronův hlas, „prosím, udělej, o co tě žádají. Jestli to uděláš, neublíží nám. Poslechni jejich instrukce a propustí nás. Prosím, strýčku Saule...“ Nahrávka náhle skončila.

„Jestli se zkusíte spojit s nimi nebo s velvyslanectvím, zabijeme je,“ zašeptal Haines. Dva agenti spali. „Udělejte, co jsme vám řekli, a budou v pořádku. Rozumíte?“

„Rozumím,“ potvrdil Saul a opřel obličej o chladné plastické okno. Klesali nad centrem nějakého velkého amerického města. V záři pouličních světel zahlédl cihlové budovy a bílé věže mrakodrapů. V tu chvíli věděl, že nemají žádnou naději.

Dvacet pět - Washington, D.C.

Neděle, 28. prosinec 1980

Šerif Bobby Joe Gentry zuřil. Půjčený Ford Pinto měl automatickou převodovku, ale Gentry udeřil do páky a přehodil dvojku na trojku, jako by se vezl ve sportovním autu s šestinásobným převodem. Jakmile opustil obchvat a objevil se na I-95, vyhnal protestující Pinto na stovku, postavil se zelenému Chysleru, který ho sledoval a hodil rukavici marylandské silniční hlídce. Přitáhl si na přední sedačku kufřík, chvíli lovil ve vnější kapse, položil na palubní desku nabitý Ruger a hodil kufřík dozadu. Gentry zuřil.

Izraelci ho drželi až do úsvitu. Nejprve ho vyslýchali v prokleté limuzíně, pak v bezpečí domu poblíž Rockville, pak znovu v prokletém autě. Držel se původního příběhu - Saul Laski hledal fašistického válečného zločince, aby si s ním vyřídil staré účty a Gentry se snažil vyřešit charlestonecké vraždy. Izraelci nikdy nepoužívají násilí - alespoň to Cohen ze začátku tvrdil - ani násilím nehrozili, ale pracovali ve skupinách a snažili se ho unavit obyčejným opakováním. Jestli to tedy byli Izraelci. Gentry tušil, že jsou... věřil, že Jack Cohen je člověkem, za kterého se vydává... přijal skutečnost, že Aaron Eshkol byl zavražděn s celou rodinou, ale už si nebyl jistý. Věděl, že tady probíhá velká a nebezpečná hra, kde on vystupuje jako nedůležitý otrava. Vyhnal Pinto na sto deset, podíval se na Ruger a zpomalil na pětadevadesát. Zelený Chrysler se držel dvě auta za ním.

Po dlouhé noci si přál zalézt do velké postele v hotelovém pokoji a spát až do Silvestra. Místo toho sešel k veřejnému telefonu v hale a vytočil Charleston. Na pásce nic nebylo. Zavolał do své kanceláře. Lester mu sdělil, že nemá žádné zprávy... a jaké jsou prázdniny? Gentry řekl, že jsou skvělé, že navštívil všechna turistická místa. Vytočil číslo Natalie v St. Louis. Odpověděl nějaký muž. Gentry se zeptal na Natalii.

„Kdo to sakra volá?“ zaskřehotal vztekly hlas.

„Šerif Gentry. Kdo je tam?“

„Sakra, Nat mi o vás vyprávěla minulej tejden. Připadáte mi jako přiblíblej jižanský polda. Co sakra od Natalie chcete?“

„Chci s ní mluvit. Je tam?“

„Ne, sakra, není tady. A já s váma nebudu marnit čas, blbej polda.“

„Fredericku,“ zvolal Gentry.

„Co?“

„Jste Frederick. Natalie mi o vás vyprávěla.“

„Zkraťte ty kecy, kamaráde.“

„Když jste se vrátil z Vietnamu, dva roky jste nenosil vázanku,“ pokračoval Gentry. „Věříte, že matematika je nejbliž skutečné pravdě. Pracujete ve výpočetním středisku od osmi večer do tří ráno, každou noc kromě soboty.“

Na druhé straně se rozhostilo ticho.

„Kde je Natalie?“ naléhal Gentry. „Toto je policejní věc. Týká se to vraždy jejího otce. Možná je sama v nebezpečí.“

„Co sakra myslíte, když říkáte...“

„Kde je?“ vyštěkl Gentry.

„Germantown,“ odpověděl vztekly hlas. „Pennsylvanie.“

„Volala vám od doby, kdy tam dorazila?“

„Jo. V pátek večer. Nebyl jsem doma, ale Stan mi předal zprávu. Řekl, že bydlí na místě jménem Cheltenham Arms. Šestkrát jsem tam volal, ale nikdy tam nebyla. Ještě neodpověděla.“

„Dejte mi to číslo.“ Napsal si ho do malého zápisníku, který pořád nosil.

„V jakým je Nat problému?“

„Podívejte, pane Němče,“ začal Gentry, „slečna Prestonová hledá člověka nebo lidi, kteří zabili jejího otce. Nechci, aby ty lidi našla, nebo najdou oni ji. Až se vrátí do St. Louis, určitě zajistěte, aby - a) znovu neodjela, b) nezůstala pár týdnů sama. Jasný?“

„Jo.“ Gentry zaslechl hrozný vztek a dobře věděl, že by se nerad dostal na druhou stranu linky.

Chtěl si vlézt do postele a začít večer nanovo. Místo toho zavolał Cheltenham Arms, nechal zprávu pro nepřítomnou slečnu Prestonovou, zařídil si půjčku auta - což nebylo v nedělní ráno nic snadného - zaplatil účet, sbalil tašku a odjel na

sever.

Čtyřicet mil ho sledoval zelený Chrysler, držel se dvě auta za ním. Kousek od Baltimore sjel na Snowden River Parkway, odbočil na dálnici číslo jedna a zastavil u první restaurace, kterou spatřil.

Chrysler zaparkoval na druhé straně velkého parkoviště. Gentry si objednal kávu s koblihovou a zastavil mladíka, který kolem procházel s tácem špinavých talířů. „Synku, chtěl by sis vydělat dvacet dolarů?“ Chlapec na něj podezřívavě zašilhal. „Venku je auto, o kterém se potřebuju něco dozvědět,“ vysvětlil Gentry a ukázal na Chrysler. „Kdyby ses tam prošel, rád bych zjistil jeho číslo a vše, čeho si všimneš.“

Chlapec byl zpátky, než dopil kávu. Udýchaně mu předal informace a skončil prohlášením: „Ježíši, myslím, že si mě nevšímli. Prostě jsem vyvezl odpadky do popelnice, jako mě Nick posílá v poledne. No, co jsou vůbec zač?“

Gentry mu zaplatil, odešel na záchod a veřejným telefonem v zadní chodbě zavolal na ústředí Baltimorského tunelu. Hlavní kancelář byla v neděli ráno zavřená, ale záznamník mu nadiktoval číslo tísňového volání. Odpověděla nějaká žena s unaveným hlasem.

„Sakra, neměl bych volat, jinak mě sejmou. Jestli to zjistí,“ začal Gentry, „ale Nick, Louis a Delbert právě vyrazili, aby zahájili revoluci a odpálili Harbor tunel.“

Žena ho požádala o jméno, její hlas už nebyl unavený. Gentry zaslechl pípnutí, telefonát se začal nahrávat.

„Na to není čas, není čas!“ šeptal vzrušeně. „Delbert má bouchačky a Louis má šestatřicet kusů dynamitu ze staveniště. A schovali to do zvláštní přihrádky v kufru. Nick říká, že dneska začne revoluce. Sehnal jim falešný papíry a všechno.“

Žena vykřikla nějakou otázkou, ale Gentry ji přerušil. „Musím padat. Jestli mě najdou, sejmou mě. Jsou v Delbertově autě... zelené LeBaron sedmdesát šest. Marylandská značka DB7269. Delbert řídí. Má knírek a modrý oblek. Ach, Ježíši Kriste, všichni mají bouchačky a celý auto je napíchnuté, aby vybuchlo.“ Gentry přerušil spojení. Zaplatil účet a pomalu se vydal ke svému Pintu.

Byl jen pár mil od tunelu a nijak nespěchal, takže zamířil k marylandské univerzitě, protáhl Pinto přes hřbitov Louden Park a odbočil na nábreží. Chrysler se musel držet kvůli nedělní řídké dopravě v uctivé vzdálenosti, ale řidič byl odborník na svém místě. Neztrácel Gentryho auto z dohledu, nebyl nijak nápadný.

Gentry sledoval odbočky na Harbor tunel, zaplatil mýto, a jak pomalu mizel v osvětleném tunelu, sledoval zpětné zrcátko. Chrysler se nedostal ani k budce. Padesát metrů od tunelu ho zablokovaly tři policejní auta, černá dodávka bez označení a modrý přívěs. Vzadu zastavily čtyři další vozy dopravu. Gentry zahlédl muže, kteří se ukrývají za auta a míří na Chrysler puškami a pistolemi. Spatřil tři muže v Chrysleru, jak mávají rukama z oken, pak se snažil co nejrychleji zmizet z tunelu. Jestli po něm šlo FBI, určitě se domluví během pár minut. Jestli to byli ozbrojení Izraelci, pak jim pomáhá Bůh.

Jakmile se dostal z tunelu, odbočil na hlavní tepnu, ztratil pár minut v centru, při pohledu na Johna Hopkinse se zorientoval a zamířil po dálnici číslo jedna ven z města. Doprava byla řídká. Pár mil za městem spatřil odbočku na Germantown, Maryland, a musel se usmát. Kolik Germantownů je ve Spojených státech? Doufal, že si Natalie vybrala ten špatný.

Na jihozápad Philadelphie se dostal v půl jedenácté, do Germantownu dorazil v jedenáct. Chrysler už nespátřil, a jestli ho sledoval někdo jiný, byl tak opatrný, že ho Gentry nezpovozoval. Hotel Cheltenham Arms působil dojmem, že pamatuje lepší časy, ale už nevydrží tak dlouho, aby se dožil jejich návratu. Gentry zaparkoval Pinto o půl bloku dál, schoval Ruger do kapsy kabátu a vrátil se zpět. Ve vchodech se krčilo pět bezdomovců - tři černoši, dva běloši.

Slečna Prestonová neodpověděla na telefonát z recepce. Úředník byl malý důležitý běloch s velkým nosem, na hlavě přehazovačku ze tří zbylých pruhů vlasů. Když ho Gentry požádal o klíč, zakašlal a zavrtěl hlavou. Gentry mu ukázal odznak. Úředník znovu zakašlal. „Charleston? Kamaráde, to musíte mít něco lepšího než placku z výprodeje. Policajt z Georgie tady nemá žádnou pravomoc.“

Gentry přikývl, vzdychl, rozhlédl se po prázdné hale, obrátil se a chytil recepčního za špinavou kravatu. Kousek pod uzlem. Jednou s ním zatřásl a zastavil mu bradu a nos patnáct centimetrů nad pultem. „Poslouchejte, kamaráde,“ zašeptal, „spolupracuju s šéfem detektivů kapitánem Donaldem Romanem, okrsek Franklin Street, oddělení vražd. Ta žena má možná informace, který povedou k zadržení člověka, kterej chladnokrevně zavraždil šest lidí. A já nespál osmačtyřicet hodin, abych se sem dostal. Mám vám teď praštit párkrát tím přihlouplým obličejem o prkno a zavolat kapitána Romana, nebo to vyřešíme jednodušeji?“

Recepční se natáhl a podal mu klíč. Gentry ho pustil, recepční vyskočil jako čertík z krabičky, promnul si ohryzek a pomalu polkl.

Gentry postoupil o tři kroky k výtahu, obrátil se, dvěma dlouhými kroky se vrátil k pultu, a než se mužik s rudým obličejem stačil schovat, znovu ho chytil za kravatu. Přitáhl si ho blíž, usmál se a řekl: „A synku, charlestonskej okres leží v Jižní Carolině. Nikoliv v Georgii. To si pamatuj. Později tě vyzkouším.“

Žádnou mrtvolu v pokoji nenašel. Žádné krvavé stopy, jen zbytky zabitých brouků na stropě. Žádná žádost o výkupné. Na polici ležel její kufr, úhledně srovnané šaty, na zemi lodičky. Šaty, ve kterých odjela přede dvěma dny na charlestonské letiště, visely v otevřené skříni. V koupelně žádné toaletní potřeby, sprcha byla suchá, přestože tam leželo rozbalené mýdlo. Taška i fotoaparát byly pryč. Postel byla už ustlaná, nebo tam nikdo minulou noc nespál. Podle služeb hotelu Cheltenham Arms usoudil, že v ní nikdo nespál.

Posadil se na okraj postele a protřel si tvář. Nevěděl, co má dělat. Jediné řešení bylo vyrazit do Germantownu a doufat, že ji náhodou potká. Kontrolovat každou hodinu hotel a doufat, že recepční nezavolá místní policii. No, několikahodinová procházka v chladném počasí mu neublíží.

Sundal si kabát a sako, položil se na postel, vedle pravé ruky připravil Ruger a za dvě minuty usnul.

Probudil se ve tmavém pokoji, nevěděl, kde je, cítil, že se stalo něco hrozného. Hodinky Rolex, dar od otce, ukazovaly 4:35. Venku spatřil šedé světlo, ale pokoj byl tmavý. Přešel do koupelny, umyl si obličej a zavolal do recepce. Slečna Prestonová nepřišla ani nevolala.

Gentry přešel půl bloku ke svému autu, zamkl kufřík do kufru a vyrazil na procházku. Pár bloků mířil po Germantown avenue k jihovýchodu, po cestě minul malý oplocený park. Rád by někam zašel na pivo, ale hospody byly zavřené. Zdálo se mu, jako by nebyla neděle, ale nedokázal rozhodnout, jaký den cítí. Když se vrátil pro kufr a zamířil zpět do hotelu, trochu sněžilo. Do služby nastoupil mladší a mnohem zdvořilejší recepční. Gentry se ubytoval, zaplatil zálohu dvaatřicet dolarů a chtěl následovat nosiče do pokoje, když si vzpomněl na Natalii. V kapse měl pořád její klíč. Velký nos možná odešel, aniž by to někomu řekl.

„Ano, pane,“ souhlasil mladý recepční. „Slečna Prestonová převzala vzkazy před patnácti minutami.“

Gentry zamrkal. „Je tady ještě?“

„Na pár minut zašla do svého pokoje, pane, ale myslím, že jsem ji viděl vcházet do jídelny.“

Gentry mu poděkoval, dal poslíčkovi tři dolary, aby mu odnesl zavazadla a přešel do malé jídelny.

Když spatřil Natalii, jak sedí u malého stolku na druhé straně místnosti, srdce mu poskočilo. Zamířil k ní, pak se zastavil. U stolu stál malý tmavovlasý muž v drahé kožené bundě a něco jí vyprávěl. Natalie k němu vzhlížela s podivným výrazem na tváři.

Gentry zaváhal jen na chvíli, pak se postavil do řady u pultu. Nepodíval se na ni, dokud se neposadil. Přihnala se číšnice a Gentry si objednal kávu. Začal pomalu jíst svůj salát, ani jednou se nepodíval přímo k jejímu stolu.

Něco se stalo. Neznal Natalii Prestonovou ani dva týdny, ale dobře věděl, jak je nabitá energií. Začínal chápat nuance jejích výrazů, které tvořily její osobnost. Teď nespátřil ani energii, ani změnu výrazů. Natalie na muže zírala, jako by byla nadrogovaná nebo jí udělali lobotomii. Občas promluvila a strnulý pohyb jejích úst Gentrymu připomněl poslední rok života jeho matky, v době po mrtvici.

Rád by viděl muže do obličeje, spatřil víc než černé vlasy, bundu a bledé ruce na desce stolu. Když se obrátil, Gentry zahlédl malé oči, bledou pokožku a ústa s tenkými rty. Koho hledal? Gentry zvedl ze stolu noviny a na několik minut se proměnil v osamělého, tlustého obchodníka, který si objednal salát. Když se znovu na Natalii podíval, zjistil, že muže sledují alespoň další dva lidé v místnosti. Policie? FBI? Izraelci? Dojedl zbytek salátu, napíchl zbloudilý brambor a po stopadesáté zauvažoval, na co s Natalií narazili.

Co teď? Nejhorší scénář: Muž s ještěřima očima patří k nim, je jedním ze Saulových myšlenkových příšer a nechystá Natalii nic dobrého. Ostatní v restauraci kryjí, co muž chystá. V hale budou nejspíš další. Jestli odejdou a Gentry je bude sledovat, okamžitě si ho všimnou. Musel jim v tom zabránit - ale jak?

Zaplatil účet a vrátil se pro kabát. Natalie a muž se zvedli. Z nějakých šesti metrů se podívala přímo na Gentryho, ale v jejích očích chybělo poznání. Neměla tam vůbec nic. Gentry prošel rychle halou a zastavil se u venkovních dveří, aby si zapnul kabát.

Muž odvedl Natalii k výtahu, zastavil se a předvedl dalšímu muži na odřeném gauči sprosté gesto. Gentry zariskoval. Natalie bydlela v pokoji 312. Gentry požádal o pokoj 310. Hotel měl jen tři patra pokojů pro hosty. Jestli ji muž s mrtvými očima nevede do jejího pokoje, Gentry je ztratí.

Rychle přešel ke schodišti, schody bral po dvou a po třech, celý udýchaný se zastavil na deset vteřin na horním odpočívadle a otevřel dveře právě ve chvíli, kdy muž a Natalie vstoupili do pokoje číslo 312. Stál tam téměř celou minutu a čekal, jestli přijde někdo z haly. Když se nikdo neobjevil, opatrně prošel chodbou a opřel se třemi prsty o dveře Nataliina pokoje. Nahmatal držadlo Rugeru, pak myšlenku zapudil. Jestli je ten muž Saulovým Oberstem, může ho přinutit použít revolver na vlastní hlavu. Jestli není jako Oberst, pak věřil, že zbraň potřebovat nebude.

Ježíši, napadlo Gentryho, co jestli vrazím dovnitř a on je to její dobrý přítel, kterého pozvala nahoru? Vzpomněl si na její výraz a pomalu vsunul klíč do zámku.

Rychle vrazil dovnitř, vstoupil do krátké předsíně a spatřil sedícího muže, jak se otáčí a otevírá pusy, aby něco řekl. Během zlomku vteřiny spatřil polonahou Natalii a hrůzu na její tváři, pak udeřil, praštil muže pěstí do hlavy, jako by zatloukal velký hřebík. Muž chtěl vstát, ale teď se svezl do polštáře, dvakrát se praštil a v bezvědomí se zhroutil přes levé opěradlo křesla.

Gentry se ujistil, že už není ničeho schopný, pak se obrátil k Natalii. Měla rozepnutou blůzu, sundanou podprsenku, ale nesnažila se zakrýt. Celé její tělo se roztřásl, jako by dostávala záchvat. Gentry si sundal kabát a hodil ho přes ní.

Natalie se mu zhroutila do náruče, hlava jí poskakovala ze strany na stranu v tichém záporu.

Když se pokusila promluvit, cvakala zuby, takže ji Gentry málem nerozuměl... „ach... R-Robe... ten... ten... ten chlap... se... pokusil... já... ne-ne-nemohla nic dě-dělat... nic.“

Gentry ji objímal, podpíral, hladil ji po vlasech. Horečnatě přemýšlel, co má udělat.

„Ach, B-Bože, bu... budu... zv... zvracet.“ Odběhla do koupelny.

Gentry slyšel za zavřenými dveřmi dáivé zvuky, sklonil se k bezvědomému muži a položil ho na zem. Rychle ho prohledal a sebral mu peněženku. Anthony Harod, Beverly Hills. Pan Harod měl nějakých třicet kreditních karet, kartu Playboy Key, legitimaci dobře postaveného člena Spisovatelské unie Ameriky a další umělohmotné a papírové karty z hollywoodských institucí. V kapse saka měl klíč od hotelu v Chestnut Hills. Když se Natalie vrátila z koupelny, měla upravené šaty a mokrý obličej, Harod se nepatrně pohnul. Zasténal a převrátil se na bok.

„Ty svině,“ zasyčela Natalie a nakopla zhroucenou postavu do rozkroku. Měla pevné boty na nízkém podpatku a síla jejího kopu by poslala míč přes čtyřicet metrové hřiště. Mířila Harodovi na varlata, ale ten se převrátil, takže ho rána zasáhla do boku. Muž poskočil a dvakrát se udeřil hlavou o dřevěnou nohu postele.

„Jenom klid,“ vyzval ji Gentry a poklekl, aby zkontroloval jeho puls a dech. Anthony Harod z Beverly Hills v Kalifornii byl naživu, ale v bezvědomí. Gentry přešel ke dveřím. Žádná západka ani řetěz, našel druhý zámek. Vrátil se a objal Natalii kolem ramen.

„Robe,“ vydechla, „byl v mé hl-hl-hlavě. Nu-nutil mě dělat různé věci, nutil mě mluvit...“

„Už je to v pořádku,“ chlácholil ji Gentry. „Hned zmizíme.“ Sebral náhradní boty, zavřel její kufr, pomohl jí do kabátu a tašku s fotoaparátem si hodil přes rameno. „Do té uličky klesá požární žebřík. Myslíš, že tam dokážeš se mnou slézt?“

„Ano, ale proč musíme...“

„Promluvíme si, až budeme odtud pryč. Mám auto blok odtud. Dělej.“

Venku byla tma. Požární žebřík byl starý a kluzký. Když Gentry spustil poslední tři metry rezavého žebříku, věřil, že vyběhne polovina osazenstva hotelu. Nikdo se neobjevil.

Pomohl Natalii přes poslední příčky a rychle vyrazili tmavou uličkou. Gentry ucítil sněh a tlející odpadky. Objevili se na Germantown avenue, překonali třicet metrů na západ, obešli roh a objevili se deset metrů od Gentryho Pinta. Nikde nikdo. Gentry otočil klíčkem v zapalování, zařadil rychlost a vyrazil na Cheltenham avenue. Nikdo nevyskočil z tmavých průčelí obchodů, nikdo se nevynořil ze vzdáleného hotelu.

„Kam jedeme?“ zeptala se Natalie.

„Nevím. Hlavně musíme zmizet a promluvit si.“

„Dobrá.“

Gentry odbočil východně na Germantown avenue a musel zpomalit, neboť spatřil trolejbus, který se hnál stejným směrem. „Sakra,“ zaklel.

„Cože?“

„Ach, nic. Jen jsem zapomněl ve tvém hotelu vlastní kufr.“

„Máš tam něco důležitého?“

Gentry si vzpomněl na náhradní košili a kalhoty a zasmál se. „Ne. Určitě se nevrátím.“

„Robe, o co tady jde?“

Gentry zavrtěl hlavou. „Já myslel, že mi to řekneš ty.“

Natalie se zachvěla. „Nikdy jsem necítila... necítila nic takového. Nemohla jsem nic dělat. Jako by mi už tělo nepatřilo.“

„Takže víme, že jsou skuteční,“ doplnil Gentry.

Natalie se zasmála. Trochu moc nahlas. „Robe, ta stará dáma... Melanie Fullerová... je tady. Někde v Germantownu. Marvin a ostatní ji viděli. A minulou noc zabila další dva členy gangu. Byla jsem s...“

„Počkej chvíli,“ přerušil ji Gentry. Právě projížděl kolem trolejbusu a městského autobusu s nápisem SEPTA. Před sebou měl rovnou a prázdnou ulici. „Kdo je Marvin?“

„Marvin je vedoucí gangu Duševní cihelna,“ doplnila Natalie, „je...“

Do auta něco zezadu narazilo. Natalie poskočila dopředu a zapřela se rukama, aby nenarazila hlavou do skla. Gentry zaklel a obrátil se, aby se podíval. Zadní okno předvedlo obrovský chladič městského autobusu. Zrychloval, aby do nich znovu narazil. „Drž se!“ zařval Gentry a přidupl plyn. Autobus znovu tůukl do zadního nárazníku, pak začalo malé auto vítězit.

Gentry vyhnal Pinto na osmdesát pět kilometrů, poskakoval na kamenném povrchu a kolejích. I přes zavřená okna vnímal hukot diesellového motoru, jak velké vozidlo řadilo a nabíralo rychlost. „A sakra,“ vydechl Gentry. Blok před ním zacouval nákladák před nějaký obchod a zatarasil ulici. Gentryho napadlo, že sjede na pravý chodník, pak spatřil nějakého staříka, který se hrabal v popelnici, a prudce odbočil doleva. Zadek auta se ve smyku odrazil od obrubníku. Podle zvuku hádal, že se při první srážce uvolnil blatník a teď ho vlečou za sebou. Po obou stranách svítila okna čínácků. Pravý obrubník lemovaly staré vraky aut.

„Pořád se blíží!“ křičela Natalie.

Gentry zkontroloval zpětné zrcátko a spatřil, jak velký autobus odbočil a vyskočil na chodník. Srazil dva zákazy parkování a schránku na dopisy, pak zrychlil a za ním se zvedl oblak diesellových výparů. Gentry spatřil malý zářez na širokém předním blatníku. „No to mě podrž,“ vydechl.

Ulice končila pod kopcem křižovatkou ve tvaru písmene „T“, před nimi se tyčil zasněžený násep kolejí, táhly se tam prázdné pozemky a skladiště. Gentry strhl volant doleva, zaslechl, jak upadl zadní blatník a čtyřválcový motor řve jako o život.

„Mohou nás dohonit?“ vydechla Natalie, když se autobus objevil za rohem, přešel po náspu a vrátil se zpět na silnici. Gentry spatřil, jak řidič v khaki narovnal velký volant, v uličce za ním číhaly další postavy.

„Nedohoní nás, jestli neuděláme nějakou hloupost,“ odpověděl. Úzká ulice zahýbala před opuštěnou továrnou doprava, pokračovala padesát metrů z kopce mezi prázdnými domy a pozemky a končila u kolejí na vysokém náspu. Nespatřili žádnou značku, která by je upozornila na slepou ulici.

„Jako třeba teď?“ zeptala se Natalie.

„Jo.“ Gentry zabrzdil, Pinto se zastavilo smykem.

Věděl, že auto nezdolá desetimetrový zaneřáděný svah. Vlevo spatřili prázdnou cihlovou budovu, vysokou bránu a dvacetimetrový plot, který odděloval parkoviště od ulice. Napadlo ho, že auto možná bránu porazí, ale věřil, že parkoviště jejich situaci nezachrání. Vpravo se táhla řada prázdných jednopatrových domů se zatlučenými okny a nápisy na dveřích. Na východě mizela úzká ulička.

Za zády se jim objevil autobus a začal klesat z kopce. Řidič přeřadil a vozidlo zařvalo jako postřelené zvíře.

„Honem ven!“ zařval Gentry. Chytil Nataliiin kufr, dívka vzala tašku s fotoaparátem. Zamířili doprava, do úzké uličky. Autobus se hnál silnou rychlostí a narazil do Pinta z levé zadní strany. Menší vozidlo se obrátilo, objevily se kusy

kovu, prasklo zadní sklo a autobus se odrazil doleva. Pravá kola se zaryla do náspu, vozidlo se málem převrátilo a zahořela brzdová světla. Autobus prorazil řetězový plot a zastavil se v zamrzlém blátě parkoviště. Řidič přeřadil a autobus zacouval přes zničený plot a narazil do dveří spolujezdce malého Pinta. Tlačil pronajaté auto, dokud nenarazilo na obrubník nějakých šest metrů od uličky, odkud scénu pozoroval Gentry s Natalií. Pinto narazilo na požární hydrant a s kovovým zvukem se obrátilo. Ze zlomeného hydrantu vystříkla voda, ale noční vzduch naplnil pach benzínu.

„To je noční můra,“ vydechla Natalie.

Gentry si uvědomil, že vyndal Ruger a drží ho v pravé ruce. Zavrtěl hlavou a vrátil zbraň do kapsy kabátu. Autobus znovu přeřadil a zajel doprostřed ulice. Vlekl za sebou kusy chromu, vypouštěl dieselové výpary. Gentry zatáhl Natalii do čtyři stopy široké uličky.

„Kdo to je?“ zašeptala Natalie.

„Nevím.“ Gentry poprvé uvěřil, že lidské bytosti jsou schopné věcí, které prožili Saul s Natalií. Vzpomněl si, jak četl před lety Exorcista a pochopil knězovo nadšení, když byl svědkem síly, která pocházela od démona. Existence démona podporovala, možná dokazovala existenci Boha, o kterém kněz pochyboval. Ale co dokazovala tato neskutečná řada událostí? Lidskou perversnost? Dokonalé parapsychologické schopnosti, které lidem patřily od nepaměti?

„Zastavuje,“ upozornila ho Natalie. Autobus zacouval k náspu a rychle se obrátil, aby zamířil zpět do kopce.

„Možná je po všem,“ vydechl Gentry a objal roztřesenou ženu po svém boku. „Ať se stane cokoliv, ten prokletý autobus se na nás nedostane.“

Autobus měl dveře na druhé straně, ale oba zaslechli zasyčení stlačeného vzduchu. Gentry rozeznal v bledém vnitřním osvětlení siluety cestujících, kteří směřovali dopředu a dozadu. Co si asi mysleli, když je vypustili po tak šílené cestě? Co teď dělal řidič? Gentry rozeznal za volantem jen vysoký stín. Pak si všiml, že se sedm cestujících pohybuje opatrně, tři směřují dopředu, čtyři dozadu. Pohybovali se jako obrnou postižení, jako špatně vedené loutky. Jeden popošel, ostatní čekali, pak popošel další. Stařík vpředu upadl na všechny čtyři a zamířil k uličce. Jako by očíhával silnici.

„Ach, můj ty bože,“ vydechla Natalie.

Utíkali úzkou uličkou, přeskakovali odpadky, odřeli si ruce a ramena o cihly. Gentry si uvědomil, že pořád nese v levé ruce Nataliin kufr, pravou svírá její dlaň. Na konci uličky se zvedalo rezavé pletivo. Za zády zaslechli těžké zvířecí dýchání, v úzkém vchodu se objevila nějaká postava. Gentry pustil Natalii, vzal kufr a uvolnil pletivo.

Ocitli se na další ulici. Vpravo končila, ale nalevo klesala z kopce, pod železniční nadjezd a pokračovala k severu kolem osvětlených domů. Gentry se obrátil doleva a utíkal. Než se dostali k rozbitému chodníku, Natalie ho předhlonila. Za jejich zády někdo šplhal přes pletivo. Gentry se podíval přes rameno a spatřil bělovlasého muže v obleku, jak se škrábe přes betonové panely jako šílený dobrman. Vyndal z kapsy Ruger a rozběhl se.

Pod železničním mostem byl led. Natalie tam doběhla jako první. Gentry spatřil, jak jí podjely nohy, a zaslechl, jak upadla. Stačil zpomalit, ale obrátil se a klesl na jedno koleno.

„Natalie!“

„Jsem v pořádku.“

Zamířil po hlasu a pomohl jí vstát. „Nechám tady tvůj kufr,“ oznámil jí.

Hrubě se zasmála. „Jdeme.“ Vykročili ze tmy na ulici, kterou lemovala zaparkovaná auta, většinou vraky. Vypálené budovy se míchaly s domy, kde hořela za okny světla. Chyběly tady pouliční lampy. Gentry slyšel, jak z kopce běží další kroky, slyšel ozvenu pod železničním přejezdem. Když postava těžce dopadla, neozval se křik ani kletby, jen škrábání o led a kámen.

„Tady,“ zvolal Gentry a tlačil Natalii do kopce k prvnímu rozsvícenému domu ve vzdálenosti třiceti metrů.

Když se dostali ke třem schodům přede dveřmi, těžce oddychoval a potácel se. Obrátil se a hlídal, zatímco Natalie bouchala na dveře a volala o pomoc. Tmavá silueta na chvíli poodhrnula závěs, ale nikdo nepřišel otevřít. „Prosím!“ křičela Natalie.

„Natalie,“ oslovil ji Gentry. Muž v roztrhaném a špinavém obleku se k nim blížil, měl před sebou posledních deset metrů. Ve světle jediného okna Gentry rozeznal vytřeštěné bílé oči a rozštělená ústa, po bradě a na límec stékaly sliny. Gentry zamířil Ruger, zatáhl a připravil kohoutek. Pak ho povolil a sklonil zbraň. „Sakra, to ne,“ vydechl a připravil se na mužův útok.

Útočník narazil Gentrymu plnou rychlostí do ramena, vyletěl do vzduchu a přistál na zádech chodníku pod schody. Zaslechli nepříjemný zvuk, mužova hlava odskočila. Gentry se předklonil a starý muž znovu vyskočil. Rozcuchané vlasy mu slepila krev, zaútočil Gentrymu na krk, umělé zuby cvakaly. Šerif ho zvedl za klopky a odhodil ho na ulici. Nechal ho upadnout. Muž dopadl, převrátil se, vyrazil nelidské zavrčení, zasmál se a vyskočil na nohy. Znovu zaútočil. Gentry ho srazil hlavní Rugeru. Tělo zůstalo ležet tváří k zemi, celé se chvělo.

Gentry se posadil na dolní schod a sklonil hlavu mezi kolena. Natalie kopala a bušila do dveří. „Prosím, pusťte nás dovnitř!“

„Jsem policista!“ zařval Gentry z posledních sil. „Pusťte nás.“ Dveře zůstaly zamčené.

Pod mostem se ozvaly další kroky. „Bože,“ vydechl Gentry, „já myslel... Saul říkal... Oberst mohl... kontrolovat jen jednoho.“

Ze stínů pod mostem vyplula postava vysoké ženy. Utíkala jen v punčocháčích, v pravé ruce držela nějaký ostrý předmět.

„Pojď,“ promluvil Gentry. Urazili nějakých deset metrů do kopce, když zaslechli za zatáčkou řev městského autobusu. Reflektory na levé straně ulice se odrazily od cihlových domů.

Gentry hledal nějakou uličku, prázdné staveniště, cokoliv. Ale našel jen pevnou fasádu činžáků, která se táhla třicet metrů až k železničnímu mostu. „Zpátky dolů!“ zařval. „Přes násep ke kolejm.“ Obrátil se právě ve chvíli, kdy vysoká blondýnka v punčochách přeběhla poslední tři metry a narazila do něj. Svalili se k zemi, váleli se po mokré ulici a Gentry

upustil Ruger. Snažil se udržet její hlavu a cvakající zuby od krku, snažil se ji zvládnout. Byla velmi silná. Obrátila hlavu a kousla ho do levé ruky. Gentry ji chtěl udeřit pěstí do čelisti, ale sklonila hlavu a náraz ztlumila vlastní lebkou. Gentry ji odstrčil, snažil se rozhodnout, jak ji vyřadit z činnosti, aniž by jí zůstalo nějaké zranění. V tu chvíli zvedla pravou ruku a Gentry ucítil mrazivý šok. Nedokázal se pohnout a jen sledoval, jak nůžky klesají podruhé. Natáhla ruku, aby zasadila třetí ránu a Gentry švihl pěstí. Kdyby rána dopadla, urazila jí hlavu. Ale nedopadla.

Blondýnka odskočila o dva kroky a zvedla nůžky do výšky očí. V tu chvíli ji Natalie udeřila do hlavy taškou s fotoaparátem. Žena se svezla k zemi a Gentry se vyškrábal na jedno koleno. Levý bok a ruka mu hořely. Ozval se řev a reflektory blížícího se autobusu je přimrazily svým pohledem. Gentry hledal Ruger, věděl, že tam musí někde být.

Autobus byl nějakých patnáct metrů od nich a pořád zrychloval.

Natalie sebrala pistoli. Odhodila tašku s fotoaparátem, rozkročila se, sevřela zbraň oběma rukama a čtyřikrát vypálila, jak ji to Gentry učil.

„Nel!“ zařval Gentry, když první kulka roztránila reflektor. Druhá rozbila široké přední sklo kousek vedle řidiče. Zpětný náraz zvedl Natalii ruce, takže další kulky směřovaly moc nahoru.

Gentry sebral tašku s fotoaparátem a odvrátil Natalii k obrubníku a schodům domu. Autobus strhl řízení vlevo a zamířil k nim. Odrazil se od schodů, vyšlehl jiskry, pravé kolo tiše převálcovalo blondýnku v bezvědomí. Natalie a Gentry se odtáhli, autobus najel na led, obrátil se o devadesát stupňů a pokračoval k železničnímu mostu. Ozval se nářek kovu a dřeva.

„Ted!“ vydechl Gentry a rozběhli se k náspu. Gentry se krčil, levou ruku si tiskl k boku.

Dieselový motor řval, řidič řadil, kužel reflektoru ozářil podjezd. Zadní kola autobusu se točila, zachytila se a znovu uklouzla. Povolila dřevěná vzpěra a objevil se zadek autobusu. Gentry s Natalií doběhli k náspu a začali šplhat po zmrzlém svahu. Gentrymu se omotal kolem kotníku rezavý drát a strhl ho k zemi. Na chvíli se ocitl v kuželu světla šíleného reflektoru a podíval se dolů. Spatřil rozřezaný kabát, díru a krev, která mu stékala na pokousanou dlaň. Podíval se přes rameno, Natalie ho vzala za pravou ruku a pomohla mu vstát. „Dej mi ten Ruger,“ vyzval ji.

Autobus couval do kopce.

„Tu bouchačku.“

Natalie mu pistoli podala právě ve chvíli, kdy řidič zařadil na jedničku. Obě těla na ulici byla úplně placatá. „Dělej!“ pobídl ji Gentry. Natalie se obrátila a začala šplhat. Používala ruce. Gentry ji následoval. Ještě nebyli ani v polovině, když narazili na plot.

Autobus rychle nabral rychlost, řadil, jeho řev se odrazil od cihlových budov. Reflektor zamířil vzhůru a osvětlil Gentryho s Natalií, kteří se ocitli uprostřed svahu.

Plot byl zdola neviditelný. Byl propadlý a zmuchlaný, připomínal harmoniku. Natalie se chytla za kus kovu. Gentry uvolnil drát z její nohavice, zaslechl trhání látky a postrčil dívku do kopce. Udělala čtyři kroky a zastavila se. Znovu se chytla. Gentry se otočil, opřel chodidla o svah a zvedl Ruger. Městský autobus byl téměř stejně dlouhý jako násep. Gentryho omezoval kabát. Sundal si ho, obrátil se bokem a zvedl Ruger. Cítil jak má slabé paže.

Autobus převálcovával těla, přeřadil, poskočil na neviditelném chodníku, aby se nezaryl do chladné půdy, a začal stoupat do kopce.

Gentry spustil ruce, aby neminul, až bude střílet z kopce. Od zasněženého úbočí se odrazilo světlo a ozářilo řidiče. Byla to žena. Na sobě khaki, vytřeštěné oči.

Oni... on... stejně ji nenechají žít, napadlo Gentryho a vystřelil poslední dvě nábojnice. Přímě před řidičem se objevily dvě praskliny, přední sklo prasklo a změnilo se v prach. Gentry se otočil a utíkal. Když ho autobus nabral, byl tři metry od Natalie. Chladič ho srazil a odhodil k obloze jako malé dítě. Dopadl na levý bok, ucítil Natalii, zůstal ležet na chladných kolejkách a díval se.

Autobus se dostal nějaké dva metry od vrcholu náspu, ztratil oporu a sklouzl zpět. Reflektor jezdil sem tam jako šílená baterka. Zadní blatník narazil na silnici, ozval se těžký zvuk, dlouhý autobus se pokusil postavit, přední část se zvedla o třicet stupňů, pak se vozidlo pomalu svezlo doprava a málem se převrátilo. Zůstalo ležet na boku, kola se otáčela.

„Nehýbej se,“ zašeptala Natalie, ale Gentry se snažil postavit na nohy. Podíval se dolů a málem se rozesmál, když spatřil ve studené dlani Ruger. Chtěl ho ukrýt do kapsy, ale zjistil, že už nemá ani kabát ani sako, takže si ho zastrčil za pásek kalhot.

Natalie ho zvedla. „Co uděláme?“ zeptala se tiše.

Gentry se snažil sjednotit myšlenky. „Počkáme na poldy, na požárníky. Na sanitky,“ odvětil. Věděl, že je ten nápad špatný, ale byl tak unavený, že nad tím nepřemýšlel.

V dalších oknech se rozsvítila světla, ale nikdo se neobjevil. Gentry se několik dlouhých a chladných minut opíral o Natalii. Začalo sněžit. Po sanitkách ani vidu.

Pod nimi se ozval dutý zvuk a postranní okno autobusu se zvedlo a dopadlo na zem. Objevily se tři postavy, které lezly po kovové mrtvole autobusu jako mohutní pavouci.

Gentry a Natalie mlčeli, jen se obrátili a rychle se rozběhli po kolejkách. Když upadl, ucítil vytrvalý hukot. Natalie ho zvedla a nutila ho k běhu. Zaslechl vzdálené kroky.

„Tam!“ vydechla Natalie. „Tam. Vím, kde jsme.“

Gentry otevřel oči a spatřil dvoupatrový dům schovaný mezi prázdnými pozemky. V desítce oken hořela světla.

Klopýtl a svezl se z prudkého svahu. Pravou nohu mu roztrhlo něco ostrého. Těžce se postavil a pomohl Natalii. Kolem nich se s hukotem prohnal vlak.

Na verandě spatřil lidi. Pokřikovaly na ně černošské hlasy. Gentry spatřil dva mladíky s puškami. Začal lovit Ruger, ale prsty odmítly sevřít držadlo.

Natalie mluvila naléhavě. Gentry zavřel na chvíli oči, jen co se mu vrátí síla.

Když se zhroutil, zachytily ho silné ruce.
Dvacet šest - Germantown
Pondělí, 29. prosinec 1980

Natalie se na Roba chodila dívat celé pondělí. Byl v horečkách, nevěděl, kde je, a chvílemi mluvil ze spaní. V noci ležela vedle něj a dávala pozor, aby se neopřela o zalepená žebra či zavázanou levou ruku. Jakmile usnul, zvedl pravou ruku a něžně ji pohládl po vlasech.

Když se v neděli večer vpotáceli dveřmi Společenského domu, Marvin Gayle se netvářil moc vesele.

„Kdo je ten tlustej kámoš, baby?“ zavolal Marvin ze schodů. Po bocích mu stáli Leroy a Calvin, v ruce drželi pušky s upilovanými hlavněmi.

„To je šerif Rob Gentry,“ odpověděla Natalie a okamžitě zalitovala, že ho představila jako zástupce zákona. „Je raněný.“

„To vidím, baby. Proč ho nevemeš k bílej do nemocnice?“

„Někdo po nás jde, Marvine. Pusťte nás dovnitř.“ Natalie věděla, že jestli se dostane k charismatickému vůdci gangu, vyslechne ji. Většinu víkendu strávila ve Společenském domě. Byla tam v sobotu večer, když se rozkřiklo, že zabili Monka a Lionela. Na Marvinovu žádost je doprovodila a vyfotografovala rozsekaná těla. Pak se odpotácela za roh a tiše zvracela. Marvin jí později prozradil, že Monk měl u sebe fotografii Melanie Fullerové, ukazoval ji pasivním členům v okolí a snažil se starou dámu vypátrat. Teď ji u něj nenašli. Když to vyslechla, naskočila jí husí kůže.

K velkému překvapení na vraždy neodpověděla ani policie, ani zprávy. Nebyli žádní svědci, jen George, vyděšený patnáctiletý chlapec, který utekl. A George nemluvil s nikým jiným, jen s Duševní cihelnou. Gang mlčel. Dvě znetvořená těla zabalili do sprchových závěsů a ukryli v mrazáku ve sklepe budovy Louise Taylora. Monk bydlel sám v opuštěném domě kousek od Pastorius Street. Lionel žil s matkou na Bringham Street, ale stará žena byla většinu času v alkoholickém opojení, takže ho nebude pár dní postrádat.

„Nejdřív vyřídíme toho svináka, co to udělal, pak to řeknem poldům a televizi,“ prohlásil Marvin v sobotu pozdě v noci.

„Když to řeknem teď, nebude tu místo, abysme se votočili.“ Gang dodržoval příkazy. Natalie s nimi zůstala celé nedělní odpoledne, znovu a znovu jim vyprávěla o schopnostech Melanie Fullerové, pak naslouchala jejich válečným plánům. Plány byly jednoduché - najdou tu Fullerovou a tu „bílou vobludu“ a oba je zabijou.

V neděli v noci hustě pršelo. Natalie stála na chodníku, podpírala zhrouceného Roba Gentryho a prosila: „Jdou po nás.“

Marvin pokynul levou rukou. Louis, Leroy a jeden člen gangu, kterého Natalie nepoznala, seskočili z verandy a zmizeli v noci. „Kdo po tobě de, baby?“

„Nevím, lidé.“

„Jsou pod voodoo jako ta bílá vobluda?“

„Ano.“

„Dělá to ta samá stará ženská?“

„Možná. Nevím. Ale Rob je zraněný. A jdou po nás ti lidé. Pusť nás dovnitř. Prosím.“

Marvin ji pozoroval těma chladnýma, krásně modrýma očima, pak ustoupil a pokynul jim, ať vejdou. K matraci ve sklepe museli Gentryho odnést. Natalie chtěla zavolat doktora nebo sanitku, ale Marvin zavrtil hlavou. „Ne-ne, baby. Máme tu dvě mrtvolky a nikomu to neřeknem, dokud nenajdem tu voodoo dámu. Nemůžem sem přitáhnout poldy kvůli tvému zraněnému kámošovi. Seženem Jacksona.“

Jackson byl Georgeův třicetiletý nevlastní bratr, tichý a schopný muž s ustupujícími vlasy, který pracoval jako lékař ve Vietnamu a vystudoval dva a půl roku medicínu. Dorazil s modrým batohem plným obvazů, injekčních stříkaček a léků.

„Dvě zlomená žebra,“ poznamenal tiše, když Gentryho prohlédl. „Hluboká rána tady, ale nezlomila žebra. Půl palce dolů, jeden a půl palce hlubší, a je po něm na vnitřní krvácení. Někdo mu žvejkal ruku. Zřejmě votřes mozku. Nevím bez rentgenu. Dávej bacha, ať na něm můžu dělat.“ Zastavil krvácení, očistil a zavázal hlubší rány, zalepil zlomená žebra a dal Gentrymu injekci kvůli kousnutí, které mu ochromilo levou ruku. Pak mu zlomil pod nosem nějakou kapsli a šerif se okamžitě probudil. „Kolik prstů?“

„Tři,“ odpověděl Gentry. „Kde to sakra jsem?“

Rozmlouvali několik minut. To stačilo, aby Jackson určil že se nejedná o těžký otřes mozku. Dal Gentrymu další injekci a nechal ho usnout. „Bude v pořádku. Přijdu se zítra mrknout.“

„Proč jsi nedodělal lékařskou fakultu?“ zeptala se Natalie a začervenala se.

Jackson pokrčil rameny. „Moc keců. Místo toho jsem se vrátil sem. Každých pár hodin ho probud.“

Probouzela Gentryho každých devadesát minut. Ležel za závěsem, v rohu sklepení, kam ho Marvin uložil. Když ho probudila naposledy a Gentry ji pohládl po vlasech, náramkové hodinky ukazovaly 4:38.

„Kolem se fláká banda divnejch lidí,“ ohlásil Leroy. Tucet členů gangu seděl kolem kuchyňského stolu, na pultě, opírali se o skříně a zdi. Gentry spal do dvou odpoledne, když se probudil, měl hrozný hlad. Ve čtyři se sešla válečná rada, Gentry jedl a ukusoval čínské jídlo, za které zaplatil jednomu z mladších členů, aby ho přinesl. Natalie byla jedinou ženou kromě Marvinovy tiché přítelkyně Kary.

„Jaký divný lidi?“ zeptal se Gentry s plnou pusou vepřového Moo-Shu.

Leroy se podíval na Marvinu, dostal souhlas a odpověděl: „Divný bílý poldové. Chlupatý. Jako ty, vole.“

„V uniformách?“ zeptal se Gentry. Stál u pultu, zalepená žebra a obvazy ještě zvětšily jeho postavu.

„Teda ne,“ ohradil se Leroy. „Sou v civilu. Pěkně jemný sviňáci. Černý kalhoty, bundy, ty špičatý boty Florsheim. Pěkně se míchaj do okolí. He.“

„Kde jsou?“

Odpověděl Marvin: „Člověče, sou všude. Pár neoznačených dodávek na Brighthurst, telefonní auták v ulici kousek od Greene a Queen stojí už dva dni. Mezi kostelem a náma čekaj čtyři neoznačený auta a dvanáct lidí. Celá tlupa se jich fláká po prvním patře pár domů na Queen a Germantown.“

„Kolik dohromady?“ zeptal se Gentry.

„Tak čtyřicet. Možná padesát.“

„Dělají v osmihodinových směnách?“

„Jo. Ty lidi si myslej, že sou neviditelný. Seděj u prádelny na Ashmead. V tom bloku sou jen voni. Choděj sem a tam, jako by makali pro Bethlehem Steel, člověče. Jeden maník jenom běhá sem a tam a nosí jim koblihy.“

„Policie z Philadelphie?“

Vysoký a hubený chlapec jménem Calvin se zasmál. „Hovno, to teda ne, člověče. Místní poldové nosej obleky, bílý ponožky a ortopedický boty... samý takový sračky.“

„Kromě toho,“ připojil se Marvin, „je jich trochu moc. Kdyby naběhli všichni poldové z vražd, narkotik a mravnostního, na ulici jich padesát nevyleze. Musej to být narkopoldové vod federálů nebo něco takovýho.“

„Nebo FBI,“ navrhl Gentry. Roztržitě si protřel levý spánek. Natalie si všimla, jak se zachvěl bolestí.

„Jo.“ Marvinovy oči se na chvíli rozostřily, přemýšlel. „Může bejt. Nechápu to, člověče. Proč tolik? Napadlo mě, že dou po Zigovi a Muhammedovi a těch vrazích ale to voní zas ne, na to, kdo zabil pár negrů, z vysoka serou. Možná dou po tej voodoo dámě a tej bílej vobludě. Možný, baby?“

„Může být,“ připustila Natalie. „Ale je to komplikovanější...“

„Jak to?“

Gentry přešel ke stolu, horní polovinu těla měl úplně strnulou. Levou, zavázanou ruku položil na stůl. „Jsou tu další, co mají... tu voodoo sílu,“ poznamenal. Je tady jeden chlap, co se ukrývá někde ve městě. Stejnou mají i některý lidi nahoře. Probíhá tady náká válka.“

„Člověče, tu tvou výslovnost žeru,“ zasmál se Leroy a napodobil Gentryho pomalou mluvu. „Probíhá tady náká váálka.“

„I mně se líbí váš slang,“ potvrdil Gentry.

Leroy se postavil a divoce se zamračil. „Co to kecáš, člověče?“

„Říká, abys držel zobák, Leroy,“ upozornil ho Marvin tiše. „Poslechni.“ Obrátil se ke Gentrymu. „Dobrá, pane šerif, vyprávějte mi vo tom... chlapovi, co se skrejš. Je bílej?“

„Jo.“

„Ty paka, co po něm jdou, jsou bílí?“

„Jo.“

„Další paka, co v tom jedou. Jsou bílí?“

„Hm-hm.“

„Tím chci říct, jestli sou to stejný kurvouši jako ta voodoo ženská a ta bílá vobluda?“

„Ano.“

Marvin vzdychl. „To je dobrý.“ Sáhl do velké kapsy u bundy, vyndal Gentryho Ruger a s hlasitým pink ho položil na stůl. „Nosíte pěkně velký železo, pane šerif. Napadlo vás někdy, že do něj naládujete kulky?“

Gentry se pro zbraň nenatáhl. „Další nábojnice mám v kufru.“

„Kde máš kufr, člověče? Jestli v tom rozsekaným Pintu, pak je v tahu.“

„Marvin se vrátil do té uličky pro mou tašku,“ doplnila Natalie. „Byla pryč. Stejně tak vrak tvého půjčeného auta. I autobus.“

„Autobus?“ Gentry zvedl obočí tak vysoko, až sebou musel trhnout a sklonit hlavu. „Autobus zmizel? Za jak dlouho ses tam vrátil potom, kdy jsme přišli?“

„Šest hodin,“ odvětil Leroy.

„Musíme věřit tady tej holce, že vás honil velkej a zlej městskej autobus,“ řekl Marvin. „Tvrdí, že ste ho museli vodstřelit. Možná se vodplížil do křoví a tam zdechnul, pane šerif.“

„Šest hodin,“ zopakoval Gentry a opřel se o ledničku. „Zprávy? Už to musí bejt v místní síti.“

„Žádné zprávy,“ odmítla Natalie. „Nic pro televizi. Ani článkuček ve Philadelphia Inquirer.“

„Ježíši Kriste,“ zašeptal Gentry. „Na to, aby to ukryli tak rychle, musej mít hrozně dlouhý prsty. Museli tam umřít... nejmně čtyři lidi.“

„Jo, člověče a SEPTA sou nasraný,“ doplnil Calvin. Hovořil o dopravní společnosti. „Radím ti, nejezdi veřejnou dopravou. Zabíjení autobusů starou SEPTU vážně dost sere.“ Calvin se rozesmál tak hlasitě, že málem spadl ze židle.

„A kde máš ten kufr, člověče?“ zeptal se Marvin.

Gentry se probral z myšlenek. „Nechal jsem ho v Cheltenham Arms. Pokoj tři sta deset. Ale zaplatil jsem jen jednu noc. Už ho určitě sebrali.“

Marvin se obrátil. „Taylore, ty makáš ve starým Chicken Arms. Dostaneš se do jejich skladu, vole?“

„Jasně, vole.“ Taylorovi bylo sedmnáct, možná osmnáct a jeho vyhublý obličej zdobily tmavé jizvy od akné.

„Může to bejt nebezpečný,“ upozornil ho Gentry. „Možná tam vůbec nebude. A jestli, nejspíš ho budou hlídat.“

„Náký voodoo chlupatý?“ zeptal se Marvin.

„A další.“

„Taylore,“ pokračoval Marvin. Byl to rozkaz. Chlapec se zakřenil, seskočil z pultu a zmizel.

„Musíme probrat ještě jiný věci,“ pokračoval Marvin. „Bílý lidi se můžou odsunout.“

Natalie a Gentry stáli na malé zadní verandě Společenského domu a sledovali jak blednou zbytky zimního světla a snáší

se noc. Viděli na velký pozemek, kde se válely rozbité a zasněžené cihly, vzadu spatřili dva domy k demolici. Petrolejové lampy v několika špinavých oknech dokazovaly, že tam ještě někdo bydlí. Byla hrozná zima. Ve vzdálenosti jednoho bloku vířil sníh kolem poslední funkční lampy.

„Tak tady zůstaneme?“ zeptala se Natalie.

Gentry se na ni podíval. Místo bundy si přehodil přes ramena armádní pokrývku takže byla vidět jen jeho hlava. „Pro dnešní noc to bude nejlepší,“ souhlasil. „Možná nejsme mezi přáteli, ale máme společného nepřítele.“

„Marvin Gayle je chytrý,“ podotkla Natalie.

„Jako hodinky,“ souhlasil Gentry.

„Proč myslíš, že marný život s nějakým gangem?“

Gentry pozoroval špinavý soumrak. „Když jsem chodil v Chicagu do školy, musel jsem s městskými gangy pracovat. Pár jejich vůdců byli pitomci - jeden byl psychopat - ale většinou to byli hodně inteligentní lidé. Hod' alfa osobnost do uzavřeného systému a brzy se vyšplhá na vrchol žebříku, který zosobňuje moc. Tady je to místní gang.“

„Co je to alfa osobnost?“

Gentry se zasmál, ale pak ztichl a dotkl se žeber. „Studenti pozorují při výzkumu zvířecího chování hierarchii skupiny a vedoucího kozla, vrabce nebo vlka pojmenují jako alfa muže. Nechci být sexistou, tak mluvím o osobnosti. Občas mě napadne, že diskriminace a další hloupý společenský zábrany rodí množství alfa osobností. Možná je to určitý proces přírodního výběru, kterým etnické a kulturní skupiny potvrdí své místo v nefér společnosti.“

Natalie se natáhla a dotkla se jeho paže pod pokrývkou. „Víš, Robe, na staromládeneckého šerifa máš zajímavé nápady.“

Gentry sklonil hlavu. „Ty nápady nejsou nijak originální. Podobný věci přednesl Saul Laski ve své knize Patologie násilí. Hovořil o tom, jak utlačované a zvláštní společnosti často vyprodukují neskutečné válečníky, pokud na tom závisí jejich národní a kulturní přežití... jakási řada specializovaných alfa osobností. Určitým zvráceným způsobem se tento popis hodí i na Hitlera.“

Na Nataliině víčku přistála sněhová vločka. Zamrkala. „Myslíš, že je Saul ještě naživu?“

„Logika mi říká, že není,“ přiznal Gentry. Když se odpoledne probudil, dlouze jí vyprávěl o posledních dnech. Teď si přitáhl pokrývku a opřel zavinutou ruku o olámané zábradlí. „Ale pořád,“ pokračoval, „nepřestávám věřit, že naživu je. Někde.“

„A někdo ho dostal?“

„Jo. Jestli se mu nepodařilo úplně zmizet. Ale potom by nás varoval.“

„Jak?“ zeptala se Natalie. „Ty i já jsme poslali zprávu, kterou někdo vymazal. Jak by se mohl Saul přes ně dostat, když jsme to nedokázali my? A zvláště pak, jestli je na útěku?“

„Dobrá připomínka,“ přiznal Gentry. Natalie se zachvěla. Gentry se k ní naklonil a vzal ji pod pokrývku. „Přemýšlíš o včerejšku?“ zeptal se.

Přikývla. Kdykoliv si nebyla jistá, vzpomněla si, jak jí Anthony Harod pronikl do vědomí, a celé tělo se jí roztřásl, jako by si vybavila brutální znásilnění. Ve skutečnosti to brutální znásilnění bylo.

„Už je po všem,“ řekl, „už tě nedostanou.“

„Ale pořád tady někde čekají,“ zašeptala Natalie.

„Ano. Což je další důvod, proč se dnes nepokusíme zmizet z Philadelphie.“

„A ty si pořád nemyslíš, že to byl... Harod... kdo vzal ten autobus... kdo je za námi poslal?“

„Nevím, jak by to dokázal,“ poznamenal Gentry. „Když jsme odcházeli, ten chlap byl vážně v bezvědomí. Mohl se probrat za deset minut, ale nebyl ve stavu, kdy mohl provádět svou duševní gymnastiku. Kromě toho, netvrdila jsi, že se ti zdálo, že Používá svou... voodoo sílu... jen na ženy?“

„Ano, ale to byl jen pocit, když... když byl...“

„Věř pocitům,“ upozornil ji Gentry. „Ten, co na nás včera v noci Použil ty lidi, byl zvyklý i na muže.“

„Pokud to nebyl Anthony Harod, kdo potom?“ Už byla tma. Ve městě se ozvala siréna. Pouliční lampy, špatně osvětlená okna, světlo mnoha rtuťových lamp, které se odráželo od nízkých mraků. Natalii to připadalo neskutečné, jako by nemělo světlo do kaňonů ze špinavých cihel, rezavého kovu a tmy přístup.

„Nevím,“ řekl Gentry. „Ale vím, že teď se musíme schovat a přežít. Včerejšek přinesl jen jedinou dobrou věc. Když teď o tom přemýšlím, jsem si jistý, že ať po nás šel kdokoliv, chtěl nás tady zadržet, ale nechtěl nás zabít... alespoň nechtěl zabít tebe.“

Natalie otevřela překvapeně ústa. „Jak to můžeš říct? Podívej, co udělali! Autobus... ti lidé... podívej, co udělali tobě.“

„Jo,“ souhlasil Gentry, „ale přemýšlej o tom, jak to mohli vyřešit mnohem snadněji.“

„Jak?“ Když tu otázku vyslovila, už věděla, co jí řekne.

„Když nás viděli a pronásledovali,“ začal Gentry, „mohli nás rovnou ovládnout. Měl jsem celou dobu zbraň. Mohli mě přinutit, abych ji proti tobě obrátil a potom zabil sebe.“

Natalie se zachvěla. Gentry ji objal pravou rukou. Natalie řekla: „Takže si myslíš, že nás doopravdy nechtěli zabít?“

„Je to jedna možnost,“ poznamenal Gentry a najednou se zarazil.

Natalie cítila, že to ani nechce domyslet. „A jaká je ta druhá?“ naléhala.

Gentry našpulil rty a nepřesvědčivě se usmál. „Ta druhá možnost - a všechno pro ní hovoří - je, že mají jistotu, že neutečeme, a jen si s náma pohrávají.“

Za zády se jim rozletěly dveře a Natalie nadskočila. Byl to Leroy. „Hele, Marvin říká, ať dete dál. Taylor se vrátil a přinesl ti tašku, člověče. Louis je zpátky a má nějaké zprávy. Von a George a ostatní zjistili, kde bydlí ta voodoo ženská, vystopovali ji a čekali, až usne, a dostali ji, člověče. I tu bílou vobludu.“

Natalie cítila, jak jí buší srdce. „Co myslíš tím, že ji dostali?“

Leroy se zašklebil. „Sejmulí je. Louis podříznuł tej starej voodoo ženskéj krk, když spala. George a Setch, ty dostali nožem tu bílou vobludu. Deset, dvanáctkrát, člověče. Rozřezali ho na kusy, ty vole. Ten zmrđ už nikoho z Duševní cihelny nedostane.“

Natalie a Gentry si vyměnili pohledy a sledovali Leroye do domu, odkud se linuly zvuky oslavy.

Louis Solarz byl podsaditý člověk se světlou kůží a velkýma, výraznýma očima. Seděl v čele kuchyňského stolu, zatímco mu Kara a další mladá žena čistily a zavazovaly krk. Přední část žluté košile měl potřísněnou krví.

„Co se ti stalo s krkem, člověče?“ zeptal se Marvin. Šéf gangu právě sešel dolů. „Myslel sem, žeš říkal, že si jí podříz krk.“

Louis nadšeně přikývl, zkusil promluvit, zachrptěl a zkusil to ještě jednou. Ozval se hrubý šepot. „Jo. Jasně. Ta bílá vobluda mě řízla, než sem ho dostal.“ Kara mu odstrčila ruku od rány a umístila obvaz.

Marvin se opřel o stůl. „To nechápu, člověče. Říkáš, žeš dostal tu voodoo ženskou, když spala, ale ten zmrđ měl čas tě říznout. Kde je sakra George a Setch?“

„Pořád tam, vole.“

„Sou v pořádku?“

„Jo, sou v pořádku. George chtěl tomu vobludákovi uříznout hlavu, ale Setch řek, ať počká.“

„Na co?“ zeptal se Marvin.

„Na tebe, vole.“

Natalie a Gentry stáli v zadní řadě. Natalie se obrátila k Robovi s tázavým výrazem. Gentry pokrčil rameny.

Marvin zkřížil ruce a zavzdychal. „Dobrá, ještě to zvopakuj, Louisi. Celý popořadě.“

Louis se dotkl zavázaného krku. „Bolí to.“

„Mluv!“ vyštěkl Marvin.

„Dobrá, dobrá. George, Setch a já jsme mluvili s různějma lidma a už sme mysleli, že je po všem, nikdo nic neviděl, chápete? A pak sme byli na Germantown a vona zrovna vylezla z toho kšeftu na rohu Wister.“

„Samovo potraviny?“ zeptal se Calvin.

„Jo, ty,“ souhlasil Louis a zašklebil se. „Voodoo ženská vosobně.“

„Poznal jsi jí z mé fotografie?“ zeptala se Natalie. Všichni se k ní obrátili a Louis jí zpražil pohledem. Natalii napadlo, že ženy mají zůstat na válečné radě zticha. Odkáslala si a pokračovala: „Pomohla moje fotografie?“

„Jo, ta fotka,“ zašeptal Louis chraplavě. „Ale ta bílá vobluda byla s ní.“

„Víš jistě že to byl von?“ vyštěkl Leroy.

„Jo, jasně,“ potvrdil Louis. „A George už ho viděl předtím, vzpomínáš. Vychrtlej blud, dlouhý, mastný vlasy. Divný voči. Kolik bludů tady chodí se starou ženskou, aby to nebyla ta voodoo ženská a ten její pablud?“

Pětadvacet lidí v místnosti se hlasitě zasmálo. Natalii napadlo, že se snaží uvolnit.

„Pokračuj,“ vyzval ho Marvin.

„Sledovali sme je, vole. Zalezli do jednoho starýho domu. Šli sme za nima, vole. Setch povídá, že de pro tebe, ale já řek, zjistíme, vo co kráčí. George vyšplhal na strom a viděl, jak ta voodoo ženská spí. Já řek, dem na to. Setch řek dobře, otevřel zámek a vlezli sme dovnitř.“

„Kde je ten dům?“ zeptal se Marvin.

„To ti ukážu, vole.“

„Řekni mi to,“ vyštěkl Marvin a chytil Louise za límec.

Silnější chlapec zakňoural a chytil se za krk. „Na Queen Lane, vole, nedaleko avenue. Ukážu ti to, vole. Setch a George tam čekají.“

„Dovyprávěj to,“ vyzval ho Marvin tiše.

„Šli sme potichu,“ pokračoval Louis. „Byly čtyři hodiny, víš? Ale ta voodoo ženská spala nahoře v pokoji se samejma panenkama...“

„Panenky?“

„Jo, něco jako dětskej pokoj, chápeš? Ale úplně nespala, jako kdyby byla nadopovaná, chápeš?“

„V tranzu,“ doplnila Natalie.

Louis se na ni podíval. „Jo. Náak tak.“

„Co potom?“ vyzvídal Gentry.

Louis se na všechny zašklebil. „Pak jsem jí podříznuł krk, vole.“

„Je mrtvá?“ zeptal se Leroy.

Louis se začal ještě víc šklebit. „Ale jo. Je mrtvá.“

„A co ta bílá vobluda?“ naléhal Marvin.

„Setch, George a já jsme ho našli v kuchyni. Vostřil si tam to svoje dlouhý vostří.“

„Kosu?“ navrhla Natalie.

„Jo,“ souhlasil Louis. „A měl nůž, chápete? Tím mě říznul, než jsme mu ho vzali. Pak ho Setch a George bodli. Dobrá práce. Podřízli mu ten jeho blbej krk, vole.“

„Je mrtvej?“

„Jo.“

„Určitě?“

„Kurva, že jo. Myslíš, že nevíme, když je někdo mrtvej, vole?“

Marvin na Louise jen zíral. Jeho zvláštní modré oči se típyly. „Ten zmrđ sejmul pět dobrejch bratrů, Louisi.

Muhammed měl sto devadesát centů, ty pako. Jak jste ho ty, Setch a malej George tak snadno dostali?“

Louis pokrčil rameny. „To nevím, vole. Když byla ta voodoo ženská mrtvá, žádná vobluda z něj nezbyla. Jenom vychrtlej malej běloch. Když ho Setch podřezával, brečel.“

Marvin zavrtěl hlavou. „Nevím, člověče. Vypadá to nák moc snadný. A co chlupatý?“

Louis na něj zíral. „Hele, vole,“ promluvil nakonec, „Setch řek, ať tě hned dotáhnu. Chceš je vidět nebo ne?“

„Jo,“ souhlasil Marvin, „jo.“

„Nikam nepůjdeš,“ prohlásil Gentry.

„Co tím myslíš, že nikam nepůjdu?“ zeptala se Natalie. „Marvin chce fotky.“

„Na to, co Marvin chce, z vysoka seru,“ vyhrkl Gentry. „Zůstaneš tady.“

Byli v prvním patře, ukrývali se za závěsem. Celý gang byl dole. Gentry si vzal nahoru kufr a převlékal se do manšestrových kalhot a svetru. Natalie spatřila, jak mu obvazy na žebrech prosakuje krev. „Jsi zraněný,“ namítla.

„Neměl bys tam chodit ani ty.“

„Musím se ujistit, že je ta Fullerová mrtvá.“

„Já to chci taky vidět...“

„Ne.“ Gentry si přetáhl přes svetr péřovou vestu a obrátil se k dívce. „Natalie...“ zvedl velkou ruku a jemně se dotkl její tváře. „Prosím. Jsi... jsi pro mě moc důležitá.“

Natalie se k němu přitiskla, dávala pozor, aby se neotřela o jeho bok. Zvedla tvář a políbila ho. Pak si opřela obličej o vlněný svetr a zašeptala: „I ty jsi pro mě důležitý, Robe.“

„Dobrá. Vráťm se, jakmile zjistím, co se děje.“

„Ale obrázky...“

„Vezmu tvůj Nikon souhlas?“

„Dobrá, ale necítím se dobře, když...“

„Podívej,“ promluvil Gentry a přešel na jižanský přízvuk, „tenhle Marvin není žádný hlupák. Nebude riskovat.“

„Tak neriskuj ani ty.“

„Ne, paní. Musím jít.“ Přitiskl ji k sobě, dlouze ji políbil, až zapomněla na jeho žebra, objala ho a pevně sevřela.

Z okna prvního poschodí sledovala, jak skupina odchází. Louis, Marvin, Leroy, vysoký mladík jménem Calvin, starší člen gangu Trout se smutnou tváří, dvojčata, která neznala, a Jackson. Bývalý vojenský medik se objevil, když se skupina začala chystat k odchodu. Kromě Louise, Gentryho a Jacksona byli všichni ozbrojeni. Calvin a Leroy nesli pod kabátem pušky s upilovanou hlavní, Trout měl dlouhou dvaadvacítku a dvojčata nesla malé, laciné pistole, které Rob označil za Speciálky sobotní noci. Gentry požádal Marvina o svůj Ruger, ale šéf gangu se zasmál, zbraň nabíl a zastrčil si ji do kapsy vlastní armádní bundy. Jak odcházeli, Gentry vzhledl a zamával jí Nikonem.

Natalie seděla na matraci v rohu a snažila se neplakat. V duchu probírala všechny možnosti a cesty. Jestli byla Melanie Fullerová mrtvá, možná dokážou odejít. Možná. Ale co autority, o kterých mluvil Rob? A Oberst?

A co Anthony Harod? Když si vzpomněla na ještěří oči toho malého sviňáka, zvedl se jí žaludek. Vzpomínka na strach a nenávisť k ženám, které vycitila během pár minut jeho nadvlády, ji vyvedla z míry žaludek. Měla mu rozkopat ten hnusný obličej, dokud měla šanci.

Zvuk na schodech ji přinutil vyskočit.

Někdo stoupal po tmavých schodech. V prvním patře byla jen ona. Službu dostal Taylor, někteří odešli varovat další členy, z přízemí se ozýval smích. Člověk na schodech se opatrně sunul ke světlu a Natalie spatřila bílou ruku a bledou tvář.

Rychle se rozhlédla. Nahoře nezustaly žádné zbraně. Přeběhla ke kulečnickovému stolu, na který svítila jediná visací lampa, zvedla kulečnickové tágo a potězkala ho, aby našla těžiště. Sevřela ho oběma rukama a zeptala se: „Kdo je to?“

„Jenom já.“ Do světla vkročil Bill Woods, kněz, který měl řídit Společenský dům. „Promiňte, jestli jsem vás vyděsil.“

Natalie se uvolnila, ale tágo neodložila. „Myslela jsem, že jste pryč.“

Slabý muž se opřel o stůl a začal si hrát s bílou koulí. „Ach, celé odpoledne jsem pobíhal sem a tam. Víte, kam odešli Marvin a ostatní chlapi?“

„Ne.“

Woods zavrtěl hlavou a upravil si tlusté brýle. „Tyto děti trpí hroznou diskriminací a vykořisťováním. Věděla jste, že u mladistvých černochů v této oblasti je devadesátiprocentní nezaměstnanost?“

„Ne,“ přiznala Natalie. Obešla stůl, aby se držela od hubeného muže co nejdál, ale cítila jen palčivou touhu komunikovat.

„Ach, ano,“ potvrdil Woods. „Obchody a sklady podél avenue patří hlavně bílým. Především židům. Už tady nebydlí, ale kontrolují zbytky obchodu. Nic nového.“

„Co tím myslíte?“ zeptala se Natalie. Přemýšlela, jestli už Rob a skupina dorazili na místo. Jestli mrtvá žena nebyla Melanie Fullerová, co Rob udělá?

„Myslím tím židy,“ vysvětlil Woods. Posadil se na okraj kulečnickového stolu a upravil si nohavice kalhot. Dotkl se malého knírku, chlupatá černá linka připomínala nervózní housenku usazenou pod jeho nosem. „Židovské vykořisťování utlačovaných má v amerických městech dlouhou historii. Vy jste černoška, slečno Prestonová. Musíte to chápat.“

„Nevím, o čem mi to tady vyprávíte,“ upozornila ho Natalie. V tu chvíli před domem něco explodovalo a místnost se rozhoupala.

„Můj ty bože!“ vykřikl Woods a Natalie se rozběhla k jednomu oknu.

U obrubníku hořela dvě opuštěná auta. Plameny šlehaly deset metrů do vzduchu a ozářily prázdné pozemky, opuštěné domy a železniční násep na severu. Tucet členů gangu utíkal k přednímu chodníku, křičeli, mávali puškami a zbraněmi.

„Raději se vrátím do Střediska mládeže a zavolám požárníky,“ řekl Woods. „Telefon nefungoval, když jsem...“ Natalie se otočila, aby zjistila, proč kněz utichl. Woods zíral na postavu stojící na schodech, přesně na hranici světla. Byl to hubený, vyhladovělý mladík oblečený v roztrhané a špinavé armádní bundě. Vyhublé tváře mu žhnuly, dlouhé splepené vlasy padaly přes oči tak hluboké, až se zdálo, že si vypálily cestu do jeho lebky. Měl dokořán otevřená ústa a Natalie spatřila pahýl jazyku, který poskakoval jako malé růžové a znetvořené zvíře ve tmavé noře. Svíral kosu (byla vyšší než on), když popošel, jeho stín dopadl vysoko na špinavou zeď.

„Ty sem nepatříš,“ začal reverend Bill Woods. Kosa zasvištěla a opsala oblouk. Woodsova hlava neupadla. Tělo se začalo hroutit, hlava visela na kusech tkáně a zbytku páteře. Ozvala se tichá rána, na látkový povrch kulečnickového stolu vystříkla krev a zamířila do nejbližší díry. Tichá postava s dlouhými vlasy vytrhla kosu z těla a obrátila se k Natalii.

Když Woods pronesl svá poslední absurdní slova, Natalie rozbila tágem okno. Na všech oknech byly kovové mříže. Hlasitě vykřikla. Vlastní hysterie ji vyvedla z míry natolik, že se znovu vzpamatovala. Vlastní výkřiky pohltily plameny a řev venku. Nikdo se na ni ani nepodíval.

Obrátila tágo těžší stranou od těla a rozběhla se ke stolu. Postava s kosou se otočila vpravo. Natalie zamířila doprava, udržovala mezi nimi stůl a podívala se ke schodům. Neexistoval způsob, jak doběhnout včas. Měla slabé nohy, bála se, že se zhroutí na zem. Řvala, křičela o pomoc, vyrazila těžkým tágem a ucítila vlnu adrenalinu. Dlouhovlasá noční můra se rychle odsunula doprava. Natalie popošla, stůl mezi nimi, přiblížila se ke schodišti. Postava zvedla kosu, rozbila stínítko visací lampy a rozhoupala žárovku.

Natalie zaslechla kapání vody. Sklonila hlavu a zjistila, že je to krev, která stříká z krku mrtvolky na stůl. Jak se dívala, krev se zastavila. Rozhoupané světlo vrhalo podivuhodné stíny na zeď a měnilo barvu krve - od rudé a zelené až po černou a šedou. Každé zhrounutí přineslo novou barvu. Postava za stolem vyskočila a Natalie vykřikla. Chlapec jakoby proletěl přes kulečnickový stůl, kosa opsala široký oblouk.

Vyskočila, přikrčila se, použila tágo jako kopí a zabodla ho tmavé postavě do těla. Chlapec se zhroutil. Silnější strana tága narazila na zem, Natalie klesla na jedno koleno a tágo se změnilo ve skokanskou tyč, která postavu přehodila na druhou stranu.

Chlapec přistál s buchnutím na zádech a záutočil ji kosou na nohy. Ostří zarachtalo na prknech. Natalie vyskočila, ostří ji minulo o půl metru a dívka se rozběhla ke schodům. Stín vyskočil na nohy.

Hodila na něj tágo, zaslechla náraz a už nečekala. Schody brala po třech. Za zády zaslechla těžké kroky.

Vrazila do chodby, odrazila se od Kary v kuchyňských dveřích a utíkala dál.

„Kam to sakra běžíš, holka?“ zvolala Kara.

„Utíkej!“

V kuchyňských dveřích se objevila násada kosy a udeřila Karu mezi oči. Krásná žena se zhroutila bez jediného zvuku, hlavou narazila do trouby. Natalie proběhla zadními dveřmi, přeskočila zábradlí, dopadla na zmrzlou zem, vstala, a když se za ní rozletěly dveře, už utíkala pryč.

Běžela chladným nočním vzduchem přes pustiny za Společenský dům, jako smůla černou uličkou na širokou ulici a dalším průchodem. Za zády slyšela těžké kroky. Blížily se. Vnímala těžký dech, zvířecí funění.

Sklonila hlavu a utíkala.

Dvacet sedm - Germantown

Neděle, 28. prosinec 1980

V neděli večer mířili zpět do Chestnut Hills Inn a Tony Harod vnímal Colbena s Keplerem jen vzdáleně. Harod seděl zhroucený na zadním sedadle auta a držel pytlík s ledem. Jeho pozornost se zaostřovala a rozostřovala, jezdila na vlnách bolesti, které trýznily jeho hlavu a krk. Nevěděl, proč se tam Joseph Kepler objevil, nevěděl, odkud se vzal.

„Jestli se zeptáte mě, je to pěkný průser,“ prohlásil Kepler.

„Jo,“ souhlasil Colben, „ale neříkejte, že se vám to nelíbilo. Viděl jste výraz cestujících, když řidič přidupnul plyn?“

Colben ze sebe vyrazil dětský smích.

„Teď tady máme tři mrtvé civily, pět raněných a rozsekaný autobus. Máme co vysvětlovat.“

„Haines to zvládne,“ upozornil ho Colben. „Žádný problém. Couvali jsme až nahoru, vzpomínáte?“

„Myslím, že to Barentovi neudělá moc velkou radost.“

„Barent se může jít bodnout.“

Harod zasténal a otevřel oči. Byla tma, ulice téměř prázdné. Každé poskočení na dláždění nebo tramvajových kolejích zvedlo vlnu bolesti v jeho lebce. Chtěl něco říct, ale zjistil, že má moc tlustý a neohrabaný jazyk. Znovu zavřel oči.

„...hlavní bylo je udržet v bezpečné zóně,“ říkal Colben.

„A co kdybychom tam nebyli jako záloha my?“

„My tam byli. Myslíte, že nechám něco důležitého na tom hlupákovi na zadním sedadle?“

Harod nechal zavřené oči a přemýšlel, o kom to mluví.

Znovu se ozval Keplerův hlas. „Jste si jistý, že ty dva Používá starouš?“

„Willi Borden?“ zeptal se Colben. „Ne, ale jsme si jistí u toho žida. A s jistotou víme, že ti dva toho žida znají. Barent si myslí, že ten skopčák chce něco víc, než vylekat Traska.“

„Proč by vůbec Borden po Traskovi šel?“

Colben se znovu zasmál. „Starý Nieman poslal pár instalatérů do Německa, aby Bordena vyřídili. Skončili v pytlích a vidíte, co se Traskovi stalo.“

„A proč je tady Borden? Aby dostal tu starou ženskou?“

„Kdo to má sakra vědět? Všichni ty starý důchodci jsou blázni jako ze cvokhauzu.“

„Víte, kde Borden je?“

„Myslíte, že kdybychom to věděli, budeme tady takhle poskakovat? Barent říká, že ta bába Fullerová je nejlepší návnada, jakou máme. Ale mě už to čekání sakra unavuje. Udržet to před místními poldama a městskými autoritami je pěkná práce.“

„Zvláště potom, když používáte městské autobusy,“ doplnil Kepler.

„Jasně, že používáme,“ souhlasil Colben a oba se zasmáli.

Marie Chenová překvapeně vzhledla. Tonyho Haroda nesl Colben a muž, kterého neznala. Vstoupili do obývacího pokoje hotelového apartmá. „Váš šéf si dneska ukousl víc, než dokázal sníst,“ prohlásil Colben, uvolnil Harodovu paži a nechal ho klesnout na pohovku.

Harod se snažil vstát, zakymácel se a znovu dopadl do polštářů.

„Co se stalo?“ zeptala se Marie Chenová.

„Chudáčka Tonyho chytil žárlivý přítel v ložnici své vyvolené,“ zasmál se Colben.

„Nechali jsme ho zkontrolovat u doktora na oddělení,“ řekl ten druhý muž, který trochu připomínal Charltona Hestona.

„Myslí, že má možná mírný otřes mozku, ale nic vážného.“

„Musíme zpátky,“ prohlásil Colben. „Když teď váš pan Harod poslal tuto část operace, ve městě vypukne peklo.“

Ukázal na Marii Chenovou. „Dohlédněte na to, ať se v deset ráno dostaví do velitelského vozu. Chápete to?“

Marie Chenová neodpověděla, na tváři neutrální výraz. Colben spokojeně zavrčel a oba muži odešli.

Harod si vzpomínal jen na části večera. Věděl, že opakovaně zvracel v malé koupelně, vzpomínal, jak ho Marie Chenová něžně svlékla, vzpomínal na chladné pokrývky na těle. V noci mu někdo dával studené obklady na čelo. Jednou se probudil a našel Marii Chenovou v posteli vedle sebe, hnědá kůže, bílá podprsenka a kalhotky. Natáhl k ní ruku, ucítil závat a na pár vteřin zavřel znovu oči.

Probudil se v sedm hodin ráno s největší kocovinou svého života. Zatápal po Marii Chenové, nenašel ji a se zasténáním se posadil. Seděl na okraji postele a přemýšlel, který je to hotel na Sunset Strip. Pak si vzpomněl, co se stalo. „Ach, Kriste,“ vydechl.

Pětačtyřicet minut se sprchoval a holil. Byl si jistý, že ho každý rychlejší pohyb pošle k zemi, a nechtěl se plazit po čtyřech.

Když přešel v oranžovém županu do obývacího pokoje, vstoupila Marie Chenová.

„Dobré ráno,“ pozdravila.

„I hovno.“

„Je krásné ráno.“

„Seru na něj.“

„Přinesla jsem z kavárny snídani. Nedáme si něco k jídlu?“

„Proč nezavřeš zobák?“

Marie Chenová se usmála a položila bílé sáčky na pult na druhé straně pokoje. Zalovila v peněžence a vytáhla automatický Browning. „Tony, poslouchejte, ještě jednou vám navrhuji společnou snídani. Jestli řeknete jenom jednu sprostěárnu... nebo jen trochu zavrčíte... vystřelím celý zásobník do ledničky. Ten hluk vám zřejmě na zdraví moc nepřidá.“

Harod na ni jen zíral. „To by ses neopovážila.“

Marie Chenová natáhla kohoutek, zamířila na ledničku, přivřela oči a odvrátila hlavu.

„Počkej!“ vykřikl Harod.

„Dáte si se mnou něco k snídani?“

Harod si přiložil dlaně ke spánkům a začal si masírovat hlavu. „S radostí,“ dodal nakonec.

Marie přinesla čtyři plastické šálky. Když dojedli vejce, slaninu a studenou kaši, dali si druhý šálek kávy.

„Dal bych deset tisíc dolarů, abych se dozvěděl, kdo mě praštil,“ prohlásil Harod.

Marie Chenová vytáhla Harodovu šekovou knížku a pero značky Cross, kterým podepisoval smlouvy. „Jmenuje se šerif Bobby Joe Gentry. Pochází z Charlestonu. Barent věří, že sem přijel za tou holkou, a ta holka je tady kvůli Melanii Fullerové. Všichni mají něco společného s Willim.“

Harod odložil šálek a cípem županu otřel rozlitou kávu. „Jak to sakra víš?“

„Prozradil mi to Joseph.“

„Kdo je sakra Joseph?“

„Ach, ach,“ vydechla Marie Chenová a ukázala na ledničku.

„Kdo je ten Joseph?“

„Joseph Kepler.“

„Kepler. Myslel jsem, že se mi o něm zdálo. Co tady sakra Kepler dělá?“

„Pan Barent ho včera poslal,“ odpověděla Marie Chenová. „Když Hainesovi muži poslali zprávu, že šerif s tou holkou utíkají, byl s panem Colbenem před hotelem. Pan Barent nechtěl, aby odešli. Pan Colben Použil ten autobus jako první.“

„Ten co?“

Marie Chenová mu to vysvětlila.

„Do prdele, fantastický,“ dodal Harod. Zavřel oči a pomalu si masíroval hlavu. „Ten přiblížený polda mi udělal bouli, jako má Warren Beatty svý ego. Čím mě to kurva buchnul?“

„Pěstí.“
„I hovno?“
„I hovno,“ souhlasila Marie Chenová.
Harod otevřel oči. „A to's všechno slyšela od toho hemeroida J. P. Keplera? Strávila jsi s ním noc?“
„Šli jsme dnes ráno s Josephem běhat.“
„Bydlí tady?“
„Pokoj 1010. Vedle Hainese a pana Colbena.“
Harod se postavil, vyrovnal rovnováhu a zamířil ke koupelně.
Marie Chenová řekla: „Pan Colben vás chce vidět v deset hodin ráno v řídícím voze.“
Harod se usmál vrátil se pro automat a dodal: „Řekni mu, ať si políbí prdel.“

Zvonění začalo v 10:13. V 10:15:30 se Tony Harod posadil a zvedl sluchátko. „Jo?“
„Harode, kurva, pojďte dolů.“
„Chucku, vy?“
„Jo.“
„Polibte mi prdel, Chucku.“

Druhý telefonát toho večera vzala Marie Chenová. Harod se právě oblékl na večeri.
„Věřím, že to vezmete, Tony,“ promluvila.
Harod vzal sluchátko. „Jo, co je?“
„Myslím, že to budete chtít vidět,“ prohlásil Kepler.
„Co?“
„Šerif, se kterým jste včera tančil, se dal do pohybu.“
„Jo, kde?“
„Dostavte se do řidičeho vozu a my vám ho ukážeme.“
„Můžete mi poslat sakra nějaký auto?“
„Jeden z agentů v hotelu vás sem odveze.“
„Jo,“ souhlasil Harod. „Podívejte, ať ten blb neuteče. Musím si s ním něco vyřídit.“
„Pak raději hněte kostrou,“ dodal Kepler.

Když Harod vstoupil do nacpané řidičí místnosti venku byla tma a hustě sněžilo. Kepler se nakláněl k jedné obrazovce, ale teď vzhledl. „Dobrý večer, Tony, slečno Chenová.“
„Kde je sakra ten blbej polda?“ vyštěkl Harod.
Kepler ukázal na monitor, který předváděl dům Anne Bishopové a prázdnou ulici. „Přišli po Queen Lane kolem Modrého týmu. Asi před dvaceti minutami.“
„Kde je teď?“
„Nevíme. Colbenovi muži je nedokázali sledovat.“
„Nedokázali je sledovat?“ zopakoval Harod. „Ježíši Kriste. Colben musí mít v oblasti třicet, možná čtyřicet agentů...“
„Téměř sto,“ přerušil ho Kepler. „Washington poslal dnes ráno posily.“
„Stovka blbejch agentů a nedokážou sledovat tlustýho bílýho poldu v ghettu plným černejch dršek?“
Několik mužů u obrazovek nesouhlasně vzhledlo a Kepler pokynul Harodovi a Marii Chenové do Colbenovy kanceláře.
Když zavřel dveře, začal: „Zlatý tým dostal příkaz sledovat šerifa i mladé černochoy, kteří ho doprovázeli. Ale Zlatý tým nedokázal příkazy splnit, protože se jim rozbilo auto.“
„Co to sakra znamená?“
„Někdo prořízl falešnému nákladáku AT and T, kde seděli, pneumatiky,“ doplnil Kepler.
Harod se zasmál. „Proč je nesledovali pěšky?“
Kepler se opřel o Colbenovu židli a složil ruce na plochem břiše. „Za prvé, protože směna Zlatého týmu byla úplně bílá, takže věřili, že budou moc nápadní. Za druhé, měli příkaz neopouštět nákladák.“
„A proč?“
Kepler se nepatrně usmál. „Je to ošklivá čtvrt. Colben a ostatní se báli, že jim seberou auto.“
Harod zařval smíchy. Konečně promluvil: „A kde je chudák Chucky, co?“
Kepler ukázal na vysílačku na severní zdi kanceláře. Slyšeli šum a hukot. „Je ve své helikoptěře.“
„No,“ podotkl Harod, založil si ruce a zamračil se, „chci se podívat, jak ten blbej šerif vypadá.“
Kepler zmáčkl tlačítko interkomu a něco zašeptal. Za třicet vteřin se rozsvítila obrazovka a ukázala záznam Gentryho a ostatních. Světelné čočky předvedly scénu v zelenobílé mlze, ale Harod mezi mladými černochoy rozeznal těžkého muže. Spodní okraj obrazovky zdobily bílé číslice, kódy a digitální čas.
„Brzy ho znovu uvidím,“ zašeptal Harod.
„Máme tam pěší tým, dohlíží,“ pokračoval Kepler. „A jsme si jistí, že se celá skupina vrátí do střediska, kde se gang schází.“
Náhle se rozeřvalo rádio a Kepler přidal hlasitost. Hlas Charlese Colbena ječel nadšením. „Červený velitel na hrad. Červený velitel na hrad. Máme požár na ulici vedle SD-1. Opakuji, máme... ne, dva požáry... na ulici vedle SD-1.“
„Co je SD-1?“ zeptala se Marie Chenová.
„Společenský dům,“ doplnil Kepler a přehodil kanály na obrazovce. „Velký starý dům, kde gang sídlí. Charles mu říká Sviští díra jedna.“ Obrazovka ukázala plameny ze vzdálenosti půl bloku. Kamera zřejmě sídlila v zaparkovaném vozidle u

obrubníku. Obrazovka předvedla dvě hořící auta a hořící stěnu, která oslnila obraz, dokud někdo neupravil čočky. Světlo odhalilo tmavé postavy, které vybíhaly z domu a mávaly zbraněmi. Kepler zapnul audio. „... ach... negativní, Červený veliteli. Tady Zelený tým vedle SD-1. Žádný vetřelec.“

„No, sakra práce,“ zaklel Colbenův hlas. „Vemte Žlutý a Zelený do oblasti. Fialový, přichází někdo ze severu?“

„Negativní, Červený veliteli.“

„Hrad, jste na příjmu?“

„Souhlas, Červený veliteli,“ ozval se znužený hlas agenta v kontrolní místnosti.

„Vezměte dodávku LP, co jsme použili včera a uduste ten oheň, než se do toho zaplete město.“

„Co je dodávka LP?“ zeptal se Harod Kepler.

„Lékařská pohotovost, Colben ji přitáhl z New Yorku. To je jeden důvod, proč stojí operace dvě stě tisíc dolarů na den.“

Harod zavrtěl hlavou. „Stovka federálních poldů. Helikoptéra. Dodávky. Vše, abychom zahnali do rohu dva starý lidi, který už nemají ani zuby.“

„Možná nemají,“ připustil Kepler, opřel si nohy o Colbenův stůl a udělal si pohodlí, „ale nejméně jeden z nich pořád ještě kouše.“

Harod a Marie Chenová se obrátili na židlích, aby sledovali představení.

Colben svolal na devátou hodinu v úterý ráno konferenci, která se konala ve výšce šestnácti set metrů. Harod předvedl svou nechuť, ale přesto do helikoptéry nastoupil. Kepler a Marie Chenová se na sebe usmáli, oba se ještě červenali po devítikilometrovém běhu přes Chestnut Hill. Richard Haines seděl na sedadle druhého pilota, Colbenův neutrální pilot měl za leteckými brýlemi prázdný výraz. Colben si otočil sedadlo a podíval se na trojici na zadní lavici. Helikoptéra zamířila k jihu, k řece a Fairmontskému parku, k východu přes dálnici, pak severně a západně, zpět k Germantownu.

„Nevíme, co včera v noci znamenal ten boj gangů,“ začal Colben. „Jeden svišť střílel na druhého. Možná je v tom Willi, nebo ta stará bába. Ale rostoucí číslo obětí přivedlo Barenta k rozhodnutí. Dal nám povolení. Operace probíhá.“

„Skvělé,“ vydechl Harod, „protože já dnes večer zničím.“

„Nesouhlas,“ upozornil ho Colben. „Máme osmačtyřicet hodin, abychom spláchli vašeho přítele Williho. Pak se zaměříme na tu svini Fullerovou.“

„Ani nevíte, jestli tady Willi je,“ namítl Harod. „Já pořád věřím, že je mrtvej.“

Colben zavrtěl hlavou a namířil na Haroda ukazováček. „Ne, tomu nevěříte. Stejně jako my víte, že tady ten sviňák někde pobíhá a něco chystá. Nevíme, jestli s ním ta Fullerová spolupracuje, ale ve čtvrtek ráno už na tom nesejde.“

„Proč čekat tak dlouho?“ zeptal se Kepler. „Je tady Harod. Vaši lidé jsou na místech.“

Colben pokrčil rameny. „Barent chce použít toho žida. Jestli Willi skočí na návnadu, okamžitě na to jdeme. Jestli ne, žida odstraníme, sejmem tu starou ženskou a uvidíme, co se stane.“

„Jakej zase žid?“ zeptal se Tony Harod.

„Jeden ze starých poskoků vašeho přítele Williho,“ doplnil Colben. „Barent předvedl svůj výcvik za 29,95 dolaru a chce ho poslat na toho starého skopčáka.“

„Přestaňte o něm mluvit jako o mým příteli,“ vyštěkl Harod.

„Jasně,“ přikývl Colben, „vyhovuje vám váš šéf?“

„Nechte toho, vy dva,“ vyzval je Kepler bez jakýchkoliv emocí. „Vysvětlete Harodovi náš plán.“

Colben se naklonil a řekl něco pilotovi. Vznášeli se nějakých patnáct set metrů nad hnědými a šedými geometrickými tvary Germantownu. „Ve čtvrtek ráno uzavřeme celou oblast,“ začal Colben. „Nikdo se nedostane dovnitř ani ven. Tu Fullerovou přesně lokalizujeme. Většinou tráví noc v té barabizně Grumblethorpe na Germantown avenue. Haines povede taktický tým a násilím vniknou dovnitř. Agenti se postarají o tu Bishopovou a toho kluka, kterého Používá. Melanii Fullerovou nechají. Ta patří vám, Tony.“

Harod si založil ruce a podíval se na prázdné ulice pod sebou. „Co potom?“

„Pak se jí zbavíte.“

„A jak?“

„Prostě tak, Harode. Barent tvrdí, že dokážete Použít, koho chcete. Ale musíte to udělat osobně.“

„Proč já?“

„Proto, Harode. Proto.“

„Myslel jsem, že ji budete chtít vyslechnout.“

Promluvil Kepler: „Zvažovali jsme to, ale pan Barent rozhodl, že důležitější je tu ženu neutralizovat. Skutečným cílem je vytáhnout z úkrytu toho starce.“

Harod si okusoval nehet na palci a pozoroval střechy pod sebou. „A co když neuspěju... nezbavím se jí?“

Colben se usmál. „Pak ji dostaneme ven a klub má prázdné místo. Nikomu to srdce nezlomí, Harode.“

„Ale pořád musíme vyzkoušet toho žida,“ pokračoval Kepler. „Nevíme, co to může přinést.“

„Kdy to spadne?“ zeptal se Harod.

Colben se podíval na hodinky. „Už to začalo,“ odvětil a pokynul pilotovi, aby s helikoptérou klesl níž. „Chcete se podívat, co se děje?“

Dvacet osm - Melanie

Měli jsme tichý víkend.

V neděli nám Anne připravila dobrou večeři. Plněné hovězí plátky byly dobré, ale zdálo se mi, že jídlo převaňuje. Upíjeli jsme společně čaj z nejlepších keramických šálků a Vincent uklízel ze stolu. Představila jsem si, jak můj Wedgewood

chytá v Charlestonu prach a ucítila píchnutí ztráty a stesk po domově.

Přestože mě zajímala ta fotografie, byla jsem moc unavená a neposlala ten večer Vincenta ven. Mohlo to počkat.

Důležitější byly hlasy v dětském pokoji. Každý večer byly jasnější, pomalu jsem jim začínala rozumět. Když jsem minulý večer vykoukala Vincenta, ještě než jsem si šla lehnout, dokázala jsem rozdělit šepot na jednotlivé diskrétní hlasy. Byly alespoň tři - chlapec a dvě dívky. Slyšet dětské hlasy ve dvě století starém dětském pokoji nebylo nijak zvláštní.

V neděli večer jsem se vrátila s Anne a Vincentem po deváté hodině do Grumblethorpe. Nedaleko kvílely sirény. Když jsem zabezpečila dveře a okenice, nechala jsem Anne v salóнку, Vincenta v kuchyni a odešla jsem nahoru. Byla chladná noc. Zalezla jsem si pod pokrývky a sledovala, jak v temném pokoji svítí topení. Oči velké figuríny odrážely světlo, zbytky vlasů žhnuly oranžovou barvou.

Hlasy byly jasné.

V pondělí jsem poslala Vincenta ven.

Nechtěla jsem ho poslat ve dne, byla to špatná čtvrt. Ale potřebovala jsem se něco dozvědět o té fotografii.

Vincent měl u sebe nůž a revolver, který jsem si půjčila od řidiče taxíku v Atlantě. Několik hodin se krčil na roztrhaném zadním sedadle opuštěného auta a sledoval, jak kolem procházejí barevní výrostci. Jednou vrazil dovnitř nějaký opilec zarostlý obličej a něco zařval, ale Vincent otevřel pusku a zasyčel a opilec rychle zmizel.

Konečně spatřil člověka, kterého jsme poznali. Třetího chlapce, mladíka, který v sobotu večer utekl. Procházel se s nějakým podsaditým mládencem a jedním starším hochem. Vincent jim dal jeden blok náskok, pak se vydal za nimi. Minuli dům staré Anne a pokračovali k jihu, kde metro vytvořilo umělý kaňon. Od východu k západu se táhla úzká ulička a tři chlapci vstoupili do opuštěné budovy. Stavba působila jako zvláštní karikatura začarovaného domu. Z rovného převisu klesaly čtyři nestejně sloupy, okna s prohnílymi překlady, zbytky železného plotu oddělovaly pozemek plný zmrzlého plevelu a rezatých plechovek. Okna v přízemí byla zatlučená prkny, přes hlavní dveře visel řetěz. Ale chlapci přešli k oknu do suterénu, kde byly ohnuté mříže a rozbité sklo. Vklouzli dovnitř.

Vincent odběhl do čtyř bloků vzdáleného domu, kde žila Anne. Přinutila jsem ho sebrat velký péřový polštář z její postele, nacpat ho do velkého batohu a utíkat zpět k budově. Byl to šedivý, unavený den. Z nízkých mraků se snášely sněhové vločky. Vzduch páchl výfukovými plyny a starými doutníky. Téměř nulová doprava. Když Vincent prostrčil batoh rozbitým oknem a vklouzl dovnitř, prohnal se kolem vlak.

Chlapci byli ve druhém patře, krčili se v kroužku mezi kusy omítky a loužemi ledové vody. Okna byla rozbitá a prohnílym stropem byla vidět šedá obloha. Každý centimetr zdi pokrývaly nápisy. Trojice chlapců klečela jako by se modlili k bílému prášku, který bublal ve lžičkách nad jediným hořákem. Měli vyhrnuté levé rukávy, přes bicepsy pevně stažené gumové pásky. Na špinavých hadrech před nimi se válely injekční stříkačky. Podívala jsem se Vincentovým očima a pochopila, že jde o svátost - nejsvatější svátost černošské moderní církve zoufalství.

Dva z chlapců vzhledli a spatřili Vincenta, který vylezl z úkrytu a před sebou držel polštář jako štít. Mladý chlapec - ten, který v sobotu v noci utekl - začal křičet, ale Vincent ho střelil do otevřené pusy. Začalo sněžit peří, byl cítit pach ohořelé látky. Starší chlapec se otočil a pokusil se utéct po kolenou. Plížil se po kusech omítky. Vincent dvakrát vystřelil. První rána ho trefila do břicha, druhá minula. Chlapec se svalil, chytil se za břicho a kroutil se jako mořský tvor vyvržený na nepřátelský břeh. Vincent mu přitlačil polštář k vyděšené tváři, přitiskl pistoli a znovu vystřelil. Poslední výkop nohy a pohyb se zastavil.

Vincent zvedl revolver a obrátil se ke třetímu chlapci. Zůstal ten podsaditý. Pořád klečel na místě, stříkačku nad levou rukou, vytřeštěné oči. Na jeho tlustém černém obličejí se objevil výraz náboženské bázně a úcty.

Vincent zastrčil pistoli do kapsy bundy a otevřel dlouhý nůž. Chlapec se pohnul - velmi pomalu - jako by se pohyboval pod vodou. Vincent ho kopl do čela, skočil na něj a klekl mu na hrud': stříkačka dopadla na špinavou podlahu. Vincent mu vrazil špičaté ostří do krku, kousek vpravo od ohryzku.

V tu chvíli jsem si uvědomila, že mám problém. Spotřebovala jsem většinu energie, abych držela Vincenta na uzdě.

Tohoto chlapce jsem potřebovala, aby mi něco řekl o fotografii. Kdo ji přivezl do Philadelphie, jak se dostala k barevné lůze, k čemu ji potřebovali. Ale Vincent nedokázal otázky vyslovit. Napadlo mě Použít přímo toho chlapce, ale teď to vypadalo nepravděpodobné. Použít člověka, kterého jste nikdy neviděli, je možné. Obtížné, ale možné. Několikrát jsem to provedla, ale Použila jsem vycvičeného nohsleda, který posloužil jako instrument prvního kontaktu. Bylo to obtížné ze dvou důvodů: za prvé, je velmi obtížné, téměř nemožné, vyslyšet člověka, kterého Používáte. Přestože zůstanou záblesky jeho myšlenek, zvláště v okamžiku kontaktu, samotný proces potlačení jeho vůle je k Použití nezbytný a tím eliminuje proces racionálního myšlení. Nedokázala jsem číst myšlenky toho tlustého negra o nic víc, než dokázal on číst ty moje. Použít ho znamenalo posadit se na odporný, ale nezbytný dopravní prostředek a urazit krátkou cestu. Mohl mě odvést na místo, ale nedokázal odpovědět na mé otázky. Za druhé, jestli se zaměřím a Použiji toho chlapce - možná ho odvedu k Anne domů - nemohla jsem mít jistotu, že jsem Vincenta dostatečně vycvičila, aby odolal vlastním impulsům a nepodřezal negrovi krk.

Dilema.

Nakonec jsem Vincenta nechala, ať chlapec hlídá, zatímco jsem k nim poslala Anne. Nechtěla jsem zůstat sama - ani v Grumblethorpe - ale neměla jsem na vybranou. Nechtěla jsem chlapce pustit ani do jednoho z našich domů, protože ho - nebo Vincenta - mohl někdo vidět.

Anne řídila své DeSoto, zaparkovala na ulici a pozorně auto zamkla. Nedokázala prolézt oknem v suterénu, takže jsem Vincenta nechala odtáhnout těžkého chlapce ze schodů a dvojice společně rozbila zámek u postranních dveří. Když se Anne začala ptát, v pokoji v přízemí už byla téměř tma.

„Odkud přišla ta fotografie?“

Chlapec ještě víc vytřeštil oči a navlhčil si rty. „Jaká fotka?“

Vincent ho tvrdě udeřil. Černoch zalapal po dechu, snažil se bojovat. Vincent mu opřel o krk ostří nože.

„Fotografie té starší ženy. Měl ji u sebe jeden z chlapců, kteří zemřeli v sobotu,“ doplnila Anne tiše. Díky výcviku nebylo těžké Používat Anne a zároveň držet Vincenta na uzdě.

„Myslíte tu voodoo ženskou,“ vydechl chlapec. „Ale to nejste vy!“

Usmála jsem se a Anne mě napodobila. „Kdo je ta voodoo žena?“

Chlapec se pokusil polknout. Měl komický výraz. „Je to ta ženská co stvořila tu vobl... co přinutila tohohle bluda, aby dělal všechny ty věci. Tak to řekla ta ženská.“

„Jaká žena?“

„Ta, co srandovně mluví.“

„Jak legračně mluví?“

„Ale, dyť víte,“ chlapec těžce dýchal, jako by běžel nějaký závod, „jako to tlustý prase. Jak přijeli z jihu.“

„A ta přivezla tu fotografii? Nebo ten... silný policista?“

„Vona. Předevčirem. Hledá tu voodoo ženskou. Marvin ten vobrázek viděl a hned si vzpomněl. Ted' hledáme všichni.“

„Tu ženu z fotografie. Tu... voodoo ženskou.“

„Jo.“ Chlapec se začal znovu kroutit. Vincent ho udeřil dlaní ruky do hlavy, obrátil ho, dvakrát s ním praštil o zeď a zvedl ho za roztrhanou košili. Špička nože se vznášela dva centimetry od jeho oka.

„Znovu si promluvíme,“ zašeptala Anne. „Řekneš mi všechno, co budu chtít.“

Chlapec ji poslechl.

Než jsem ho Použila, poslala jsem Vincenta pryč. Nebylo to nijak obtížné. Nedokázala jsem napodobit jeho houpavou chůzi, ale nebyl pro to žádný důvod. Důležitější byl jeho jazyk - tón, slovní zásoba, stavba věty. Přinutila jsem ho celou hodinu mluvit s Anne, teprve potom jsem ho Použila přímo. Nenarazila jsem na žádný odpor. Nejprve jsem zvládala jeho hlas a frázování s určitými obtížemi, ale potom jsem se uvolnila, popustila chlapcovu část podvědomí, která obsahovala jeho dialekt, a dokázala mluvit jako on. Alespoň jsem tomu věřila.

Anne odvezla oba chlapce do blízkostí Grumblethorpe. Vincenta vyhodila před domem, Louise na rohu. Vincent na pár minut zmizel a vrátil se s nábojnicemi do revolveru. Louise jsem poslala do Společenského domu, Vincent zatím prošel tunelem a Anne vrátila auto do garáže za domem na Queen Lane.

Představení se členy gangu bylo dokonalé. Jednou, dvakrát jsem ztratila na zlomek vteřiny kontrolu, ale zamaskovala to a předstírala jsem, že Louis má problémy s krkem. Šéfa gangu, Marvina, jsem poznala okamžitě. Když jsem na Štědrý den ležela v psích výkalech, pozorovaly mě právě jeho nelítostné modré oči. Už jsem se těšila, až s tím klukem srovnám účty.

Uprostřed rozhovoru (právě ve chvíli kdy jsem se začala cítit bezpečně), promluvila mladá černoška: „Poznal jsi ji z mé fotografie?“ V tu chvíli jsem Louise málem ztratila. Nemluvila tím plochým, nepřijemným severským nářečím. Připomněla mi domov. Vedle ní stál nějaký běloch zabalený v absurdní pokrývce, jeho obličej mi připadal důvěrně známý. Chvíli mi trvalo, než jsem poznala, že musí také pocházet z Charlestonu. Zdálo se mi, že jsem spatřila jeho fotografii v novinách u paní Hodgesové, před celými roky... něco o jeho zvolení.

„Vypadá to nák moc snadný,“ prohlásil Marvin. „A co chlupatý?“

Tím myslel policii. Z Louisova výsledku jsem věděla, že jsou v okolí policisté v civilu. Co tam dělají, nevěděl o nic víc než já, ale já věřila, že smrt pěti lidí (přestože to byli bezcenní příslušníci gangu) vyvolá nějakou reakci. Ale nespisovné slovo chlupatý vše zmlžilo. Běloch s rudým obličejem byl charlestonský policista - pokud jsem si to dobře zapamatovala, byl šerifem. Před pár lety jsem o něm četla článek.

„Hele, vole,“ řekla jsem Louisovými ústy, „Setch řek, ať tě hned dotáhnu. Chceš je vidět nebo ne?“

Přestože ve mně přítomnost dvou lidí z Charlestonu a množství policistů v civilu vyvolala zvědavost, zájem přinesl příchod skutečné radosti. Bylo to vzrušující. Každou hodinou hry jsem se cítila mladší.

Načasování bylo velmi obtížné. Vincent odpálil benzínové bomby v prázdných autech přesně ve chvíli, kdy Louis odvedl šéfa gangu, šerifa, jehož jméno si nemohu vybavit a šest dalších do uličky vedle budovy. Zůstala jsem s Vincentem, jak proběhl kolem Společenského domu, zabil jediného člena gangu na zadní verandě a vystoupil s těžkopádnou kosou do prvního patra.

Doufala jsem, že ta holka půjde s Louisem a ostatními. Moc by mi to pomohlo. Ale už dávno jsem pochopila, že skutečnost je jiná, než bych si přála. Dokázala jsem se s tím vyrovnat. Tu dívku jsem chtěla živou.

V prvním poschodí Společenského domu došlo ke krátké bitce. Musela jsem se věnovat Louisovi a zároveň držet Vincenta, aby nebyl moc hrubý. Kvůli tomu chvilkovému výpadku dívka uprchla na ulici za domem. Poslala jsem za ní Vincenta a přesunula pozornost k Louisovi, který se kýval na obrubníku vedle domu. „Vo co sakra kráčí, vole?“ Šéf gangu se jmenoval Marvin Něco. „Nic, vole,“ přinutila jsem odpovědět Louise. „Bolí krk.“

„Seš si jistej, že sou tam?“ zeptal se chlapec jménem Leroy. „Nic neslyším.“

„Sou vzadu,“ odsekl Louis. Bílý šerif stál ve světle jediné funkční lampy v tomto bloku. Věřila jsem, že nemá žádnou zbraň, jen fotoaparát, jakým se při každé příležitosti oháněl pan Hodges. Kolem projely dva vlaky, schované v betonovém kaňonu. „Boční dveře sou vtevřeny,“ podotkl Louis. „Pod'te, ukážu vám to.“ Chvíli předtím si povolil zip na bundě. Pod svetem a hrubou vlněnou košilí jsem cítila chladnou ocel revolveru od řidiče taxíku. Vincent ji předtím nabil v tmavé uličce.

Marvin zaváhal. „Ne,“ prohlásil, „Leroy, Jackson, von a já jdeme.“ Ukázal palcem na šerifa. „Louisi, ty tady zůstaneš s Calem, Troutem, G. R. a G. B.“

Přinutila jsem Louise pokrčit rameny. Šerif se na mě dlouze podíval, pak se obrátil a sledoval Marvina a ostatní k postranním dveřím. „Jsou ve druhym patře, volové!“ Přinutila jsem Louise zavolat. „Vzadu!“

Zmizeli v zasněžené tmě. Neměla jsem moc času. Část mého vědomí vnímala teplé topení a vytřeštěné oči figuríny v

dětském pokoji, část běžela s Vincentem tmavými ulicemi, slyšela jsem těžký dech unavené oběti, část vědomí byla s Louisem. Chlapec jménem Calvin přeshlápl a řekl: „Sakra, to je zima. Máš nějaký kuřivo, vole?“ „Jo,“ potvrdila jsem Louisovým hlasem, „něco tady mám.“ Zalovil pod košili, vytáhl pistoli a střelil Calvina z půl metru do břicha. Vysoký chlapec se nezhroutil. Ustoupil, přiložil ruku na díru v kabátu a prohlásil: „Kurva, vole.“ Dvojčata se podívala a uprchla na Queen Lane. Dvacetiletý mladík jménem Trout vylovil revolver s dlouhou hlavní. Louis se obrátil, zamířil pistolí a trefil Trouta do levého oka. Rána se nedala nijak ztlumit. Calvin dopadl na kolena, oběma rukama se držel za břicho a tvářil se vztekle. Zkusila jsem projít kolem, ale chytil Louise za nohu. „Hele, kurva, Ježíši, ty vole, proč to děláš?“ Ze směru, kterým se dvojčata vydala na Queen Lane, se ozvaly tři ostré tiché zvuky. Louise něco zasáhlo do levé paže. Zablokovala jsem bolest, ale ucítila, jak ruka ztrácí cit. Louis zvedl pistoli a vyprázdnil zásobník směrem, odkud přišly výstřely. Někdo vykřikl a ozvala se další rána. Přinutila jsem Louise odhodit revolver, roztrhnout Calvinův kabát a vylovit jeho pušku. Popošel dál a vypálil pistolí z Troutovy sevřené ruky. Od Queen Lane se ozvaly další výstřely a jeden Calvina zasáhl. Zaslechla jsem zvuk kladiva, které naráží do kusu hovězího. Calvin pořád svíral Louisovu nohu. „Ach, kurva, proč, ty vole,“ opakoval tiše. Louis ho odstrčil, schoval si pistoli do kapsy kabátu, pozvedl krátkou pušku a rozběhl se k domu. Další kulky už od Queen Lane nepřišly. Vincent zahnal dívku do vypáleného činžáku kousek od Germantown avenue. Postavil se do dveří a poslouchal, jak pobíhá mezi ohořelými trámy a propadlým schodištěm v zadní části budovy. Okna byla zatlučená prkny. Pokud jsme věděli, budova neměla jiný východ. Vší silou jsem Vincenta zatlačila ke dveřím, kde se schoval do tmy, naslouchal a číchal, až zachytil slabý nasládlý pach ženského strachu. Kosou kýval sem a tam. Louis prošel bočními dveřmi budovy, pohyboval se rychle, aby nezůstal stát ve světlých dveřích. Lidé uvnitř museli zaslechnout střelbu. Nebo našli těla na druhém podlaží. Louis rychle prošel chodbou, ale nikdo nevystřelil. Zastavil se u prvního pokoje a podíval se dovnitř. Žádné světlo. Něco se pohybovalo k hlavnímu schodišti a Louis vystřelil z pušky. Zpětný náraz mu odhodil pravou ruku. Opřel si krátkou pažbu o stěnu, nacvakl další nábojnici do komory, přikrčil se a sledoval stíny. Oba mladíci, Vincent a Louis, se mi na chvíli spojili v jediného člověka. Čekali víc než míli daleko, krčili se v podobných pozicích, napínali uši a pátrali po jakémkoliv zvuku. Pak přišel záblesk a ohlušující řev. Na Louisovy tváře zaútočila omítka, Vincent a já jsme reflexivně uskočili. Přinutila jsem Louise vstát. Utíkal k záblesku, vystřelil, zarazil se, aby nabil další nábojnici, znovu vyběhl. Zaslechla jsem kroky na špinavých schodech. V prvním patře někdo vykřikl. Louis se přikrčil pod schodištěm a já přemýšlela. Mohla jsem ho obětovat. Jeho reflexy už otupila malá kulka v levé paži. Ráda bych Použila někoho jiného v domě, ale to už bylo na mě moc. Snažila jsem se udržet Anne v přízemí Grumblethorpe v pohotovosti, držet na uzdě Vincenta ve vypáleném domě, Použít Louise. Chtěla jsem toho černocho s modrými očima. Moc jsem ho chtěla. A také jsem chtěla znovu spatřit šerifa, dostat se k němu hodně blízko. Měla jsem pro něj pár otázek. Až odpoví, možná ho Použiju. Na odpočívadle praskla velká puška a zmizel kus zábradlí. Louis se přikrčil. Byli čtyři. Marvin, který nabil těžký revolver a vysmál se šerifovi, když ho chtěl ve Společenském domě nazpět. Leroy, vousatý chlapec, který měl krátkou pušku stejnou jako Louis. Šerif beze zbraně a Jackson, starší černoch, který nesl modrý batoh. A každou chvíli se mohli vrátit G. B. a G. R., dvojčata, se svými lacinými pistolemi. Louis vyběhl po schodech, jednou zakopl, minul schod a dopadl na odpočívadlo prvního patra. Ve vzdálenosti pěti metrů zapraskala puška. Náraz utrl Louisovi vlasy a kus tváře. Zablokovala jsem bolest, ale přiměla ho, aby se hřbetem ruky dotkl své tváře a levého ucha. Levé ucho zmizelo. Louis namířil pušku a vypálil směrem, odkud přišel výstřel. „Bože, sakra,“ zařval nějaký černoch. Asi Leroy. Z druhé strany zapraskala pistole, kulka provrtala Louisovi lýtko a skončila v zábradlí. Přiměla jsem ho, aby vyrazil ke střílející pistolí, nabil pušku a opřel si ji o hrud. Někdo utíkal tmavou chodbou, pak se ozval rámus, někdo uklouzl a upadl. Louis se zarazil, rozeznal světlejší stín na tmavém pozadí, zvedl pušku. Postava skočila do tmavého obdélníku dveří a Louis vystřelil. Záblesk odhalil mladíka jménem Marvin. Zmizel z dohledu a kulka roztříštila rám dveří. Louis nabil další nábojnici, strčil pušku za roh a zmáčkl spoušť. Nic. Nabil a znovu vypálil. Nic. Přinutila jsem ho zbraň odhodit. Znovu praskla pistole a Louis dostal tvrdý zásah do levé klíční kosti, který ho otočil na druhou stranu. Narazil na zeď a sklouzl k zemi. Jak padal, vylovil pistoli s dlouhou hlavní. Další rána a kulka se zaryla do zdi metr nad Louisovou hlavou. Pomohla jsem mu přesně, velmi přesně zamířit do míst, kde se naposledy záblesklo. Pistole nevystřelila. Louis hledal pojistku, našel ji a uvolnil. Vystřelil dvakrát do rohu, pak se převrátil na bezvládnou paži a pokusil se postavit. Narazil do nějaké postavy a vyrazil si dech. Slyšel, jak ten druhý zalapal po dechu, pak se oba sesuli do rohu. Podle velikosti jsem poznala, že je to šerif. Zvedla jsem pistoli, až se dotýkala jeho hrudníku. Do očí nám explodovalo světlo. Louis couvl a mně zůstal statický obraz šerifa, který tam stojí a mačká elektronický blesk na fotoaparátu. Další záblesk, potom třetí. Louis zamrkal a snažil se zbavit modrých obrazců na sítnici. Obrátila jsem ho ke skutečné hrozbě, zamířila pistolí, ale už bylo pozdě. Jak jsme se otáčeli a přivírali oči v modré mlze, šéf gangu už se krčil před námi, oběma rukama svíral těžký revolver, mačkal a mačkal. Necítila jsem žádnou bolest, jen úder. První kulka trefila Louise mezi nohy, druhá do hrudníku, zaslechla jsem tříštění žebra. Kdyby ho třetí kulka netrefila přímo do tváře, pořád jsem ho mohla Použít. Následoval hukot a ztratila jsem kontakt. Mnohokrát už jsem zažila smrt člověka, kterého jsem Používala. Zůstal jen nejistý zážitek, jako by vám ustříhli telefon uprostřed rozhovoru. Chvilí jsem odpočívala, vnímala syčení topení, poškrábání obličej loutky v životní velikosti i slyšitelný šepot zdi

dětského pokoje. „Melanie,“ volaly, „Melanie, nebezpečí. Poslechni nás.“
Obrátila jsem pozornost k Vincentovi, ale pořád jsem poslouchala.
Zvuky v zadní části domu, kde páchla spálenina, téměř utichly. Dívka neměla kam utéct.
Vincent se postavil a já ucítila vlnu adrenalinu v jeho těle. Zvedl vyváženou kosu a sebejistě vyrazil do tmy.
Dvacet devět - Germantown
Pondělí, 29. prosinec 1980

V pondělí odpoledne Saula Laskiho operovali. Byl dvacet minut v bezvědomí, další hodinu se mu točila hlava. Když začal konečně vnímat okolí - stejnou celu, kde byl zavřený už od nedělního rána - poodhalil obvaz a prozkoumal řeznou ránu.

Rozřízli mu masitou část levé paže, vnitřní stranu tří palce nad vybledlým tetováním z koncentračního tábora. Operaci provedli profesionálně, stehy byly dokonalé. I přes pooperační bolest a otok rozeznal bouli, kterou tam předtím neměl. Pod velký sval na předloktí umístili nějaký předmět velikostí tlustého čtvrtáku. Vrátil obvaz na místo a lehl si, aby přemýšlel.

Měl na to spoustu času. Když ho v neděli ráno nepropustili ani nepoužili, velmi ho to překvapilo. Byl si jistý, že ho do Philadelphie přivezli z nějakého důvodu.

Helikoptéra přistála ve vzdálené části velkého letiště, zavázali mu oči a odvedli ho do limuzíny. Podle zastávek a tlumených zvuků ulice usoudil, že projíždějí rušnou částí města. Jednou zaslechl pod pneumatikami hukot kovového mostu.

Než zastavili, auto chvíli poskakovalo po špatném povrchu. Nebýt městských zvuků - vzdálené sirény, křik, vlak, který nabírá rychlost - Saul by si myslel, že jsou na venkově. Ale nebyl to venkov, jen otevřená rozblácená čtvrt uprostřed města. Prázdný pozemek? Staveniště? Parkoviště? Vystoupil po třech schodech, pak ho odvedli dveřmi, doprava úzkou chodbou a ještě jednou doprava. Dvakrát narazil na zeď. Pocity a ozvěny úzké místnosti ho utvrdily v přesvědčení, že je v přívěsném voze nebo v nějakém nákladáku.

Cela nebyla tak přísná a působivá jako místnost ve Washingtonu. Měl tady lůžko, chemický záchod, rošt ventilátoru, kudy se k němu linuly tlumené hlasy a občasný smích. Dal by cokoli, jen aby mu přinesli nějakou knihu. Bylo zvláštní, jak se lidský organismus dokáže přizpůsobit téměř všemu, ale nikdy nepřežil dlouhé dny, aniž by si nečetl. Vzpomínal, jak žil jako malý chlapec v ghettu v Lodži, a jeho otec sepsal knihy a založil malou veřejnou knihovnu. Občas si knihy odvezli lidé, které poslali do tábora, a Saulův otec jen vzdychl a titul vyškrtl ze seznamu. Ale většinou je unavení muži a ženy se smutnými očima s úctou vrátili, někdy nechali v knize záložku. „Dočtete ji, až se vrátíte,“ říkal Saulův otec a lidé přikyvovali.

Dvakrát, třikrát přišel Colben, aby ho vyslechl. Ale Saul cítil, že ztrácí zájem. Saul i Colben, oba čekali. V komplexu aut čekali všichni. Saul to cítil. Na co?

Ve volném čase přemýšlel. Přemýšlel o Oberstovi, Melanii Fullarové, Colbenovi, Barentovi a dalších neznámých lidech. Celá léta pracoval v omylu. Věřil, že pokud porozumí psychologii zla, dokáže ho vyléčit. Pochopil, že nehledal Obersta z nejasných osobních důvodů, ale s vědeckým nadšením, s jakým se snaží imunolog z Hygienického centra vypátrat a izolovat nový a smrtící virus. Bylo to zajímavé, intelektuálně stimulující. Najdi, pochop, vyléčíš.

Ale na tento mor neexistuje žádná protilátka.

Saul znal celá léta výzkum a teorie Lawrence Kohlberga. Kohlberg zasvětil svůj život studii etického a morálního vývoje. Pro psychiatra, který vyšel z poválečné teorie psychoterapie, byla Kohlbergova myšlenka příliš jednoduchá, na hranici dětinskosti. Ale když teď ležel ve své cele a naslouchal šepotu ventilátoru, pochopil, co Kohlbergova teorie morálního vývoje přináší v jeho situaci.

Kohlberg objevil sedm stupňů morálního vývoje, které závisely na jednotlivých kulturách, době a místech. První úroveň byla dětská - žádný pojem dobra či zla, veškeré činy stimulují potřeby, omezují je pouze negativní stimulanty. Klasická otázka rozkoše a bolesti. Na druhé úrovni lidé odpovídají na „správné a špatné“, přijímají moc autority. Člověk na třetí úrovni chápe zákony. Dodržuje řád. Etiku čtvrté úrovně diktuje většina. Osoba páté úrovně zasvětil svůj život tvorbě a obraně práva, která slouží nejširší většině, ale přitom brání i práva těch, jejichž postoj nemůže osoba páté úrovně přijmout. Lidé páté úrovně jsou skvělými právníky. V New Yorku Saul pochopil vlastní podíl na páté úrovni. Lidé na šesté úrovni dokáží překonat strnulý stav lidí z páté úrovně, zaměřit se na všeobecné dobro a vyšší etickou realitu, kterou neomezují národnostní, kulturní ani společenské hranice. Lidé na sedmé úrovni odpovídají pouze na všeobecné principy. Takové lidi reprezentuje občasný Ježíš, Gandhi či Buddha.

Kohlberg nebyl žádný ideolog - Saul se s ním několikrát setkal a líbil se mu jeho dětský smysl pro humor - a rád poukazoval na jednoduché paradoxy, které jeho hierarchie morálního vývoje přinášela. Amerika, prohlásil Kohlberg na večírku na Hunter College, je národem páté úrovně, který založila a udržuje celá řada lidí šesté úrovně, jakou nepamatuje historie žádného národa. Ale žije tam většina lidí úrovně čtvrté a třetí. Kohlberg zdůrazňoval, že při každodenních rozhodnutích často klesáme pod nejvyšší úroveň morálního vývoje, ale nikdy naši úroveň nepřekročíme. Smutně poukazoval na nevyhnutelné zničení učení sedmé úrovně. Kristus předal svůj odkaz Pavlovi úrovně třetí, Budhu zastupovaly generace kněží, kteří se nedokázali dostat přes šestou úroveň... a málokdy jí vůbec dosáhli. Ale jedinou věcí, o které Kohlberg nikdy nežertoval, byl jeho poslední výzkum. Zjistil - k vlastnímu úžasu, který se změnil v šok a přijetí samotné představy - že existuje i nulová úroveň. Existovaly lidské bytosti, jež nedosahovaly stádia zárodku a nevytvořily si vůbec žádné morální chování. U těchto lidí (pokud to byli vůbec lidé nefungovaly ani stimuly rozkoše a bolesti.

Člověk nulové úrovně dokáže přistoupit na ulici ke spoluobčanovi, z rozmaru ho zabít a odejít bez jakéhokoliv pocitu viny. Lidé nulové úrovně nechťejí být chyceni a potrestáni, ale jejich činy se nesnaží trestu vyhýbat. Stejně tak nejde o

jednoduchý případ radosti ze zakázaného kriminálního činu, který překoná strach z trestu. Lidé nulové úrovně nedokáží oddělit zločiny od každodenního života, jsou morálně slepí. Kohlbergovu hypotézu zkoumaly stovky vědců, ale informace byly nezvratné a závěry přesvědčivé. Ve všech dobách a ve všech kulturách existuje jedno nebo dvě procenta populace s nulovou úrovní lidského morálního vývoje.

Přišli pro něj v pondělí odpoledne. Colben a Haines ho drželi, třetí muž mu dal injekci. Během tří minut ztratil vědomí. Když se probudil s bolestí hlavy a rozbolavělou rukou, zjistil, že mu něco schovali do těla.

Prozkoumal ránu, pokrčil rameny a převrátil se, aby mohl přemýšlet.

Někdy v úterý, nevěděl kdy, ho propustili. Haines mu zavázal oči a Colben promluvil: „Teď vás pustíme. Nesmíte opustit okruh šesti bloků od místa, kde vás vysadíme. Nesmíte použít telefon. Někdo se s vámi spojí a řekne vám, co udělat. Nemluvte s nikým, kdo vás neosloví jako první. Jestli porušíte jedno z těchto pravidel, vyřídíme si to s vaším synovcem Aaronem, Deborah a dětmi. Chápete to?“

„Ano.“

Odvedli ho do limuzíny. Cesta netrvala ani pět minut. Colben mu uvolnil šátek přes oči a vystrčil ho otevřenými dveřmi. Saul stál na obrubníku a hloupě mrkal do tmavého odpoledního světla. Obrátil se příliš pozdě a poznávací značku mizějící limuzíny už nespapřil. Ustoupil, narazil do nějaké černošky s nákupní taškou, omluvil se a nedokázal se přestat usmívat. Prošel po úzkém chodníku, vnímal detaily cihlové ulice, odřených obchodů, šedých mraků... spatřil papír, který se přilepil na jako měď zelený sloup pouliční lampy. Rychle kráčel, ignoroval bolest v levé paži, přešel na červenou a zamával nadávajícímu řidiči tramvaje. Byl VOLNÝ.

Věděl, že je to iluze. Jeden z těch lidí ho nepochybně sledoval, jak kráčí přes ulici. Některá projíždějící auta a dodávky určitě vezou tvrdé muže ve tmavých oblecích, kteří něco šeptají do vysílaček. Boule na ruce určitě obsahuje vysílačku nebo výbušné zařízení. Možná obojí. Vůbec na tom nesešlo.

Saul měl prázdné kapsy, takže přistoupil k prvnímu muži, kterého spatřil a požádal ho o čtvrták. Černoch zíral na vousatý přízrak, zvedl silnou ruku, jako by chtěl Saula odehnat, pak zavrtěl hlavou a podal mu pětidolarovou bankovku. „Ať ti pomůže, bratře,“ zavrčel obr.

Saul zašel do kavárny na rohu, rozměnil pětidolarovku na čtvrtáky a z veřejného telefonu v hale zavolal na izraelské velvyslanectví ve Washingtonu. Nemohli ho spojit s Aaronem Eshkolem ani Levi Colem. Saul jim sdělil své jméno. Telefonistka hlasitě zalapala po dechu a změnila tón: „Ano, doktore Laski. Jestli vydržíte minutu, pan Cohen si s vámi jistě promluví.“

„Volám z veřejného telefonu ve Philadelphii, stát Pensylvanie,“ dodal Saul. Dal jí číslo. „Dochází mi čtvrtáky, můžete mi zavolat zpět, abychom udrželi linku?“

„Samozřejmě,“ potvrdila telefonistka izraelského velvyslanectví.

Saul zavěsil. Zavzvonil telefon. Jednou. Když zvedl sluchátko, linka byla mrtvá. Přešel ke druhému telefonu a zkusil zavolat na velvyslanectví na účet volaného. Druhá linka ztichla.

Vykročil na chodník, nevěděl kam jít. Moddy a jeho rodina byli mrtví. Saul to tušil, ale teď to věděl jistě. Už mu nemohli nic udělat. Zastavil se, rozhlédl se a pokusil se identifikovat agenty, kteří ho sledovali. Viděl jen pár bělochů, ale to nic neznamenalo. FBI měla i černé agenty.

Ulici přešel hezký černoch v drahém kabátu a zamířil k Saulovi. Měl silné, široké rysy a nápadný úsměv. Oči mu kryly zrcadlové brýle. V ruce nesl drahý kožený kufřík. Šklebil se, jako by Saula znal. Zastavil, sundal si koženou rukavici a nabídl mu ruku. Saul ruku přijal.

„Vítej, můj malý pěšáku,“ prohlásil muž dokonalou polštinou. „Nadešla doba, aby ses přidal k naší hře.“

„Vy jste Oberst.“ Saul cítil, jak mu tělem vibruje zvláštní pocit. Zavrtěl hlavou a pocit zeslábl.

Černoch se usmál a pokračoval německy: „Oberst. Vznešený titul, který jsem už dlouho neslyšel.“ Zastavil se před restaurací Horn a Hardart a pokynul dovnitř. „Máte hlad?“

„Zabil jste Francise.“

Muž si pomalu otřel tvář. „Francise? Obávám se, že si ne... ach ano. Ten mladý detektiv. Ano...“ Usmál se a zavrtěl hlavou. „Pojďte, koupím pozdní oběd.“

„Víte, že nás sledují,“ upozornil ho Saul.

„Samozřejmě. A my sledujeme je. Není to moc produktivní činnost.“ Otevřel Saulovi dveře. „Po vás,“ řekl anglicky.

„Jmenuji se Jensen Luhar,“ představil se černoch, když usedli ke stolu v poloprázdné restauraci. Luhar si objednal cheeseburger, cibuli a vanilkový punč. Saul zíral na šálek kávy.

„Jmenujete se Wilhelm von Borchert,“ opravil ho Saul. „Jestli někdy nějaký Jensen Luhar existoval, už byl dávno zničen.“

Jensen Luhar pokynul krátce rukou a sundal si brýle. „Otázka sémantiky. Líbí se vám hra?“

„Ne. Je Aaron Eshkol mrtvý?“

„Váš synovec? Ano, bojím se, že je.“

„Aaronova rodina?“

„Také zemřeli.“

Saul se zhluboka nadechl. „Jak?“

„Pokud mohu říct, váš pan Colben poslal svého miláčka Hainese a pár dalších lidí do domu vašeho synovce. Hořelo tam, ale věřím, že nešťastná rodina zemřela ještě předtím, než vyskočily první plameny.“

„Haines!“

Jensen Luhar uchopil dlouhé brčko a usrkl. Ukousl si velký kus cheeseburgeru, vybraně si otřel ústa a usmál se.

„Hrajete šachy, doktore.“ Nebyla to otázka. Nabídl Saulovi kousek cibule. Saul na něj jen zíral. Luhar cibuli spolknul a pokračoval: „Jestli máte cit pro hru, doktore, musíte ocenit současný vývoj.“

„Vý to tak berete? Jako hru?“

„Samozřejmě. Kdybych to vnímal jako něco jiného, potom bych bral život a sám sebe příliš vážně.“

„Najdu vás a zabiju,“ zašeptal Saul.

Jensen Luhar přikývl a znovu se zakousl do cheeseburgeru. „Kdybychom se setkali osobně, určitě to zkusíte. Teď nemáte možnost.“

„Co tím myslíte?“

„Tím myslím, že vážený prezident společnosti nadneseně označované jako Island klub, jistý pan K. Arnold Barent, vás vycvičil k jedinému účelu - zabít filmového producenta, který je podle celého světa už mrtvý.“

Saul usrkl chladnou kávu, aby ukryl vlastní zmatek. „Barent nic takového neudělal.“

„Samozřejmě udělal,“ opravil ho Luhar. „Proč by se s vámi jinak osobně sešel? Jak dlouho si myslíte, že váš rozhovor trval?“

„Pár minut,“ odpověděl Saul.

„Pár hodin je pravděpodobnější. Výcvik mohl mít dva důvody: zabít mě a zajistit, že už nebudete panu Barentovi nikdy hrozbou.“

„Co tím myslíte?“

Luhar dojedl zbytek cibule. „Hrajeme jednoduchou hru. Představte si pana Barenta a představte si sám sebe, jak na něj útočíte.“

Saul se zamračil, ale poslechl. Bylo to velmi obtížné. Když si vybavil Barenta, jak ho naposledy viděl - klidného a opáleného muže, který sedí na lodním balkónu s pohledem na moře - s úžasem pocítil směsici přátelství, rozkoše a věrnosti. Snažil si představit, jak Barenta zraní, pěstí udeří ty hladké a krásné rysy...

Náhle ho zlomila bolest a nevolnost. Zalapal po dechu, chtělo se mu zvracet. Na čele a na tvářích mu naskočil chladný pot. Nahmatal sklenici vody a těžce polkl. Představil si něco jiného a bolest v břiše pomalu povolila.

„Zajímavé, ja?“ zeptal se Luhar. „Tohle je jediná silná stránka pana Barenta. Kdokoliv s ním stráví nějaký čas, už mu nikdy nechce ublížit. Sloužit panu Barentovi je pro mnoho lidí zdroj rozkoše.“

Saul dopil vodu a otřel si ubrouskem pot z čela. „Proč s ním bojujete?“

„Proč s ním bojuju? Ne, ne, můj drahý pěšáku. Já s ním nebojuju, já s ním hraju.“ Luhar se rozhlédl. „Teď tady nemají žádné mikrofony, které by zaměřily náš rozhovor, ale za minutu zaparkuje venku dodávka a naše soukromí se rozpustí. Nadešla chvíle, abychom se prošli.“

„A jestli nepůjdu?“

Jensen Luhar pokrčil rameny. „Za pár hodin bude hra velmi zajímavá. Máte v ní roli. Jestli chcete udělat něco s lidmi, kteří zabili vašeho synovce a jeho rodinu, bude lepší, když mě doprovodíte. Nabízím, že vás osvobodím... alespoň od nich.“

„Ale ne od vás?“

„Ani od vás, drahý pěšáku. Pojdte, pojdte, musíte se rozhodnout.“

„Jednoho dne vás zabiju,“ vydechl Saul.

Luhar se usmál, nasadil si rukavice a brýle. „Ja, ja. Jdete?“

Saul se postavil a podíval se z okna. U obrubníku zastavila zelená dodávka. Vydal se za Jensenem Luharem.

Za Germantown avenue se táhly úzké a klikaté uličky. Zchátralé budovy mohly být kdysi příjemným domovem - některé z nich Saulovi připomněly domky v Amsterdamu. Teď to byly přečpané domy v černošském slumu. Malé krámky a obchůdky možná kdysi představovaly jádro komunity - lahůdkářství, miniaturní potraviny, obuvnictví, malé kanceláře. Teď byly ve výkladních skříních mrtvé mouchy. Některé domy se změnilly v levné činžáky. V jedné výloze stál špinavý tříletý chlapec a tiskl tvář a tlusté prsty na skleněnou tabuli.

„Co jste myslel, když jste říkal, že s Barentem hrajete?“ zeptal se Saul. Podíval se přes rameno, ale zelenou dodávku nespapal. Nějak na tom nezáleželo. Byl si jistý, že je pořád pozorují. Chtěl najít Obersta.

„Hrajeme šachy,“ odpověděl Luhar. Velký muž otočil tvář a Saul spatřil vlastní odraz v tmavých brýlích.

„A riskujete naše životy,“ doplnil Saul. Zoufale se snažil vymyslet, jak odhalit Oberstův úkryt.

Luhar se zasmál a předvedl široký úsměv s bílými zuby. „Ne, ne, můj malý pěšáku,“ řekl německy. „Vaše životy nic neznamenají. Hraje se o to, kdo určuje pravidla hry.“

„Hry?“ zopakoval Saul. Zatočili do další postranní uličky. V dohledu bylo jen několik tlustých černošek, které opustily prádelnu na vzdáleném konci ulice.

„Určitě víte o Island klubu a jeho každoročních hrách,“ pokračoval Oberst. „Herr Barent a ostatní zbabělci se bojí a nenechají mě hrát. Ví, že bych žádal širší záběr hry. Něco hodného rasy Übermenschen.“

„Neměl jste toho dost za války?“

Luhar se znovu usmál. „Chcete mě provokovat,“ poznamenal tiše. „Hloupý cíl.“ Zastavili se před nic neříkajícím betonovým domkem vedle prádelny. „Odpověď zní ne,“ dodal, „neměl jsem toho za války dost. Island klub si myslí, že je mocný jen proto, že má vliv na... vůdce, národy, ekonomiku. Má vliv.“ Luhar si odplivl na chodník. „Když dám hře vlastní pravidla, zjistí, co znamená skutečná moc. Svět je kus prohnílého, červy prolezlého starého masa, můj pěšáku. Očistíme ho ohněm. Ukážu jim, jaká je hra s armádami, nikoliv s malými pomocníky. Ukážu jim, jak umírají celá města, jak člověk Použije z rozmaru celé rasy, jen aby dosáhl svých projektů. A ukážu jim, co znamená hra v globálním měřítku. Všichni zemřeme, můj pěšáku, ale Herr Barent nevidí, že neexistuje důvod, proč by nás měl svět přežít.“

Saul stál na chodníku a jen zíral. Chladný vítr mu tahal za kabát, na těle mu naskočila husí kůže.

„Už jsme tady,“ oznámil mu Luhar a vyndal kroužek klíčů. Otevřel dveře nic neříkající budovy před nimi. Vkočil do tmy

a pokynul Saulovi. „Jdete, můj pěšáku?“

Saul polkl. „Jste ještě větší šílenec, než jsem tušil,“ zašeptal.

Luhar přikývl. „Snad,“ připustil tiše. „Ale jestli se mnou půjdete, dostanete šanci pokračovat ve hře. Bohužel nikoliv v té větší. Tam pro vás místo není. Ale vaše nevyhnutelná oběť hru posune dál. Jestli se mnou teď půjdete... z vlastní vůle... odstraníme zábrany, které ve vás vybudoval Herr Barent, takže mi budete nadále sloužit jako věrný pěšák.“

Saul stál v zímě, sevřel pěst a ucítil bolest v levé paži, kde mu pulzoval chirurgický implantát. Vkročil do tmy.

Luhar se zašklebil a zavřel za nimi dveře. Saul v nejasném světle zamrkal. Přízemí bylo prázdné, na podlaze se válely jen piliny a hromady přepravek. Nahoru vedlo dřevěné schodiště. Luhar mu pokynul a Saul vystoupil nahoru.

„Můj ty bože,“ vydechl Saul. V podkroví spatřil jediný stůl a čtyři židle. Tmavá obloha poskytovala jen málo světla. Na dvou židlích seděly dvě nahé mrtvoly.

Saul popošel a prozkoumal obě těla. Byla chladná, už dávno se jich zmocnil svěrák rigor mortis. Jeden černoch, vysoký a těžký jako Luhar. Měl otevřené, skelné oči. Druhá mrtvola patřila bělochovi, byl trochu starší než Saul, měl vousy a řidnoucí vlasy. Ústa otevřená dokořán. Saul spatřil popraskané kapiláry na tvářích a na nosu - známky pokročilého alkoholismu.

Sledoval, jak si Luhar svléká drahý kabát. „Naši dvojníci?“ zeptal se Saul.

„Samozřejmě,“ potvrdil Oberst Luharovými ústy. „Už jsem odstranil většinu příkazů, které vám Herr Barent zapustil do vědomí. Jste připraven pokračovat, můj pěšáku?“

„Ano,“ potvrdil Saul. Pokračovat a zjistit, jak tě zabiju, pomyslel si.

„Dobrá,“ usmál se Luhar a podíval se na náramkové hodinky. „Máme nějakých třicet minut, než se pan Colben rozhodne, že se k nám přidá. To by mělo stačit.“ Odložil kufřík na stůl vedle levé ruky černochovy mrtvoly. Když ho s cvaknutím otevřel, Saul zjistil, že je plný plastické trhaviny, kterou měl na sobě Harrington.

„Dost času na co?“ zeptal se Saul.

„Přípravy. Budova má neoznačenou chodbu, která ji pojí se suterénem vedlejšího domu. Suterén vedlejšího domu má přístup do krátkého úseku starého kanalizačního systému. Ten nás odvede jen jediný blok, ale opustíme tak okruh pozorování. Bude tam na mě čekat auto. S radostí vás odvezu, kamkoliv budete chtít.“

„Jste tak chytrý, až se mi chce zvracet,“ podotkl Saul. „To nemůže fungovat.“

„Ach?“ Luhar pozvedl těžké obočí.

Saul si sundal kabát a vyhrnul si rukáv košile. Na obvazu byla světle žlutá skvrna od oleje, který použili. „Něco tam včera dali. Hádám, že je to vysílačka.“

„Samozřejmě, že je,“ potvrdil Luhar. Vyndal z kufříku kus zelené látky a rozbil ji. V matném světle se zaleskla láhev jódu a chirurgických nástrojů. „Procedura by neměla trvat víc než dvacet minut, že?“

Saul zvedl skalpel ve sterilním obalu. „A předpokládám, že to pro mě uděláte?“

„Jestli na tom trváte,“ souhlasil Luhar, „ale měl bych vás upozornit, že mě nikdo neškolil.“

„Bude mi potěšením,“ podotkl Saul, podíval se do kufříku a vzhledl. „Žádné injekční stříkačky? Žádné lokální umrtvení?“

Luharovy zrcadlovky odrážely celý pokoj. Silná tvář byla bez jakéhokoliv výrazu. „Bohužel nikoliv. Nakolik si vážíte vlastní svobody, doktore Laski?“

„Jste šílenec, Herr Oberst,“ zasyčel Saul. Posadil se ke stolu, rozložil nástroje a přitáhl si láhev jódu.

Luhar sáhl pod stůl a vyndal sportovní kabelu. „Nejprve se převlékneme,“ prohlásil. „Pro případ, že se pak nebudete cítit moc dobře.“

Mrtvoly dostaly jejich oblečení, Saul si natáhl trochu volnější džíny, černý rolák a o půl čísla menší těžké boty. Luhar řekl: „Zbývá nějakých osmnáct minut, doktore.“

„Posaďte se,“ vyzval ho Saul. „Vysvětlím vám, co máte přesně udělat, jestli omdlím.“ Vyndal ze sáčku sterilní mul a obvaz. „Musíte to zavřít.“

„Jak říkáte, doktore.“

Saul zavrtěl hlavou, pozvedl oči k obloze, pak sklopil oči a jediným pohybem skalpelu provedl řez.

Neomdlel. Dvakrát vykřikl, když oddělil vlákna vysílačky od svalů, předklonil se a zvrátil. Luhar ránu zavřel hrubými stehy, přiložil sterilní mul a obvaz. Pak natáhl na slabého psychiatra těžký kabát. „Jsme pět minut přes čas,“ zasyčel. „Honem.“

Zdánlivě pevná betonová podlaha měla poklop pod dřevěnými přepravkami ve vzdáleném rohu. Luhar ho otevřel a Saul zaslechl řev helikoptéry a vzdálené dupání. „Pohyb!“ zasyčel velký muž ze tmy. Saul se snažil plazit, ucítil bolest v ruce, vykřikl a upadl. Silná exploze roztřásla zem, na Saulův obličej a vlasy dopadl prach a pavučiny. „Rychle!“ zasyčel Luhar a strčil do Saula.

Volné panely. Luhar se odkopl, zvedl Saula na nohy - v tmavém suterénu byla cítit plíseň a staré noviny - a sunul ho dál. Protáhli se mezi krabicí a cihlami, pak se plížili dál. Saulovy ruce a kolena se potopily do ledové vody, potmě se dotýkal hladkých a slizkých předmětů. Snažil se držet levou ruku zvednutou a plížit se po třech. Dvakrát uklouzl, udeřil se do levého ramena a namočil si kabát. Luhar se zasmál a zezadu ho postrčil. Saul zavřel oči a vzpomněl si na Sobibor, na křik lidí, na tichý Sovi les.

Konečně se mohli postavit. Luhar udělal sto kroků, odbočil do užšího kanálu a zastavil se pod mříží. Silnými rukama se opřel o železné tyče. Saul se podíval do šedého světla, snažil se překonat závrať, zastrčil ruku do kapsy kabátu a nahnatal rukojeť skalpelu, který ukryl, když Luhar odešel načasovat výbušninu v kufříku.

„Ach, a je to,“ vydechl Luhar a odsunul mříž. Měl pořád zvednuté ruce, otevřený kabát, odhalil břicho a hrud'. Saul se připravil a vyskočil se skalpelem v ruce. Cíl ostří ležel někde za mužovou páteří.

Luharova levá paže rychle klesla, masivní ruka sevřela Saulovo předloktí a ostří se zastavilo deset centimetrů před jeho hrudní kostí. „No, no,“ poznamenal Luhar. Pravou rukou udeřil Saula do krvácející levé paže. Saul zalapal po dechu, dopadl na kolena a zúžené zorné pole mu ozdobily červené kroužky. Luhar mu jemně vypáčil skalpel z pravé ruky.

„Zlobíš, mein kleine Jude,“ zašeptal. „Auf Wiedersehen.“

Na chvíli zmizelo světlo a Luhar byl pryč. Saul klečel ve tmě, na několik minut mu kleslo čelo na chladný kámen, snažil se zůstat při vědomí. Proč? napadlo ho. Proč zůstat vzhůru? Chvilku spi.

Drž hubu, zavrčel.

Po celé věčnosti se postavil, zvedl zdravou paži k mříži kanálu a pokusil se vytáhnout nahoru. Potřeboval pět pokusů. Džíny měl úplně mokré, ale nakonec se vyškrábal ke slunečním paprskům.

Kanál ústil za kovovou popelnicí čtyři metry v úzké uličce. Vypotácel se na hlavní ulici, ale nepoznal ji. Do dlouhého kopce se táhly řadové domky.

Saul urazil půl bloku, pak se ho zmocnila závrať. Zastavil se a chytil se za levou ruku. Rána se otevřela. Krev mu prosákla sakem, kapala mu z ruky, zašpinila celý levý bok jeho kabátu. Obrátil se k místům, kudy přišel, spatřil stezku červených skvrn a rozesmál se. Zmáčkl ruku a opřel se o skleněnou výlohu opuštěného obchodu. Chodník se zvedal a klesal jako paluba malé lodě na rozbouřeném moři.

Stmívalo se. Před vzdálenou lampou se točily sněhové vločky a žhnuly jako světlušky. Po Saulově straně ulice kráčela z kopce velká tmavá postava. Saul zacouval do dveří obchodu, svezl se po hrubé zdi, zvedl kolena a snažil se být neviditelný. Tulák, který vyhledal přístřeší.

Muž pomalu procházel kolem a Saul ucítil, jak se mu něco trhá ve svazech levé ruky. Pevně ji sevřel a hlasitě zaskřípal zuby. Muž prošel, v pravé ruce nesl nějaký těžký kovový předmět.

Těžké kroky se po pár metrech zastavily a pomalu se vrátily. Saul cítil, jak se ho zmocňuje tma. Převalil se na levou stranu a mlhavě ucítil, jak mu hlava udeřila o dveře. Levá paže mu hořela, cítil, jak mu krev smáčí zápěstí a ruku.

Do očí se mu zabodl paprsek svítlny. Velký muž se nad něj naklonil, zastínil ulici a celý svět. Saul sevřel pravou ruku v pěst a snažil se uniknout roztočenému víru bezvědomí. Na pravé rameno mu dopadla těžká ruka.

„Ježíši Kriste,“ prohlásil pomalý, důvěrně známý hlas. „Saule, jste to vy?“

Saul přikývl a cítil, jak mu klesá hlava. Brada se dotkla hrudníku, oči se zavřely. Tichý hlas mluvil, ale Saul mu nerozuměl. Silné paže šerifa Bobbyho Joea Gentryho ho zvedly a odnášely, jako když zvedá dospělý člověk spící dítě.

Tricet - Germantown

Úterý, 30. prosinec 1980

Gentryho napadlo, že se zblázní. Pospíchal do Společenského domu a přál si, aby se Saul probral a mohli si promluvit. Gentrymu se zdálo, že se celý svět změnil v paranoidní noční můru, kde neexistují žádné příčiny.

Dvojče jménem G. B. zastavilo Gentryho půl bloku od domu. Šerif zíral do ústí hrubé pistole a vyštěkl: „Pusť mě.“

Marvin ví, že se vrátím.“

„Jo, ale neví, že neseš nějaký mrtvýho bílýho bluda.“

„Není mrtvej a možná nám pomůže. Jestli umře, řeknu Marvinovi, že jsi za to zodpovědný. Teď mě pusť.“

G. B. zaváhal. „Seru na tebe, ty jeden poldo,“ vyrazil konečně a ustoupil.

Než se dostal do domu, musel překonat další tři stráže. Marvin rozšířil obranný okruh o sto metrů. Každé neznámé vozidlo, které neodjelo, zapálili. Zelená dodávka se dvěma bělochy vpředu (a kdoví kolik jich sedělo vzadu) se zastavila na tricet vteřin, zvažila Leroyovo ultimátum a rychle zmizela. Možná je přesvědčila litrová láhev benzínu v Leroyově pravé ruce.

Pondělní noc otevřela bránu do noční můry.

Marvin a ostatní se vrátili přes uličky a dvory do Společenského domu, Leroy krvácel z tuctu střelných ran, všechny kromě Marvinova postihla histerie vyvolaná přestřelkou v temné budově. Přitáhli těla Calvina a Trouta, Marvin chtěl poslat Jacksona nebo Taylora s nákladákem Jima Woodse, ale zmatek, do kterého se vrátili, je o několik hodin zpomalil. Když nákladák krátce před úsvitem poslal, pět těl zmizelo a v prvním a druhém patře zůstaly jen anonymní kaluže krve. Zástupci zákona se neobjevili.

Když se vrátili, Společenský dům byl v rozkladu. Stříleli na každý stín. Někdo zapálil opuštěná auta, nad blokem se vznášel kouř jako mrak smrti.

„Byl tady, vole, ta bílá vobluda, vole, tady, přímo tady, dostal toho blba Woodse a pěkně sejmul Karu, vole, a Ray ho viděl, jak honí na dvoře tu buchtu s foťákem, vole, a...“ blábolil Taylor, když dorazili.

„Kde je Kara?“ zaburácel Marvin. Gentry ho slyšel poprvé křičet.

Kara byla nahoře, na matraci za závěsem. Byla na tom vážně špatně. Gentry šel nahoru s nimi. Většina členů gangu zírala na Woodsovo bezhlavé tělo na kulečnickovém stole, ale Marvin a Jackson zamířili do rohu, kde ležela Kara v bezvědomí a staraly se o ni čtyři další dívky.

„Nevypadá dobře,“ podotkl Jackson. Její krásný obličej byl k nepoznání, měla groteskně oteklé čelo, oči jí zalepila krev.

„Měla by jít do nemocnice. Puls a krevní tlak dou dolů.“

„Hele, vole,“ protestoval Leroy a ukázal pravou paži a nohu s krvavými skvrnami, „bolí to. Pojedu s tebou a dám si to spravit a...“

„Zůstaneš tady,“ vyštěkl Marvin. „Dej ty pitomce dohromady. Nikdo se nedostane půl bloku vod domu, jasný? Řekni Shermanovi a Eduardovi, ať zvednou prdel z Dogtownu a vzkážou pro Mannieho. Chcem lidi, co nám slíbili minulou zimu, když sme jim pomohli s tím Pastoriusem. Chcem je hned. Řekni Squeezovi, že chcem všechny trpajzlíky a vojáky hned na ulici. Chci vědět, kde je ta posraná voodoo ženská.“

Vykřikoval příkazy, Jackson jemně odnesl Karu dolů a Gentry odtáhl Taylora stranou. „Kde je Natalie?“

Mladík zavrtěl hlavou, a když mu Gentry sevřel biceps, zavrčel bolestí. „Do prdele, vole. Jde po ní ta vobluda. Ray je viděl, jak běží přes dvůr, mezi domy, vole. Byla tma. Šli sme po něm, nic sme neviděli.“

„Jak je to dlouho?“ Gentry přitlačil.

„Hej, do prdele. Dvacet minut. Možná pětadvacet.“

Gentry rychle sešel dolů a chytil Marvinu, než odejde. „Chci svou zbraň.“

Šéf gangu na něj zíral bleděmodrýma očima, byly chladné jako mořský led.

„Ten svinák jde po Natalii a já jdu po něm. Dej mi ten Ruger.“ Natáhl ruku.

Leroy vytáhl pušku, hlaveň namířila na Gentryho a chlapec se podíval na Marvinu.

Marvin vytáhl těžký Ruger a podal ho Gentrymu. „Sejmi ho, člověče.“

„Jo.“ Gentry šel nahoru, vyndal zvláštní krabičku nábojnic a zbraň nabil. Těžké kulky Magnum mu připadaly hladké a těžké. Uvědomil si, že se mu třese ruka. Předklonil se a zhluboka dýchal, dokud se nezklidnila. Pak sešel dolů, našel baterku a vyrazil do noci.

Saul Laski se probral právě ve chvíli, kdy Jackson prohlížel jeho zranění. „Vypadá to, že na vás dělal někdo s votvůrkem na plechovky,“ prohlásil bývalý medik. „Ukažte druhou ruku. Dám vám ampuli morfia a budu na tom dělat.“

Saul opřel hlavu o matraci. Na bledé tváři a rtech vynikly tmavé vousy. „Díky.“

„Moc neděkuj. Dostaneš účet. Jsou tady bratři, co by za to morfiem klidně zabili.“ Rychlým, jistým pohybem vrazil Saulovi injekci do ruky. „Vy, bílí kluci, nevíte, jak si hlídat vlastní tělo.“

Gentry si s psychiatrem promluvil krátce předtím, než se ho zmocnilo morfiem. „Co tady sakra děláte, Saule?“

Stařík zavrtěl hlavou. „To je dlouhý příběh. Je v tom zapleteno víc lidí, než jsem si myslel, šerife...“

„To zjišťujeme,“ potvrdil Gentry. „Víte, kde je ten váš Oberst?“

Jackson vyčistil ránu a začal ji znovu zašívát. Saul se podíval a odvrátil oči. „Ne, přesně ne. Ale je někde tady. Poblíž. Právě jsem potkal černocho jménem Jensen Luhar, který byl po celá léta jedním z Oberstových agentů. Ostatní...“

Colben, Haines... dali mi šanci, abych je odvedl k Oberstovi.“

„Haines!“ zvolal Gentry. „Sakra, já věděl, že se mi ta svině nelíbí.“

Saul si navlhčil rty. Hlas mu začal zpomalovat, mluvil ze sna. „Natalie? Je tady?“

Gentry se odvrátil, zamračil se na okolní stíny. „Byla. Někdo ji dostal... odvedl... před čtyřiceti hodinami.“

Saul se pokusil posadit. Jackson zaklel a zatlačil ho zpět. „Je živá?“ vypravil ze sebe Saul.

„Nevím. Čtyřicet hodin jsem prohledával ulice,“ odvětil Gentry a protřel si oči. Osmáctyřicet hodin nespál. „Není důvod si myslet, že by ji nechala Melanie Fullerová naživu, když zabila tolik jinejch lidí,“ doplnil. „Ale něco mě nutí hledat. Mám ten pocit. Jestli mi všechno řeknete, možná společně dokážeme...“ Gentry se zarazil. Jackson už málem skončil. Saul Laski tvrdě spal.

„Jak se má Kara?“ zeptal se Gentry, když vkročil do kuchyně.

Marvin vzhlédl od stolu. Ležela tam rozložená laciná mapa města, v rozích postavené plechovky od piva a sáčky bramborových lupínků. Vedle něj seděl Leroy, pod roztrhanými šaty prosvítaly obvazy. Přicházeli a odcházeli lidé, ale dům byl tichý. Klidná atmosféra se lišila od chaosu předchozího dne. „Není to dobrý,“ odpověděl Marvin. „Doktor tvrdí, že má těžký zranění. Cassandra a Shelly tam zůstaly. Jestli se něco změní, někoho pošlou.“

Gentry přikývl a posadil se. Cítil, jak ho zpracovává únava, jak tlumí světlo na každém povrchu, na který se podívá. Protřel si tvář.

„Ten blud nahoře ti pomůže najít tu tvou ženskou?“

Gentry zamrkal. „Nevím.“

„Může nám pomoci najít tu voodoo ženskou?“

„Možná,“ připustil. „Jackson tvrdí, že bude schopnej mluvit až za pár hodin. Má někdo z tvech lidí nějakou novinu?“

„Jen otázka času, člověče,“ odvětil Marvin. „Jen otázka času. Máme holky a pomocníky, co choděj dům vod domu. Nemůže tady bejt bílá ženská, aniž by to někdo věděl. Brzy jí najdem, sme připravený.“

Gentry se pokusil zkoncentrovat na větu, kterou chtěl pronést. Těžko nalézal slova. „Víš o těch ostatních... federální poldové.“

Marvin se zasmál. Tichý, chladný smích. „Jo, jasně, všude tady čmouchaj. Ale místní poldy a lidi vod televize drží dál, jasný?“

„Musí,“ odvětil Gentry. „Ale myslím si, že jsou stejně nebezpečný jako ta voodoo ženská. Některý z nich mají stejnou... sílu jako ona. A honí chlapy, co je ještě nebezpečnější.“

„Ty myslíš, že sejmulí někoho z Duševní cihelny, člověče?“ zeptal se Marvin.

„Ne.“

„Maj něco společnýho s tou bílou vobludou?“

„Ne.“

„Pak je necháme chvíli čekat. Postaví se nám do cesty a sejmem i je.“

„Mluvíš o nějakých čtyřiceti, možná padesáti civilních policajtech,“ upozornil ho Gentry. „Většinou jsou po zuby ozbrojený.“

Marvin pokrčil rameny. Někdo vběhl dovnitř a něco mu zašeptal. Šéf gangu vydal několik rychlých a jistých příkazů. Další muž odešel.

Gentry zvedl plechovku, našel trochu teplého piva a napil se. „Nenapadlo vás odejít, dokud je to možný?“ zeptal se.

„Tím myslím všechny schovat a nechat ty upíry, až se mezi sebou vymlátí?“

Marvin se podíval přímo na Gentryho. „Člověče,“ prohlásil hlasem, který šeptal, „ty tomu moc nerozumíš. Bílý lidi,

vláda, problémy, tlustý bílý politici - všichni na nás dlouho serou. Když tady ta vobluda morduje černý lidi, není to nic nového pod sluncem. Ale dělá to na našem dvorku, člověče. Ty a Natalie tvrdíte, že to dělá ta voodoo ženská, a já myslím, že máte pravdu. Připadá mi to tak. Ale nejen ta voodoo ženská. Za jejími zády na nás serou další. Dělej to už pěkně dlouho. Ale tohle je Duševní cihelna. Ty lidi, co tady zabili - Muhammed, George, Calvin... možná Kara... ty patříš k nám, člověče. Zabijem tu bílou vobludu i tu bílou svini. Nečekáme, že nám někdo pomůže. Ale jestli chceš jít s náma, můžeš, člověče.“

„Chci jít s váma,“ souhlasil Gentry. Vlastní hlas mu připadal zpomalený, malá deska puštěná na rychlost třiatřicet. Marvin přikývl a postavil se. Zvedl policistu na nohy a postrčil ho ke schodům. Na Gentryho rameno dopadla jeho silná ruka. „Teď musíš udělat jen jedno, člověče, jít spát. Zavoláme ti, až se něco stane.“

Jackson ho probudil následující ráno v půl šesté. „Tvůj kámoš je vzhůru,“ oznámil mu bývalý medik. Gentry poděkoval, několik minut zůstal sedět na okraji matrace, držel se za hlavu a snažil se začít přemýšlet. Před návštěvou Saula seběhl dolů, udělal si kávu ve staré konvici a vrátil se nahoru se dvěma otlučenými hrnkami, ze kterých se kouřilo. Na matracích v několika místnostech chrápal nějaký tucet členů gangu. Marvin a Leroy nenašel. Saul přijal šálek kávy s upřímným poděkováním. „Vzbudil jsem se a věřil jsem, že se mi to jen zdálo,“ prohlásil. „Věřil jsem, že se probudím ve svém bytu a bude mě čekat hodina na univerzitě. Pak jsem ucítil toto.“ Zvedl zavázanou levou ruku.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Gentry.

Saul usrkl kávu a odpověděl: „Něco vám řeknu, šerife. Uděláme obchod. Začnu s tou nejdůležitější informací a chvíli budu mluvit. Pak uděláte to samé. Jestli se naše příběhy někde spojí, budeme ta vodítka sledovat. Souhlasíte?“

„Domluveno,“ přikývl Gentry.

Hovořili jeden a půl hodiny, pak se další půlhodinu jeden druhého vyptávali. Když skončili, Gentry pomohl staršímu muži vstát, společně přešli k zamřížovanému oknu a sledovali šedý úsvit.

„Dnes je Silvestr,“ promluvil Gentry.

Saul si chtěl upravit brýle, pak si vzpomněl, že je nemá. „Je to naprosto neuvěřitelné, že?“

„Ano,“ souhlasil Gentry. „Ale Natalie Prestonová je někde venku a já neopustím město, dokud ji nenajdu.“ Vrátili se do rohu, vzali Saulovy brýle, pak sešli společně dolů najít něco k jídlu.

Marvin a Leroy se vrátili v deset hodin a vážně rozmlouvali se dvěma vysokými Španěly. U obručníku zastavily tři nízké automobily, v každém sedělo několik španělských mladíků a pozorovali černochoy na verandě Společenského domu. Černoši z gangu jejich pohledy opětovali.

Kuchyň se změnila ve velitelské středisko, kam mohli vstoupit jen pozvaní. Dvacet minut po odchodu Španělů zavolali Saula a Gentryho. Marvin, Leroy, jedno z dvojčat a pět dalších, všichni je tiše pozorovali.

„Jak se má Kara?“ zeptal se Gentry.

„Umřela,“ odpověděl Marvin a podíval se na Saula. „Říkal's Jacksonovi, že se mnou chceš mluvit.“

„Ano,“ souhlasil Saul. „Myslím, že mi můžete pomoci najít místo, kde mě věznili. Nemůže to být moc daleko.“

„Proč bysme to dělali?“

„To místo je velícím střediskem policie, která uzavřela celou oblast.“

„No a? Seru na ně.“

Saul se zatahal za vousy. „Myslím, že policie... lidé od Federálů... ví, kde je Melanie Fullerová.“

Marvin rychle zvedl hlavu. „Seš si jistý?“

„Ne,“ přiznal Saul, „ale podle toho, co jsem viděl a slyšel, to dává smysl. Myslím, že Oberst je z vlastních důvodů upozornil, kde ji najdou.“

„Ten Oberst je tvůj voodoo chlap?“

„Ano.“

„Hodně vládních poldů je na ulicích. Bude někdo z nich vo tej voodoo ženskéj vědět?“

„Snad,“ připustil Saul, „ale kdybychom se dostali do řídicího centra, ach... a promluví s někým tam... myslím, že bychom měli větší šanci.“

„Tak vyprávěj, člověče,“ vyzval ho Marvin.

„Je to na otevřeném místě nějakých osm minut cesty odtud,“ začal Saul. „Myslím, že tam pravidelně přistává a vzlétá helikoptéra. Stavby nejsou pevné... možná obytné přívěsy nebo nějaké nákladáky, jaké najdete na staveništích.“

Když Saul opustil s Gentrym a pěti členy gangu dům, měl na hlavě kuklu a vzal si rukavice. Jestli Colben a Haines věřili, že je mrtvý, Gentry navrhl, ať je při tom nechají. Na krátkou vyjížďku k západu na Germantown avenue si vzali Woodsův nákladák, pokračovali k jihu na Chelton Street, pak západně po bezejmenné ulici mezi skladiště.

„Sleduje nás modrý Ford,“ prohlásil Leroy za volantem.

„Do toho,“ vyzval ho Marvin.

Nákladák poskakoval po špinavém parkovišti a pokračoval úzkou uličkou. Přibrzdil u propadlé boudy z vlnitého plechu, Marvin, Saul, Gentry a jedno z dvojčat vyskočili a ukryli se ve stínech dveří. Nákladák okamžitě nabral rychlost a odbočil do úzké uličky k východu. Dvacet vteřin nato se prohnal kolem s řevem modrý Ford se třemi bělochy.

„Tudy,“ promluvil Marvin a zamířil přes pustinu barelů a kovových odpadků k malé skládce, kde se zvedaly slisované vraky automobilů do výše deseti metrů. Marvin a mladší chlapec hromadu přelezli během několika vteřin, Gentrymu a Saulovi to trvalo trochu déle.

„Je to vono, člověče?“ zeptal se Marvin, když se Saul proplížil poslední dva metry a spočinul na nebezpečném a rezavém vrcholku. Opíral se o těžce oddychujícího šerifa a Marvin mu podal dalekohled.

Saul si opřel levou ruku o rozepnuté sako a podíval se. Polovinu městského bloku uzavírala vysoká dřevěná ohrada. Na jihu vykopali základy a zalili je betonem. Stály tam dva buldozery, jedno rypadlo a několik menších strojů. Uprostřed stály tři obytné vozy, které tvořily písmeno „E“, ale chyběla prostřední čárka. Poblíž se nacházelo sedm vojenských aut a dodávka Bell Telephone. Z prostředního vozu se zvedalo množství mikrovlnných antén. Otevřenou plochu zdobil kruh červených světél, na kovové tyči visel malý měřič větru.

„Musí být,“ souhlasil Saul Laski.

Jak se dívali, z prostředního vozu vylezl nějaký muž v krátkých rukávech a rychle přešel k jednomu ze tří dvacet metrů vzdálených záchodů poblíž zaparkovaných aut.

„Je nějaký z těch bludů ten, se kterým chceš mluvit?“ zeptal se Marvin.

„Asi,“ souhlasil Saul. Uprostřed hromady rezavého kovu byli téměř neviditelní, ale přesto se krčili za volanty, zmuchlaným plechem a karosériemi aut.

Marvin se podíval na hodinky. „Do tmy nákejch pět hodin,“ prohlásil. „Pak jdeme na to.“

„Sakra práce,“ zavrčel Gentry. „Musíme čekat tak dlouho?“

Jako odpověď se na severu objevila štíhlá helikoptéra. Jednou zakroužila a dosedla mezi světla. Vyskočil muž v tlusté prošívané bundě a utíkal do velitelského vozu. Saul vzal Marvinovi dalekohled a zahlédl kulatý obličej Charlese Colbena. „To je člověk, kterého nechceme potkat,“ řekl. „Počkáme, dokud nezmizí.“

Marvin pokrčil rameny.

„Padáme odtud,“ vyzval je Gentry. „Já osobně jdu hledat Natalii.“

„Ne,“ odmítl Saul, jeho hlas dusila kukla. „Půjdu s vámi.“

„Hledáte její tělo?“ zeptal se Saul Laski, když společně prohledávali trosky dalšího polorozbořeného domu.

Gentry se posadil na metr vysokou cihlovou zeď. Dírami ve stropě a puklinami na střeše přicházely zbytky denního světla. „Ano,“ souhlasil, „asi ano.“

„Myslíte, že ji agent Melanie Fullerové zabil a tělo nechal na takovémto místě?“

Gentry sklonil hlavu a vytáhl Ruger. Byl nabitý, uvolněná pojistka. Vše fungovalo bez problémů, Gentry to ráno zbraň několikrát naolejoval. Zavzdychal. „Alespoň bych měl jistotu. Proč by ji ta stará ženská nechala naživu, Saule?“

Saul našel kus zdiva, kam se mohl posadit. „Jedním z problémů spolupráce s psychotikou je fakt, že jejich myšlenkové pochody nejsou pochopitelné. Myslím, že je to dobře. Kdyby každý rozuměl představám psychopata, nepochybně bychom se sami přiblížili šílenství.“

„Jste si jistý, že je ta Fullerová psychopata?“

Saul roztáhl prsty pravé ruky. Vytáhl si kuklu, až měl na hlavě velkou čepici. „Podle veškerých informací je duševně nemocná. Problém není v tom, že se uchýlila do psychotického a pokrouceného pohledu na realitu, ale dokáže svůj svět udržet a dokázat vlastní silou.“ Saul si upravil brýle. „To byl v zásadě problém fašistického Německa. Psychóza je jako virus. Dokáže se množit a šířit, jakmile ji přijme organismus hostitele.“

„Chcete tím říct, že to fašistické Německo udělalo kvůli lidem jako Oberst a Melanie Fullerová?“

„Vůbec ne,“ odmítl Saul. Jeho hlas byl pevný, jak ho Gentry ještě nikdy neslyšel. „Nejsem si dokonce ani jistý tím, jestli jsou ti lidé skutečnými lidmi. Beru je jako špatné mutace - oběti evoluce, která zahrnuje téměř milión let rozmnožování a hledání dominantního postavení. Násilné fašistické společnosti nestvořili Oberstové a Melanie Fullerové, dokonce ani Barentové či Colbenové.“

„Kdo potom?“

Saul ukázal na ulici za rozbitými okny. „Členové gangu si myslí, že v té operaci jedou tucty federálních agentů. Já hádám, že Colben je mezi nimi jediný člověk, kterého se ta bizarní zmutovaná schopnost dotkla. Ostatní nechají virus násilí šířit, protože jen poslouchají rozkazy, protože patří ke společenské mašinérii. Němci byli odborníci na vývoj a stavbu strojů. Koncentrační tábory byly součástí většího stroje na smrt. Nebyl zničen, jen předělán do jiné formy.“ Gentry se postavil a přešel k díře v zadní zdi. „Pojďme. Zvládneme zbytek bloku, než přijde tma.“

Kus látky našli v popelu, mezi ohořelými trámy dvou domů, které sice shořely, ale nikdo je nestrhl. „Jsem si jistý, že je to z košile, kterou měla na sobě v pondělí,“ řekl Gentry. Vzal kus látky do ruky a baterkou si posvítíl na hromadu popela. „Je tady hodně otisků. Vypadá to, že tamhle v rohu bojovali. Tenhle hřebík mohl utrhnout rukáv z košile, jestli ji hodil na zeď.“

„Nebo jestli jí někdo nesl přes rameno,“ doplnil Saul. Psychiatr si pravou rukou podpíral levou paži. Měl velmi bledý obličej.

„Jo. Budeme hledat krev nebo... cokoliv.“ Oba muži hledali v blednoucím světle dvacet minut, ale nic jiného nenašli. Právě stáli venku a spekovali, kam mohl únosce Natalii odnést uprostřed labyrintu uliček a prázdných budov, když se k nim po ulici rozběhl mladík jménem Taylor a zamával. Gentry vytáhl Ruger a čekal. Chlapec se zastavil tři metry od nich. „Hele, Marvin chce, abyste se hned vrátili do domu. Leroy dostal jednoho z těch bludů z nákladáku. Řek Marvinovi, kde najít tu voodoo ženskou.“

„Grumblethorpe,“ prohlásil Marvin. „Je v Grumblethorpe.“

„Co to je proboha Grumblethorpe?“ zeptal se Saul.

Gentry a psychiatr stáli v nacpané kuchyni. Objevilo se tam dalších třicet lidí. Další členové gangu zaplnili chodby a pokoje v suterénu. Marvin seděl u kuchyňského stolu a smál se. „Jo, to říkám - Co je to Grumblethorpe? Pak mi ten blud řekne, kde to posraný místo je, a já povídám, jo, to znám.“

„Je to jeden starý dům na avenue,“ doplnil Leroy. „Vážně starý. Postavili ho, když bílý huby nosily ty srandovní

trojitý klobouky.“

„Koho jste vyslechli?“ zeptal se Saul.

„Co?“ zavrčel Leroy.

„Koho z těch chlapů jste chytili?“ přeložil otázku Gentry.

Marvin se zakřivil. „Leroy, G. B. a já jsme se vrátili, když se setmělo. Helikoptéra byla pryč. Tak jsme čekali u těch záchodů, až ten blud vylez. Měl bouchačku v malém pouzdře na kalhotách. G. B. a já jsme počkali, až si sundal kalhoty, pak jsme řekli nazdar. Leroy přijel s autem. Nechali jsme to toho bluda dodělat, pak jsme ho vzali.“

„Kde je teď?“ zeptal se Gentry.

„Pořád ve Woodsově nákladáku. Proč?“

„Chci s ním mluvit.“

„Oho,“ vyrazil ze sebe Marvin. „Ted' spí. Blud tvrdí, že je zvláštní agent, technik na video. Říká, že vo ničem nic neví. Říká, že se s náma nebude bavit a že sme v pěknym průseru. Útok na federálního poldu a tak. Leroy a D. B. mu pomohli mluvit. Jackson tvrdí, že bude v pořádku, ale ted' spí.“

„A ta Fullerová je na místě zvaném Grumblethorpe na Germantown avenue,“ doplnil Gentry. „Je si ten agent jistej?“

„Jo,“ potvrdil Marvin. „Stará voodoo ženská bydlí s další bílou babkou na Queen Lane. To sme si mohli myslet. Starý bílý babky drže spolu.“

„Co potom dělají v tom Grumblethorpe?“

Marvin pokrčil rameny. „Federální polda tvrdil, že sou tam tenhle tejden víc a víc. Věříme, že tam odtud leze ta bílá vobluda.“

Gentry se protlačil davem, až se objevil před Marvinem. „Dobrá. Víme, kde je. Tak jdeme.“

„Ještě ne,“ ohradil se Marvin a obrátil se, aby něco řekl Leroyovi. Gentry ho chytil za rameno a obrátil.

„Seru na to ještě ne,“ vykřikl Gentry. „Natalie Prestonová je možná pořád naživu. Jdeme.“

Marvin se na něj podíval chladnými modrými očima. „Zchladni, vole. Až to uděláme, uděláme to pořádně. Taylor mluví s Eduardem a jeho klukama. G. R. a G. B. hlídají u Grumblethorpe. Leila a její holky zjišťují, kde sou ty federální poldové.“

„Půjdu sám,“ prohlásil Gentry a obrátil se.

„Ne,“ upozornil ho Marvin, „přiblížíš se k tomu místu, všichni federální poldové tě poznaj a naše překvapení je na hovno. Počkáš, dokud se nepřipravíme, nebo tě tu necháme, ty vole.“

Gentry se znovu obrátil. Marvin se postavil, nad ním se tyčil velký, jižanský šerif. „Abys mě zastavil, musel bys mě zabít,“ upozornil ho Gentry.

„Jo,“ souhlasil Marvin, „máš pravdu.“

V místnosti bylo cítit napětí. Někdo v domě pustil rádio a na několik vteřin, než ho někdo zase odstříhнул, naplnil vzduch zvuk Motownu.

„Pár hodin, vole,“ prohlásil Marvin. „Vím, odkud's přišel. Pár hodin. Uděláme to společně, vole.“

Gentryho mohutná postava se poněkud uvolnila. Zvedl pravou ruku a podal ji Marvinovi. Prsty se propletly. „Pár hodin,“ zopakoval Gentry.

„Jasně, brácho,“ přikývl Marvin a usmál se.

Gentry seděl sám na matraci prázdného prvního poschodí a potřeť čistil a olejoval Ruger. Jediné světlo přicházelo z visací lampy s rozbitým stínítkem. Na kulečnickovém stole byly vidět tmavé skvrny.

Saul Laski vstoupil do kruhu světla, váhavě se rozhlédl a přešel ke Gentrymu.

„Zdravičko, Saule,“ zašeptal Gentry, aniž by zvedl hlavu.

„Dobrý večer, šerife.“

„Když uvážíme, co jsme spolu prošli, Saule, rád bych, abyste mi tykal a říkal Robe.“

„Dobrá, Robe.“

Gentry zacvakl zásobník Rugeru a roztočil ho. Opatrně, s naprostým soustředěním, vložil jednotlivé nábojnice.

Ozval se Saul: „Marvin už rozesílá první skupiny. Po dvou, po třech.“

„Dobrý.“

„Rozhodl jsem se, že půjdu s Taylorovou skupinou... do velitelského střediska,“ pokračoval Saul. „Navrhl jsem to. Odvedení pozornosti.“

Gentry krátce vzhlédl. „Dobrá.“

„Nikoliv proto, že nechci být na místě, až dostanou tu Fullerovou,“ vysvětloval Saul, „ale myslím, že nechápou, jak je Colben nebezpečný...“

„Já to chápu,“ řekl Gentry. „Řekli, kdy to přijde?“

„Krátce po půlnoci,“ odvětil Saul.

Gentry odklidil pistoli a opřel matraci o zeď, aby ji použil jako polštář. Založil si ruce za hlavu a lehl si. „Je Silvestr,“ prohlásil, „šťastný Nový rok.“

Saul si sundal brýle a očistil je kapesníkem Kleenex. „Musíte znát Natalii Prestonovou hodně dobře, že?“

„Zůstala v Charlestonu jen pár dní, když jste odjel,“ odvětil Gentry. „Ale ano, začínal jsem ji poznávat.“

„Pozoruhodná mladá žena,“ poznamenal Saul. „Vyvolává pocit, jako by ji člověk znal celé roky. Velmi inteligentní a vnímavá mladá osoba.“

„Jo-o,“ přikývl Gentry.

„Pořád je šance, že je naživu,“ pokračoval Saul.

Gentry se podíval na strop. Stíny mu připomněly skvrny na kulečnickovém stole. „Saule,“ řekl, „jestli je naživu, dostanu

ji z té noční můry.“

„Ano,“ souhlasil Saul, „věřím vám. Teď mě omluvte, půjdu si na pár hodin zdřímnout, než to vypukne.“

Přešel k matraci u okna.

Gentry nějakou chvíli ležel a díval se na strop. Když pro něj později přišli, byl připravený, už čekal.

Tricet jedna - Germantown

Středa, 31. prosinec 1980

Místnost neměla okna a byla tam hrozná zima. Víc než pokoj připomínala skříň. Byla šest stop dlouhá, čtyři stopy široká, tvořily ji tři kamenné zdi a tlusté dřevěné dveře. Natalie bušila a kopala do dveří, až si zhmoždila pěsti i nohy.

Dveře nepovolily. Věděla, že tlusté dubové dveře mají na druhé straně masivní panty a závory.

Probudila ji zima. Nejprve se v ní zvedla vlna paniky, jako by se jí chtělo zvracet. Byla silnější a bolestivější, než řezné rány a modřiny na čele. Okamžitě si vybavila, jak se krčí za ohořelými trámy, svět páchne spáleninou a strachem a pomalu se k ní sune obrovský stín s kosou. Vzpomněla si, jak vyskočila, hodila cihlu, kterou si předtím připravila, a pokusila se kolem stínu rychle proběhnout. Jeho ruce sevřely její paže. Vykřikla, divoce kopala. Pak dostala ránu do hlavy, další do spánku a čela, levé oko jí zalila krev. Cítila, jak ji někdo zvedá a odnáší. Spatřila záblesk oblohy, sněh, nakloněnou pouliční lampu, pak ji obestřela tma.

Probudila se do zimy a tak husté tmy, až si chvíli myslela, že oslepla. Slezla z pokrývek na kamennou podlahu a nahmatala hrubé hranice kamenné a dřevěné cely. Strop byl moc vysoko, takže na něj nedosáhla. Na jedné zdi našla studené kovové skoby, jako by tam kdysi visely nějaké police. Po několika minutách rozeznala proužky světlejší tmy pode dveřmi. Nebylo to světlo, jen stopa odraženého světla.

Nahmatala dvě pokrývky, usedla do rohu a třásla se zimou. Hrozně ji bolela hlava, strach a nevolnost ji nutily zvracet. Celý život obdivovala odvahu a klid ve vypjatých situacích, chtěla být jako její otec - tichá a odhodlaná v situacích, které by jiného člověka položily - ale místo toho se skrčila do rohu, celá se třásla a modlila se, aby se ta bílá obluda nevrátila.

V místnosti byla tma a nemrzlo tam jako venku. Byl to chlad a stejnoměrná vlhkost nějaké jeskyně. Natalie netušila, kde je. Minuly hodiny a Natalie začala dřímát. Pořád se chvěla. Pak zamrkalo ve dveřích světlo, zaslechl otevírání několika západek a dovnitř vstoupila Melanie Fullerová.

Natalie si byla jistá, že je to Melanie Fullerová, přestože starý obličej ozařovalo tančící světlo jediné svíčky a tvář připomínala bizarní karikaturu lidskosti. Tváře a oči brázdily vrásky, vyschlý krk a dvojité brada, z tmavých důlků ji pozorovaly oči podobné kuličkám, levé víčko klesalo, řidnoucí modrobílé vlasy se zvedaly nad skvrnitou lebkou jako svatozář statické elektřiny. Za zjevením rozeznala štíhlou postavu bílé obludy, vlasy padaly na špinavý a zakrvácený obličej. Ve světle svíčky se žlutě třpytily jeho rozbité zuby. Měl prázdné ruce a dlouhé bílé prsty svíral, jako by mu tělem procházel proud.

„Dobrý večer, má drahá,“ pozdravila Melanie Fullerová. Měla na sobě dlouhou noční košili a tlustý, laciný župan.

Nohy se jí ztrácely v chlupatých růžových papučích.

Natalie si přitáhla pokrývku a neodpověděla.

„Je tady zima, drahá?“ zeptala se stará žena. „To je mi líto. Pokud tě to uklidní, v celém domě je zima. Nechápu, jak mohli lidé na severu žít v době, kdy neexistovalo ústřední topení.“ Usmála se a svíčka odhalila dokonalé zubní protézy.

„Promluvíš si se mnou na chvíli, drahá?“

Natalie zvažovala, že na ženu zaútočí, dokud může, a proběhne kolem ní do tmavého pokoje. Zahlédla dlouhý dřevěný stůl - určitě byl starožitný - vzadu kamenné zdi. Ale mezi ní a pokojem stál ten chlapec s očima démona.

„Přivezla jsi z dalekého Charlestonu do tohoto města můj obrázek, že, drahá?“

Natalie ji pozorovala.

Melanie Fullerová smutně zavrtěla hlavou. „Nechci ti ublížit, drahá, ale jestli se mnou nebudeš mluvit po dobrém, budu muset požádat Vincenta, aby tě popohnal.“

Natalie se podívala, jak bílá obluda popošla o krok dopředu, a rozbušilo se jí srdce.

„Kde jsi sehnala tu fotografii, drahá?“

Natalie se snažila sebrat sliny do úst, aby mohla mluvit. „Pan Hodges.“

„Dal ti ji pan Hodges?“ Její hlas zněl skepticky.

„Ne. Paní Hodgesová nám půjčila jeho diapozitiv.“

„Kdo je to nám, drahá?“ Stará žena se mírně usmála. Plamen svíčky předvedl lícní kosti, které se tlačily na kůži - jako ostří nože pod pergamenem.

Natalie mlčela.

„Předpokládám, že nám znamená tebe a toho šerifa,“ podotkla Melanie Fullerová tiše. „Ale proč proboha jedete s charlestonským policistou takovou dálku, abyste otravovali starou ženu, která vám nic neudělala?“

Natalie cítila, jak v ní hoří vztek, dodává sílu jejím končetinám, zahání hrůzu a slabost. „Zabila jste mého otce!“ vykřikla. Pokusila se vstát a odřela si záda o hrubý kámen.

Stará žena se tvářila překvapeně. „Tvého otce? To musí být nějaká chyba, drahá.“

Natalie zavrtěla hlavou, snažila se zastavit horké slzy. „Použila jste svého hnusného sluhu, aby ho zabil. Jen tak.“

„Mého sluhu? Pana Thorneho? Bojím se, že to máš nějaké pomatené, drahá.“

Natalie by na tu modrovlasou ženu nejraději plivla, ale nenašla v ústech sliny.

„Kdo mě ještě hledá?“ zeptala se stará žena. „Jste se šerifem sami? Jak jste mě tady našli?“

Natalie se přinutila zasmát. Smích připomínal zvuk hrachu, který padá do prázdné plechovky. „Všichni ví, že jste tady. Víme o vás všechno, i o tom starém fašistovi a vaší přítelkyni. Už nemůžete lidi zabíjet. Ať mi uděláte cokoli, skončila

jste... “Zarazila se, srdce jí bušilo tak rychle, až se bála, že jí poraní hrud’.

Stará žena se zatvářila poprvé vyplašeně. „Nina?“ zeptala se. „Poslala tě Nina?“

Natalie si na chvíli nedokázala jméno s nikým spojit. Pak si vzpomněla na třetí členku tria, o kterém mluvil Saul Laski.

Vzpomněla si na Robovo vyprávění o vraždách v Mansard House. Podívala se do rozšířených očí Melanie Fullerové a spatřila šílenství. „Ano,“ potvrdila, přestože si byla dobře vědoma skutečnosti, že se možná ve snaze o úder okamžitě odsoudí k záhubě. „Poslala mě Nina. Nina ví, kde jste.“

Stará žena se zapotácěla, jako by dostala ránu do obličeje. V hrůze jí poklesla čelist. Chytila se rámu dveří a podívala se na stvoření, kterému říkala Vincent. Nenašla žádnou pomoc a vydechla: „Jsem unavená. Promluvíme si později.

Později.“ Dveře bouchly, zaskočily západky.

Natalie se krčila ve tmě a třásla se.

Nahoře a dole se kolem dveří objevily tenké proužky denního světla. Natalie dřímala, bolela ji hlava, byla jako v horečce. Probudila se s naléhavým pocitem. Musela si ulevit, ale nebylo kam, ani nočník. Bouchala na dveře a křičela, dokud nezačala chraptět. Ale nikdo neodpověděl. Konečně našla v rohu volný kámen a páčila, dokud se neuvolnil z hlíny. Malou díru použila jako záchod. Když skončila, přitáhla pokrývky ke dveřím, ulehla a vzlykala.

Když se překvapeně probudila, už byla zase tma. Západky odskočily a tlusté dveře se se zavrzáním otevřely. Stál tam Vincent.

Natalie se odtáhla a hledala volný kámen, aby ho použila jako zbraň. Ale mladík k ní okamžitě přiskočil, chytil ji za vlasy a zvedl ze země. Levou rukou jí ovinul kolem krku a odřízl přívod vzduchu. Natalie zavřela oči.

Bílá obluda ji hrubě vyvlekla z cely a vystrkala ji po příkrých, úzkých schodech. Natalie si stačila všimnout tmavé kuchyně z koloniální doby a malého salóňku s petrolejovým topením, které žhnulo v malém krbu. Pak už klopýtala po schodech. Nahoře objevila krátkou a tmavou chodbu, odtud ji Vincent postrčil do svíčkami osvětlené místnosti.

Šokovaně stála a zírala. Melanie Fullerová ležela ve zmuchlaných pokrývkách a prostěradlech na nízké matraci a krčila se jako nemluvně. Pokoj měl vysoký strop, jediné okno kryl závěs a okenice. Na zemi stály nejméně tři tucty zapálených svíček, spatřila stoly, římsy a krb. Místy se povalovaly prohnílé vzpomínky na dávno mrtvé děti - rozbitý dům pro panenky, kolébka s kovovými mřížemi připomínala klec na nějaké malé zvíře, staré hadrové panenky a nepříjemná, čtyři stopy vysoká postava manekýna. Neživý chlapec působil dojmem, že ho vystavili na dlouhou dobu účinkům záření. Chyběly mu kusy vlasů, odřená barva na obličeji připomínala skvrny zaschlé krve.

Melanie Fullerová se obrátila a podívala se na ni. „Slyšíš je?“ zašeptala.

Natalie se obrátila. Neslyšela nic, jen Vincentův těžký dech a bušení vlastního srdce. Mlčela.

„Říkají, že už je čas,“ zasyčela stará žena. „Poslala jsem Anne domů pro případ, že budeme potřebovat auto.“

Natalie se podívala na schodiště. Cestu blokoval Vincent. Očima jezdila po pokoji, hledala možnou zbraň. Kovová kolébka byla moc velká. Loutka byla moc objemná. Kdyby měla nůž, něco ostrého, mohla tu starou ženu podříznout. Co by ta bílá obluda udělala, kdyby voodoo ženská zemřela? Melanie Fullerová vypadala jako mrtvá. V pulzujícím světle měla kůži modrou jako vlasy, levé víčko málem zavřené.

„Řekni mi, co Nina chce,“ zašeptala Melanie Fullerová. Očima jezdila sem tam, hledala Nataliin pohled. „Nino, řekni mi, co chceš. Nechtěla jsem tě zabít, drahoušku. Cítíš ty hlasy, drahá? Řekly mi, že se blížíš. Řekly mi o ohni a řece. Měla bych si vzít šaty, drahá, ale čisté oblečení mám u Anne, a to je moc daleko. Musím chvíli odpočívat. Až se Anne vrátí, oblečení přinese. Anne se ti bude líbit, Nino. Jestli ji chceš, můžeš ji mít.“

Natalie tam stála, těžce oddychovala a cítila, jak se v ní zvedá zvláštní hrůza. Možná měla poslední šanci. Má se pokusit proběhnout kolem Vincenta, seběhnout ze schodů a najít východ? Nebo se má vrhnout na tu starou ženu? Podívala se na Melanii Fullerovou. Žena páchla věkem, dětským zásypem a starým potem. V tu chvíli si byla jistá, že je zodpovědná za smrt jejího otce. Vzpomněla si, jak naposledy otce viděla - objala ho na letišti dva dny po Dni děkuvzdání, cítila mýdlo a tabák, vnímala jeho smutné oči a vlídnou vůni.

Rozhodla, že Melanie Fullerová musí zemřít. Připravila se ke skoku.

„Tvá drzost mě unavuje, holka!“ vykřikla stará žena. „O co se tady snažíš? Jdi si za prací. Víš, co dělá tatínek zlobivým negrům!“ Stará žena na posteli zavřela oči.

Natalie cítila, jak jí něco projíždí lebkou. Něco jako sekera. Její myšlenky hořely. Obrátila se, upadla a pokusila se narovnat. Mozek selhal a Natalie vrávorala v šíleném tanci. Udeřila se o zeď, ještě jednou, a zhroutila se na Vincenta. Chlapec jí přitiskl špinavé ruce k nadřům. Jeho dech zapáchal jako mrtvola. Roztrhl jí košili.

„Ne, ne,“ vydechla stará žena na posteli. „Udělej to dole. Až skončíš, odnes tělo zpátky do domu.“ Babice se opřela o loket a podívala se jediným otevřeným okem na Natalii. Druhé se ztratilo pod těžkým víčkem. „Lhala jsi mi, drahá. Nemáš od Niny žádnou zprávu.“

Natalie otevřela ústa, aby něco řekla, aby vykřikla, ale Vincent ji chytil za vlasy a přitiskl ji silnou rukou na obličej. Vlekl ji pryč z pokoje, strkal dolů ze schodů. Snažila se uprchnout, odírala si ruce o hrubá prkna. Vincent nespěchal. Pomalu sešli ze schodů, Natalie klesla na kolena, Vincent ji zvedl a brutálně ji nakopl do boku.

Natalie se opřela o zeď a snažila se svinout do klubíčka. Vincent ji uchopil oběma rukama za vlasy a tvrdě s ní smýkl. Zvedla se, vykřikla a silně ho nakopla do varlat. Bez problémů ji chytil za nohu a zakroutil. Natalie se obrátila, ale nebyla dost rychlá. Slyšela, jak jí kotník praskl jako suchá větev, pak dopadla na ruce a levé rameno. Pravou nohou jí projel modrý plamen bolesti.

Podívala se právě ve chvíli, kdy Vincent vytáhl z vojenské bundy nůž a otevřel dlouhé ostří. Pokusila se uniknout, ale natáhl se k ní a zvedl ji za košili. Látka znovu povolila a Vincent roztrhl zbytek. Natalie se snažila uniknout tmavou chodbou, cítila, že má před sebou nějakou zbraň. Nic nenašla, jen chladná prkna podlahy.

Vincent popošel, těžké boty zapraskaly a Natalie se převrátila na záda. Rozkročil se a postavil se nad ni. Natalie se obrátila a prokousla špinavou džínovinu. Cítila, jak se její zuby boří hluboko do jeho lýtky. Ani se nepohnul, nevydal

ani hlásek. Ostří jí projelo kolem ucha, přetržlo ramínko podprsenky a zanechalo dlouhou bolestivou čáru na zádech. Natalie vyhrkla, znovu se převrátila na záda a v marné snaze zastavit vracející se ostří zvedla ruce. Venku něco vybuchlo. Třicet dva - Germantown
Středa, 31. prosinec 1980

„Problém je v tom,“ prohlásil Tony Harod, „že jsem nikdy nikoho nezabil.“

„Nikoho?“ podivila se Marie Chenová.

„Nikoho,“ souhlasil Harod. „Nikdy.“

Marie Chenová přikývla a nalila další šampaňské. Leželi v dlouhé vaně v pokoji 2010 v hotelu Chestnut Hills. Byli nazí, dívali se jeden na druhého. Zrcadla odrážela plamen jediné voňavé svíčky. Harod se položil a upřel na Marii Chenovou své oči ukryté pod těžkými víčky. Mezi jeho ostrými bílými koleny se zvedaly její hnědé nohy, stehna od sebe, kotníky se dotýkala jeho žeber ponořených v mýdlové vodě. Její pravé ňadro ukryly bubliny, ale Harod spatřil druhou bradavku, sladkou a těžkou jako jahoda. Obdivoval křivku jejího krku, obdivoval, jak pohodila černými vlasy, zaklonila hlavu a napila se z plné sklenky šampaňského.

„Je půlnoc,“ upozornila ho Marie Chenová, když se podívala na zlaté hodinky Rolex na skřínce. „Šťastný Nový rok.“

„Šťastnej Novej rok,“ souhlasil Harod. Přitukli si. Popíjeli už od devíti. S nápadem, že se půjdou vykoupat, přišla Marie Chenová. „Nikdy jsem nikoho nezabil,“ bručel Harod. „Nikdy jsem nemusel.“

„Zdá se, že teď budeš muset,“ upozornila ho Marie. „Když dnes Joseph odešel, znovu opakoval přesvědčení pana Barenta, že musíš být tím, kdo...“

„Jo.“ Harod se postavil a odložil sklenku na skříňku. Otřel se ručníkem a natáhl ruku. Marie Chenová ji přijala a pomalu se zvedla z bublin. Harod vzal něžně ručník, osušil ji, objal ji oběma rukama ze zadu, pak přiložil silnou látku na její ňadra. Přesunula váhu na jednu nohu, nepatrně roztáhla stehna a Harod ji osušil mezi nohama. Odhodil ručník, vzal Marii Chenovou do náruče a odnesl ji do ložnice.

Harodovi to připadalo jako poprvé. Od patnácti let s ním žádná žena nešla po dobrém. Její kůže chutnala mýdlem a skořicí. Když do ní pronikl, vydechla a převálili se na měkká posteladla. Marie Chenová ležela nahoře. Byli spojeni, pohybovali se, jejich ruce a ústa se dotýkaly. Její orgasmus přišel najednou, byl silný, tiše sténala. Harod musel ještě několik vteřin počkat. Zavřel oči a přitiskl se k ní jako padající člověk, který se snaží zachránit.

Zazvonil telefon. Pořád zvonil.

Harod zavrtěl hlavou. Marie Chenová mu políbila ruku a sklouzla po posteladle, aby zvedla sluchátko. Podala mu ho. „Harode, musíte okamžitě sem,“ ozval se Colbenův vzrušený hlas. „Propuklo peklo!“

Colben se vrátil do kontrolní místnosti. U monitorů seděli muži, psali si záznamy, šeptali do mikrofonů. „Kde je sakra Gallagher?“ zařval Colben.

„Pořád nic, pane,“ odpověděl technik u pultu číslo dvě.

„Tak na to kašlem,“ řekl Colben. „Oznamte Zelenému týmu, ať ho přestanou hledat. Pošlete je jako zálohu Modré dvojce poblíž Market Street.“

„Ano, pane.“

Colben prošel úzkou chodbou a postavil se za poslední pult. „Duchové zůstali pořád v Domácím hradu?“

„Ano, pane,“ odpověděla mladá žena před obrazovkou. Přehodila spínač a pohled přeskočil z domu Anne Bishopové do zadní uličky. Postavy u padesát metrů vzdálené garáže vypadaly jako pouhé stíny i v záběru světelných čoček.

Colben jich napočítal dvanáct. „Dejte mi Zlatou jedničku,“ vyštěkl.

„Ano, pane.“ Technička mu předala náhradní sluchátka.

„Petersone, teď jich vidím deset. O co tam sakra jde?“

„Nevím, pane. Chcete, abychom vyrazili?“

„Negativní,“ odpověděl Colben. „Zůstaňte.“

„Dalších osm neznámých lidí na Ashmead,“ upozornil ho agent u pultu číslo pět. „Právě minuli Bílou skupinu.“

Colben si sundal sluchátka. „Kde je sakra Haines?“

„Právě sebral Haroda a jeho sekretářku,“ zvolal muž u pultu číslo jedna. „Kontakt za pět minut.“

Colben si zapálil cigaretu a zaťukal techničce na rameno. „Hned sem pošlete Hajeka a helikoptéru.“

„Ano, pane.“

Z Colbenovy kanceláře vyplul agent James Leonard a zamával na něj. „Pan Barent je na třetí lince.“

Colben zavřel dveře. „Tady Colben.“

„Šťastný Nový rok, Charlesi,“ ozval se Barentův hlas. Colben podle šumu a dutého zvuku usoudil, že volá přes satelit.

„Jo,“ odvětil Colben. „Co se děje?“

„Volal jsem předtím Josephovi,“ prohlásil Barent. „Dělá si starosti s průběhem operace.“

„Co je tedy nového?“ naléhal Colben. „Kepler si pořád na něco stěžuje. Proč tady s námi nezůstal, když má takový zájem?“

„Joseph řekl, že se musí postarat o jiné věci v New Yorku,“ odvětil Barent. Následovala pauza. „Spatřili jste naše přátele?“

„Tím myslíte starého skopčáka,“ doplnil Colben. „Ne. Od většího výbuchu ve skladišti nikoliv.“

„Máte představu, proč Willi obětoval jednoho z vlastních agentů, aby se zbavil doktora Laskiho? A proč tolik mrtvých? Joseph říkal, že jste museli povolát městské hasiče.“

„Jak to mám sakra vědět?“ rozkřičel se Colben. „Podívejte, nejsme si ani jistí, jestli tam Luhar a ten žid byli.“

„Já myslel, že na tom dělali vaši odborníci, Charlesi.“

„To jo. Ale zítra je národní svátek. A kromě toho Luhar a Laski seděli na třiceti kilech C-4. Pro odborníky toho moc nezbylo.“

„Chápu, Charlesi.“

„Podívejte,“ řekl Colben, „musím jít. Něco se tady děje.“

„Co to znamená?“ zeptal se Barent přerušovaný šumem.

„Nic vážného. Pár těch pitomejch kluků z gangu se poflakuje po bezpečné zóně.“

„Ranní záležitost to nezkomplikuje, že?“ zeptal se Barent.

„Ne,“ vyštěkl Colben. „Jede sem Harod. Jestli bude třeba, můžeme odříznout celou oblast za deset minut a postarat se o tu Fullerovou předčasně.“

„Myslíte, že pan Harod ten úkol zvládne, Charlesi?“

Colben típnul cigaretu a zapálil si další. „Já si myslím, že si Harod nedokáže sám utřít ani zadek,“ prohlásil. „Otázka je, co uděláme, až to posere?“

„Věřím, že jste zvážil všechny možnosti,“ podotkl Barent.

„Jo. Haines je připravený, aby se o tu starou ženu postaral. Jakmile to Harod posere, vyřídím toho hollywoodského nádivu sám.“

„Předpokládám, že doporučíte odstranění.“

„Doporučuju mu vrazit do huby policejní speciál a odpálit mu mozek nad celou západní Philadelphii,“ odvětil Colben.

Následovala krátká pauza, kterou rušil jen šum. „Jak myslíte,“ řekl Barent nakonec.

„Ach,“ pokračoval Colben, „ta čínská sekretářka musí také zmizet.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Barent. „Charlesi, jen jednu věc...“

Ve dveřích se objevila hlava agenta Leonarda a řekl: „Haines právě dorazil s panem Harodem a tou holkou. Sedí v helikoptě.“

Colben přikývl. „Jo, co je to?“ Vrátil se k Barentovi.

„Zítřek je pro nás velmi důležitý,“ vysvětloval Barent. „Ale pamatujte, prosím, že jakmile tu starou ženu odstraníte z hrací desky, hlavním zájmem bude pan Borden. Jestli to bude možné, kontaktujte ho a vyjednávejte, jestli si to situace vyžádá, odstraňte ho. Island klub věří vaší volbě, Charlesi.“

„Jo,“ přikývl Colben, „budu si to pamatovat. Zavolám vám později, ano?“

„Mnoho štěstí, Charlesi,“ rozloučil se Barent, linka zasyčela a ztichla.

Colben zavěsil, navlékl si vojenskou vestu a baseballovou čapku, osmatřicítku zastrčil do pouzdra, pouzdro připevnil do přední kapsy teplé bundy.

Jak v podřepu utíkal k otevřeným dveřím helikoptéry, vrtule už zrychlovala.

Saul Laski, Taylor, Jackson a šest mladších členů Duševní cihelny sledovali helikoptéru, která se zvedla a zamířila k severovýchodu. Nákladák zastavil u vysoké dřevěné ohrady půl bloku od brány do řídicího centra FBI.

„Co myslíš?“ zeptal se Taylor Saula. „Je tam ten tvůj voodoo chlap?“

„Možná,“ odpověděl Saul. „Jsme blízko staveniště?“

„Blízko jak facka,“ potvrdil Taylor.

„Jsi si jistý, že dokážete stroje nastartovat bez klíčů?“

Ozval se Jackson. „Jasně, vole. Tři měsíce u motorový čtyř konstrukce ve Vietnamu, než mě vyšoupli do lesa, kde dávaj lišky dobrou noc. Dokážu spustit i tvou mámu.“

„Buldozery budou stačit,“ doplnil Saul, neboť stejně jako Jackson věděl, že spustit buldozer není tak jednoduché.

„Hele,“ odsekl Jackson, „já je nastartuju, dokážeš zvládnout ten svůj?“

„Čtyři roky stavby a údržby v Kibbudzu,“ potvrdil Saul. „Dokážu ti vybagrovat mámu.“

„Dej si bacha, vole,“ upozornil ho Jackson a široce se usmál. „Nezačíněj házet bláto na můj rodinný příslušníky, baby. Bílý kluci neznaj pořádný urážky.“

„V mé kulturní skupině,“ prohlásil Saul, „patří ke zvyklostem výměna urážek s Bohem. Může člověk na urážení cizích rodinných příslušníků potřebovat lepší výcvik?“

Jackson se zasmál a poplácal Saula po rameni.

„Držte hubu, vy dva,“ vyzval je Taylor. „Máme dvě minuty.“

„Jsi si jistý, že ti jdou dobře hodinky?“ zeptal se Saul.

Taylor se zatvářil rozhořčeně. Natáhl zápěstí a předvedl elegantní hodinky Lady Elgin se čtyřnadvacetikarátovým zlatem a vykládané diamantovými kamínky. „Ty se nezpozdíš ani vo pět vteřin za rok,“ upozornil ho. „Musíme se pohnout.“

„Dobrá,“ souhlasil Saul. „Jak se dostaneme dovnitř?“

„Sumec!“ zavolal Taylor a jeden z chlapců otevřel zadní dveře, vyšplhal na střešku auta, vyskočil na tři metry vysoký dřevěný plot a zmizel na druhé straně. Zbýlých pět ho následovalo. Nesli těžké batohy, ve kterých cinkaly lahve.

Saul se podíval na zalepenou levou ruku.

„Jdem,“ zasyčel Taylor a vylezl z kabiny.

„Ta ruka bude bolet,“ upozornil Saula Jackson. „Nechceš něco šlehnout?“

„Ne,“ odmítl Saul a vyrazil za ostatními. Nahoru a přes plot.

„To není legální,“ promluvil Tony Harod. Uháněli ve výšce pouhých sto metrů a Harod sledoval pouliční lampy, mrakodrapy a dálnice.

„Policejní helikoptéra,“ prohlásil Colben. „Zvláštní povolení.“

Colben otočil své sedadlo, takže se nakláněl z okna, které otevřel na pravé straně. Dovnitř se nahnul studený vzduch a zaútočil na Haroda a Marii Chenovou jako neviditelná ostří. Colben zvedl vojenskou ostřelovací pušku Colt 0,30 a posadil ji do speciální vidlice. Zbraň měla velký noční dalekohled, laserový zaměřovač a obrovský zásobník, takže vypadala velmi neohrabaně. Colben se zašklebil a něco zašeptal do mikrofonu, který trčel ze sluchátek ukrytých pod kapucí. Pilot naklonil stroj doprava a zakroužil nad Germantown avenue.

Harod se chytil oběma rukama polstrované lavičky a zavřel oči. Byl si jistý, že nevypadne z okna a nedopadne z výšky třiceti podlaží na dlážděnou ulici jen díky bezpečnostnímu pásu.

„Červený velitel středisku,“ zařval Colben, „stavová zpráva.“

„Tady středisko,“ odpověděl hlas agenta Leonarda. „Modrá skupina dvě hlásí vpád čtyř automobilů, které vezou muže španělského původu do bezpečné zóny Cheltenham a Market. Další neidentifikované skupiny v uličce za Hradem číslo jedna a Hradem číslo dva. Skupina patnácti neidentifikovaných černých mužů právě minula Bílou skupinu jedna na Ashmead. Konec.“

Colben se otočil a zašklebil se na Haroda. „Myslím, že to je pěkný průser. Černý huby proti Mexikáncům na Silvestra.“ „Už je po půlnoci,“ upozornila ho Marie Chenová. „Už je Nový rok.“

„Na tom nesejde,“ odsekl Colben. „No, co má být. Ať se mezi sebou mydlí, ale nepletou se do operace Úsvit. Že, Harode?“

Tony Harod se držel sedadla a neodpověděl.

Šerif Gentry se snažil udržet krok s ostatními a těžce dýchal. Marvin a Leroy vedli řadu deseti členů gangu labyrintem tmavých uliček, dvorků, špinavých prázdných pozemků a opuštěných domů. Dorazili na začátek do úzké ulice a Marvin jim pokynul, aby se přikrčili. Gentry spatřil dodávku, která stála ve vzdálenosti šedesát metrů za popelnicemi a starými garážemi.

„Federální poldové,“ zašeptal Leroy. Vousatý mladík se podíval na hodinky a usmál se. „Jsme tu o minutu dřív.“

Gentry si opřel ruce o kolena a lapal po dechu. Bolela ho žebra. Byla mu zima. Chtěl se vrátit domů do Charlestonu, pustit si na věži kvarteto Dava Brubecka a přečíst si Bruce Cattona. Opřel si hlavu o studené cihly a vzpomněl si na událost, která se přihodila, když opouštěli Společenský dům, na událost, která změnila jeho pohled na Germantown a Duševní cihelnu.

Když se připravila k odchodu poslední skupina, přiběhl nějaký malý chlapec - nebylo mu víc než sedm, osm let. Běžel přímo k Marvinovi. „Stevie,“ oslovil ho šéf gangu, „říkal sem ti, ať sem nechodíš.“ Chlapec plakal a otíral si rukou slzy. „Máma říká, že máš jít hned domů, Marvine. Říká, že tě s Maritou potřebujou doma a máš se hned vrátit.“ Marvin vzal dítě okolo ramen a odvedl ho do vedlejší místnosti. Gentry zaslechl: „... řekni mámě, že se vrátím domů ráno. Ať tam zůstane Marita a vo všechno se postará. Řekneš jim to, jo, Stevie?“

To Gentryho rozrušilo. Gang patřil k pětidenní noční mŕze, kterou prožíval. Germantown a jeho obyvatelé dokonale doplňovali noční mŕzu, bolest, tmu a zdánlivě nesouvisející události, které se okolo něj odvíjely. Věděl, že členové gangu jsou mladí - výjimkou byl Jackson, ale to byla ztracená duše, návštěvník, školák, který se vrátil do starého prostředí, protože neměl kam jít. Gentry našel na studených ulicích jen pár dospělých. Spatřil jen tiché, zakřiknuté ženy, které někým spěchaly, staří muži nikam nechodili. Vykukovali ze dveří hospody, bezdomovci se váleli před špinavými obchody. Věděl, že to není skutečná společnost, že ulice a schody obsadí v létě rodiny, děti budou skákat panáka, mladíci hrát košíkovou, budou se smát, opírat se o naleštěná auta. Věděl, že prázdnota z noční mŕzy je výsledkem zimy, nového násilí na ulicích a přítomnosti armády, která se považovala za neviditelnou. Ale Stevieho příchod mu ukázal realitu. Gentry se ocitl na zvláštním chladném místě, kde bojoval ve společnosti dětí proti dospělým, kteří mají skutečnou moc.

„Támhle, vole,“ zašeptal Leroy.

Objevily se tři hlasité automobily, zpomalily a zastavily na ulici na druhé straně průchodu. Vyskákalo z nich mnoho mladíků, smáli se, zpívali a vykřikovali něco španělsky. Někteří přešli k dodávce a začali ji otloukat baseballovými pálkami a železnými trubkami. Auto rozsvítilo reflektory. Uvnitř někdo zařval. Z postranních dveří vyskočili tři muži a jeden vystřelil do vzduchu.

„Pojďte,“ zasyčel Marvin.

Skupina mladíků tiše proběhla dvacet metrů dlouhou uličkou, drželi se u garáží a plotů. Zastavili se na prázdném pozemku za boudou a opřeli o nízký kovový plot. Od dodávky se ozvaly další výstřely. Gentry zaslechl, jak nájezdníci zrychlují k Germantown avenue.

„Grumblethorpe,“ řekl Leroy a Gentry se podíval skulinou v plotu. Spatřil malý dvůr, velký holý strom a zadní trakt kamenného domu.

Přiblížil se k němu Marvin. „Ve vokenech přízemí maj mříže. Vzadu sou jedny dveře, vpředu dvoje. Jdem z vobou stran. Jdem na to.“ Marvin, Leroy, G. B., G. R. a dva další chlapci se přehoupali přes plot. Jako stíny. Gentry je chtěl sledovat, zachytil se o drát a dopadl jedním kolenem na zmrzlou půdu. Vyndal z kapsy Ruger a rozběhl se za ostatními.

Marvin a G. B. mu pokynuli ke stěně domu. Oba nesli krátké pušky, měli afro-účes a Marvin si uvázal na čelo červený šátek. „My jdeme ke dveřím na ulici.“

Mezi kamenným domem a vedlejším lahůdkářstvím se zvedal čtyři stopy vysoký dřevěný plot. Trojice počkala, až kolem pojede prázdná tramvaj, pak Leroy vykopl branku a G. B. nonšalantně prošel kolem rozbitých oken a dvojítych dveří. Po obou stranách dveří se zvedalo nízké hrazení. U chodníku objevili sklepní dveře s visacím zámkem. Gentry ustoupil a podíval se na průčelí starého domu. Ani v jednom z devíti oken nesvítilo světlo. German avenue byla prázdná, výjimkou byla jen tramvaj dva bloky na západ. Jasně (protikriminální) pouliční lampy vrhaly žluté světlo na průčelí obchodů a kamennou zem. Byla pozdní chladná noc.

„Do toho,“ promluvil Marvin. G. B. se postavil k západním dveřím a kopl. Silné dubové dveře se ani nepohnuly. Marvin přikývl, oba chlapci si připravili pušky, ustoupili a vypálili na zámký. Odletěly třísky a Gentry se obrátil, aby si instinktivně zakryl oči. Dvojice znovu vystřelila a Gentry se obrátil právě ve chvíli, kdy se západní dveře otevřely. G. B. se zašklebil na Marvina a zvedl pěst ve vítězném pozdravu. V tu chvíli se mu na hrudi objevila malá červená tečka a stoupala k hlavě. G. B. vzhledl a dotkl se čela, takže se mu kroužek světla přestěhoval na ruku. Podíval se na Marvina a na tváři se mu objevil výraz překvapení. Zvuk výstřelu byl tichý, přišel z velké dálky. Tělo narazilo na dřevěné dveře, pak se sesulo na chodník.

Gentry si stačil ještě všimnout, že mu zmizelo celé čelo, pak utíkal, dopadl na všechny čtyři, plížil se k brance vedlejšího dvorku. Ani nezaznamenal, že Marvin přeskočil nízké zábradlí a schoval se do otevřených dveří. Kolem Gentryho tančily rudé tečky, dva výstřely mu nahrnuly do obličeje prach. Dostal se přes branku, obrátil se doprava a do něčeho narazil. Několik výstřelů rozbilo plot a zarylo se nalevo do zmrzlé půdy. Gentry se slepě plížil k zadní části dvorku. Z ulice se ozvaly další výstřely, ale žádný nešel kolem něj.

Leroy utíkal, těžce dýchal a dopadl na jedno koleno. „Co to sakra je?“

„Střelba z druhé strany ulice,“ vydechl Gentry. Když zjistil, že má v ruce pořád svůj Ruger, překvapilo ho to. „První poschodí nebo střecha. Používají laserový zaměřování.“

„Marvin?“

„Asi uvnitř. G. B. je mrtvej.“

Leroy se postavil, pokynul mu rukou a zmizel. K průčelí domu se rozběhl půltucet stínů.

Gentry přeběhl k boku kamenné budovy a podíval se na zadní dvůr. Zadní dveře se otevřely a zevnitř vycházelo slabé světlo. Pak v zadní uličce zastavila smykem dodávka. otevřely se dveře, vnitřní světlo krátce ozářilo siluetu nějakého muže, který vyskočil ze sedadla a kolem kůlny se ozval tucet výstřelů. Muž se zhroutil a dveře se zavřely. Od kůlny někdo zakřičel a Gentry spatřil stíny, které utíkaly k velkému stromu. Nad hlavou se mu ozval řev helikoptéry a větší část dvorku se okamžitě ocitla v bílé záři reflektoru. Jeden z chlapců, kterého Gentry neznal podle jména, přimrzl jako srnec a podíval se nahoru. Gentry spatřil, jak mu na zlomek vteřiny tančí na hrudníku červená tečka, pak mu explodovala žebra. Gentry neslyšel žádný výstřel.

Sevřel oběma rukama Ruger a třikrát vystřelil na reflektor. Paprsek zůstal, ale začal se divoce otáčet. Ozářil větve, střechy a dodávku, helikoptéra se obrátila a zvedla se do noci.

Z přední části domu se ozvala celá řada výstřelů. Gentry zaslechl, jak někdo ječí vysokým hlasem. Následovaly exploze a výstřely z dodávky v uličce a Gentry zaslechl další auta. Podíval se na Ruger a zjistil, že nemá čas nabíjet. Rozběhl se k otevřeným západním dveřím Grumblethorpe.

Saul Laski neřídil buldozer už celé roky, ale jakmile Jackson probudil vozidlo k životu, Saul si sedl na měkkou stoličku a zapojil schopnosti, které nepoužil od doby, kdy pomáhal před dvaceti lety čistit Kibbutz. Naštěstí to byl americký Caterpillar D-7, přímý potomek strojů z jeho Kibbutzu. Uvolnil volant, přeřadil na neutrál, postavil se na pravou brzdou, přidupl ji, pak začal hledat startér motoru.

„Achhhhh,“ zašeptal, když ho našel, přehodil páčky komprese - doufal, že to udělal správně - zatlačil páčku motoru, otevřel přívod paliva a spustil startér. Nic se nestalo.

„Hej!“ vykřikl vyhublý mladík jménem Sumec, který se vedle něj krčil. „Víš ty vůbec, co děláš, staříku?“

„Stoprocentně!“ odpověděl Saul. Natáhl ruku a elektrický startér zakňučel. Motor zařval a probral se k životu. Našel plyn, uvolnil ho, přidal otáčky do pravého pásu a málem přejel Jacksona, který se přikrčil, aby nastartoval druhý buldozer po Saulově levici. Vyrovnal ho a motor mu málem zhasnul. Pak ho zamířil na šedesát metrů vzdálený komplex dodávek. Do obličeje se jim nahrnuly benzínové výpary a černý kouř. Saul se podíval doprava a spatřil tři členy gangu, jak běží vedle jeho stroje.

„Copak ta věc nejezdí rychlejš?“ zaječel Sumec.

Saul zaslechl škrábání a uvědomil si, že nezvedl radlici. Udělal to a stroj nadšeně poskočil kupředu. Vzadu zaslechl řev Jacksonova buldozeru, který se pohnul ze staveniště.

„Co uděláš, až tam budem?“ řval Sumec.

„Jen dávej pozor!“ zvolal Saul a upravil si brýle. Co udělá, ještě netušil. Věděl, že každou chvíli mohou ven vyběhnout agenti FBI, postavit se kolem a zahájit palbu. Pomalé buldozery budou snadným cílem. Šance, že dorazí až k dodávkám, mu připadala hrozně nízká. Přesto se necítil tak dobře už celá desetiletí.

Malcolm Dupris vedl osm členů Duševní cihelny do domu Anne Bishopové. Marvin si byl naprosto jistý, že je ta voodoo ženská jinde - v tom starém domě na avenue. Ale Malcolmův tým dostal za úkol zkontrolovat dům na Queen Lane. Neměli vysílačky a Marvin každé skupině přiřadil alespoň dva trpaslíky - členy pomocného gangu ve věku od osmi do jedenácti let, kteří sloužili jako spojky. Nedostal od Marvinovy skupiny žádnou zprávu, ale jakmile zaslechl z avenue střelbu, vzal polovinu své skupiny do zadní uličky a zamířili na dvorek Anne Bishopové. Dalších šest zůstalo vzadu a hlídali telefonní dodávku, která číhala ve tmě na konci uličky.

Jako první šel Malcolm, Donnie Cowles a tlustý Jamie - mladší bratr Louise Solarze. Vykopli dveře v kuchyni a vrazili dovnitř. Malcolm mával svou naolejovanou a blýskavou devítimilimetrovou pistolí, kterou koupil za pětasedmdesát dolarů od Muhammeda. Uvnitř se ukrýval zásobník se čtrnácti nábojnicemi. Donnie svíral těžkou, doma vyrobenou pistolí s jedinou dvaadvaceti milimetrovou nábojnicí zasunutou do vyrobené hlavně. Jamie měl jen svůj nůž.

Stará žena, která v domě žila, nebyla doma, po té voodoo ženské a bílé obludě ani vidu, ani slechu. Prozkoumali domek za tři minuty, pak se Malcolm vrátil do kuchyně a Donnie šel zkontrolovat přední dvůr.

„Pěkný bordel na posteli nahoře,“ prohlásil Jamie, „jako by někdo rychle balil.“

„Jo,“ souhlasil Malcolm. Pokynul skupině na zadním dvorku, Jeffersonovi, jejich desetiletému trpaslíkovi, aby si

pospíšil. „Běž ke starýmu domu na avenue a podívej se, jestli Marvin...“

Ozvaly se dveře od garáže a naskočil motor auta. Malcolm zamával na ostatní, proběhl zadní brankou a vyrazil do uličky. V tu chvíli z garáže vyletělo legrační staré auto. Mělo zhasnuté reflektory a stará paní na sedadle svírala volant jako vyděšený řidič. Malcolm poznal bělošku, které se říkalo slečna Bishopová. Potkával ji celý život v okolí, když byl malý, občas jí posekal zahrádku.

Pět členů gangu se jí postavilo do cesty, Malcolm přistoupil ke dveřím. Vyděšená žena se rozhlédla, pak spustila okénko. Měla zvláštní a ospalý hlas. „Chlapci, hned uhněte. Musím dál.“

Malcolm se podíval do auta. a ujistil se, že je tam sama. Jen slečna Bishopová. Spustil automatickou pistoli a naklonil se k ní. „Promiňte, ale nikam nemůžete, dokud...“

Ruce Anne Bishopové vystřelily, prsty se změnilly v drápy. Kdyby Malcolm instinktivně nezaklonil hlavu, přišel by o oči. Takhle mu její dlouhé nehty udělaly jen osm krvavých škrábanců přes tváře a víčka. Malcolm vykřikl. Staré auto zařvalo, poskočilo, odhodilo malého Jeffersona do vzduchu a rozmačkalo Jamieho pod levým kolem.

Malcolm zaklel a začal hledat pistoli. Našel ji, opřel se o jedno koleno a vypálil tři kulky za autem. Pak někdo vykřikl, ať se obrátí. Malcolm se otočil, pořád ještě klečel. Blížila se k němu telefonní dodávka, která stála ještě před chvílí na vzdáleném konci ulice. Malcolm otočil pistoli a zjistil, že promarnil několik vteřin chybným pohybem. Otevřel ústa, aby vykřikl.

Když do Malcolmova obličeje narazil přední blatník, dodávka FBI se hnala rychlostí nejméně sto kilometrů za hodinu.

„Padáme vodtud!“ zařval Tony Harod, když něco tůuklo o levou stranu helikoptéry a vyskočily jiskry. Vznášeli se dvacet metrů nad rovnou střechou budovy, Colben pálil ze své supermoderní pušky a na tváři se mu usadil široký a hloupý škleb. Pilot Hajek s Harodem zřejmě souhlasil, neboť naklonil helikoptéru doprava a nabral výšku, než se Colben stačil otočit od okna a zakřičet další rozkaz. Richard Haines lhostejně seděl na levém sedadle vedle pilota a díval se z okna, jako by absolvoval noční vyhlídkový let. Marie Chenová seděla vpravo vedle Haroda, měla pevně zavřené oči.

„Červený velitel středisku,“ zavolal Colben. Harod a Marie Chenová měli sluchátka a mikrofony pro vnitřní komunikaci, aby slyšeli uprostřed řevu motoru, větru a svistu vrtulí. „Červený velitel středisku!“

„Tady středisko,“ odpověděl ženský hlas. „Pokračujte, Červený veliteli.“

„Co se sakra děje? Máme zjevení všude kolem Hradu číslo dvě.“

„To souhlasí, Červený veliteli. Zelená skupina potvrdila kontakt s neznámým počtem ozbrojených černochů, kteří se pokoušejí o B a E u Hradu číslo dvě. Zlatá skupina sleduje Cíl číslo dvě ve vozidle DeSoto z roku 1953, které míří severně, souběžně s Queen Lane. Bílá, Modrá, Šedá, Stříbrná a Žlutá skupina, všichni hlásí kontakt s neznámými nepřáteli. Dvakrát volal starosta. Konec.“

„Starosta,“ zopakoval Colben. „Ježíši Kriste. Kde je proboha Leonard? Konec.“

„Agent Leonard je venku a vyšetřuje neklid na staveništi. Řeknu mu, ať zavolá, jakmile se vrátí, Červený veliteli. Konec.“

„Sakra práce,“ zasyčel Colben. „Dobrá, poslouchajte. Vysadím Hainese na zemi, aby dohlédl na Hrad číslo dvě. Modrá a Bílá skupina odřízne oblast od Market po Ashmead. Řekněte Zelené a Žluté, ať do Hradu číslo dvě nikdo nevzkročí, nikdo neodejde. Chápete?“

„Potvrzuji, Červený veliteli. Máme tady...“ Následoval skřípavý zvuk a spojení se přerušilo.

„Do prdele,“ zavrčel Colben. „Centrálo? Centrálo? Haines přechází do Taktického dva-pět. Zlatá skupino? Zlatá skupino, tady Červený velitel. Petersone, slyšíte mě?“

„Ano, Červený veliteli,“ ozval se mužský stísňený hlas.

„Kde sakra jste? Konec.“

„Jedu na západ na Germantown, sleduji Cíl číslo dvě, Červený veliteli. Konec.“

„Ta Bishopová? Kde je...“

„Ach... potřebujeme pomoc, Červený veliteli,“ přerušil ho ten hlas. „Dvě vozidla, Španělé, ach... zavolám vám, Červený veliteli. Konec.“

Colben se předklonil a zařval na pilota. „Posaďte to dolů.“

Muž v baseballové čapce žvýkal. „Není kam, pane. Držím to na jedna nula nula nula.“

„Seru na to,“ vykřikl Colben. „Jestli musíte, posaďte to na Germantown avenue. Okamžitě.“

Pilot se podíval doprava, obrátil helikoptéru a přikývl.

Stroj se propadl jako výtah s utrženým kabelem a Tony Harod málem vykřikl. Pouliční lampy vyrazily nahoru, jeden blok doleva spatřili požár. Helikoptéra klesla a dosedla na asfalt uprostřed silnice. Haines byl okamžitě venku a zamířil v podřepu k chodníku.

„Nahoru!“ zařval Colben a ukázal palcem na pilota.

„Nel!“ zařval Harod. Pokynul Marii Chenové a společně si začali rozepínat pásy. „Taky vystoupíme.“

„I hovno,“ vyštěkl Colben do interkomu.

Harod si sundal sluchátka, Marie Chenová vytáhla z kabelky Browning a namířila Colbenovi na hrud'. „Okamžitě vystupujeme!“ řval Harod.

„Jste mrtvej muž, Harode,“ upozornil ho Colben tiše.

Tony Harod zavrtěl hlavou. „Neslyším vás, Chucku,“ zaječel. „Čau!“ Vyskočil levými dveřmi a rozběhl se opačným směrem než Haines. Marie Chenová čekala dalších třicet vteřin, pak vyskočila směrem ke dveřím.

„Oba jste mrtví,“ dodal Colben a usmál se. Podíval se na pušku v držáku na pravoboku, pak se uvolnil.

Marie Chenová přikývla, vyskočila a utíkala pryč.

„Třicet metrů,“ přikázal Colben do mikrofonu.

Helikoptéra se zvedla nad dráty a střechy obrátila se vlevo a zůstala viset ve výšce deseti podlaží nad ulicí. Colben sklonil třicetimilimetrovou pušku značky Colt a přejel uličky infračerveným zaměřovačem. Nikde se nic nehýbalo. „Moc překážek,“ zavřel. V taktickém kanálu jeho sluchátek bylo slyšet naléhavé volání. Zaslechl Hainesův hlas, který žádal odpověď týmu ostřelovačů Zelená jedna.

Colben zavrtěl hlavou. „Zpátky k Hradu číslo dvě,“ vyštěkl. „Tutoho blbce vyřídíme později.“

Helikoptéra se otočila, naklonila se, nabrala výšku a zamířila k východu.

Třicet tři - Germantown

Čtvrtek, 1. leden 1981

Natalie Prestonová ležela na zádech, ruce zvednuté v obraně proti Vincentovu noži. V tu chvíli něco narazilo na přední dveře Grumblethorpe, dva metry chodbou od nich. Do úzké chodby vystřelily třísky. Následovala druhá exploze a Natalie se otočila doleva, směrem k malému salónku. Spatřila, jak se rozbily dveře do ulice a otevřely se.

Vincentova hlava se v náhlém tichu zvedla a otočila jako hlava špatně naprogramovaného robota. Nůž v jeho pravé ruce se třpytil. Natalie se nehýbala, mlčela, nedýchala.

Pak se ozvala řada dalších explozí. Tentokrát z větší dálky. Do salónku vběhla tmavá postava a svalila se do ušáku u krbu. Na holá prkna dopadla puška, pak narazila na nohy od stolu.

Vincent ji překročil a zamířil do salónu. Natalie zahlédla široké modré oči Marvinu Gayleho. Vincent ho zvedl a Natalie se začala po kolenou plížit k zadním dveřím. Ucítila bolest v kotníku a málem vykřikla. Ale kousla se do rtu, ucítila krev a zůstala potichu. Před domem se ozvaly další výstřely, ze salónu bylo slyšet rány. Marvin bojoval s bílou obludou.

Natalie se zvedla a postavila se na levou nohu vedle dveří kuchyně. Dlouhá místnost měla zakrytá okna, velký krb, na dlouhém stole hořely dvě svíčky, objevila těžké dveře na závoru. U dveří stála puška opřená o zeď.

Natalie tiše zasténala a poskočila k ní. Už ji málem držela, když do dveří něco třikrát rychle za sebou narazilo. Čtvrtá a pátá exploze rozbila železný zámek a dřevěnou závoru, do levé nohy a paže se jí zapíchly třísky. Natalie odskočila, přenesla váhu na pravou nohu a svalila se na stůl. Převrátila ho a těžce dopadla na kamennou podlahu. Následovaly další dvě rány a dveře se otevřely. Dva metry od Natalie nabízela úkryt spížírna, místo, kde ji věznili. Popolezla a dopadla do tmy právě ve chvíli, kdy někdo vykopl kuchyňské dveře.

Dovnitř vrazil chlapec, který patřil ke dvojčatům z Marvinova gangu. Sledoval ho ještě jeden mladík. Oba měli pušky. Ukryli se za převrácený stůl.

„Nestřílejte!“ zaječela Natalie. „To jsem já!“

„Kdo je to?“ zakřičelo jedno z dvojčat. Postavilo se a opsalo puškou krátký oblouk.

Natalie vklouzla do spížírny a do kuchyně se vpotácel Marvin Gayle. Paže a hrud' měl od krve, držel pušku a pažbu vlekl po zemi, jako by ji nedokázal samou únavou zvednout.

„Marvine! Sakra, vole, jak ses sem dostal?“ Dvojče se postavilo a sklonilo zbraň. Druhý chlapec zvedl hlavu ukrytou za stolem.

Marvin zvedl pušku a dvakrát vystřelil. Dvojče odletělo do chladného krbu. Druhý chlapec uskočil do rohu, něco zakřičel a pokusil se postavit. Marvin se otočil a vystřelil od boku. Chlapec narazil na zeď, svalil se a zmizel v díře, která se ukrývala ve stínech.

Natalie si uvědomila, že se křčí a pořád svírá roztrženou podprsenku. Podívala se škvírou dveří a spatřila Marvinu, jak se těžce sune ke krbu, aby prozkoumal mrtvé tělo dvojčete. Obrátil se a přešel ke vchodu do tunelu. Pak sklonil pušku k díře a znovu vypálil.

Natalie vyskočila rychle do chodby, nechala podprsenku podprsenkou a ucítila na těle husí kůži. Venku zaslechla ohlušující výstřel.

Všechno je to ošklivý sen, napadlo Natalii. Musím se probudit. Intenzivní bolest v kotníku dokazovala něco jiného. Do chodby vkročil Vincent, roztáhl nohy, v pravé ruce držel dlouhý nůž.

Natalie se zastavila a opřela se o dřevěnou zeď. Vlevo se zvedaly příkré schody do prvního patra.

Vincent popošel.

Natalie odskočila doleva, praštila se kotníkem o schod a vykřikla. Začala vzlykat a šplhat do schodů. Pak zaslechla z kuchyně hlas Roba Gentryho.

Saul Laski přednesl plán úderu na velící středisko. Rychlý útok, způsobit co největší zmatek a zmizet. Ideální bude, pokud nevzniknou žádné oběti, pokud se nebude střílet. Ve skrytu duše doufal, že tam najde Colbena nebo Hainese. Když teď buldozer krátil posledních dvacet metrů, napadlo ho, zda taková teorie dává smysl.

Najednou vlevo něco vybuchlo a do výšky šesti metrů vyskočily plameny. Taylor a ostatní začali házet zápalné lahve na zaparkovaná auta. Ze dveří hlavního vozu vyběhl muž v bílé košili a tmavé kravatě a celou scénu na chvíli ozářily plameny. Muž se podíval na požár, na dva blížící se buldozery, něco vykřikl a vytáhl pistoli z pouzdra za opaskem. Saul byl deset metrů od auta. Zvedl radlici jako štít a uvědomil si, že má zakrytý výhled. Přes řev motoru neslyšel ani výstřely, ani další zápalnou láhev, ale zaslechl dvě t'uknutí do radlice a hlasitou ránu z chladice. S buldozerem to nic neudělalo. Saul zvedl radlici ještě o kousek a podíval se šterbinou. Spatřil, jak muž utíká zpět do auta.

„Tady vystupuju!“ zařval Sumec, přeskočil pravý pás a zmizel ve tmě.

Saul chtěl vyskočit, pokrčil rameny a sevřel kovovou páku. Zvedl radlici ještě o kousek.

Poslední tři metry byly trochu do kopce a radlice nabrala auto ve výšce dva a půl metru, kousek vpravo od dveří.

Dřevěné schůdky se roztrhly a odletěly stranou. Saul poskočil, kousnul se do jazyku a znovu se opřel o tlusté sedadlo. Pásky zabraly a buldozer začal převracet dlouhý obytný vůz.

Celý komplex se otřásl, pak ještě jednou. Jacksonův buldozer narazil šest metrů ode dveří. Tenký hliník se zkroutil a radlice vytrhla několik dlouhých kusů. Okno vypadlo ven a rozdrtil ho pás Saulova stroje. Saul si byl několik vteřin jistý, že radlice prořízne celý automobil, ale ocel narazila na pevný kov, oba buldozery se zastavily a prostřední vůz se oddělil. Ozval se skřípot a dlouhé vozidlo se začalo převracet.

Necelý metr od Saulova levého ramena se otevřely dveře a objevilo se torzo nějakého muže. Vytáhl revolver a hledal cíl. Automobil v tu chvíli zachytila zemská přitažlivost a převrátil se. Ruka se zvedla, vypálila dvě kulky do vzduchu a zmizela.

Saul zařadil na neutrál a vyskočil. Objevil se Jackson. Schovali se za kapotu jednoho z aut a vyměnili si unavené pohledy.

„Co teď?“ zeptal se Jackson po chvíli.

Z troskek převráceného auta leželi lidé. Saul spatřil, jak pomáhají vytáhnout dírou ve střeše nějakou ženu. Většina z nich se tvářila omámeně, seděli na chladné zemi nebo procházeli sem a tam jako oběti autonehody. Ale několik jich vytáhlo pistole. Saul věděl, že zůstat může jen blázen. Taylor a ostatní zmizeli a Saul věřil, že se vrátí do nákladáku. „Někoho hledám,“ řekl Saul.

Čekal, dokud nevylezl z auta poslední agent. Vypadali jako mravenci, kteří opouští převrácené mraveniště. Nespatřil ani Charlese Colbena, ani Richarda Hainese. Ucítil hořké zklamání.

„Radši zmizíme,“ zašeptal Jackson. „Začínají se vzpomínávat.“

Saul přikývl a sledoval většího muže do stínu.

Leroy spatřil na chodníku tělo G. B. a ve druhém poschodí protějšího domu zachytil záblesk hlavně. Pak skočil na zem a vyrazil k brance. Vlevo od něj provrtaly kulky plot. Zdálo se mu, že bratři ze západní strany domu a z ulice opětují palbu, ale dobře věděl, že se jejich pistole a několik pušek nevyrovnejší zbraním, které používají federální poldové. Přitiskl tvář na chladnou zem a plotem prošly další kulky. „Sakra běs, vole,“ zašeptal.

Tricet centimetrů od jeho pravé ruky leželo u kamenné zdi nějaké tělo. Převrátil ho a zaslechl cinkot lahví v laciném batohu. Ucítil ostrý zápach benzínu.

Byl to Deeter Coleman, mladší žák gymnázia Germantownu a nový člen Duševní cihelny. Deeter vzal několikrát ven Leroyovu sestru. Leroy věděl, že chlapec měl větší zájem o školní dramatický kroužek a počítačovou třídu. Ulice ho moc nelákala, ale přesto prosil Marvinu celá léta, aby mu dal šanci a vzal ho k nim. Šéf gangu mu dal šanci teprve před týdnem. Kulka mu utrhla téměř celý krk.

Leroy mrtvolu znovu obrátil, uvolnil popruhy batohu a pořádku si opakoval: „Ty seš takovej vůl, drahej Leroyi. Kurva, vole, vždycky děláš takový blbosti.“

Utáhl si popruhy, ucítil, jak mu záda smáčí benzín z rozbité lahve, a zavrtěl hlavou. Malou neužitečnou pětadvacítku si zastrčil za opasek, bez přemýšlení rozrazil branku a rozběhl se.

Ozvaly se dva výstřely a ucítil tah na podrážce své tenisky. Ale nezaváhal. Proběhl řadou popelnic na kraji úzké uličky, pak vyskočil na požární žebřík. „Pěkně blbej nápad,“ zamumlal a šplhal nahoru.

Z druhého podlaží neustila do uličky žádná okna, jen zamčené kovové dveře bez venkovní kliky. „Blbče, blbče,“ zašeptal Leroy a přikřčil se vedle dveří. Prohledal kalhoty a kapsy kabátu. Neměl zápalky, zapalovač, nic. Ze zadní části budovy vyběhly do uličky tři stíny a Leroy se hlasitě rozesmál. Z vyhlídkového místa ve výšce deseti metrů spatřil jejich bledé tváře a ruce. Podívaly se na něj a zvedly zbraně. „Nemáš kam jít, vole,“ zavrčel.

Přitiskl tvář a břicho k cihlové zdi, první kulka se odrazila od mříže a vyšlehl jiskry. Druhá mu prošla podrážkou pravé boty a zvedla jeho nohu do vzduchu. Leroy ucítil, jak mu noha znečitlivěla, a podíval se na černou díru v bílé tenisce.

„Vý mě budete srát?“ zašeptal.

Ocelové dveře se otevřely a na požární žebřík vstoupil muž ve tmavém obleku. Nesl zvláštní pušku. Leroy mu pušku vyrval a udeřil ho pažbou do krku. Opřel ho o zábradlí a pravou mrtvou nohou zablokoval dveře. Dole už nikdo nestřílel, ale Leroy spatřil, jak bílé tváře hledají správný úhel. Muž se kroutil, jednou rukou se mu sápal po obličeji a druhou se snažil odstrčit pušku na svému krku.

Leroy přenesl na zbraň váhu a zatlačil muže dál přes zábradlí. „Nemáš sirku, vole?“ zašeptal. V místnosti za jeho zády se ozvaly kroky. Leroy vrazil levou ruku agentovi do kapsy kabátu a vyndal zlatý zapalovač. „Díky, Ježíši,“ zařval a nechal muže i s puškou spadnout z desetimetrové výšky na ulici. Vstoupil do místnosti právě ve chvíli, kdy muži pod ním začali znovu střílet.

„Dostal jsi...“ začal další běloch s vytaženou pistolí. U okna stáli další tři, skvělé pušky se zaměřovači upevněné v těžkých trojnožkách. Leroy spatřil rozkládací židle, stolky plné jídla a plechovek, u zdi několik vysílaček.

„Stůj!“ zařval běloch a namířil mu pistolí na hrud'

Leroy zvedl ruce. Palcem škrtl zapalovač. Vedle pravého ucha ucítil teplý plamínek. „Mam štěstí. Chytil napoprvý,“ prohlásil Leroy a hodil zapalovač do otevřeného batohu, kde se ukrývaly zápalné lahve.

Když se ozval výbuch, Anne Bishopová byla půl bloku od Grumblethorpe. Pokračovala rychlostí pětadvaceti kilometrů v hodině, rukama svírala volant DeSota, oči upřené před sebe, ani nezamrkala. Okna druhého patra domu proti Grumblethorpe se rozletěla na tisíc kusů. Na Germantown avenue se sneslo sklo. Třpytilo se, vypadalo jako sníh. Tricet vteřin nato se objevily plameny. Anne Bishopová zajela k chodníku před Grumblethorpe a přeřadila na neutrál. Tři dekády vštěpované reflexy ji přinutily zvednout ruční brzdou.

Plameny hořící budovy byly jasnější, takže vrhaly žluté světlo na Grumblethorpe a celý úsek ulice. Ozývala se střelba.

Ve vzdálenosti padesáti metrů přeběhl přes ulici půltucet postav s dlouhými nohama. Za pravým kolem DeSota ležel na chodníku nějaký chlapec. Klesl obličejem k zemi, pod rozbitou hlavou se objevila černá kaluž a zamířila do kanálu.

Hořící budova na druhé straně ulice hlasitě praskala, jako by někdo lámal stovky těžkých větví. Chvillemi vybuchovala munice a vydávala zvuky pražené kukuřice. V dálce někdo vykřikl. Ozvalo se kvílení sirén. Anne Bishopová seděla ve svém DeSotu z roku 1953, oči upřené před sebe, ruce na volantu. Čekala.

Gentry prošel rychle zadními dveřmi, před sebou držel Ruger. Převrácený stůl mu poskytl úkryt, který využil. Těžce dopadl na koleno a rozhlédl se.

Starou kuchyni osvětlovala svíčka na pultu a svíčka na zemi. V ohromném krbu dva metry za Gentrym leželo mrtvé dvojče jménem G. R., péřovou bundu roztrženou od krku až k rozkroku. Tvář, tělo a nohy mrtvolky pokrylo peří. Zbytek kuchyně byl prázdný. Vchod do chodby zakryly úzké dveře spížírní nebo malého pokojíku.

Gentry namířil Ruger na dveře a zaslechl zvuky z chodby. Uvědomil si, že dýchá ústy, že dýchá moc rychle a začíná se mu točit hlava. Zadržel na deset vteřin dech. Venkovní palba utichla a Gentry zaslechl v náhlém tichu slabé škrábání v rohu za zády. Otočil se a spatřil Marvinu Gayleho, jak leze z kamenné podlahy, vytahuje se jako člověk, který šplhá z bazénu. I ve slabém světle spatřil jeho úplně prázdný obličej, oči tvořily jen bílé štěrby a stín zornic.

„Marvine?“ prohlásil Gentry. V tu chvíli vytáhl chlapec z díry pušku, zamířil na Gentryho hlavu a zmáčkl spoušť. Ozvalo se cvaknutí.

Gentry vytáhl Ruger, Marvin natáhl pušku a znovu vystřelil. Další cvaknutí, kohoutek narazil na prázdnou komoru. Gentry přitlačil spoušť a zvedl kohoutek Rugeru. Teď ho zadržel palcem a pomalu spustil. „Sakra,“ vydechl a skočil. Parodie Marvinu Gayleho odhodila pušku a začala se škrábat z tunelu.

Chlapec byl menší a lehčí než Rob Gentry, ale byl mladší, rychlejší a poháněla ho energie démona. Gentry věděl, jak by bylo obtížné Marvinu porazit ve féroovém souboji. Na féroový souboj teď nemyslel. Postavil se do rohu a počkal, než se Marvin vyškrábe na nohy. Pak švihl Rugerem a udeřil mladíka dlouhou hlavní do spánku. Marvin upadl, jednou se převrátil a zůstal ležet.

Gentry si dřepel, nahmatal puls a zvedl hlavu právě ve chvíli, kdy se u dveří do komory objevila bílá obluda. Gentry dvakrát vystřelil. První rána se odrazila od kamenné zdi v místech, kde stál přízrak před chvilkou, druhá trefila dveře komory. V chodbě se ozvaly těžké kroky. Zvenku zaslechl tichou explozi. „Natalie!“ zařval Gentry. Chvilku čekal, pak zavolal ještě jednou. „Tady, Robe! Dávej pozor, je...“ Nataliin hlas utichl. Zdálo se, že volala z chodby.

Gentry se postavil, odsunul stůl a rozběhl se k jejímu hlasu.

Natalie se vyšplhala co nejvýš a doufala, že dokáže nakopnout Vincenta do obličeje. Pak si uvědomila, že není sama. Přemohla se a rychle se podívala přes rameno.

Na vrcholu schodiště, metr od její hlavy, stála Melanie Fullerová. Měla na sobě dlouhou flanelovou noční košili, levný růžový župan a chlupaté růžové bačkory. Svíčky v dětském pokoji ozářily obličej mimo čas, vrásky, které se změnily v zářezy, a lebku, která se snažila uvolnit ze sevření masky z mrtvé kůže. Rozcuchané modré vlasy byly řídké, na kůži měla skvrny, jako by jí vlasy vypadaly po chemoterapii nebo po práscích. Levé oko měla zavřené a groteskně oteklé, pravé vypadalo jako žlutý půlměsíc. Usmála se a Natalie spatřila, jak jí na dásni visí umělé zuby. Jazyk vypadal ve světle svíček tmavý jako zaschlá krev.

„To je ostuda, drahá,“ oslovila ji Melanie Fullerová. „Zakryj svou nahotu.“

Natalie se zachvěla a přitáhla si zbytky blůzy k nadřím. Stará žena syčela, schodiště pohltil zápach rozkladu, který přinesl její dech. Natalie se zkusila natáhnout a sevřit rukama ten vyschlý krk.

„Natalie!“ Robův hlas.

Chytila se dřevěných schodů a odpověděla. Kde byl Vincent? Chtěla Roba varovat, ale Melanie Fullerová sešla ze tří schodů a dotkla se růžovou bačkorou jejího ramena. „Pšt, drahá.“

Gentry prošel chodbou, v ruce držel zvednutou pistoli. Podíval se na Natalii a oči se mu rozšířily. „Natalie. Dobrotivý bože.“

„Robe!“ zaječela v posledních vteřinách svobodné vůle. „Dávej pozor! Ta bílá obluda je přímo...“

„Šššš, drahá,“ zašeptala Melanie Fullerová. Stará žena naklonila hlavu a podívala se na Gentryho s výrazem šilence.

„Vím, kdo jste,“ zašeptala. Uvolněné zuby vystřikly s každým slovem trochu slin. „Ale nevolila jsem vás.“

Gentry se otočil do chodby, podíval se do salónu a předního pokoje. V kročil na schodiště, opřel se zády o zeď, zvedl revolver a namířil Melanii Fullerové na hrud'

Stará žena pomalu zavrtěla hlavou.

Revolver klesl, jako by ho přitahoval silný magnet. Zachvěl se, vyrovnal a zamířil na obličej Natalie Prestonové.

„Jooooo, teď,“ zašeptala Melanie Fullerová. Gentryho tělo sevřela křeč, vytřeštil oči, zrudl mu obličej. Jeho ruka se třásla, jako by všechny nervy v jeho těle začaly bojovat. Sevřel pistoli a přitiskl prst ke spoušti.

„Jasssssně,“ zasyčela Melanie Fullerová. V jejím tónu se ozvala nedočkavost.

Na Gentryho tváři se objevil pot, pod otevřenou bundou byla vidět mokrá košile. Na krku se mu napjaly šlachy, na spáncích naběhly žíly. Obličej se změnil v masku úsilí a agónie, maska nadlidského úsilí, nemožné snahy svalů, mozku a vůle. Přitiskl prst na spoušť, uvolnil ho a znovu přitiskl, až se zvedl kohoutek.

Natalie se nedokázala ani pohnout. Zírala na masku agónie a pozorovala modré oči Roba Gentryho. Nic víc neviděla.

„Trrrvá to moccccc dlouho,“ zašeptala Melanie Fullerová a oťrela si čelo, jako by ji to unavovalo.

Gentry odletěl, jako by se přetahoval s nějakým obrem a jeho protivník pustil konec provazu. Potácel se chodbou, opřel se o zeď a svezl se k zemi. Zalapal po dechu a revolver dopadl na zem. Na chvíli se setkali očima a Natalie spatřila v Robově tváři výraz radostného vzrušení.

Ze salónu se vynořil Vincent a dvakrát švihl nožem. Gentry vydechl a přitiskl si ruce ke krku, jako by dokázal širokou ránu zavřít. Tři vteřiny to vypadalo nadějně, pak mu mezi prsty vystříkla krev, ruce, hrud' a tělo mu zalil nepředstavitelný příval krve. Gentry sklouzl po zdi a jeho hlava a levé rameno se dotkly podlahy. Pořád sledoval

Natalii. Pak pomalu zavřel oči jako mladík, který si jde odpoledne zdřímnout. Jeho tělem projela křeč, pak povadlo. „Nel!“ zařvala Natalie a vyskočila. Vrhla se po hlavě z osmého schodu a tvrdě se udeřila do levé ruky. Cítila, jak jí prasklo v rameni. Ignorovala rameno, ignorovala bolest, ignorovala prsty, které narážely na její myšlenky jako mýry na skleněné okno. Ignorovala druhý náraz, když dopadla na dřevěnou podlahu, Robovy nohy a Vincentova chodidla. Nepřemýšlela. Nechala tělo, ať si dělá, co chce, ať dělá, co mu přikázala celé věky předtím, než skočila. Vincent se zakymácel, zamával rukama a nabral rovnováhu. Pootočil se a švihl nožem. Natalie se převalila na záda, pravou rukou nahmatala těžký revolver, zvedla ho a zamířila. Střelila Vincenta do otevřené pusy. Náraz jí srazil ruku na zem a kulka zvedla Vincentovo tělo do vzduchu. Dopadl na zeď dva metry nad zemí, a jak se svezl dolů, nechal po sobě široký pruh krve. Melanie Fullerová pomalu sestoupila po schodech, bačkory potichu škrábaly o dřevo. Natalie se pokusila zvednout a opřít se o levou ruku, ale upadla na Robovy nohy. Spustila pistoli a posadila se. Otřela si slzy a namířila na Melanii Fullerovou. Stará žena stála půl druhého metru od ní, na druhém schodu. Natalie čekala, že se jejích myšlenek zmocní chladné prsty a zastaví ji, ale nic se nestalo. Zmáčkla kohoutek. Jednou, dvakrát, potřetí. „Člověk musí vždycky počítat náboje, drahoušku,“ zašeptala stará žena. Sestoupila ze schodů, překročila Nataliiny nohy a zamířila ke dveřím. Jednou se zastavila a obrátila se. „Sbohem, Nino. Ještě se uvidíme.“ Melanie Fullerová se naposledy rozhlédla po chodbě a po celém domě, otevřela rozbité přední dveře, vstoupila do plameny ozářené ulice a zmizela. Natalie upustila pistoli a začala vzlykat. Doplazila se k Robovi, zvedla ho za ramena, aby se osvobodil od Vincentova těla, a opřela si jeho hlavu o nohu. Krev jí smáčela nohavici, smáčela prkna na podlaze, vše kolem. Zkusila použít kus roztržené košile a očistit si kabát, ale pak to vzdala. Když vstoupil o pět minut později Saul Laski s Jacksonem, které popohnaly plameny, sirény a další střelba, našli ji, jak chová Robovu hlavu v klíně, tiše mu zpívá a něžnými prsty mu hladí čelo.

Třicet čtyři - Melanie

Grumblethorpe jsem opouštěla jen nerada, ale neměla jsem moc na vybranou. V sousedství byl moc velký neklid. Barevní si vybrali Silvestr, aby rozpoutali jednu z bezduchých výtržností, o kterých jsem tak často četla. Před nástupem takzvaných občanských práv před dvěma, třemi desetiletími by se nic takového nestalo. Otec říkával, že pokud negrům nabídneme jeden centimetr, budou chtít metr a vezmou si celý kilometr. Ninin posel - černá dívka, která mohla vypadat atraktivně, nebýt kudrnatých vlasů, ve kterých vypadala jako malý černoušek - mě málem přesvědčil, že ji Nina neposlala. Pak jsem prohlédla její podvod. Prozradily mi to hlasy. Poslední den a noc v Grumblethorpe zesílily. Musím přiznat, že jsem se jen s obtížemi dokázala koncentrovat na méně důležité věci. Tolik jsem se snažila těm hlasům porozumět. Patřily malému chlapci a dívce se zvláštním, téměř britským přízvukem. Chtěla jsem vědět, co říkají. Trochu jsem toho pochopila. Varovali mě před ohněm, mostem, řekou a šachovnicí. Přemýšlela jsem, zda ty události prožili - snad neštěstí, které je připravilo o jejich mladé životy. Ale varování před Ninou bylo naprosto jasné. A nakonec byli dva její vyslanci, kteří dorazili až z Charlestonu, jen trochu otravní. Mrzelo mě, že jsem ztratila Vincenta, ale (mám-li říct pravdu) posloužil svému účelu. Nevzpomínám si na ty poslední momenty v Grumblethorpe moc jasně. Vím, že mě hrozně bolela pravá polovina hlavy. Když Anne balila, než pro mě přijela, přikázala jsem jí, ať přiveze láhev Dristanu. Nijak mě nepřekvapilo, jak se mé dutiny zachovaly v tak chladném, vlhkém a nehostinném severním podnebí. Když jsem opustila Grumblethorpe, Anne se naklonila přes přední sedadlo a otevřela mi dveře od auta. Dům přes ulici hořel, určitě za to mohli ti negři. Když mě navštěvovala paní Hodgesová a mlela o nových zvěstích na severu, vždycky nezapomněla podotknout, že údajně chudí a utlačovaní ukradnou při každé příležitosti drahé televizory a pěkné oblečení. Měla pocit, že barevní okrádají bílé už od dob, kdy pracovali jako sluhové. Teď žijí z podpory a pokračují v tom dál. Byl to jeden z mála jejích názorů, se kterými jsem se ztotožnila. Na zadním sedadle starého DeSoto ležely tři kufrý. V jednom z těch větších jsem měla oblečení, do druhého jsme schovaly peníze a směnky, které si Anne pořídila. V menším kufru bylo oblečení a její osobní věci. Čekala tam na mě i slámová kabelka. Na podlaze pod zadním sedadlem ležela puška, kterou měla Anne schovanou doma. „Jedeme, drahá,“ vyzvala jsem ji a opřela se o sedadlo. Anne Bishopová řídila jako stará žena. Opustily jsme Grumblethorpe a hořící budovu a pomalu zamířily po Germantown avenue k severozápadu. Otočila jsem se a zjistila, že na křižovatce mezi Queen Lane a avenue došlo k nehodě. Stála tam jedna dodávka a dvě sešlá a nepřitažlivá auta. Nikde žádná policie. Právě jsme minuly Penn Street a Coulter a blížily se ke kostelu, když se na ulici objevily dvě obchodní dodávky a zablokovaly nám cestu. Anne sjela na levý chodník a zastavila. Z auta vyskákali muži a začali mávat zbraněmi. Ale okamžitě toho nechali. Muž, kterého jsem sledovala, otočil zbraň jejich směrem a začal střílet na své kolegy. Bylo to nesmyslné. Jestli chtěli zatknout ty černé výtržníky, měli to udělat a nechat dvě bílé dámy na pokoji. Dorazily jsme na Market Street a ve tmě jsme rozeznaly bronzovou sochu vojáka Yankeeů, která stála na vrcholu památníku. Anne mi při první vycházce vyprávěla, že žulu přivezli z Gettysburgu. Vzpomněla jsem si na generála Lee, jak ustupuje v dešti. Ten den prohrál, ale nebyl poražen. Uchránil v tom hrozném masakru pychu Konfederace. Na chvíli jsem ustoupila z pole, ale teď jsem se cítila lépe. Po Germantown avenue se k nám blížila blikající světla požárních aut, policie a sanitek. Za námi zrychlovala jedna z

dodávek a tmavý sedan. Zaslechla jsem zvláštní zvuk, vzhledla a spatřila nad střechami domů blikající červená a zelená světla.

„Odbočte doleva,“ vyzvala jsem Anne. Poslechla. Dostaly jsme se tak blízko, že jsem rozeznala tvář a přilbu řidiče požárního auta. Zavřela jsem oči a zatlačila. Dlouhé požární auto překřížilo avenue, poskočilo na kolejích a narazilo do dodávky. Dodávka se několikrát převrátila a zastavila se na střeše uprostřed Market Square. Spatřila jsem, jak tmavý sedan brzdí smykem, aby se vyhnul červenému požárnímu autu, které blokovalo ulici. Pak jsme zamířily na School House Lane, pryč od všeho toho zmatku.

Nejtěžší bylo přinutit Anne, aby zrychlila nad padesát kilometrů v hodině. Musela jsem se úplně koncentrovat, abych ji ovládla a dokázala řídit auto. Nakonec jsem viděla okolní ulice jejíma očima, jejíma ušima jsem vnímala vrtule nad hlavou, jejíma očima sledovala pár aut na ulicích, která nám prchala z cesty.

School House Lane byla příjemná ulice, ale plán nepočítal se starým DeSoto z roku 1953, který se žene rychlostí sto dvacet kilometrů za hodinu. Na ulici vyrazilo nějaké zelené auto a začalo nás sledovat. Chvilími jsem spatřila helikoptéru nad střechami domů. Letěla vedle nás, chvíli vlevo, chvíli vpravo. Přiměla jsem Anne projet zatáčkou, potom zrychlit. Náhle nám prasklo zadní okno a dovnitř se nahrnul střepiny. Otočila jsem se a spatřila dvě díry velikosti mé pěsti.

Když jsme dorazily na Ridge avenue, u cesty stál nějaký černoch bez kabátu a mával. Jak se přiblížilo zelené auto, černoch vyběhl a skočil mu pod kola. Sledovala jsem v zrcátku, jak řidič zeleného auta strhnul řízení doprava a narazil stokilometrovou rychlostí do obrubníku. Auto se zvedlo, obrátilo se a proletělo výkladní skříní Ginova Hamburgeru. Vylovila jsem z přihrádky mapu Philadelphie, ale zároveň jsem dávala pozor na Anne. Chtěla jsem najít dálnici, která opouští to hrozné město. Našla jsem směsici zelených značek, šipek a nadjezdů, ale správný směr jsem neznala. Rozbitým oknem k nám dolehl ohlušující rachot a po pravé straně se prohnala velká řvoucí helikoptéra. V záblesku pouliční lampy jsem spatřila pilota a vzadu muže v baseballové čapce, který se k nám nakláněl. Šklebil se jako maniak a něco držel.

Anne odbočila na pravý nájezd. Levé zadní kolo sklouzlo na měkkou krajnici a já se musela chvíli plně soustředit na volant a pedál plynu, musela jsem zabránit autonehodě.

Začaly jsme objíždět nekonečnou křižovatku a helikoptéra se prohnala nalevo od nás. Přes okno a levou tvář Anne na chvíli poskočila rudá tečka. Okamžitě jsem přidupla plyn a auto poskočilo. Tečka zmizela a něco narazilo do levého zadního blatníku.

Náhle jsme se dostaly na most vysoko nad řekou. Most jsem nechtěla. Chtěla jsem se dostat na dálnici. Helikoptéra se dostala doprava a klesla na naši úroveň. Na chvíli mě oslnilo červené světlo, pak Anne strhla řízení doleva a zařadila se vedle mikrobuse značky Wolkswagen, který nám posloužil jako štít. Řidič Wolkswagenu se náhle zhroutil a auto odbočilo na hrazení. Helikoptéra se přiblížila, dokázala letět bokem a přitom udržet rychlost sto dvacet kilometrů za hodinu.

Opustily jsme most. Anne odbočila doleva, přeskočily jsme prostřední trávník, jen taktak minuly nákladák, který na nás začal troubit, a zamířily k velké ceduli s nápisem Prezidentská apartmá. Před námi se kroutily čtyři prázdné jízdní pruhy, rtuťové lampy poskytovaly umělé denní světlo. Spatřila jsem červenozelený záblesk a helikoptéra se prohnala pět metrů nad námi. Zakroužila a zůstala viset ve vzduchu nějakých sto metrů před námi.

Bylo moc velké světlo, byly jsme dobře vidět, snadný cíl. Před námi se táhla stělnice a my se změnily v malé kovové kachny.

Anne strhla řízení doleva. Pneumatiky zakvílely na asfaltu, pak zabraly a vystřelily nás na úzkou neoznačenou silnici trochu širší než vrata na dvůr.

Silnice mířila k jihovýchodu, mizela pod zvednutým úsekem dálnice, kterou mapa identifikovala jako Schuylkill Expressway. „Silnice“ bylo nadnesené slovo. Byla to obyčejná šterková cesta s vyježděnými brázdami. Reflektory odhalily řady betonových sloupů a vzpěr. Anne měla šaty i svetr promáčené potem, její obličej vypadal zvláště. Helikoptéra se objevila na levé straně, letěla kousek nad železničními kolejemi, které kopírovaly dálnici. Mezi námi se míhaly sloupy a umocňovaly pocit rychlosti. Starý tachometr ukazoval sto šedesát kilometrů za hodinu.

Šterková cesta před námi končila. Labyrint nadjezdů a křižovatek vybudoval na tomto místě stovky sloupů, vzpěr a příček. Vyrosl před námi železobetonový les.

Dala jsem pozor, aby Anne úplně nepřidupla brzdu, ale stejně jsme brzdily přes vzdálenost poloviny fotbalového hřiště. Zmizely jsme v oblaku prachu, reflektory se změnily ve žluté kužely. Prach zmizel. Zastavily jsme necelý metr od pilíře širokého jako malý domek.

DeSoto pilíř objelo, pomalu zmizelo mezi sloupy a opatrně poskočilo z jedné cesty na druhou. Nad námi se muselo táhnout alespoň patnáct jízdních pruhů, mnoho z nich odbočilo na most, který potřeboval další sloupy, další kmeny železobetonového lesa.

Posunuly jsme se o dalších padesát metrů do labyrintu. Nechala jsem Anne zastavit vedle betonového ostrůvku. Vypnula motor a zhasla světla.

Otevřela jsem oči. Připomínaly jsme myši, které pronikly do bizarní katedrály. Mohutné sloupy se zvedaly do výšky patnácti, pětadvaceti i víc metrů. Držely tři mosty, které se klenuly přes tmavou řeku Schuylkill. Kromě vzdáleného šumu dopravy nad námi a ještě vzdálenějšího vlaku bylo úplně ticho. Počítala jsem do tří set, pak jsem začala doufat, že nás helikoptéra ztratila a odletěla.

Když jsem zaslechla hukot, bylo to děsivé.

Pekelný stroj se vznášel deset metrů pod nejvyšší silnicí, od okolí se odrážel zvuk motoru a vrtulí. Do země před námi se zabodl kužel reflektoru. Helikoptéra se pomalu sunula, vrtule se vyhýbaly sloupům a nadjezdům, trup letadla se otáčel jako hlava napružené kočky.

Nakonec nás našli. Reflektor nás zmrazil svým neústupným pohledem. V tu chvíli jsem poslala Anne ven. Sevřela nešikovně pušku a opřela se o střechu auta.

Jakmile vystřelila, věděla jsem, že začala moc brzy. Helikoptéra byla ještě moc daleko. Výstřel se připojil k už tak nesnesitelnému řevu, ale nic víc nedokázal.

Zpětný náraz ji odstrčil o dva kroky. Kulka z ostřelovací pušky jí vyrazila zbraň z ruky a odhodila ji na zem. Když druhá kulka roztříštila přední sklo a na sedadlo se vysypala skleněná drť, dávno už jsem byla schovaná na podlaze.

Anne se dokázala postavit, doklopýtala zpět k autu a levou rukou otočila klíčkem zapalování. Pravou měla nehybnou, rána ji málem oddělila od ramena. Otrhanou látkou a vlnou prosvítala holá kost.

Projely jsme přímo pod helikoptérou. Zoufalá myš, která vyrazí mezi nohy překvapené kočky. Pak jsme uháněly po šterkové cestě, na chvíli zamířily pryč od řeky, pak po dřevěném nájezdu ke tmavému mostu.

Helikoptéra se hnala za námi, ale holé stromy kolem šterkové cesty nás zastínily. Objevily jsme se na dřevěném nájezdu, vpravo dálnice, která se táhla k jihu, vlevo zábradlí a řeka. Všimla jsem si, že naše cesta odbočuje vlevo k nejjižnějšímu ze dvou tmavých mostů. Neměly jsme na výběr. Helikoptéra už byla znovu za námi. Zdejší stromy byly moc řídké, DeSoto nedokázalo překonat svah a dřevěný nájezd a dostat se na sto metrů vzdálenou dálnici.

Odbočily jsme vlevo a rychle zamířily na tmavý most. Pak jsme zastavily.

Byl to železniční most a byl velmi starý. Obě strany lemovala nízká kamenná zeď a železné zábradlí. Třicet metrů nad řekou mizely ve tmě rezavé koleje, dřevěné pražce a úzká betonová cesta.

Po deseti metrech nám zablokovala cestu silná barikáda. I kdybychom ji prorazily, nebylo by nám to nic platné. Cesta byla moc úzká, nekrytá, pražce by nás příliš zdržely.

Neváhaly jsme ani dvacet vteřin, ale už bylo pozdě. Ozval se řev a zvedl se mrak prachu a větví. Sklonila jsem se a oblohu zastínila obrovská masa. V předním skle se objevilo pět děr, kulky roztříštily volant a palubní desku, zasáhly Anne do břicha, hrudníku a do obličeje. Anne nadskočila.

Otevřela jsem dveře auta a utíkala. Jedna bačkora mi sklouzla a zmizela v křoví. Noční košile a župan se vzdouvaly ve vichřici vrtulí helikoptéry. Letadlo poskočilo, o metr mě minulo a zmizelo za okrajem.

Klopýtala jsem přes dřevěné pražce a zamířila pryč z mostu. Za okrajem a odraženým světlem dálnice jsem rozeznala relativní tmu Fairmount Parku. Anne mi prozradila, že je to největší městský park na světě, který zabírá víc než čtyři tisíce akrů lesa u řeky. Kdybych se tam dostala...

Helikoptéra se zvedla nad vrcholky stromů jako pavouk na síti. Otočila se ke mně bokem. Spatřila jsem v oblaku prachu tenký červený paprsek.

Otočila jsem se a klopýtala zpět k mostu, k zaparkovanému autu. Přesně to chtěli.

Vpravo ode mě mizela ve křoví srázná pěšinka. Sklouzla jsem dolů, přišla o druhou bačkora a těžce dosedla na chladnou a vlhkou zem. Helikoptéra zařvala, proletěla mi nad hlavou, zůstala viset patnáct metrů nad řekou a začala prohledávat břeh reflektorem. Klopýtala jsem po stezce, sklouzla pět metrů ze svahu a ucítila, jak mi větve a křoví trhají kůži. Reflektor mě znovu našel. Vstala jsem, zastínila si oči a zamžourala do světla. Kdybych dokázala Použít pilota...

Kulka mi roztrhla okraj noční košile.

Dopadla jsem na všechny čtyři a plížila se po svahu patnáct metrů pod mostem. Helikoptéra klesla a sledovala mě.

V helikoptéře neseděla Nina. Kdo to potom byl? Zalezla jsem za starou kládu a začala vzlykat. Do dřeva se zaryly dvě kulky. Snažila jsem se stočit do klubíčka. Strašně mě bolela hlava. Měla jsem špinavý župan i noční košili.

Helikoptéra se vznášela deset, patnáct metrů daleko. Visela na mé úrovni, schovávala se pod mostem. Točila se kolem své osy a hrála si se mnou. Hladový predátor, který se chystá ukončit hru.

Zvedla jsem hlavu a zaměřila pozornost na stroj a jeho posádku. Překonala jsem bolest hlavy a natáhla se, zapojila jsem všechny síly.

Nic.

V helikoptéře seděli dva muži. Pilot byl Neutrál. Díra v pletivu myšlenek. Ten druhý dokázal Používat... nebyl to Willi... přesto byl stejně silný a toužil po krvi jako on. Neznala jsem ho, nikdy jsem ho neviděla, ani se s ním nesetkala, takže jsem nemohla překonat jeho Schopnost a Použít ho.

Ale mohl mě zabít.

Pokusila jsem se plížit dál, dostat se k šest metrů vzdálenému kamennému oblouku. Kulka se zaryla do země dvacet centimetrů od mé ruky.

Pokusila jsem se zacouvat úzkou stezkou mezi husté křoví. Kulka mi málem odřela chodidlo. Přitiskla jsem tvář k zemi, zády se nalepila na starou kládu a zavřela oči. Kulka roztrhla staré dřevo jen několik centimetrů od mé páteře. Další se zabodla do hlíny mezi máma nohama.

Anne musely zasáhnout čtyři kulky. Jednu dostala do břicha a jen taktak minula páteř. Jedna ji zlomila třetí žebro, odrazila se a roztříštila jí levou ruku. Třetí prošla pravou plící a zůstala v pravé lopatce. Poslední kulka ji zasáhla do levé tváře, utrhl jí jazyk, rozbila všechny zuby a prošla pravou čelistí.

Abych ji Použila, musela jsem prožít všechnu bolest, kterou cítila při zásazích. Kdybych bolest jakkoliv zablokovala, unikla by mi, byla by pryč. Nemohla jsem ji nechat zemřít. Měla jsem pro ni poslední úkol.

Motor pořád běžel. Automatická převodovka na parkování. Abych ji přehodila na jízdu, Anne musela sklonit obličej přes rozbitý volant a zvednout kovovou páku zbytkem předních zubů. Desítky let starý zvyk ji přinutil zatáhnout za ruční brzdu. K jejímu uvolnění jsme použily koleno.

Její oči vyhasly a pohled se vytratil. Silou vůle jsem ji dostala zpět. Pravé oko zakryly kusy čelisti. Na tom nesešlo.

Spustila rozbité ruce na kovový kroužek klaksonu a sevřenou pravici zahákla za rozbitý volant.

Otevřela jsem oči. Červená tečka poskakovala po uschlé trávě, našla mou ruku a vyrazila k obličeji. Předchozí kulky úplně rozsekaly starou kládu.

Zamrkala jsem, abych se paprsku zbavila.

Zvuky starého DeSota, které zrychlovalo a poskakovalo na kolejích, byly slyšitelné i přes burácení helikoptéry. Vzhlédla jsem a spatřila, jak se reflektory zvedly, potom klesly. Staré DeSoto z roku 1953 se zřítilo a já zahlédla benzínovou nádrž. Pilot byl dobrý, velmi dobrý. Musel si auta všimnout, musel ho zachytit periferním viděním a okamžitě zareagoval. Motor helikoptéry zaječel a letadlo se zvedlo a odbočilo na otevřenou řeku. Padajícího auta se dotkla jen špička jedné vrtule.

To stačilo.

Červený paprsek mi zmizel z očí. Ozval se téměř lidský nářek mučeného kovu. Zdálo se, jako by helikoptéra předala veškerou energii vrtulí do kabiny. Štíhlý trup se obrátil proti směru hodinových ručiček. Jednou, třikrát, pětikrát. Potom narazil do kamenného oblouku železničního mostu.

Žádný oheň, žádný výbuch. Rozbitý kov, plexisklo a hliník se zřítily s tichým šplouchnutím do dvacet metrů vzdálené vody. Necelé tři metry od místa, kde tři vteřiny předtím zmizelo DeSoto.

Byl tady velmi silný proud. Reflektor ještě několik minut svítil a předvedl cestu mrtvého stroje. Potápěl se a plul po proudu rychleji, než by člověk věřil. Světlo zhaslo a tmavá voda se zavřela. Jako špinavý závěs.

Po minutě jsem se posadila, ale až po půl hodině jsem se pokusila vstát.

Bylo ticho. Jen tiché šplouchání řeky a vzdálený a neměnný šum neviditelné dálnice.

Po chvíli jsem si smetla větvičky a prach z noční košile, utáhla si pásek županu a pomalu vyrazila po cestičce.

Tricet pět - Philadelphie

Čtvrtek, 1. leden 1981

Děti směly jít ven a mohly si hrát hodinu před snídaní. Bylo chladné, ale nápadně jasné ráno. Vycházející slunce vypadalo jako vzdálená oranžová koule, která se snaží osvobodit od množství holých větví lesa. Tři děti se smály, hrály si a pobíhaly po dlouhém svahu, který se táhl k lesu a řece. Tara, nejstarší dívka, dovršila před třemi týdny osmý rok. Allison bylo šest a rusovlasému Justinovi bylo v dubnu pět.

Jejich smích a křik se odrážel od zalesněného úbočí. Mezi stromy se objevila starší paní a pomalu zamířila k nim. Tři děti vzhledly.

„Proč máte pořád župan?“ zeptala se Allison.

Žena se zastavila dva metry od nich a usmála se. Měla zvláštní hlas. „Ach, bylo tak slunné ráno, že se mi nechtělo oblékat, dokud se trochu neprojdou.“

Děti chápavě přikývly. Často si chtěly jít hrát v pyžamu.

„Proč nemáte zuby?“ zeptal se Justin.

„Huš,“ vyrazila Tara rychle. Justin sklonil hlavu a zachvěl se.

„Kdepak bydlíte?“ zeptala se paní.

„Žijeme na hradu,“ odpověděla Allison. Ukázala do kopce na vysokou starou budovu z šedého kamene. Seděla osamoceně uprostřed stovek akrů okolního parku. Lesem se kroutila úzká stužka asfaltové silnice.

„Můj tatínek je správce parku,“ pochlubila se Tara.

„Vážně?“ podivila se ta paní. „Máte teď rodiče doma?“

„Tatínek pořád ještě spí,“ potvrdila Allison. „Byli včera s maminkou na Silvestra pozdě vzhůru. Maminka už se probudila, ale bolí jí hlava, tak před snídaní odpočívá.“

„Budeme mít topinky,“ pokračoval Justin.

„A smíme se dívat na Slavnostní průvod,“ doplnila Tara.

Paní se usmála a podívala se na dům. Měla světle růžové dásně.

„Chcete vidět, jak udělám salto?“ zeptal se Justin a zatahal ji za ruku.

„Salto?“ podivila se paní. „Ale ano, ráda bych.“

Justin si rozepnul bundu, dřepl si, opřel se o kolena a nešikovně se převálil dopředu. Těžce dopadl na záda a tenisky plácly o zem. „Vidíte?“

„Bravo!“ vykřikla paní a zatleskala. Pak se obrátila k domu.

„Já jsem Tara,“ řekla Tara. „Toto je Allison. Justin je ještě malý.“

„Nejsem!“ ohradil se Justin.

„Jo, jsi,“ trvala Tara na svém. „Jsi nejmladší, takže jsi naše dítě. Maminka to říká.“ Justin se zamračil, přešel ke starší paní a vzal ji za ruku. „Jste moc milá,“ řekl. Pomalu ho pohladila volnou rukou po hlavě. „Máte auto?“ zeptala se.

„Jasně,“ potvrdila Allison. „Máme Bronco a Modrý ovál.“

„Modrý ovál?“

„Tím myslí modré Volvo,“ doplnila Tara a zavrtěla hlavou. „Justin mu tak říká a teď to používá i maminka s tatínkem. Myslí, že je to roztomilé.“ Udělala obličej.

„Je u vás doma dnes ráno ještě někdo?“ zeptala se paní.

„Uch-uch,“ vyrazil ze sebe Justin. „Měla přijít teta Carol, ale místo toho jela někam jinam. Tatínek říká, že teta Carol je pěkná otrava.“

„Nech toho!“ vyštěkla Tara a plácla Justina přes ruku. Chlapec se schoval za starou ženu.

„Vsadím se, že je vám tam smutno,“ řekla žena. „Bojíte se někdy zlodějů a zlých lidí?“

„Ne,“ odmítla Allison a hodila kámen ke vzdálené řadě stromů. „Tatínek říká, že park je pro děti to nejbezpečnější a nejlepší místo v celém městě.“

Justin se podíval na župan a vzhledl paní do tváře. „Hele,“ prohlásil, „co to máte s okem?“

„Trochu mě bolí hlava, drahý,“ odvětila paní a otřela si roztřesenými prsty čelo.

„Stejně jako maminku,“ doplnila Tara. „Také jste včera večer slavila?“

Žena předvedla dásně a podívala se na dům. „Správce parku? Zní dost důležité,“ poznamenala.

„Také je,“ souhlasila Tara. Dvě menší děti ztratily zájem a začaly hrát na babu.

„Má tvůj otec něco, čím chrání park před zlými lidmi?“ zeptala se paní. „Třeba pistoli?“

„Ale ano, jednu má,“ odpověděla Tara vesele. „Ale nesmíme si s ní hrát. Májí na polici ve skříní. Další náboje v modré a žluté krabičce v psacím stole.“

Paní se usmála a přikývla.

„Chcete slyšet, jak zpívám?“ zeptala se Allison a přestala se honit s Justinem.

„Samozřejmě, drahá.“

Děti usedly na trávu a zkřížily nohy. Paní zůstala stát. Za zády jim bojovalo oranžové slunce s ranní mlhou a holými větvemi, aby uniklo k chladnému azurovému nebi.

Allison se narovнала, spojila ruce a zazpívala Hey Jude od Beatles. Tři sloky, každý tón a slabiku jasnou a ostrou jako zmrzlé krystalky na trávě, které odrážely bohaté ranní světlo. Když skončila, usmála se a děti zůstaly tiše sedět.

Paní se nahrnuly slzy do očí. „Určitě bych se teď ráda seznámila s vaším otcem a matkou,“ řekla tiše.

Allison ji vzala za levou ruku, Justin za pravou a Tara je vedla. Když dorazili na dlažbu před kuchyňskými dveřmi, paní si přiložila ruku ke spánku a obrátila se.

„Nepůjdete dál?“ zeptala se Tara.

„Možná později,“ odvětila paní zvláštním hlasem. „Najednou mě hrozně rozbolela hlava. Možná zítra.“

Děti se dívaly, jak udělala několik váhavých kroků, zavzlykala a zhroutila se do záhonu růží. Běžely k ní a Justin ji zatahal za rameno. Obličej staré paní pokroutila hrozná grimasa. Byl úplně šedý. Levé oko se jí zavřelo, v druhém spatřily jen bělmo. Otevřela pusy, předvedla krvavé dásně a bílý jazyk, který se tam schovával jako krtek v díře. Po bradě jí tekly sliny.

„Je mrtvá?“ vydechl Justin.

Tara si vrazila pěst do pusy. „Ne. To se mi nezdá. Nevím. Půjdu pro tatínka.“ Obrátila se a utíkala k domu. Allison chvíli váhala, pak se otočila a vydala se za starší sestrou.

Justin se posadil do záhonku a přitáhl si hlavu staré paní na kolena. Zvedl jí ruku. Byla chladná jako led.

Když opustila rodina dům, našli Justina, jak klečí, něžně jí hladí ruku a dokola opakuje: „Neumírejte, hodná paní, ano?“

Prosím, neumírejte, hodná paní. Ano?“